

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

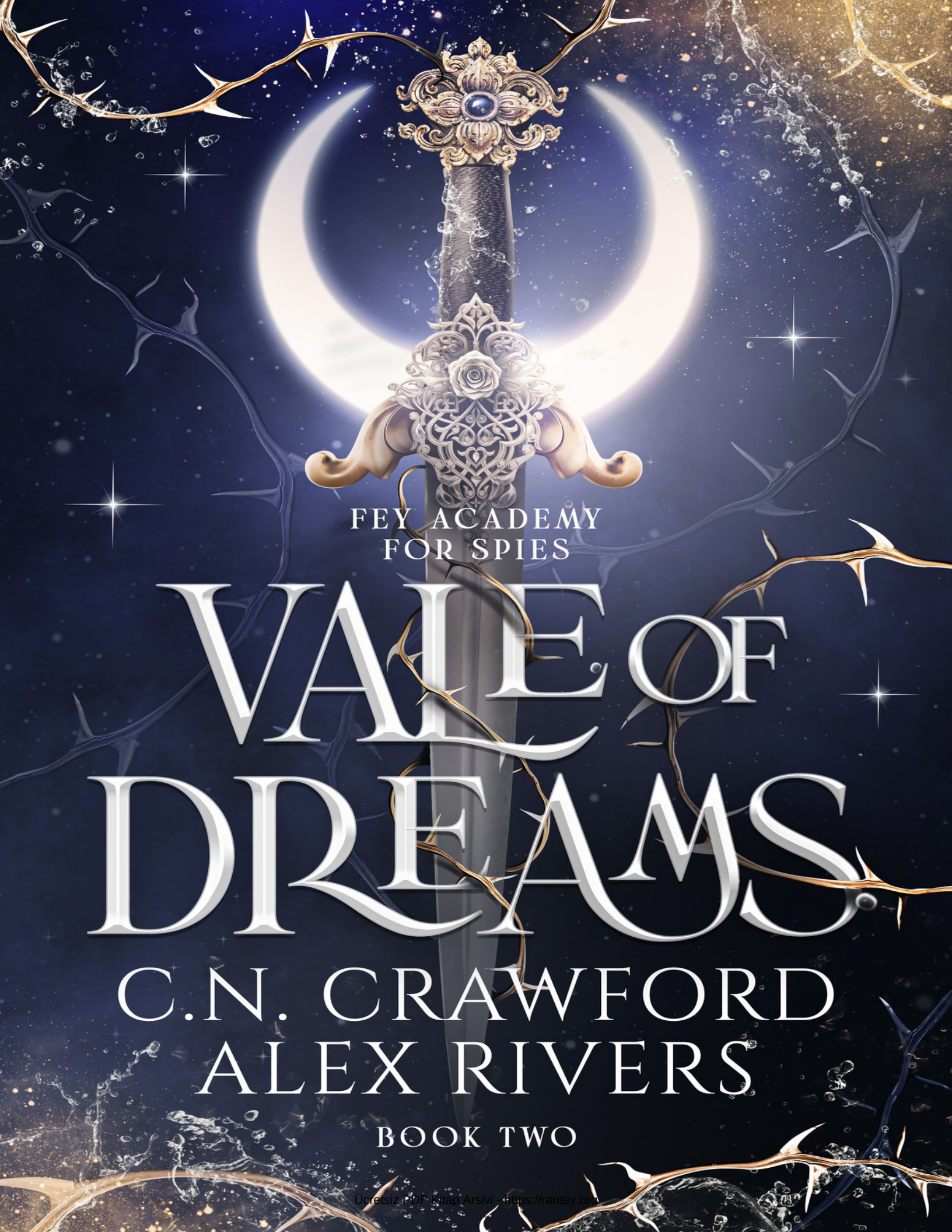
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FEY ACADEMY
FOR SPIES

VALE OF DREAMS

C.N. CRAWFORD
ALEX RIVERS

BOOK TWO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RÜYALAR VADİSİ

FEY CASUS AKADEMİSİ İKİNCİ KİTAP

ALEX RIVERS
C.N. CRAWFORD

CONTENTS

[Avalon Kulesi Bölüm 1'in](#)

[Özeti](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

45. [Karanlık Fae FBI'dan alıntı](#)

[Teşekkür Ayrıca C.N.](#)

[Crawford](#)

SUMMARY OF AVALON TOWER

Kısa bir hatırlatma:

Avalon Kulesi'nin başlangıcında, Feyler kuzey Fransa'yı ele geçirmişlerdir. On beş yıl önce, yaşanan kıtlığın ardından Feyler, büyülü bir diyar olan kendi krallıkları Brocéliande'dan Fransa'yı işgal etmişlerdir. İstiladan sonra, modern teknoloji Fey büyüsü yüzünden bozulmaya başlamıştır. Feyler ayrıca büyülü bir sınır, Fey Fransası'nı dünyanın geri kalanından ayıran bir perde yarattı. Bu sisli perdeye dokunan herkes, içinden geçebilecekleri büyülü bir küreye sahip olmadıkları sürece ölecektir. İstiladan bu yana, Fey kralı Auberon, krallığındaki kıtlık için onları günah keçisi ilan ederek yarı-Feyleri avlamaktadır.

Avalon Kulesi, Arthur'un hükümdarlığı döneminden başlayarak yüzyıllardır Fey karşıtı casusların eğitim gördüğü Camelot'un gizli diyarında yer alan gizli bir casus örgütüdür. Avalon Kulesi'nde insan -ve şimdi yarı-Fey- casuslar Fey kültürü ve dili hakkında bilgi edinirler. Amaçları Fey Fransa'sına sızmak ve önemli bilgiler toplamaktır. Avalon Kulesi'nde romantizm kesinlikle yasaktır, çünkü romantizmin dikkat dağıttığına ve grubun görevinden çok romantik partnerlere öncelik veren kötü kararlara yol açtığına inanılmaktadır. Alix ve Rein adında iki casusla tanışırız; Alix'in dikkati dağılmışken Fey askerleri tarafından öldürülürler ve Rein'e derinden aşıkırlar.

Nia, Los Angeles'ta büyümüş bir insandır. Bir kitapçıda çalışarak Fransa'nın güneyinde bir tatil için para biriktirir. Oradayken beklenmedik bir şey olur

-Peçeye ölmeden girip çıkabildiğini keşfeder. Ayrıca Auberon'un askerlerinden kaçan bir grup demi-Fey ile karşılaşır ve onları perdenin içine saklayarak güvende olmalarına yardım eder. Görünüşe göre büyüye sahip bir demi-Fey'dir ve bu onun için yeni bir şeydir. Onları bağlantılarına götürdüğünde, yıllar önce kalbini kıran eski erkek arkadaşı, muhteşem bir demi-Fey olan Raphael olduğunu keşfeder. Raphael onu bir Sentinel, yani perdeyi kontrol edebilecek sihirli güce sahip biri olarak tanımlar. Bu Avalon Kulesi'nde son derece önemli bir roldür ve Raphael ondan bir casus olarak eğitime başlamasını talep eder. Aslında zorla bir tekneye bindirilir ve isteği dışında Camelot'a götürülür.

Camelot'ta casuslara katılmaktan başka seçeneği yoktur. Eğitim sırasında Fey dili ve kültürü üzerine pratik yapar. Ayrıca Pendragon grubunun, özellikle de Arthur'un kız kardeşinin soyundan gelen Tarquin Pendragon'un düşmanca zorbalıklarına maruz kalır. Kendisi aynı zamanda Kule'nin liderlerinden Wrythe Pendragon'un yeğenidir. Ancak Nia'nın yeni arkadaşları -Tana, Serana ve Darius- ona yardımcı olur. Kehanet ve kehanet gücüne sahip olan Tana, Nia'nın aslında yüzyıllardır var olmayan bir rol olan Gölün yeni Leydisi olduğunu ortaya çıkarır.

Avalon Kulesi'nin her taşına büyümlü bir tarih sinmiştir. Merlin, Avalon Kulesi'nin ilk şövalyelerinden biriydi ve portresi kurumun her yerinde asılıdır. Daha uğursuz bir başka portre de duvarları süslüyor; kötü kraliçe Morgan'ın oğlu Mordred Kralkatili'nin portresi. Mordred bir zamanlar Avalon Kulesi'ni işgal etmiş ve güçleri Kral Arthur da dahil olmak üzere çok sayıda insanı öldürmüştür. Şimdi Avalon Kulesi'ndeki herkes Mordred'in öldüğüne, Merlin'e karşı bir savaşta yok olduğuna ve kötü oğlu Auberon'un Brocéliande'da hüküm sürdüğüne inanıyor. Bir kehanete göre ailesi Morgan Hanesi bir gün Avalon Kulesi'ni yok edecektir. Çünkü

Bu nedenle Raphael, Auberón'dan başlayarak tüm Morgan Hanesi'ni yok etmeye söz verdi.

Raphael ve Nia birkaç görevde yakın mesafelerde bulunurlar ve yakınlaştıkça ve aralarındaki çekime karşı koyamadıkça ilişkileri gelişir. Nia ayrıca ikinci bir güce sahip olduğunu keşfeder - telepati, dokunduğu kişilerin zihinlerini okuyabilir. Bu gücü sadece Raphael ve yakın arkadaşları bilmektedir, çünkü Avalon Kulesi'ndeki herkes birden fazla güce sahip olanların Mordred gibi dengesiz ve tehlikeli olduğuna inanmaktadır.

Bir noktada, Raphael ve Nia, Rüya Avcısı olarak bilinen korkunç bir Fey prensinin hedonist partilerini düzenlediği *Château des Rêves*'e giderler. Oradayken ondan, Raphael'in Fey diyarındaki kız kardeşini bulmak için kullanmayı umduğu bir harita çalarlar. Rüya Avcısı haritasını çaldıklarını fark eder ve onları korkunç bir uyanık kâbusun içine hapseder. Son anda kaçmayı başarırlar. Ancak Nia, Rüya Avcısı'nın (Prens Talan) yıllardır düşüncelerinde olduğunu fark edince dehşete düşer. Sesi ürkütücü derecede tanıdık ve bazen şiddet içeren, bazen de baştan çıkarıcı düşüncelerini duymaktadır. Yine de Talan'ın sarayından, Talan ona doğrudan bakmadan kaçır, böylece Talan onu teşhis edemez.

Avalon Kulesi'ne geri dönen Nia, Avalon Şövalyesi olmak için bir dizi sınavdan geçer. Son denemede Raphael onu o kadar kızdırır ki doğru düzgün düşünemez hale gelir. Ancak duygular onun sihrini yönlendirir ve deneme sırasında yeni bir güç keşfeder -zamanla kaybolduğu düşünülen ilkel bir güç. Nia'nın hem telepati hem de Sentinel güçlerini birleştirerek insanların zihinlerini kontrol edebildiği ortaya çıkar. Bunu Wrythe Pendragon'un zihnini kontrol ederek gösterir. Bu noktada kendisine, bir şövalye için Merlin'den beri var olmayan bir statüyü simgeleyen Avalon Çelik meşalesi verilir.

O ve Raphael birlikte son bir göreve gönderilirler; bu görevde Fey Fransa'sında yeni evlilermiř gibi davranarak dūřmanı gözetlemek zorundadırlar. Orada nihayet birbirlerine karřı olan hislerini itiraf ederler ve seviřirler.

Ancak Auberon'un istila planları henüz bitmemiştir ve ordusunun bir sonraki saldırısının İngiltere'ye olacağını öğrenirler. Dover'a koşarlar ve burada İngiliz ordusuyla birlikte Fey'e karşı acımasız bir savaş verirler. Fey kuvvetleri yaklaşırken Raphael yakalanır ve Nia'yı kurtarmak için kendini feda eder. Kitabın sonunda Nia, Raphael'in Fey diyarında korkunç koşullara katlanmak zorunda olduğunu bilerek umutsuzluğa kapılır.

Bir gece, bir şey Nia'yı Avalon Gölü'ne, Nimu 'nin kulesinin yanından, eski G l n Hanımı'nın bir zamanlar yaşadığı yere çağırır. Sislerin arasından bir kayıkla g le açılır ve bir pe e bulur. Nöbetçi güçlerini kullanarak perdeyi indirir. Orada bulduğu şey onu şok eder: Avalon'un kayıp adası, eski, yüksek bir kaleye sahip karla kaplı, harap bir krallık. Tüm krallık terk edilmiştir

-Bir kişi hariç. Mordred Kralkatili'nin h   hayatta olduğu ortaya  ıktı. On beş yüzyıldır adada tek başına kapana kısılmıştır ve her yüz yılda sadece bir gün dışarı çıkmasına izin verilmektedir. Ve ona söylediği şey şok edicidir: **Auberon, Mordred'in oğlu değildir.**

Aslında, Auberon'dan nefret eder. Auberon onun oğluydu. Baş düşmanı Merlin, insanları Fey tahtının gerçek varisi olduğuna ikna etmek için büyü kullanmıştır. Gerçekte **Nia, Morgan Hanesi'nde Mordred'in varisidir** ve Avalon Kulesi'ni yok etmeye mahkûm edilmiştir. Bu, sevgilisi Raphael'in onu ölüm listesinde tuttuğu, ancak henüz bunu bilmediği anlamına gelir.

Aslında Prens Talan'ın kız kardeşi değil.

Mordred, Auberon'un işkence zindanlarında Raphael'i bulmasına yardım etmeyi teklif eder; ancak kehanetin öngördüğü gibi Avalon Kulesi'ni sonsuza dek yok etmesine yardım etmesi şartıyla.

BÖLÜM 1

Nir ejderhanın kükremesini kaç kez duyarsam duyayım, içimi her zaman derin bir dehşet kaplar.

Bir ejderha çılgılığı gece gökyüzünü yırtıyor. Ses omurgama kadar iniyor ve korku kaburgalarımı sararak nefesimi kesiyor. Gözlerimi kapatıyorum, sonra yavaşça nefes veriyorum ve bedenimi soğuk beton çatıya bastırıyorum. Düşman bölgesinin derinliklerindeki bu görevde, ejderha çağrılarının sesinden kaçınmak zor. Kulak tırmalayan körükleri, İkinci Fey Savaşı'nın amansız ağıtları.

Bristol'un üzerindeki karanlık gökyüzüne bakıyorum, nefesim buğulanıyor. Birkaç kar tanesi havada dans ediyor ama aysız bir gece ve ejderhayı göremiyorum.

Kulağımdaki büyülü konkordan Serana iç geçiriyor. "Bu çok gürültülüydü."

"Hepsi çok gürültülü," diye mırıldandım.

Altımdaki sokaklarda bir yerlerde, gaz lambalarının sıcak ışığından kaçınarak gölgelere saklanıyor. Fey askerleri işgal altındaki Bristol'da dolaşıyor ve biz de onlardan uzak durmak için elimizden geleni yapıyoruz. Tamamen büyülenmiş olsak bile, gölgelerde gizlenerek şüpheli bakışları üzerimize çekebiliriz.

Yakınlarda bir yerde, kahinimiz Tana bir barda içki içiyor. Gecenin en iyi ödevini aldı. Muhtemelen bir şöminenin yanında oturmuş, lezzetli biftek ve bira turtası yiyordur.

Soğuk hava parmaklarımı ve yanaklarımı ısıyor. "Tana?" Fısıldıyorum. "Çay yapraklarında bir şey var mı? Dışarısı buz gibi."

Bir saniye geçmeden deniz kabuğundan esintili bir mırıltı duyuyorum: "Çayı aceleye getiremezsin. Onu içmek zaman alır. Acele edersem, acele bir okuma yaparım," diyor. "Bir saniye."

Kulağımdaki deniz kabuğuyla oynuyorum, derimi sıyıran pürüzlü kenarlardan rahatsız oluyorum.

İçimden Fey'i lanetliyorum -insan teknolojisini mahvettikleri, Fransa ve İngiltere'yi işgal ettikleri için. Raphael'i yakalayıp ona kim bilir neler yaptıkları için.

Bir zamanlar ormanda günlerce bir daha hiç görmediği ailesini bekleyen Raphael'im. Raphael, bana açlıktan ölmek üzere olan bir adamın meyveyi arzulaması gibi çaresiz olduğunu söylemişti...

Onun kederli gümüş gözlerini düşünmek boğazımı sıkıyor. Onu, doğru düşünmemi zorlaştıran, içimi kemiren bir boşlukla özlüyorum. Fey onu yakalamadan önceki son anı zihnimde canlandırıyor, her ayrıntıyı gözden geçiriyorum. Düşüncelerim saplantıya dönüşüyor. Neyi yanlış yaptığımı, bunu nasıl durdurabileceğimi bulmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum. Daha iyi bir sonuca yol açabilecek küçük anlar ve kararlar.

Acımasız Fey, Avalon Kulesi'nin yüksek rütbeli bir şövalyesine ne yapar? Bunu düşünmek istemiyorum ama yine de bu düşünce kafatasımda sonsuz bir döngü halinde çınlıyor.

Onu geri almak zorundayız. Eğer onu işkenceyle etkisiz hale getirmeyi başarırlarsa, Avalon Kulesi'nin ajanları korkunç bir satranç oyununda ele geçirilen piyonlar gibi birer birer ortadan kaybolmaya başlayacaktır.

"Nia? Alo? Dinliyor musun?"

Serana'nın kulağındaki keskin tıslaması beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve dişlerimi sıkıp tekrar sokağa odaklanmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Ne için?"

"Onu şimdi çay yapraklarında gördüğümü söyledim," diyor Tana. "Komutan siyah bir pelerin giyiyor. Gümüş rengi saçları siyaha boyanmış. Ve kartların önceden söylediği gibi, yakında size doğru geliyor."

"Ne kadar sürecek?"

Serana soruyor. "Üç gün içinde."

"**Ne?**" Serana kekeliyor.

"Hayır, özür dilerim. Çay yapraklarının arasında biraz pasta kabuğu var. Yaklaşık on beş dakika sonra."

Zırhlı Fey'in köşeyi döndüğünü gördüğümde kaslarım geriliyor ve nabzım hızla atıyor. "Serana, bir blok ötede iki muhafız var. Mızraklarla silahlanmışlar. Yaklaştıklarında dikkat et."

"Blok *nedir*?" diye fısıldıyor. "O bir Amerikan şeyi."

Bir tahminde bulunmak için çabalıyorum. "Üç yüz fit gibi görünüyor?"

"Bu kaç metre?" diye soruyor.

Tek Amerikalı ben olduğum için Avalon Tower'da bu konulara hiç değinmemiştik. "Bilmiyorum. Yüz metre mi?"

Gaz lambalarının altın ışığının altında yaklaşan zırhlı Feyleri izliyorum. Parıldayan zırhlarına rağmen rahatça hareket ediyorlar, metalik gözleri tetikte, benim gibi davetsiz misafirleri arıyorlar. Bir zamanlar İngiltere sokaklarında Fey askerlerinin dolaştığını görmek düşünülemezdi. Şimdi her yerdeler; Londra'nın cam gibi gökdelenleri arasında yürüyorlar, ejderhaların sırtında kıyıların üzerinde süzülüyorlar.

Güneyi işgal ettiklerinde, İngiliz ordusunu hızla kuzeye itmişlerdi. Şimdi İngiliz ordusunu

İnsanlara karşı İskoçya. Camelot, İngiltere'de hâlâ Fey'den arınmış birkaç yerden biridir ama bunun tek nedeni dünyanın geri kalanından büyüyle gizlenmiş olmasıdır.

Bu gece, onlara kendi topraklarında saldırmanın bir yolunu bulmak, Fey krallığının kalbinde, Brocéliande'ın kendisinde onları şaşırtmak için buradayız.

Ve bunu yaparken, Raphael'i de kurtarmayı planlıyorum. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, dilimde kan varmış gibi tadını alabiliyorum. Sorun şu ki Auberon Fey diyarına giriş ve çıkış portallarının çoğunu mühürledi ve hâlâ var olanların yerleri değişiyor. Bulunduklarında bile kilidi açmak için özel bir anahtar gerekiyor; sadece en yüksek rütbeli Fey'in sahip olduğu bir anahtar. İşte biz de tam olarak bu gece burada, gölgeler arasında anahtarı olan bir kaptanı beklerken bulduk kendimizi.

Henüz ondan bir iz yok ama iki zırhlı Fey muhafızı Serana'nın saklandığı yere doğru ilerliyor. Parmaklarım kasılıyor, nefesim gerginlikten daralıyor ama onlar geçerken herhangi bir gariplik fark etmiyorlar. Rahatlayarak nefes veriyorum ve kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum, yün paltomun altından süzülerek tenimi ısıran kış soğuğu dişlerimi gıcırdatıyor. Gerçek hedefimiz gelmeden önce hâlâ birkaç dakikamız var.

Serana iç çeker. "Nerede olmak isterdim biliyor musun? Bir battaniyenin altında, sıcak bir içki içerken."

"Ya da yasemin çayı," diye öneriyor Tana.

"Hayır. Bol viskili sıcak bir içki," diyor Serana kararlı bir şekilde.

"Sanki aklımı okuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Avalon Gölü'ne bakan sıcak bir odada," diye devam ediyor.

"Avalon Kulesi'ne bu kadar erken dönmek istemiyorum," diyor Tana karanlık bir sesle. "Wrythe, Tarquin ve tüm Pendragon pislikleri kontrolden çıktı. Ve yeni başlattıkları bu sadece insanlara özel Demir Lejyon kulübü çok iğrenç."

Ne demek istediğini anladığım için yüzümü buruşturuyorum. Wrythe güce aç ve tüm demi-feylerden, özellikle de benden nefret ediyor. Tarquin,

yeğeni de en az onun kadar kötü.

"Onların 'saf' insan soyu' saçmalıklarına katlanamıyorum," diye mırıldandı Serana. "Tarquin'in beni lekelenmiş ve bozulmuş olarak tanımladığını söylemiş miydim? Ne tarafından diye sordum, o da canavar kanı dedi. Çenesiz dangalak. Onun ailesi soysuz ve *ben* de çok fazla genetik çeşitlilik yüzünden canavar olan *mıyım*?"

"Şşş." Sokağın kenarında biri beliriyor ve ben gözlerimi kısarak bulanık ışıktaki onu daha iyi görmeye çalışıyorum.

Hedefimiz o değil. Bu adamın kızıl saçları var ve askeri bir komutanın küstah kibrinden yoksun.

"Şimdi ortaya çıkması gerektiğine emin misin?" Fısıldıyorum.

"Gelecek her zaman değişiyor," diyor Tana. "Ama ben olabildiğince eminim."

Raphael için zaman tükeniyor. Bu kesinlikle işe *yaramalı*. Çünkü bu başarısız olursa, tehlikeli, vahşi ve son derece dengesiz birinden yardım almak zorunda kalacağım: bir zamanlar cinayet çılgınlığı yapmak için Camelot'a giren ve sonraki bin beş yüz yılını tek başına daha fazla intikam planlayarak geçiren babam Mordred. O intikam takıntılı bir Fey Heathcliff, bir Poe hikayesinin hayata geçmiş hali ve ben ona güvenmiyorum. Avalon Kulesi'nin her yerindeki resimlerde kadınların kafasını keserken tasvir edilmiş. Bana deli diyebilirsin ama bence onunla çalışmak masadan kalkabilir.

Damarlarımda onun kanının dolaştığı gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Kaptan nihayet iki blok ötede sendeleyerek görüldüğünde kalp atışlarım hızlanıyor, gümüş rengi saçları lamba ışığında parlıyor. Kaldırım boyunca sendeliyor.

"Serana, onu görüyorum," diye fısıldıyorum. "Bu sokağa döndü. İki blok ötede. Sanırım iki yüz metre. Hazır ol."

Tökezleyerek ilerliyor ve ben nefesimi tutuyorum. Adam iri ama Serana'nın kendisinden iki kat büyük adamları alt ettiğini görmüştüm.

Operasyon hızlı olacak ve-

Arkasından bir ılık duyulur. İrkilir ve döner, sonra bir kahkaha atar. Büyük bir grup Fey askeri arkasından köşeyi dönüyor ve ona sesleniyor. Sesleri rüzgârda yankılanıyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Bekle."

"Neler oluyor? Bu sesler de ne?" Serana konumunu belli etmeden dışarı bakamıyor.

Hızlıca grubu taradım. "Yalnız değil. Yanında beş Fey var. Hepsi asker. Hepsi silahlı."

"Ne kadar sarhoşlar? Muhtemelen onları alt edebilirim."

İçimde hayal kırıklığı kıvılcımları çakıyor. Bir an için ona riske girmesini söylemeyi düşündüm ama bu düşüncemden hemen vazgeçtim. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. "Yeterince sarhoş değilsin. Seni hemen indirirler. Onlardan çok fazla var."

Şimdi bir blok ötede. Feyler kaptanı sırtından alkışlıyor ve içlerinden biri kolunu omzuna doluyor.

"Başka bir şansımız olmayacak," diyor Serana. "Kendin söyledin, Nia. Bu gece yapmak ~~zorundayız~~ Ben yapacağım."

Tana ve ben aynı anda "*Hayır*," dedik.

"O anahtara ihtiyacımız var!" Serana ısrar ediyor.

Ve o haklı. Buna her şeyden çok ihtiyacımız var. Fey diyarına sürpriz bir saldırı olmazsa, İngiliz ordusunu ve müttefik güçleri yok edecekler. Ve kimse bununla yetineceklerine inanmıyor. Auberon Avrupa'nın geri kalanını ele geçirecek. Belki de tüm dünyayı.

Kalbim sıkışıyor. Eğer bunu düzeltmezsek, Raphael onların zindanlarında ölecek.

"Kımıldama," diyorum. "Bir fikrim var."

Çatının kenarına kadar süründüm. Paslı bir tahliye borusu duvarı kaplıyor ve üç kat aşağıya, kaldırıma kadar uzanıyor.

Yün paltomu çıkarıyorum, sonra kendimi çatının kenarından yukarı kaldırıyorum, borunun tepesini kavriyorum. Ben aşağı doğru kaymaya başladığımda ağırlığımın altında inliyor ve bir şey kırılıyor.

Göğsümde korku çiçekleri açıyor. Bu yükseklikten düşersem kafatasım parçalanabilir. Çılgınca, daha hızlı aşağı kayıyorum, avuçlarım paslı metali kazıyor. Bir başka çatırtı ve yalpalama ile boru duvardan ayrılıyor. Korku beni çarpıyor. Gıcırdayarak her şey taştan ayrılıyor ve ben kollarımı sallayarak aşağıya düşüyorum. Bir pencere pervazına tutunuyorum, tutunurken parmaklarımda ani bir acı hissediyorum ama kalbim gümbür gümbür atarken tutunmayı başarıyorum. Çırpınıyorum ve daha alçak bir pencerenin tepesinde bir dayanak buluyorum.

Hâlâ caddeden yaklaşık 15 metre yukarıdayım ama aşağı inmenin bir yolu yok. Zaman da yok. Kendimi destekleyerek bir sıçrama yapıyorum ve sertçe ayaklarımdan üzerine düşüyorum, şok vücuduma acı dalgaları gönderiyor. Düşüşün etkisini görmezden gelerek, gaz lambalarının ışığına doğru topallayarak ilerliyorum.

Koyu çelik gözlerim ve keskin sivri kulaklarımla tam kanlı bir Fey gibi görünmek için büyülendim. Şifacılarından birinin beyaz elbisesini giyiyorum.

Askerlere doğru yürüyorum, utangaç bir şekilde onlara bakıyorum ve içlerinden biri gözüme iliştiğinde gözlerimi kaçırıyorum. Biri bana bakıp arkadaşına bir şeyler fısıldıyor ve kahkahalar patlıyor.

Kaptanın yolundan gittiğime emin olarak yanlarından geçiyorum. Ondaki birkaç adım ötede ayağım takılır gibi oluyor ve dizlerimin üzerine çöküp ağlıyorum. Kaptan hiç düşünmeden bana doğru koşuyor ve elini uzatıyor. Elini tutup Fey dilinde teşekkür ediyorum.

Ve sonra güçlerimi çağırıyorum.

İçimde iki büyülü güç yaşıyor. Bunlardan biri, Sentinel güçleri, büyülü enerjileri kırmamı sağlıyor. Diğer ise zihinleri okumamı sağlıyor. Ama iç içe geçtiklerinde -kızıl ve mor iplikçikler birbirine dolandığında- başka bir şey yaratıyorlar: zihin kontrol gücü.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde onun zihnine giriyorum ve düşünceleri üzerimde dolaşıyor. Kaptanın adı Adoran ve sarhoş, evden aldığı iyi haberleri kutluyor. Onun

Karısı sağlıklı bir kız çocuğu doğurdu. Fey insan ordusunu yener yenmez, onu görmek için Brocéliande'a geri dönecektir. Başkent Corbinelle'de rahat bir evde yaşıyorlar. Bu fikir karşısında duyduğu dizginlenemez sevinç hissediyorum. O, Adoran, bir baba! Onun altın gözlerine sahip mi?

Zihnine doğru ilerlerken bu düşünceleri engellemek için kendimi zorluyorum. Bazen zihin kontrolü zordur. Ama bu durumda, gülünç derecede basit. Adoran bu gece bol miktarda bal likörü içti ve mesanesi patlamak üzere. Bu düşünceyi çekiştiriyorum, akarsuları, şelaleleri ve şırıl şırıl akan suları fısıldıyorum. Önerilerimle işeme ihtiyacı on kat artıyor. Odasına asla zamanında dönemeyecek. İhtiyacı olan şey karanlık bir sokak.

Zihninden uzaklaşıp ayağa kalkıyorum, reverans yapıyorum ve ona tekrar teşekkür ediyorum. Birinin zihnine girdikten sonra, her zaman onun düşünceleri tarafından rahatsız edilirim - beynimin içinde uçuşan başka birinin anılarının hayaletleri. Bir an için, *bir* kızım olmadığını hatırlamadan önce altın gözlü kızımı göreceğim günü hayal ediyorum. Onun düşüncelerini beynimden silip atıyorum ve aceleyle gruptan uzaklaşıyorum.

Kaptan şimdiden yurttaşlarına onlara daha sonra katılacağını söylüyor. Zavallı adam işemek için yanıp tutuşuyor. Arkama baktığımda, Serana'nın onu beklediği en yakın sokağa doğru döndüğünü görüyorum.

Uzaklaşıyorum ve grubun sesi bir sonraki köşede kaybolur kaybolmaz geri dönüp ara sokağa doğru acele ediyorum. Adoran duvara doğru tökezliyor, karanlıktan bir figür ortaya çıkarken kemeriyle uğraşmaya başlamıştı bile. Serana'nın kolu bir kırbaç kadar hızlı bir şekilde boynuna dolanıyor ve sıkıyor. Adoran tekme atıp bükülüyor, sonra da Serana'nın kollarına yığılıp bayılıyor.

"İyi işti."

Onu yere yatırıyor, ceplerini karıştırırken bana gülümsüyor. "Burada biraz para var. Ve bir de

mektup."

"Karisından." Tekrar tekrar okurken hissettiği sevinci hâlâ hissedebiliyorum.

"Bu çok hoş." Dudaklarını büzüyor. "Anahtar yok."

"Dairesel bir şey," diye fısıldıyor Tana deniz kabuğunun içinden. "Belki de çantasındaki bozuk paralardan biridir?"

Bileğindeki gümüş bileziği incelemek için gevşek kolunu kaldırıyorum. "Hayır. Bahse girerim budur."

Serana onu çevirmeye çalışıyor, bir toka arıyor. Ama yerinden oynayacak gibi görünmüyor. "Bileğine *takılmış*. Bahse girerim çalınmadığından emin olmak için ona kaynak yapmışlardır. Ah, neyse."

Uzun bıçağını kınından çıkarıyor.

"Bekle!" Kolunu tuttum. "Ne yapıyorsun?"

Bana kaşlarını çattı. "Elini kesiyorum."

"Bunu yapamazsınız! Kızım daha yeni doğdu. Karım beni Corbinelle'de bekliyor!"

Serana bana bakıyor. "Ciddi misin sen? Kendine gel, Nia.

Sen o değilsin. O senin düşmanın. *Hepimizi öldürmek* için burada."

Onun anıları hâlâ düşüncelerimde dönüp duruyor. Ona yalvaran bir bakış attım.

Çaresizlik içinde ellerini kaldırır. "Peki! Elini kesmeden çıkarmaya çalışacağım, tamam mı? Ama parmaklarından birini kırmak zorunda kalabilirim. Bu senin hassasiyetlerini rahatsız eder mi, yoksa sorun olmaz mı?"

Raphael'in güzel yüzünün hatırası Adoran'ın düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı ve örümcek ağlarını temizledi.

"Şimdi yap." Hızla uzaklaşıyorum, Adoran'la aramızdaki ilişki hâlâ izleyemeyeceğim kadar taze.

Serana'nın homurdandığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra o da bana katılıyor.

Ona baktığımda gözlerini deviriyor. "İyileşecek ama başparmağı için bir şifacıya ihtiyacı olacak. Mutlu musun, Nia?"

"Memnun oldum."

Bileziği tutan avucunu açıyor ve parmaklarına kan bulaşıyor. "İşte bu. Bulduk."

"Yazı olup olmadığını kontrol edin," diyor Tana. "Portalın yeri ve zamanı anahtarın üzerinde yazılı olmalı."

Serana bileziğin içine kazınmış bazı rünleri işaret ediyor. "İşte. Diyor ki... uh... bu kesinlikle *Neh*, ve şu harf de *Moh*..."

İçimi çektim ve elimi uzattım, o da elimi Avuç içi.

"*Glynn Nathan* yazıyor," diyorum Fey rünlerini okuyarak. "Burası Cornwall'ın kuzeyindeki Aziz Nectan Vadisi. Ve işte tarihler..."

Onları okudum ve tekrar okudum, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. *Hayır, bu doğru olamaz.*

"Lanet olsun." Hayal kırıklığı göğsümü eziyor ve hırıltı, sonra öksürük. İnhalerimi çıkarıp iki nefes çekiyorum ve ciğerlerimin tekrar açılmasını bekliyorum.

"Sorun nedir?" Serana sorar.

Gözlerim yanıyor ve bir an için kapatıyorum. "Geçit üç gün önce kapandı."

"Siktir!" Serana bağırır. "Anahtarın hiçbir değeri yok."

O haklı. Geçit çoktan gitti. Brocéliande'a giden yolu bulma umudumuz yok oldu ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmam gerekecek, saf ve mutlak bir çaresizlik -belki de delilik-eylemi.

En yakın arkadaşlarımdan bile saklamam gereken bir sır daha.

Babamla konuşmam gerek.

BÖLÜM 2

T Teknemiz nehirde ilerlerken tuzlu rüzgâr saçlarımla oynuyor. İleride, sis altın kulelerin etrafında dolanıyor ve şafak gölün üzerindeki sisi pembe Altın. Karla kaplı antik Camelot şehri, kalenin taçlandığı kıyıya yayılıyor. Gelecek ne kadar acımasız görünürse görünsün, bu manzara göğsümün derinliklerine sıcaklık yayıyor. *Avalon Kulesi*. Burası evim gibi.

Hala umutsuz bir umuda tutunuyorum.

MI-13 bu küçük bileziği kullanabilecek. Diğer seçenek, yani babamdan yardım istemek, aklıma gelen en tehlikeli fikirlerden biri. Bir kehanete göre, onun soyundan gelenlerin kaderi Camelot'u yok etmek ve Mordred bunu çoktan denedi. Yüzyıllar önce, Avalon Kulesi'ni cesetlerle dolu bıraktı -Arthur ve Guinevere'in cesetleri de dahil.

Camelot'u kehanetten korumak için Raphael, Kraliçe Morgan'ın soyundan gelen herkesi katletmeye yemin etmiştir. Uzun zaman önce, Fey kralı Auberon dünyayı Kraliçe Morgan'ın tahtının gerçek varisinin kendisi olduğuna ikna etti. Ve o zamandan beri herkes buna inanıyor. Raphael, Auberon'u öldürmesi gerektiğinden emin.

Ama güzel sevgilim her şeyin bir hata olduğunu öğrenirse tam olarak ne yapardı? Ölüm listesindeki kişinin ben olduğumu? Beni de öldürür müydü, yoksa kılıcını kınına mı sokardı?

Şu anda babam dışında kimse benim hakkımdaki gerçeği bilmiyor. Adama ne kadar güvenmediğim önemli değil; sırrımız bizi iki kişilik zehirli bir bahçede birbirine bağlayan dikenli bir sarmaşık. Bu duvarların içine başka kimse giremez. Bu hiç istemediğim bir ittifak.

Ben bunları düşünürken, Serana ve Tana, yaklaştığımız yaldızlı rıhtıma bakmak için pruvada bana katıldılar.

"Şehir ayrıldığımızdan daha kalabalık görünüyor," diyor Tana.

Başımı salladım. "Her zaman daha fazla kaçak geliyor."

Serana, "Sadece Avalon ajanlarının ailelerini alsak bile yakında yerimiz kalmayacak," diyor.

"Başka bir seçeneğimiz yok. İnsanların sevdiklerinin yakalanmasına izin veremeyiz. Ajanları dönüştürmek için rehine olarak kullanılabilirler." Tana bana baktı. "Yeterince yemek yemiyorsun, değil mi?"

İştahım neredeyse tamamen kayboldu. Raphael'in kaybı mı yoksa sırlar mı beni bu kadar tıka basa dolduruyor, başka bir şeye yer kalmıyor mu emin değilim. "Raphael döndüğünde, yedi çeşit yemek yiyeceğim."

"Saçmalama, bunu bekleyemezsin," diyor Serana. "Solup gideceksin."

Geminin küpeştesine daha sıkı tutunuyorum. "Onu yakında geri alacağım ve açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

"Stres bana tam tersini yapıyor," diyor. "Ara sokakta beklediğim süre boyunca tek düşünebildiğim elmalı börekti."

Dar kanala doğru süzülürken sis inceliyor. Avalon Kulesi'nin şafakla öpüşen taşları üzerimizde yükseliyor. Elma ağaçları kanal boyunca sıralanmış, hafif bir kar tozuyla kaplı. Yükselen güneş, eğri büğrü ahşap iskeletli binaları

Altın. Liman işçileri ve denizciler rıhtımda koştururken bağırırlar rıhtımın etrafında çınlıyor. Bir sonraki planıma geçmek için harekete geçmeye can atıyorum.

Evde olabilirim ama Raphael de eve dönene kadar rahat etmeyeceğim.

Gemi düzgün bir şekilde demirlediği anda, nefesim havada şişerek iskeleden aşağıya aceleyle iniyorum. Arnavut kaldırımlı sokaklarda hızla ilerliyorum, Tana ve Serana arkamda kalıyor. Taş kemerlerin altından ve kalabalık sokaklardan geçerek kaleye doğru olabildiğince hızlı ilerliyorum. Cadde bir meydana açıldığında, Avalon Kulesi'nin duvarları tarot kartları ve eski kitaplar satan dükkânların üzerinde beliriyor. Bir çeşmedeki taşlı çirkin başlardan su akıyor ve soğuk havada havuzdan buhar yükseliyor.

"Yavaşla, Nia," diye sesleniyor Tana arkamdan.

"Nia!" Başka bir ses, günlerdir duymadığım bir ses.

Döndüğümde, yeşil bir pelerin giymiş Viviane'ın kafasını bir dükkânın kapısından çıkardığını görünce şaşırıyorum. Üzerindeki tabelada altın harflerle *Enchanted Brew Cofiee* yazıyor. Mavi gözleri parlıyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor.

Bir keresinde benden nefret etmişti. Tanışır tanışmaz hayatımı tehdit etti ve ondan sonra birkaç kez daha. Sonra bana bildiği her şeyi öğretmeye başladı ve şimdi onu tekrar gördüğüm için çok rahatladım.

Üçümüz onu kafenin yanındaki dar yolda takip ediyoruz.

Dönüp bize bakıyor ve gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu ve platin saçlarının örtüsünün altında karıştığını görünce şaşırıyorum. Genelde mükemmel görünür.

"Aptalca erken kalktığını unutmuşum," diyorum.

"Burada olmamın tek nedeni bu değil. Bu tarafa geleceğini biliyordum ve rıhtımdan gelir gelmez seni yakalamak istedim." Omzumun üzerinden kaçamak bir bakış attı. "Sende mi?"

Ona bileziği göstermek için elimi kaldırıyorum. "Evet, ama bir faydası yok. Geçit günler önce kapandı."

Solgun gözleri kocaman açılıyor, çenesi sıkılıyor. Burun delikleri şişiyor ve bir an için sıcak kahvesini bana fırlatacağından korkuyorum ama onun yerine soğukkanlılıkla "Bu hiç iyi değil" diyor.

"Bunu yeni bir portal açmak için kullanma şansımız var mı?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Merlin bilirdi ama bu bilgi uzun zaman önce zaman içinde kayboldu."

Gözlerim yanıyor. "Tamam. Yeni bir plana ihtiyacımız var. Üzerinde çalışmak için Kule'ye dönelim mi?"

"Hayır. Bu yüzden seni burada bekliyordum. Şu anda Kule'de hiçbir şey konuşamayız. Knight Fall'a gidelim. Bizim için erken açmışlar. Şimdiden bizi bekleyen insanlar var."

"Taverna mı? Neden?" Farkına vardım. "Wrythe ve diğer Pendragonların yanında konuşamayız."

"Aynen öyle. Gittikçe kötüleşiyorlar. Wrythe artık tüm görevlerin onun aracılığıyla yapılmasını istiyor. Bu noktada benim neredeyse hiç yetkim yok, Raphael de burada olsaydı onun da olmazdı. Wrythe demi-Fey görev güçlerini dağıtıyor. Her takımda en az bir Pendragon ajanına ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Aksi takdirde ihanete karşı savunmasız kalacağımızı söylüyor."

Serana konuşmaya doğru ilerliyor. "Bunu yapamaz. Yapabilir mi?"

Viviane iç çekerek gözlerini kapatıyor. "Sör Kay dönene kadar Seneschal, Avalon Kulesi'ndeki en üst rütbeli komutan. Korkarım bu onun yetkisi dahilinde."

Arkadaşlarıma dönüyorum. "Birazdan Avalon Kulesi'nde kahvaltı servisi başlayacak. Siz ikiniz geri dönün. Ben tavernada yeni bir plan üzerinde çalışacağım."

Tana uykulu bir şekilde göz kırpmıyor. "Emin misin?"

"Bana uyar." Serana, Tana'nın kolunu tutar. "Bugün salı. Çörek yapacaklar ve Nia'nın zaten iştahı yok. Teşekkürler Nia, sen benim en sevdiğim insansın."

Hem de hiç. Hadi Tana, gidelim. Bu noktada Kule'nin taş duvarlarını bile yiyebilirim."

Viviane onun ardından bakar. "Pek karşı koymadı. Gel bakalım."

Beni hızlı adımlarla kasaba meydanına geri götürüyor ve gürül gürül akan çeşmenin yanından geçiriyor.

Boyalı tabelaları ve büyülü sembolleri olan dükkânların ve barların yanından geçiyoruz. Bir fırının önünden geçiyoruz, tirizli pencereleri taze ekmek, turtalar ve şekerli badem ezmesi şekerlemeleriyle dolu. Yıllardır ilk kez gerçekten acıktığımı hissediyorum.

Viviane'ın uzun bacakları onu kalabalık dükkânların önünden hızla geçiriyor. Ona ayak uydurmaya çalışırken hırıltıyla nefes alıyorum. Astımım kışın daha da kötüleşiyor. İnhalerimi çıkarıp iki nefes daha çekiyorum ve nefesim biraz açılıyor.

Bir başka küçük kasaba meydanına ulaştığımızda Knight Fall Tavernası karşımıza çıkıyor. Dik eğimli bir çatıya sahip, eskimiş taştan yapılmış taverna neredeyse gotik bir malikane gibi görünüyor. Kurşun çerçeveli pencerelerden sıcak ışık süzülüyor ve kapı çerçevesindeki ezoterik semboller parlıyor. Yaklaştığımızda, içeriden gelen tanıdık bir büyü tınısı hissediyorum, kaburgalarımın arasında bir çekiş.

Nivene, diğer Nöbetçi, tavernada beni bekliyor.

Viviane sanki düşüncelerimi duymuş gibi kapıyı açmadan önce bana dönüyor. "Nivene beni bir darbeye liderlik etmem ve tüm Pendragon'ları kovmam için ikna etmeye çalışıyor. Açıkçası bu noktada kulağa cazip geliyor."

"Tabii ki öyle."

Avalon'un diğer Nöbetçisinin diplomasıye tahammülü yok ama Wrythe ile bir savaş inanılmayacak kadar tehlikeli olur. Pendragon lideri muhtemelen iktidar koltuğundan vazgeçmektense Fey'in hepimizi öldürmesine yardım etmeyi tercih edecektir.

Viviane'ın arkasından içeri giriyorum. Tavernanın eğri büğrü taş duvarları, kaba yontulmuş ahşap sütunları ve mumlarla aydınlatılmış rahat oyukları var. Bu saatte taverna çoğunlukla boştu, bunun dışında

Şöminenin yanında dumanı tüten bir fincan kahve içen pelerinli bir adamdan.

Odanın öbür ucunda, köşelerden birinde yuvarlak bir masada oturan Nivene'yi görüyorum, kızıl saçları mum ışığında alev alev yanıyor. Bizi yaklaştırmaya çağırıyor, zaten sabırsızlanıyor ve ben de yanındaki boş koltuğa kayıyorum.

Viviane bir sandalye çekti. "Ona kötü haberi ver, Nia."

Başımı salladım. "Anahtar bizde ama geçit günler önce kapandı."

Nivene'nin omuzları çöktü. "Lanet olsun."

Sertçe yutkunuyorum. "İkinizden birinin başka bir fikri var mı?"

Herhangi bir şey?"

Yüzlerindeki hayal kırıklığı yeterli bir cevaptır.

Viviane başını ellerinin arasına alır. Raphael'i kurtarmak için o da çaresiz. Onu benden bile daha uzun süredir tanıyor ve ona güveniyor. Şimdi ise kaybolmuş gibi görünüyor. Avalon Kulesi'nde, gerçekten güvenebileceğiniz birini bulmak zor olabilir, bu yüzden o kişiyi bulduğunuzda, onu hayatınız pahasına korumak istersiniz.

"Bu durumu daha da acil hale getiriyor," diye tıslıyor Nivene. "Gösteriyi Wrythe'in yönetmesine izin veremeyiz. Hepimizi yok eder. Raphael ya da Sör Kay onu durduramazsa, Avalon Kulesi'ni taş taş üstünde bırakmaz."

"Şu anda bir isyan başlatacak *değilim!*" Viviane hırılıyor. "Bu Auberon'a bir hediye olur."

"Aptal olma," diyor Nivene. "Wrythe bizi çoktan birbirimize düşürdü. Pendragonlar ve insanlar bir tarafta, yarı Feyler diğer tarafta. Hem kim isyan dedi ki? Ben sadece komuta yapısında ufak bir değişiklik öneriyorum."

Viviane'ın parmakları yumruk şeklinde sıkılaşıyor. "Wrythe'ı tutuklamamızı ve yolumuza çıkan herkesi öldürmemizi söylemiştin."

"Beyin fırtınası yapıyordum. Pendragon'ları katletmekle ilgili bir sorunuz varsa, buna bir iğne koyabiliriz ve

Daha sonra tekrar görüşürüz. Alternatiflere açığım. Yani, iki Sentinel de bizim tarafımızda-"

"Bir isyana katılmak istemiyorum," diyorum.

Nivene kollarını kavuşturarak, "Demek istediğim şu ki, eğer ikiniz de planımı kabul ederseniz, diğer ajanlar da bana katılacaktır," diye ekliyor. "Pendragon'lardan kurtulursak, elimizdeki tüm kaynakları Brocéliande'a giden başka bir yol bulmaya harcayabiliriz. İlerlememizi engelleyen insanları öldürmekten zarar gelmez. Bir düşünün: Birkaçını acımasızca öldürürüz ve geri kalanlar korkudan hizaya gelir."

Viviane iç geçirdi ve bana baktı. "Tamam, mafya babasını bir süreliğine görmezden gelelim. Raphael'e ihtiyacımız var ve psişik arkadaşın onu kurtarabileceğimizi düşünüyor. Bunu kartlarında görmüş. Ve özellikle senin olman gerektiğini söyledi. Yani bir fikri olan varsa o da sensin."

Nefesim kesiliyor ve düşüncelerimde bir fırtına kopuyor. Mordred beni Brocéliande'a götürebileceğini iddia ediyor. Viviane, Brocéliande'a yeni kapılar açma bilgisinin zaman içinde kaybolduğunu söyledi ama Mordred kelimenin tam anlamıyla Merlin'in zamanından geliyor. Büyük büyücüye karşı savaşmış ve hayatta kalmış.

Ama onlara gerçeği söylersem müttefiklerim ne yapar? Avalon Kulesi'nin en büyük düşmanı ile ittifak kurma fikrinden hoşlanacaklarını sanmıyorum.

Cümle kurmaya fırsat bulamadan Viviane'in gözlerinin başımın üzerinde gezindiğini ve çenesinin kenetlendiğini görüyorum.

Soğuk ve tanıdık bir ses arkamda yankılanıyor. "Peki, burada neyiz var?"

Tüylerim diken diken oluyor ve sandalyemde dönerek Wrythe Pendragon'un kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapıda durduğunu görüyorum.

"Merhaba Wrythe, otursana," diyor Viviane, hiç vakit kaybetmeden. "Biz de tam kahvaltı siparişi vermek üzereydik."

"Hayır teşekkürler, ayakta duracağım." Yaklaşırken bakışları bana kaydı. "Görüyorum ki meşhur Nöbetçimiz

görevinden dönmüş. Ama bazı nedenlerden dolayı

Merlin'in Kulesi'nde bana rapor vermek yerine bir tavernada durmaya karar verdi."

Rahat davranmaya çalışarak parmak uçlarımı masaya vuruyorum. "Şans eseri Viviane ile karşılaştım. Beni göreve gönderen de o."

Sarı bıyığı seğiriyor ve muhtemelen bize kim olduğunu hatırlatmak için atkısını düzeltiyor. Eşarbın üzerinde Pendragon amblemi, ortasında taç ve kesik bir baş bulunan bir kalkan işlenmiş. Çenesini kaldırıyor. "Ben Seneschal'ım, unutmayasınız diye söylüyorum. Herkes bana rapor vermeli."

"Bu doğru mu?" Nivene mırıldanıyor. "Çünkü bir drenaj borusuna rapor vermeyi tercih ederim." İlk defa bağırıyor.

"Neydi o?" Wrythe gözlerini kısarak bir adım daha yaklaşıyor.

"Yönetici tiplere rapor vermeyi sevdiğini söyledi," diye geveledim. "Senin gibi."

Wrythe bir kaşını kaldırır. "Doğru. Güzel. İtaatsizlikten dolayı kimseyi askeri mahkemeye vermek zorunda kalmak istemem."

Viviane ellerini birbirine vurur. "Harika. Hepsi bu kadarsa, aslında Nia'nın raporunu dinlemeyi bitirmem gerekiyor."

Wrythe başını sallar. "Ben de öyle. Peki, Bayan Nia, Brocéliande'a giden bir anahtar bulabildiniz mi?"

Refleks olarak, bileziği saklamak için kolumu biraz indirdim. "Ne yazık ki hayır. Portal çoktan kapandı."

Başını sallıyor. "Belki de bir sonraki göreviniz için yeğenim Genivieve ya da yeğenim Tarquin gibi deneyimli bir Pendragon subayına ihtiyacınız vardır."

Beni öldüresiye dövmeye çalışan Tarquin. O Tarquin mi?

Viviane'ın dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. "Ekibinde üç şövalye vardı, bunlardan biri Avalon Steel'e sahipti, bu da hepimizin sahip olduğundan daha fazla."

"Ama yine de başarısız oldular." Wrythe omuz silkiyor. "Sanırım o ekibi dağıtmamız gerekiyor. İşe yaramıyor."

Şok içinde ona bakıyorum. "O göreve kim giderse gitsin portal kapanacaktı."

Wrythe esniyor ama sanırım sıkılmış numarası yapıyor. "Bugün itibariyle yürürlüğe giren yeni bir politikamız var. Sahaya gönderdiğimiz her ekipte bir insan ajan, tercihen bir Pendragon bulunacak. Bunun herkes için daha güvenli olduğunu düşünüyoruz."

"Yavaş hareket eden ve bize yardımcı olacak hiçbir sihir becerisi olmayan insanlarla daha güvende olacağımızı mı söylüyorsun?" Nivene asidik bir şekilde söylüyor.

Wrythe onu görmezden gelerek gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Ayrıca, yeni atanan tüm demi-Fey ajanlarının, insan toplumuna asimile olmanın ne anlama geldiği hakkında daha fazla şey öğrenecekleri üç aylık zorunlu bir eğitimden geçmeleri gerekiyor. Geleneksel insani değerlerimizin ne olduğunu. Ne de olsa bizim dünyamızda yaşıyorsunuz. Ve biz sizi burada memnuniyetle karşıladık, ancak bizim yöntemlerimizi öğrenmelisiniz."

Sersemlemiş bir halde duruyorum. Wrythe bana bakıyor ve bir an için yüzünde bir korku titreşimi gördüğümü sanıyorum.

"Ben Los Angeles'lıyım. İnsanların dünyasını öğrenmeme gerek yok."

Yüzünü buruşturuyor. "Her ne olursa olsun, bir kişi için istisna yapmaya başladığımız an kaos olacak. Korkarım bu konuda sert bir tavır takınacağız."

Ona bakıyorum ve elinin neredeyse belli belirsiz kılıcının kabzasına doğru kaydığını fark ediyorum.

Son denemeler sırasında onu zihninden kontrol ettim. O zamandan beri, benim dokunuşumdan mümkün olduğunca uzak durmaya özen gösteriyor. Bariz korkusu biraz tatmin edici, ama muhtemelen durumuma yardımcı olmuyor. "Sanırım insanlar hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışsam iyi olacak," diye mırıldandım. "Gerçi normal insan davranışları hakkında sizden çok daha fazla şey bildiğimi sanıyorum Sör Wrythe."

Öfkeyle meyhaneden dışarı çıktım. Sabah güneşi gökyüzünde daha da yükseldi ve ışıktaki göz kırpmıyorum. Kalbim güm güm atıyor ve yüzüm öfkeden kızarıyor. Nivene'nin neden bahsettiğini şimdi anlıyorum. Wrythe, biz

Avalon Kulesi'nin işlevsel bir parçası olmaktan çıkana kadar demi-Fey'e diz çöktürmeye çalışıyor.

Belki de Nivene haklıdır. Katliam konusunda değil ama.

Yıkık dökük taş dükkânların arasından bana doğru yürüyen sarı, pırıl pırıl saçlı birini görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Harika, bu günü daha da kötüleştirebilecek tek kişi.

Bana sırtırken sıkışmış burun delikleri alevleniyor. "Merhaba, merhaba," diye mırıldanıyor Tarquin. "Meşhur Dame Nia'dan başkası değil. Avalon Steel, ya da öyle diyorlar."

"Siktir git Tarquin, hiç havamda değilim."

Avucunu göğsüne koyar, yüz ifadesi incinmiştir. "Her şeyden önce, artık *Sör* Tarquin. Sevdiklerinizin güvenliğiyle ilgilenen biriyle böyle mi konuşulur?"

"Sevdiklerim mi?" Ne demek istediğini anlamaya çalışırken midem bulanıyor. Raphael'den mi bahsediyor?

Onun arkasında bir kadın bana doğru koşuyor, el sallıyor ve manyak gibi gülümsüyor. Çarpan kalbim onun kimliğini beynimden önce fark ediyor. Bir an için, burada hiç yeri olmayan tanıdık yüze bakıyorum: kırmızı kalemle çizilmiş büyük dudaklar, kökleri koyu renkte uzayan ağartılmış sarı saçlar, ince çerçeve ve zayıf yanaklar.

"Nia?" Sesi çok yüksek ve taş binalarda yankılanıyor.

Sesimi bulana kadar çenem birkaç saniye düşüyor.

"*Anne?*"

BÖLÜM 3

Guilt. Şoku atlattıktan sonra, suçluluk duygusu üzerime çöktü.

Diğerleri uzun bir aradan sonra ebeveynlerini gördüklerinde ne hissederler? Muhtemelen sevgi. Bağlantı.

Aşinalık. Heyecan.

Benim içinse suçluluk duygusuyla dolu bir kara delik. Ona yazmam gereken ama yazmadığım tüm o mektuplar. Onu özlemediğim onca zaman. Sonunda uzakta olduğu ve artık ona bakmak zorunda olmadığım için duyduğum rahatlama.

Kemikli kollarını açmış bana doğru yürüyor ve adımlarındaki hafif tökezlemeyi, odaklanmamış bakışlarını fark etmekten kendimi alamıyorum. Saat sabahın altısı ve ya sarhoş ya da kafası güzel. Belki ikisi de.

Beni kucaklıyor, bütün köşeleri sivri. Tanıdık sigara ve alkol kokusu onu sarıyor. Üzerinde yıllardır giymediğini gördüğüm pahalı bir takım elbise, altında da krem rengi ipeksi bir gömlek var. Ama şimdi kıyafetler iskelet gibi bedeninden sarkıyor.

"Ah, Nia," diye bağıyor. "Seni çok özledim, sevgili kızım."

Kulağa çok şefkatli, çok anaç geliyor. Ama Tarquin'in onu duyduğundan emin olmak için arkasına nasıl baktığını

hemen fark ediyorum. Annemle her yer bir tiyatrodur ve her zaman

etkilemek için bir seyirci. Muhtemelen Tarquin'in aksanından ve kıyafetlerinden onun paralı bir aileden geldiğini çoktan anlamıştır. Onun için oynayacağı rolü biliyor, sevgi dolu bir anne.

Ve yine, bu düşünceler aklımdan geçerken bir suçluluk duygusu hissediyorum. Neden söylediklerinde gerçekten ciddi olduğuna inanamıyorum? Elbette, kendi çarpık hayatta kalma becerileri var ama beni gerçekten seviyor. *Sevmeli*.

"Ben de seni özledim anne," diyorum otomatik olarak.

"Yazdın mı? Bana en son bir ay önce yazmıştın." Bunu söylerken gülüyor, sanki dalga geçiyormuş gibi. Ama terk edilmiş hissettiğini biliyorum.

Ona bakıyorum, buradaki görüntüsüne bir anlam veremiyorum. "Ne... Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri açılıyor ve koluma dokunuyor. "Bu sevimli beyefendi, Sör Tarquin, Avrupa'nın Feylerle olan savaşı yüzünden tehlikede olduğumu söyledi. Burada çalıştığın için Fey'in beni kaçırmak isteyebileceğini söyledi. Koz olarak. Camelot'a kadar gelmem için para ödedi. Gemide kendi süitim vardı. Tatlım, senin bu Fey savaşıyla bir ilgin olduğunu bilmiyordum."

Tarquin'e bakıyorum. "Çünkü buradaki rolümün gizli olması gerekiyor."

Tırnaklarına bakıyor. "Ah, şey, evet, mesele şu ki... çoğumuz burada, Camelot'ta büyüdük, yani ailemiz güvende. Sizin gibi yabancılar için neler olabileceğini kim bilebilir? Elbette ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Annemi dirseklerinden tuttum. "Asla tehlikede değildin. Seni ta Kaliforniya'da bulmalarının imkânı yoktu."

"Savaşta, Nia." Başını sallıyor. "Gerçekten hiç hayal edemezdim. Risk almaktan her zaman çok korkardın. Çok çekingendin. Her şey senin için büyük bir endişe kaynağıydı. Her zaman endişeliydin."

"Hayır anne, normal sayıda endişem vardı." Kanepeyi tekrar ateşe vermesini ya da araba kullanmasını istemiyordum.

uçurtma gibi uçup arabasını terk edilmiş bir Pizza Hut'a çarpması ya da-

Bir sigara çıkardı. "Tarquin bana senin taşımacılık yaptığını söyledi. Şoförlüğün çok cazip bir rol olmadığının farkındayım ama bunu bana bir mektupla da anlatabilirdin."

"Bu benim unvanım değil." Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Avalon Steel'imle övünmek istemekle Tarquin'in önünde onun ne dediğini umursadığım için kendimden nefret etmek arasında gidip geliyorum.

Biraz fazla geniş gülümseyerek Tarquin'e bakıyor. "Genç Sör Tarquin bana işinizin insanları gitmeleri gereken yere götürmek olduğunu söyledi."

"Anne... bana bir saniye izin verir misin? Seni buraya getirdiği için Tarquin'e teşekkür etmek istiyorum, sonra tamamen seninim."

"Tabii ki. O mükemmel bir beyefendi. Çok minnettar olmalısınız." Bunu işaret ederek, çenesini indirip kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Uzun, anlamlı bir bakıştı ve onun iyi bir av olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Tarquin'e doğru yürüyorum, yumruğumu onun ince burnuna indirmeyi hayal ediyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona tıslıyorum.

Burun delikleri alevlendi. "Dürüst olmak gerekirse, mutlu olacağını düşünmüştüm." Anneme el sallıyor ve gülümsüyor. "Tüm yabancılar güvenlik için ailelerini Camelot'a getiriyor ama sen bir şekilde kendi anneni getirmeyi ihmal ettin."

"Dünyanın öbür ucundaydı. Tehlikede değil ya da en azından sen onu buraya getirene kadar değildi. Bunu sen de *biliyorsun*."

"Ah, Nia Hanım," diyor. Hâlâ gülümsüyor, öne doğru eğiliyor

"Senin tren enkazı anneni Camelot'taki herkese tanıtmaktan zevk alacağım. Herkesin senin gibi çürük soylu birinin neden buraya ait olmadığını tam olarak görmesini istiyorum. Bu her zaman yaptığımız bir şey.

Demi-Fey'i kabullenmiş gibi davranmamız görmezden geliniyor, değil mi? Çünkü gerçek şu ki, annen o canavarlardan biriyle *yattı*, değil mi? Sen sadece yarı yozlaşmış değilsin. Tamamen bozulmuşsun. Bir canavarla bir cürufun çocuğu, senin türünün üremesi bu. Ve şimdi hepimiz bununla iyiyiz, değil mi, burada, bu yeni zamanları kabul ederken?"

Günlerdir süren uykusuzluk ve gıdasızlığın ardından Wrythe ile yaptığım konuşmadan sonra kendimi kaybetmek üzereyim. Solgun suratını dağıtmak istiyorum. Ama tabii ki onun istediği de bu - canavarca Fey dürtülerimi kontrol edemediğimi kanıtlamanın bir yolu.

Sahte bir gülümsemeyle parmaklarını anneme doğru salladı. "Memnun oldum, Bayan Melisende."

"Bana Brandy de," diye hafifçe gülüyor annem. "Bayan. Melisende benim annem."

Öfkeyle titreyerek uzaklaşmasını izliyorum, sonra uzun bir nefes alıp anneme dönüyorum. "Nerede kalıyorsun?" Sıkı bir gülümsemeyle söylemeyi başarıyorum.

"Bay Pendragon bana buradan birkaç dakika uzaklıkta şirin bir yer buldu." Gözlerini kırıştırıyor. "Dürüst olmak gerekirse biraz küçük ama bana geçici olduğunu söyledi."

"Tamam. Kahvaltı yaptın mı?"

"Ben kahvaltı yapmam, Nia. Şimdiden unuttun mu? Uzun zaman olduğunu biliyorum ama benimle ilgili her şeyi bu kadar çabuk unutacağını düşünmemiştim."

"Seni unutmadım anne." Tabii ki kahvaltı yapmıyor. Kalorileri içmek için kullanmak varken neden yemek için harcayasın ki?

Ona dönüyorum ve kolumu omzuna doluyorum. "O zaman seninle evine kadar yürüyeyim. Şu anda dışarıda olman için hava biraz soğuk."

"Bana etrafı gezdirirsin diye umuyordum."

Boğazımı temizliyorum. "Belki daha sonra. Yapmam gereken bir iş var." "Birini mi götürmen gerekiyor?"

Dişlerimi sıkıyorum. Doğal olarak annem gerçekte ne yaptığımı bilemez. "Tam olarak değil. Başka bir şey."

Yürürken kolunu benimkine doluyor. "Nia, Tarquin gibi iyi bir adamı elde etmek istiyorsan, gerçekten daha iyi giyinmelisin. Pelerininin her tarafı kir içinde. Ne zamandan beri pelerin giyiyorsun? Bence biraz garip. Ve vücudunu örtüyor. Cepleri olmayan, temiz, şık bir hat istiyorsun."

"İyi bir adam indi..." O kadar sinirliyim ki, şu anda net düşünceler üretmekte zorlanıyorum. "Anne, Tarquin değil... Hayatta olmaz-"

"Oh, tatlım." Elimi okşadı. "Yeterince iyi olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ama belli ki seni önemsiyor. Seninle romantik olarak ilgilenmeseydi beni buraya getirmek için bunca zahmete girer miydi sanıyorsun? Şimdi tek yapman gereken onu buraya çekmek. Beni kuzeni Ginevra ile tanıştırdı. Çok güzel bir kız. Senin yaşındayken benim olduğum gibi görünüyor. Sana nereden alışveriş yapabileceğini söyleyebilir."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. Ginevra da benden en az Tarquin kadar nefret ediyor. Muhtemelen daha da fazla.

Bununla ilgili her şey bir kabus. Annemle birlikte olmak, burada bulduğum güven ve değer katmanlarını birdenbire sıyrıp atıyor. Altında hala asla yeterince iyi olamayacak bir kızım. "Şu anda kıyafetler hakkında konuşmayalım. Senden ne haber? Yolculuğun nasıl geçti?"

"Uzun. Ama süite sahip olmak güzeldi." Gömleğini düzeltiyor. "Biliyor musun, yaklaşık yirmi beş yıl önce bu bölgedeydim. Camelot değil ama Cornwall. Tintagel, sanırım. Çok güzel bir yer. Harika kızarmış deniz tarakları var."

Bir ürperti ensemde dans ediyor. "Yirmi yedi yıl önce miydi acaba?"

Bana kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Uzun bir iç geçirdim. "Sadece şanslı bir tahmin." Yirmi altı yaşındayım.

Annem Cornwall'dayken hamile kalmışım.

"Beni çağırabilirdin, biliyorsun. Artık bir kalede mi yaşıyorsun? Bir şatoda yaşayabilmek için beni o hamam böceği istilasına uğramış dairede mi bıraktın? Sör Tarquin beni çağırttığında beni tahliye etmeye çalışıyorlardı."

"Üzgünüm anne."

"Sen benim tek çocuğumsun." Derin bir iç çekti. "Her zaman yaptığım en iyi şeyin, en gurur duyduğum başarının seni yetiştirmek olduğunu söylemişimdir. Ama sanırım ebeveynlik bir çocuğun sadakatini garanti etmiyor. Pekala. Ben burada kalıyorum."

Ön cephesini boydan boya geçen koyu renkli ahşap kirişlere sahip iki katlı beyaz sıva binaya el sallıyor. Dik, üçgen çatısında bir tabela asılı: *Branwen'in Hanı*.

Yeterince güzel görünüyor. Kurşunlu cam pencereler saksılar, kahve ve pişmiş ekmek kokuları havada uçuşuyor. Tarquin'in onu şehirdeki en kötü yere yerleştireceğinden korkuyordum. Ama planladığı bu değil. Onu yakınlarda ve ulaşılabilir bir yerde istiyor ki tüm arkadaşlarına ve tanıdıklarına tanıtabilsin. Tüm demi-Feylerin çarpık, işlevsiz bir geçmişten geldiğini ve hiçbirimizin burada olmaması gerektiğini kanıtlamak için.

Ama Tarquin'in boktan arkadaşlarının söyleyebileceği hiçbir şey için endişelenmiyorum. Annemin güvenliği ve benim akıl sağlığım için endişeleniyorum.

"Biliyorsun." Sesi titriyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Beni gördüğüne sevinmiş gibi bile görünmüyorsun."

Ona gülümsedim. "Anne, tabii ki seni gördüğüme sevindim."

En azından casusluk eğitimim yalan söyleme yeteneğimi geliştirdi.

BÖLÜM 4

Lodamızdaki yatakta oturup papatya çayı yudumluyorduk. İçinde karanlık geceDışarıda, yağmur davullar karşı pencere camlarımız. Sıcak lambalar ışık yukarı bizim uzay. Serana y a n ı m d a duruyor, fırlattığı bıçakları sabit bir *güm*, güm, *güm* sesiyle duvara fırlatıyor.

"Biliyor musun?" diyor. "Bu çok daha eğlenceli
"Büyüleme sihrimi uygulamaktan daha iyi."

Yandaki yatakta Tana kendi kendine mırıldanıyor. Tarot kartları çarşafların üzerine serilmiş ve beş boş çay bardağı komodinin üzerine yığılmış. Koyu renk saç örgülerinde çiçekler var ve üzerinde parlak sarı bir elbise var. Benden milyonlarca kat daha iyi görünüyor, ya da ben öyle hayal ediyorum. Kendimi solmuş ve yıpranmış hissediyorum.

Gençken sürekli giydiğim ve her hafta yıkadığım bir Joy Division tişörtüm vardı. Sonunda, yırtık pırtık ve neredeyse yarı saydamdı, gerçek bir gömlekten çok bir gömleğin anısı gibiydi. Şu anda ben de öyle hissediyorum. Kendimin yıpranmış bir versiyonu, zorlukla tanınabilir.

Avalon Kulesi'ne döndüğümde hissettiğim sıcaklık çoktan buza dönüştü. Burada, kulenin gotik salonlarında, her konuşmanın üzerinde soğuk bir şüphe bulutu asılı duruyor ve atmosferi donduruyor. Üçlüm gitmişti.

ama güvensizliğin artması için tek gereken buydu. O hafta içinde "Demir Lejyon" ile yarı-Fey arasındaki gerilim tırmandı ve dayanılmaz bir hal aldı. Yürüdüğüm her yerde insanlar bana fısıldıyor ve bakıyor. Bazıları bana kötü kötü bakıyor. Çoğu muhtemelen Demir Lejyonu'nun bizi ihbar etme taahhüdünü çoktan imzaladı.

Seçkin şövalyelerin çoğu İskoçya'da savaşıırken, burada bir araya gelebilecek çok az Demi-Fey kaldı. Sayıca azız.

Raphael'in bununla nasıl başa çıkacağını hayal etmeye çalışıyorum ama tam olarak canlandıramıyorum.

Bugün öğle yemeğinde annem bana bir partide kendisine hakaret eden bir muhasebeciye topuklu ayakkabıyla saldırmasıyla ilgili bir hikâye anlattı. Onun anlattıklarını dinlerken aklım Mordred'e takıldı. Ne kadar çılgınca görünse de, onunla ittifak kurmaya meyilliydim.

"Lanet olsun!" Tana bağıırır.

Sakin, hülyalı Tana bağıırıyorsa, muhtemelen korkunç bir şey olacak demektir. Nabzım bir çentik daha atıyor. "Ne oldu?"

İç çekiyor. "Zamanın akışları birbirine karışmış. Yıldızlar yanlış hizalanmış, kehanetler yanlış okunmuş." Elleri titriyor.

Serana bıçaklarını savurmayı bırakıp onunla yüzleşmek için döner. "Pardon, ne dedin?"

Tana okuduğu kitaptan başını kaldırır. "Geleceğin boku çıktı. Boş ver. Ne yapıyorsan ona geri dön. Boktan bir durum ama daha fazlasını öğrenmem gerek."

Serana bir bıçak daha fırlatır. *Thunk*.

"Serana, biraz sessiz olabilir miyiz? Başım ağrıyor," diye mırıldanıyorum.

"Çünkü aylardır normal bir şekilde uyumuyorsun," diyor Serana. "Ve normal bir şekilde yemek yemedin. Ne yapman gerektiğini biliyor musun? Benim yaptığım gibi saldırganlığını yönlendirmelisin."

Bana kabzasından bir bıçak uzattı.

İsteksizce elinden aldım. Yatağımın yanında, yerde bir noktayı işaret ediyor. "Burada dur." Tartışamayacak kadar yorgunum, itaat ediyorum. "Şimdi bu hedefin gerçekten nefret ettiğin birinin yüzü olduğunu hayal et," diye talimat veriyor. "Görebiliyor musun?"

"Tarquin," diyorum hemen.

"Güzel. Devam et."

İnce yüzünü, uzun burnunu ve genişlemiş burun deliklerini neredeyse gözümün önünde canlandırabiliyorum. İnce dudakları. Dişlerimi sıkarak bıçakları birbiri ardına hızla fırlatıyorum. Hedefin bir metre altına isabet edip taş çarpıyorlar.

"Saldırganlık konusunda iyi," diyor Serana başını sallayarak, "ama *nışan* alman gerekiyor."

"Ben yaptım. Yüzünü hayal ettim." Çentiklere işaret ediyorum

Bıçakların isabet ettiği taş, tam kasık hizasında. "Ve hedefi vurdum."

Serana ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Tamam. Tamam. Etkilendim mi yoksa endişelendim mi emin değilim."

Tana yatağından, "Pekâlâ, bekleyin," diyor. "Aklımı mı kaçırıyorum? Kartlar *hiçbir* anlam ifade etmiyor. Yıldızları kontrol ettim ama gökyüzü düzgün bir okuma için çok bulutlu."

"Peki ya kristal küre?" Serana soruyor.

"Kesinlikle olmaz. Bu çok *yapışkan*. Bana ne lazım biliyor musun? Keçi bağırsağı. Uygun bağırsaklarda geleceği gerçekten net bir şekilde görebilirsiniz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Tana, yemin ederim, eğer yatağına keçi bağırsağı yaymaya başlarsan, odamı değiştiririm."

Kapı çalınıyor ve bu kesinti beni rahatlatıyor. Keçi bağırsağı mı?

"Evet?" Sesleniyorum.

"Benim." Derin bir ses kapıyı deliyor.

Darius. Aceleyle kapıya gittim ve çekip açtım.

Elinde gümüş kubbeli bir yemek tepsisiyle kapı aralığından gülümsüyor. İçeri giriyor, tepsiyi masanın üzerine koyuyor ve bana sarılıyor. "Sizi özledim hanımlar."

"İskoçya'da olduğunu sanıyordum!" Geri adım atarak söylüyorum.

Serana ona doğru yürür ve agresif bir ayı sarılmasıyla yakalar.

"Serana, beni eziyorsun," diye ciyaklıyor, kendini çözüyor. Yatağa gidip eğiliyor ve Tana'yı yanağından öpüyor. "İskoçya'daydım. Beni buraya komutanlığa rapor vermem ve biraz erzak almam için gönderdiler. Ama iki gün içinde dönmem gerekiyor."

"Orası nasıl?" Serana soruyor.

Kaşlarını çatıyor. "Kötü. Geri itiliyoruz. Daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum. İrlanda'ya çekilmekten bahsediliyor. Auberon'un Camelot'un büyüğü savunmasını aşip Avalon Kulesi'ni yok edebileceğinden bile endişe ediyorlar. Kraliçe Morgan'ın kehaneti bizim yaşam süremiz içinde gerçekleşebilir."

Odayı keskin bir sessizlik dolduruyor ve tenimde bir ürperti dalgalanıyor. "Eminim durum böyle değildir."

"Neden?" diyor Darius.

Bu sırrı onlardan saklamak çok zor.

Boğazımı temizliyorum, tepsiye bakıyorum. "Sadece umutluyum. Yemek getirdin mi?"

"Yemekhanede yemek yemek istemedim," diyor. "Orası lanet olası Demir Lejyonu'yla dolu."

"Gerçekten düşmanca, değil mi?" diyor Tana.

Kubbeyi tepside çıkarır. "Fazladan getirdim."

Altında, üzerlerinden buhar çıkan bir sepet taze ekmek ve dilimlenmiş mavi peynir dolu bir tabak var.

"Bu Stilton mı?" Serana çoktan ona uzanarak soruyor.

"Dur!" Tana yatağından sıçırıyor. "Stilton neredeyse keçi bağırsağı kadar iyi."

"Burada harcanıyorsun," diyorum. "Pazarlama işinde olmalısın. "Stilton: Neredeyse keçi bağırsağı kadar iyi."

Tana tabağı kapar, gözlerini dikip bakar. "Ben yemem ama peynirde geleceği görebiliyorum. Özellikle de böyle olgunlaşmışsa." "Ben sadece bir ısırık alacağım." Serana bir tane kapar ve ağzına atıyor.

"Serana!" Tana peynir tabağını çekip aldı. "Az önce İtalyan ordusunun kaderini yedin."

Serana'nın gözleri suçlulukla açılır. "Özür dilerim."

Darius Serana'ya bir ekmek uzatır. "Biraz ekmek al."

Tana peyniri yatağına taşırken ona bakıyor. "Kartlarla aynı şey. Savaş burada kazanılamaz. Brocéliande'da kazanılmalı. Ama oraya giden yolu bulmaya çalıştığımda, sadece aynı şekli gösteriyor ve hiçbir anlam çıkaramıyorum."

Dehşet omurgamdan aşağı iniyor. Sanırım figürün kim olduğunu zaten biliyorum, yüzyıllardır yalnız yaşayan, intikam fantezileriyle çarpıtılmış bir adam.

"Bu hangi rakam?" Darius sorar.

"Kartlarda İmparator olarak görünüyor." Bakışları bana kayıyor. "Bu senin okumanda da ortaya çıkmıştı, hatırladın mı?"

"Auberon olmalı," diyor Serana.

Tana başını sallar. "Hayır, ben Auberon'u her zaman tersine çevrilmiş Kılıçların Kralı olarak görüyorum. Tiranlık."

Sertçe yutkunuyorum. "Tuhaf."

Koyu renk gözleri bana kayıyor. "İmparatorun kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Tenim soğuyor. Onlara söyleyeyim mi? "Belki Sör Kay'e?" Darius öneriyor.

"Wrythe?" Serana soruyor. "Kendini kesinlikle bir imparator olarak görüyor."

Nabzım hızlanıyor, elektrikleniyor. Bu bilgiyi sonsuza kadar kendime saklayamam. İstesem bile, Tana her seferinde bir okuma yaparak bunları bir araya getirecektir.

Yavaşça, "Onun kim olduğunu biliyorum." diyorum.

Bana bakmak için dönüyorlar.

Ter tenimi ürpertiyor. "Bana okumayı verdiğinde, onun ailemden birini temsil ettiğini söylemiştin."

Tana'nın gözleri genişler. "Ah, doğru ya. Baban sanmıştım. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Kanım kükrüyor ve ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum. "Babamın kayıp Avalon adasında yaşadığı ortaya çıktı."

"Dur bakalım, senin neyin *neyin* kayıp neyinde yaşıyor?" Darius bana bakıyor.

"O ada battı," diyor Serana. "Shalott gibi. Merlin ve Mordred arasındaki savaş göldeki tüm adaları boğdu."

Parmaklarım avuçlarıma gömülüyor. "Hayır, Avalon hâlâ orada. Onu iki ay önce buldum. Raphael yakalandıktan sonra, sisin içinden bir şeyin beni çağırdığını hissettim. Gölün Leydisi'nin bir şeyi olduğunu düşündüm. Kendimi bir tekne buldum, sisin içinde yol alıyordum. Bir perdeyle gizlenmişti ama Sentinel güçlerimle onu aşabildim ve kayıp Avalon adasını buldum. Batmamıştı. Sadece bir perdeyle gizlenmişti. Ve babam orada yaşıyor. Bin beş yüz yıldır orada." Boğazım kurudu. "Raphael'i kurtarmama yardım edebileceğini söyledi."

Ağızları bir karış açık bana bakıyorlar.

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Serana. "Neden hiç-"

"Bu Mordred," diye geveledim.

Serana'nın çenesi düşer. "Mordred. Mordred Kralkatili mi? Tam da bu kulede yüzlerce insanı katleden adam mı?"

Midem bulanıyor. "İşte o." "Bu imkânsız," diyor Darius.

Tana kıpırdamadan bana bakıyor. "Hayır, bu çok mantıklı. Gördüğüm her şeyi açıklıyor. Brocéliande'a giden yol o. Seni oraya götürebilir."

Serana dehşete düşmüş görünüyor. "Bir dakika. Bize Auberon'un kız kardeşi olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Akraba değiliz. Aslında, Mordred Auberon'dan *nefret eder*. Mordred, Kraliçe Morgan'ın oğlu. Auberon ise Merlin'in oğlu. Camelot için yapılan savaşta karşı taraftaydılar. Merlin'in sarayına karşı Morgan'ın sarayı. Merlin'in sarayı kazandı ve Mordred'i adaya hapsedip bir perdenin arkasına sakladı. Nimue daha sonra Merlin'i tuzığa düşürdü ve oğulları Auberon, dünyayı her zaman onun olduğuna ikna etmek için büyüünü kullanarak tahtı kendisi için talep etti."

Serana kaşlarını çatıyor. "Yani, Mordred bir müttefik olabilir mi?"

Burnum kırışıyor. "Pek sayılmaz. Hâlâ Avalon Kulesi'ni yok etmek istiyor. Karşılığında Raphael'i serbest bırakmama yardım edeceğini söyledi. Kulağa tamamen delice geldiğini biliyorum, çünkü hepimizi öldürmek istiyor, ama teklifini kabul etmek istiyorum." Belki de Raphael için burayı yok etmeyi göze alabilirim.

Odanın üzerine dikenli bir sessizlik çöküyor. Serana dikkati dağılmış bir şekilde bir parça daha peynir alır ve ondan bir ısırık alır.

Sonunda Darius keskin bir nefes alır. "Yani adadan hiç ayrılamayacak mı?"

"Yüzyılda bir kez, bir günlüğüne serbest kalabilir. Bu da annemin onu bir günden daha az tanıdığı anlamına geliyor... Neyse. Bu önemli değil."

Serana bana yaklaşıyor. "Belki teklifini kabul edebilirsin. Yetmiş üç yıl daha dışarı çıkamazsa, ne kadar zarar verebilir ki? Belki de onun pazarlığına uyabilirsin."

"Birlikte oynayalım," diye tekrarlıyorum.

"Sen lanet olası bir casussun, bir Avalon Steel casusu," diyor Darius. "Mordred bir varlık. Ona Avalon Kulesi'ni yok etmesine yardım edeceğini söyle ama sonra etme. Onu manipüle et. Onu kullan. Brocéliande'a giden yolu açmasını sağla ki muhteşem erkek arkadaşını kurtarabilesin ve sonra, senden istediğinde

Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirirsen, siktirip gidersin. Ya da babanı öldür. Her neyse."

Göğsüm açılıyor. "Kehanet hakkında endişelenmiyor musun?"

Tana derin bir iç çekti. "Şu anda gördüğüm, Mordred'in Brocéliande'a giden tek yol olduğu. Size yardım edebileceği konusunda yalan söylemiyor. Kehanet hakkında daha sonra endişelenmemiz gerekecek. Yeri geldiğinde o köprüyü de yakarız. Her seferinde bir şey, değil mi?"

Serana başını sallıyor. "Bir bakıma kulağa çılgınca geliyor ama seçeneklerimiz kesinlikle tükeniyor. Raphael'i kurtarmak için zamanımız tükeniyor. Ve Wrythe'ın davranış biçimine bakılırsa, eminim Raphael'i geri istemiyordur. Aslında, bahse girerim Raphael'in dönüşüne aktif bir şekilde engel oluyor. Bence işler böyle gitmeye devam ederse, hepimizi yozlaşmış hainler olarak hapsedecek."

Nefesim hızlanıyor. Birdenbire enerjiyle doluyorum. Raphael'i geri alacağım ve uzun zamandır ilk kez iyimserlikle elektriklendiğimi hissediyorum. "Bu gece oraya gideceğim. Bakalım Mordred ne diyecek."

"Evet, daha önce bahsetmek istememiştim ama küçük bir sorun var," diyor Darius. "Astolat Atrium'un alt katında bir Demir Lejyonu öğrencisi var. Kendilerini önemli göstermek için taktıkları şu arma rozetlerinden birine sahip. Bu, özellikle *bu odadan* herhangi birinin bir yere gidip gitmediğini görmek için nöbet tutuyor gibi görünüyor. Demi-Fey'i izliyor."

"Buraya geldiğimden beri beni takip ediyorlar," diyorum.

"Ben de öyle," diyor Serana.

Dönüp yağmurlu geceye bakıyorum. "Görünüşe göre arka kapıdan gizlice çıkacağım."

Pencere açılıyor. İçeri girip çıkmak için tasarlanmamış, bu yüzden kışımı açıklıktan zar zor geçirebiliyorum.

Odanın içinde Darius beni izliyor, alnı endişeyle kırışmış. Giydiğim pelerin toplanıyor ve ceplerime çok fazla şey sığdırmışım - yanımdaki hançer, inhalerim. Daha şık bir kıyafet bu işi kolaylaştırırdı.

Kalçalarımı boşluktan geçirmeyi zar zor başarıyorum, kıvrılarak ve yalpalayarak. Pencere çerçevesine tutunarak uçurumun üzerinde sallanıyorum, dolu bacaklarıma çarpıyor. Darius'a son bir kez gülümsedikten sonra duvardan aşağı iniyorum, ayak parmaklarımı taşlardaki küçük boşluklara yerleştiriyorum. Altımdaki dik düşüşü bakıyorum. Yeryüzü inanılmaz derecede uzak görünüyor ama odamızın birkaç metre altında taştan bir çirkin heykel var. Onu hedefim yapıyorum.

Kendimi alçaltıyorum ve heykele tutunuyorum. Şimşekler çakıyor ve çirkin yaratığın boynuzlu, alaycı yüzünü aydınlatıyor. Heykel kaygan ve neredeyse ayağımı kaybediyordum ama çok geçmeden çirkin yaratığa sıkıca sarıldım, kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. Raphael buraya geldiğinden beri başka bir yaratığa bu kadar yakın olmamıştım.

"Neye gülüyorsun?" Heykele doğru mırıldandım.

Heykelin altında, yüzeyi kaygan dolu taşlarıyla kaplı bir pencerenin üzerinde başka bir çıkıntı uzanıyor. Yavaşça, dikkatlice, çıkıntıdan çıkıntıya tırmanarak dik duvardan aşağı iniyorum. Darius ve Serana yukarıdan inişimi izliyorlar. Dolu, kafa derimi ve parmaklarımı üşüten ve yün pelerinine işleyen yağmura dönüşüyor.

Pencerelerden kaçarak, bir sonraki çıkıntıya, bir sonraki gargoyl'e tutunarak aşağıya, daha aşağıya tırmanıyorum.

Odamızın iki kat altına indiğimde, Astolat Atrium'un ötesinde, gözetleme noktasından güvendeyim.

Tırnaklarımla zorlayarak bir pencereyi açmaya çalışıyorum ama kilitli. Camdan odanın içine bakıyorum. Boş bir ofise benziyor.

Aşağı bakıyorum, yükseklik başımı döndürüyor. Hâlâ gidilecek çok yol var. Bu şekilde devam edersem düşeceğimden eminim. Titriyorum

Soğukta, ıslak pelerinimi ellerimden birine sarıyorum ve bekliyorum. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve ben sayarken nabzım hızla atıyor. Bir... iki...

Gök gürlüyor ve ben de kapalı eklemlerimle camı kırıyorum. Kırılan pencereye uzanarak kilidini açtım ve içeri girdim. Sert taş zemine inerken camlar çatırdıyor. *Güvendedeyim*. Rahatlayarak nefes veriyorum.

Ofis kapısı boş bir koridora açılıyor ve ben sürünüyorum. En yakın merdiven boşluğuna doğru.

Merdivenlerden koşarak iniyorum, ayaklarım Lothian Kulesi'nin engebeli taşlarına çarpıyor.

Bir kere, yüzyıllar önce, benim Baba ran yukarı bunlar Merdivenler, kana aç ve cinayet işlemeye kararlı.

Mordred bir adada kapana kısılmış olsa bile, yaydığı tehlike aşikârdır.

Eğer aklıma girmesine izin verirsem - eğer *beni* manipüle etmesine izin verirsem - Her şey bitti.

BÖLÜM 5

O Avalon'un sisli kıyısında, tekneden ıslak kayaların üzerine çıkıyorum. Soğuk sis etrafımı sarıyor. Avalon'un soluk taş kalesi buzlu, sarp bir tepenin üzerinde yükseliyor. Şimdi,

Kışın ortasında, ağaçlar çorak ve dalları arasında öfkeli bir rüzgar uğulduyor. En azından yağmur durdu.

On beş yüzyıl boyunca bu tür kasvetli bir izolasyon içinde yaşamak bir insana ne yapar?

Onu manipüle et, dedi Darius. Kullan onu.

Rahat odamızda, bu harika bir fikir gibi geliyordu. Ama tepemde yükselen dik tepeli, yarı yıkık bir kale ve etrafımı saran rüzgârın unutulmaz iniltisiyle, bir kez daha düşündüm.

Kaleye doğru dolambaçlı patikayı tırmanmaya başlarken kendime bunu Raphael için yaptığımı hatırlatıyorum. Burası dondurucu olabilir ama o daha kötü koşullarda. Neredeyse gümüş gözlerinin alev gibi yandığını görebiliyorum ve mırıldandığını duyabiliyorum: "*Yanımdayım aşkım. Merak etme, yanındayım.*"

Bundan sonra ne olursa olsun, eski, gasp edilmiş bir Fey kralının kafamı karıştırmasına izin veremem.

Belki onun izolasyonu benim yararına olabilir.

Yıkık dökük merdivenlerden çıkarken bulutlar aydan uzaklaşıyor. Bu gece dolunay var ve gümüş rengi ışık, yağmurdan kayganlaşmış sarmaşıklarla kaplı yarı yıkık kalenin üzerine dökülüyor. Bakışlarım soluk taştaki oymalara, kıvrılan yapraklardan oluşan zarif yüzlere kayıyor.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, babam ortaya çıkıyor. Mordred karanlık bir kemerin gölgesinden adım atıyor. Altın rengi gözleri nefesimi kesiyor ve ay onun koyu renkli, çivili tacında parıldıyor.

İzolasyon onu azaltmadı, sanırım, umutsuz da görünmüyor. Güç yayıyor, o kadar güçlü ki dişlerimi kenara itiyor.

Odaklan, Nia.

Her şey bir pazarlık. Mordred benden bir şey istiyor ve onu alabileceğine inandırmalıyım. Çok hevesli görünmemeliyim yoksa üstünlüğü ele geçirir.

Kollarını kavuşturup taş kemere yaslanıyor. "Seni yüzyıllardır beklediğimi hissediyorum."

"Teklifiniz hakkında düşünmem gerekti."

"İçeri gelin. Korkarım şatom eskisi kadar büyük değil."

Dönüyor ve beni meşalelerle aydınlatılmış geniş bir salona götürüyor. Tavan yüz fitten daha yüksek ve yer yer çöküyor. Salonun kenarlarında ağaçlar sıralanıyor, kış olmasına rağmen dalları elmalarla dolu. Küçük gümüş ışıklar ağaçlardan parlayan buz gibi parıldıyor. Sütunlar yukarıda yükseliyor, yüzeyleri kıvrılan yapraklar gibi görünecek şekilde karmaşık bir şekilde oyulmuş, bazen de yüzler oluşturuyor.

Taş zemin üzerinde çimen ve kır çiçekleri hızla büyüyor. Kafa karıştırıcı bir yer; içeride mi dışarıda mı, yaz mı kış mı olduğuna karar veremeyen bir yer. Ama en tuhafı, kristal bardaklar, beyaz tabaklar ve titrek şamdanlarla donatılmış büyük bir masa salonu kaplıyor.

"Bir parti mi bekliyorsun?" Ben soruyorum.

"Bunu savaşın bitişini kutlamak için düzenledik."

Masaya geçip parmağımı narin bardaklardan birinin kenarında gezdiriyorum. "**Biz** mi kurduk? Burada yalnız değil misin?"

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve bir an için neredeyse kafası karışmış gibi görünüyor. "şey, yalnız değildim. Annem bunu Camelot'a karşı savaşı kazanmamızı kutlamak için ayarlamıştı ama işler öyle yürümedi. Kutlama yapmak yerine, Auberon tacımı çalarken kendimi burada yalnız buldum. Biliyor musunuz? Umarım Merlin hala o lanet ağacın içinde, sonsuza kadar ezilerek öldürülmek üzeredir."

"Camelot'a karşı savaş." Parmağımı bardağın kenarından çekip ona bakıyorum. "Bu ziyafet masası on beş asırdır burada."

Yüz ifadesi kararıyor. "Altın ağımızdan bu yana geçen yılları saymamayı tercih ederim. Zamanın geçişini görmezden gelmeyi tercih ederim." Sesi yüksek tavanda yankılanıyor, ses etrafımda yankılanıyor.

"Morgan ve Merlin arasında tam olarak ne oldu?" Ben sordum.

"Kıskantı, değil mi? Sarayımızın ihtişamı arttıkça Arthur ve Merlin'in kıskançlığı da arttı. O zamanlar portallarımız sayesinde herkesle ticaret yapabiliyorduk. Yelken amamıza bile gerek yoktu. Ve Arthur'un ağzllğ savaşı başlattı. Portallarımızı kendisi için istiyordu ve bunu haklı çıkarmak için mükemmel bir yolu vardı. Görünüşe göre biz *gnahkrdık*. İnsanlara hayatlarından nasıl zevk alacaklarını öğrettik ve bu yasaktı. Bunu biliyor muydunuz? Bir şeylerden zevk almak çok ayıptır. İşte bu yüzden Arthur krallığımızı ele geçirmek için planlar yaptı."

Bana bakmak için geri dönüyor ve buğulu nefesi yakışıklı yüzünü bulutlandırıyor.

Belki de sormamalıydım. Zaten konuşmayı benim kontrol etmem gerekirken o kontrol ediyor. "Biliyor musunuz? Belki de geçmişin üzerinde durmamalıyız," diyorum. "Geçmişi unutmam lazım.

Şövalyelerimizden biri geri döndü. Son karşılaştığımızda Raphael'i kurtarmama yardım edebileceğini söylemiştin."

"Raphael," diye yankılanıyor Mordred. Ay ışığı ve gölge keskin elmacık kemiklerini, güçlü çene hattını vurguluyor. Sesi uçsuz bucaksız alanda titreşiyor, sanki tüm kale onun bedeninin bir parçasıymış gibi. O konuşurken kalenin nefes aldığını hissediyorum. "Bu onun adı mı? Auberon'un senden aldığı gümüş gözlü adamın mı? Rüyalarımda tanıştığım adam. Annesi insandı, değil mi? Merlin Sarayı kapılarını kapatmadan önce onlar tarafından kaçırıldı mı?"

Başımı salladım. "Kaçırıldığını bilmiyordum ama evet, Raphael gümüş gözlü bir yarı-Fey."

"Brocéliande'da hapsedildi."

"Biliyorum. Oraya gitmem lazım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Oymalı bir sütuna yaslanıyor. "Brocéliande'a giren ve çıkan kapıların çoğu şu anda kapalı. Ama benimki değil. Bunu bildiklerini sanmıyorum. İşte bu yüzden buradasınız. Kıyılarıma vuran çaresiz, kazazede bir ruhun son sığınağıyım. Ama Brocéliande'a girdiğinde, sonra ne olacak? Kralın zindanlarına giden yolu mu soracaksın? Yoksa kara kalpli prenze kibarca sorarsan tutsağını serbest bırakacağını mı sanıyorsun?"

"Ben casusluk eğitimi aldım."

"Ben casusluk eğitimi aldım," diyor sesimi taklit ederek. Sonra beni incelerken kara kaşları birbirine çarpıyor. Yüz ifademde bir şey arıyor. Neyi? Bana güvenip güvenemeyeceğine mi karar vermeye çalışıyor?

Ve sonra anladım. Ben onun kızıyım ve o benzerliği görmek istiyor. Ve her şeyden çok, *arkadaş* istiyor.

Feyler neşe ve zevkle, partilerle büyürler. ve ziyafetler. Adam çağlar boyunca diğer insanlara aç kalmış, hiç gerçekleşmemiş bir kutlama için yüzyıllar boyunca tek başına beklemiş, yoldaşları olarak sadece anıları ve hayaletleri kalmıştır.

Kendi çaresizliğimin ortaya çıkmasından endişeleniyordum ama o da benim kadar çaresiz. Dünyası sona erdiğinden beri sahip olduğu ilk aile benim ve ne kadar çok ortak noktamız olduğunu düşünürse, bana o kadar çok yardım etmek isteyecektir.

Ona bir adım daha yaklaşıp yüz hatlarını inceliyorum. Aramızdaki benzerlikleri görmek çok kolay. Kalın, kara kaşlar ve iri gözler, siyah kirpikler, düz burun. Onun gözleri ürkütücü bir altın rengine parlarken benimkiler koyu renk ama badem şekilleri aynı.

Onun boyunda olmadığım kesin ama duruşunu taklit edebiliyorum, başım dik ve çenem yukarıda. Ellerimi onun yaptığı gibi ceplerime sokarak onun duruşunu ustaca taklit ediyorum.

"Oraya vardığımda kendi başımın çaresine bakabilirim. Oradan geçtikten sonra onu bulacağım." Ses tonumu hafifçe değiştirerek onunki gibi daha buyurgan bir hale getirdim.

Yardımını istememi istiyor ama çok zayıf görünürsem fikrini değiştirebilir. Mordred işe yaramaz biriyle bağlantı kurmak istemez. Güce ve kuvvete saygı duyar.

Yüz ifadesinden hedefi vurduğumu memnuniyetle anlıyorum.

"Onu bulamazsın," diyor. "Auberon tutsaklarını iyi saklar. Ama sana yardım edebilirim kızım. Eğer sen bana yardım edersen."

Kaşımı kaldırıyorum. "Avalon Kulesi'ni yok etmenize yardım etmek mi?"

Yavaşça omuz silkiyor ve bana yarım bir gülümseme gönderiyor. "Bu önceden söylenmişti."

"Avalon Kulesi'ni yok etmek ne anlama geliyor?" diye sordum. "Yıkılmasını mı istiyorsun, yoksa ne?"

"Her binadaki her taş olduğu yerde kalabilir. Ama Avalon Kulesi her zaman Pendragonlar tarafından yönetildi. Arthur'un soyundan gelenler. Ben sadece tüm Pendragonların teker teker ölmesini istiyorum. Hepsi bu."

BÖLÜM 6

A Tenimde bir ürperti dalgalanıyor. Görünüşe göre babamın birkaç arkadaşıyla ortak bir noktası var.

Yine de, Wrythe, Tarquin ve Ginevra'dan ne kadar nefret etsem de, sırf soyadları yüzünden bir grup insanı öldürmeyi haklı görebileceğimden emin değilim.

Ama onunla gerçekten çalışmıyorum, değil mi? Onu manipüle ediyorum.

Soğuk havada omuzlarımı kamburlaştırıyorum. "Avalon Kulesi artık *sadece* Pendragonlar'dan *ibaret* değil. Sizin altın çağınızdaki gibi değil. Peki ya geri kalanımız? Yarı Feyler? Pendragon olmayan insanlar?"

"Pendragonların ölmesini istiyorum." Masayı işaret ediyor. "Arthur'un soyunun tükenmesini istiyorum. Sonra kutlarız."

Tüm bunları gerçekten bir parti için yapıyor, değil mi? Bu şimdiye kadarki en fiyakalı şey.

"Peki. Şimdi bana Raphael'i nasıl kurtaracağımı söyleyecek misin?"

Uzun bir kolunu uzatır ve ağaçtan bir elma koparır. "Elbette. Onu kurtarmak için, onu tam olarak nerede tuttuklarını öğrenmeliyiz."

"Yani, nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Rüyalarımnda sadece bir anlık görüntüler görüyorum. Auberon'un kalesinde ama orası sayısız zindanı olan uçsuz bucaksız bir yer,

hücreler ve işkence odaları. Düşünmeye ihtiyacım var." Elmadan bir ısırık alır, gözlerini kapatır ve başını sütuna yaslar.

Ziyafet masasına bakmak için geri döndüğümde hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Sürahilerde hâlâ eski şaraplar var. Tabakları ve solmuş altın masa örtüsünü toz ve kar kaplamış. Üzerlerinde gümüş kubbeler olan yemek tepsileri var. Altlarında ne olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

Mordred'in şu anda ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Gözleri kapalı, derin düşüncelere dalmış görünüyor. Mırıldanmaya başlıyor, ensemdeki tüyleri diken diken eden ve dikkatimi ziyafet masasından çeken ürkütücü, unutulmaz bir melodi. Şarkı tekinsiz, garip bir şekilde tanıdık ve vücudu gümüş renginde parlıyor. Ve nedense, sanki melodi beni daha yakına çağırıyormuş gibi hissediyorum.

Bir süre sonra, yukarıdan bir hareket gözüme çarpıyor ve yıkık tavandan aşağıya doğru çırpınan gümüş güvelerden oluşan bir bulutu görmek için yukarı bakıyorum. Mordred mırıldanırken havada dönüp dans ediyorlar, kanatları arduvaz gümüşü ay ışığıyla tutuşuyor. Mordred elini uzatıyor ve bir güve avucuna konuyor.

Gözlerini açıyor ve elini yumruk yapıp eziyor. Güvelerin geri kalanı ondan uzaklaşarak dağılıyor. Elini tekrar açıyor ve nefesim kesiliyor. Avucunda mücevherli gümüş bir güve var, kanatları minik, ışıltılı taşlarla süslenmiş.

"Al şunu," diyor.

Avucundan alıyorum, metalden yapılmış cansız bir güve.

"Bu güve benim kulaklarım ve gözlerim olacak. Taşıyın onu

Auberon'un kalesi. İçeri girdiğinde, kalede olup biten her şeyi görebilecek ve duyabileceğim. Senin Raphael'ini bulabileceğim. Ve onu bulduğum anda, güve seni ona götürecekt."

"Neredeyse kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Kolay olmayacak. Auberon'dan uzak durun, bunu söylemeye gerek yok. Ve onun kara gözlü oğlundan da. Rüya

Stalker tehlikeli, ilkel güçlere sahip kalan birkaç kişiden biri."

"İnsanların rüyalarını istila etmek dışında ne gibi güçleri *var?*" Gözlerimi elimdeki küçük yaratıktan alamıyorum.

"Ondan uzak durun ve güveye odaklanın."

"Kaleye nasıl girebilirim? Perillos Kalesi yüksek duvarlarla çevrili."

"Geçit sizi doğrudan kalenin bahçesine götürecektir. Duvarları aşmanıza gerek yok, zaten içinde olacaksınız. İçeri girdikten sonra çok sıkı korunmuyor. Kalenin içine yüzlerce giriş var. Kulelerin kapılarından herhangi birinin açık olup olmayacağını bilmiyorum, bu yüzden yaratıcı olmanız gerekebilir."

"Geçidi nasıl açacağız?"

Mordred soluk mavi gözlerini kısar. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Beni takip et, dediklerimi yap; bilmen gereken tek şey bu."

Gerçek bir ebeveyn gibi konuştun. Ve inanılmaz bir şekilde, bu intikam takıntılı ucube aslında ikisinden *daha iyi* bir ebeveyn olabilir.

"Benimle gel." Dönüyor, koridorda sinsice ilerliyor.

Onu ağır meşe kapılardan geçerek takip ediyorum. Tekrar dışarı çıktığımda soğuk rüzgâr yanaklarımı yakıyor. Beni geniş bir bahçeye götürüyor. Büyük taş dolmenler ay ışığında büyümüş bir Stonehenge gibi topraktan yükseliyor. Sonsuza kadar dönüyormuş gibi görünen spirallerle oyulmuşlar, zamanda geriye dönen saplantılı düşünceler gibi. Bana Mordred'i hatırlatıyorlar.

Taşların önünde durur ve onlara başıyla selam verir.

"Ley geçidinden yürüyün. Elbette görebilirsiniz."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Fey perdesinden yayılan uğultuya benzer hafif bir uğultu havada yoğunlaşıyor. Güçlerime odaklanıyorum, Sentinel büyümü çağırıyorum ve karanlık yayılıyor

Taşların arasında, manzarada siyah bir yırtık, sanki bilinmeyen bir el gerçekliğin bir parçasını koparmış ve ardında bu deliği bırakmış gibi.

Ona bakıyorum, çenem düşüyor.

"Bu yüzük taşları dünyalar arasında bir köprüdür," diyor Mordred. "Oyma taşlarımız aracılığıyla Brocéliande'a ve Avalon'daki diğer büyülü diyarlara açılan çok sayıda geçit var. Ancak Brocéliande sınırlarını kapattığı için bu geçitten sadece bir Nöbetçi ya da anahtarı olan biri geçebilir."

"Sadece Sentineller mi?" Kalbim sıkışıyor. Zihnim düzinelerce Avalon ajanını doğrudan Auberon'un kalesine salma ihtimaliyle dönmeye başlamıştı bile. Savaşı bir gün içinde bitirirdik.

"Bir Sentinel dünyalar arasındaki yolu açabilir ve içinden geçebilir."

Küçük metalik güveyi kavrayıp nemli ceketimin cebine sokuyorum. "Auberon askerlerini Brocéliande'dan açtığı portallardan geçiriyor ama onların anahtarları var."

Altın rengi gözleri dolunaya doğru kayıyor. "Ve onları nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden sevgilini Brocéliande'dan çıkarmak istiyorsan onlarınkinden birini çalman gerekecek. Şimdi, bütün gece konuşacak mıyız, yoksa sen gidiyor musun?"

Pelerinimi etrafıma sıkıca sarıyorum. "Oraya uyum sağlayabilecek gibi mi görünüyorum? Bu gece doğrudan içeri girmeyi beklemiyordum."

Gözlerini kısar. "Berbat görünüyorsun. Bunu giydiğin görülmemeli."

Paltomun yakasına dokunuyor ve büyüü tekrar üzerimde dolaşıyor. Aşağı baktığımda nemli yün paltomun dantelli dekoltesi ve düşük sallanan gümüş kemeri olan siyah bir elbiseye dönüştüğünü görüyorum. Gizli cepleri bile var ve elimi onlardan birinin içine soktuğumda, inhalerimle birlikte içine sıkışmış mücevherli güveyi buluyorum. Hançerim hâlâ belime sarılı, elbiseyle uyumlu koyu renk deri kılıflı.

Onun perili altın gözlerine bakıyorum. "Tam olarak kaç tane gücün var? Seni Lothian Kulesi'ndekileri katletmeye iten şeyin çapraşık güçlerin olduğu doğru mu?"

"Anlattıkları hikaye bu mu? *Diametrik güçler* mi? Tamamen saçmalık. Pendragonlar lanet olası aptallar." Bana eleştirel bir gözle bakıyor. "Doğru. Elbise iyi görünüyor. Ne yazık ki bodur boyunuz için bir şey yapamam. Ama deforme olmuş kulaklarını düzeltebilirim."

"Deforme mi olmuş?"

"İnsan." Kaşlarını çatarak bir parmağının ucuyla kulaklarımın üstünü okşuyor ve ben de kulaklarımın üzerinde fısıldayan büyüünün ürpertisini hissediyorum.

"Nasıl görünüyor?" Ben soruyorum.

"Mükemmel. Ve gözlerin. Onların da bizimkiler gibi parlaması gerek.

-Sizin için koyu çelik, sanırım- ve keskinleştirilmiş köpek dişlerimize ihtiyacınız var."

Büyü gözlerimin üzerinde rahatsız edici bir şekilde vızıldıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Bu ne kadar sürecektir?"

"Yıllar, eğer onu çıkarmazsam. Birkaç değişiklikle hâlâ çoğunlukla kendin gibi görünüyorsun. Söylesene, oradaki herhangi biri yüzünü tanıyabilir mi? Rüya Avcısı ya da kral belki?"

Zihnim tüm karşılaşmalarımızı araştırıyor. Bir keresinde Prens Talan'la aynı yerdeydik ama o bana hiç bakmadı. Kabare salonunda onu dikkatle izliyordum. Bana rüyalar aracılığıyla eziyet ettiği süre boyunca, ben ondan farklı bir kattaydım. Kafamın içindeydi ama yüzümü hiç görmedi.

"Prensin beni gördüğünü hiç sanmıyorum ve başka birinin beni tanıyacağından da şüpheliyim."

"Güzel. Yüz hatlarınızı önemli ölçüde değiştirecek karmaşık bir cazibe çabucak kaybolur. Ama bu çok daha uzun süre dayanabilir."

Tereddüt ediyorum. "Başka bir sorun daha olabilir. Beni görmedi ama hissetti. Bazen düşüncelerini duyuyorum. Son birkaç aydır karanlıkta kaldılar ve bu da bana Brocéliande'a geri dönmüş olabileceğini düşündürdü. Ve eğer tekrar düşüncelerine girersem, beni hissedebilir. Bana 'küçük telepat' derdi."

Mordred daha yakına eğilir. "*Neyi* duydu?"

"Onun düşünceleri. Diğer insanlarınkini de duyuyorum. Telepatim var ama genelde düşüncelerini duymak için birine dokunmam gerekir. Ama Talan söz konusu olduğunda, onun yakınında olmama gerek yok."

"Düşüncelerinde işe yarar bir şey duyuyor musun? Örneğin savaş planları?"

Başımı salladım. "Keşke. Hayır, çoğunlukla karanlık, şiirsel ve yalnız." *Ve seks. Çok fazla seks.* "Birkaç ay öncesine kadar kimi dinlediğimi bile bilmiyordum." Bunca yıl boyunca, doğrudan Brocéliande'ın veliaht prensinin zihninden özel bir radyo yayını yapmıştım - hem korkulan hem de arzulanan bir adam.

"İşte *bu* ilginç. Yani, geçitten geçtiğiniz anda sizi hissedebilir mi?"

Omuz silkiyorum. "Ona daha önce bir kez yaklaşmıştım, Rêves Şatosu'nda ve düşüncelerim aracılığıyla beni buldu. Benimle alay etti, sonra da beni uyanıkken bir kâbusun içine çekti."

Rüzgâr üzerimizden hızla geçiyor ve Mordred'in siyah saçları sivri elmacık kemiklerinin üzerine dökülüyor. "Bu işleri zorlaştırıyor ama aşılamaz değil. İçeri girmeden önce zihnini ondan korumalısın. Bir Sentinel olarak bunu yapabilmen gerekir. Kafatasınızın içinde bir sis bulutu hayal edin. Hayır, *perdenin* kendisini hayal edin. Zihninizde onun uğultusunu ve parıldayan sis bulutunu canlandırın. Büyülü bir bariyerle onun içeri girmesini engelle. Şimdi yap."

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim çırpınıyor ve zihnimde peçenin görüntüsünü çağırıyorum, ta ki uğultusunu duyana, tenimdeki elektriksel vızıltıyı hissedene ve sedefli

sis düşüncelerimde dolaşıyor. Sanki gerçek bariyere yaklaşıyormuşum gibi derim karıncalanıyor. "Tamam. Sanırım anladım."

Başını sallar. "Hayır, yapamazsın. Yeterince güçlü değil. Tekrar yap. Gerçekten odaklan. Sen oradayken zahmetsizce sürmesi gerek."

"Odaklanıyorum." Hayali peçe zihnimde uğuldarken yumruklarımı sıkıyorum.

"*Daha fazla* odaklanın. Oradayken gardını indiremezsiniz. Eğer Rüya Avcısı ile aranızda böyle bir bağ varsa, bunu doğru yapmalısınız."

Tekrar denerim. Ve tekrar.

Mordred beni azarlıyor ve bana hırslıyor, birkaç kez sabrını kaybediyor. Raphael gibi sabırlı bir öğretmen olmaktan çok uzak. Ama sonunda, tatmin olduğunu düşündüğüm bir şekilde ellerini çırpıyor.

"Bu yeterince iyi." Dolmenlere döner ve siyah pelerini rüzgâra kapılır. "Devam edin. Ve geçidin sizi tam olarak nerede bıraktığını unutmayın, çünkü aynı yoldan geri dönmeniz gerekecek."

"Peki. Peki Raphael'i geri getirmek için ihtiyacım olan portal anahtarını nasıl bulacağım?"

"Biraz zaman alacak ama güvem bize yardım edecek. Eninde sonunda. Bu gece onu zindanından kurtarmaya çalışmalısın. Brocéliande'da saklanabileceği bir yer bul. Sen ve ben daha sonra anahtar üzerinde çalışacağız."

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı. *Bu gece* Raphael'i tekrar görebilirim. Buraya daha önce gelmeliydim.

Ve onu dışarı çıkarmak için kimin yardımını kullandığımı mı söyleyeyim? Bu Gelecekteki Nia için bir sorun.

Yağmurdan ıslanmış taşa birkaç santim kalana kadar dolmenlere yaklaşıyorum.

Bu geçit peçe gibi değil, çözebileceğim çapraz bir sihir duvarı. Sentinel büyümü çeken sürekli bir enerji girdabı, beni içine çeken bir kara delik.

Taşa dokunduğum an, geçidin içine düşüyorum.
Sert.

BÖLÜM 7

T Geçit beni soğuk, kayalık toprağa fırlatıyor. Kar etrafımda dönüyor ve soğuk hava tenimi yakıyor.

Düşüncelerim baş dönmesi ve ezici bir yanlılık hissi ile yüzüyor, asla olmaması gereken bir şey. Kendimi donmuş topraktan kaldırırken kış rüzgârı kulaklarımda çığlık atıyor, yüzüme kar savuruyor. Mordred'in bana verdiği elbise göz kamaştırıcı ama beni sıcak tuttuğunu söyleyemem.

Kendimi kucaklayarak kış manzarasını inceliyorum. Manzara Mordred'in dolmen bahçesindekini andırıyor, sanki biri diğerinin daha karanlık bir yansıması gibi. Topraktan çıkan sivri kayaların üzerinde eğri büğrü çalıların büyüdüğü çorak, dikenli bir bahçede titriyorum. Kalenin yüksek duvarları üzerimde yükseliyor ve gece böğürtlenleri buzlu taşların üzerinde sürünüyor, ama yüzümde kar varken kaleyi zar zor görebiliyorum.

Yakınlarda bir salkım söğüt duruyor ve lapa lapa yağan kardan kurtulmak için budaklı dalların altına giriyorum. Dalların arasından yukarı bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Fırtına bulutları aydan uzaklaşıyor - gökyüzünde parıldayan *iki* ay, biri yuvarlak ve gümüş, diğeri yarı mumlanmış ve koyu kırmızı. Brocéliande'da iki ay olduğunu biliyordum.

ama onları gerçekten *görmek* farklıdır. Brifinglerimiz bu gök cisimlerinin hakkını vermiyor. Gümüş ve kırmızı ay ışığı etrafıma ve beni çevreleyen kule duvarlarına hayalet gibi bir hava yayıyor.

Brocéliande'ın Fey şiirlerini okudum ve iki çeşit şiir var. Bir grup şiirde Brocéliande kır çiçekleri ve ballı güneş ışığıyla dolu yemyeşil çayırlar olarak tasvir ediliyor. İkincisinde, diyar sert bir yer, vahşi fırtınaların vurduğu yaşanmaz bir manzara.

Mevcut koşullara bakılırsa, ikinci versiyon daha doğru.

Uğuldayan rüzgâr biraz hafifleyince söğüt gövdesinin etrafına bakıyorum.

Tıpkı Mordred'in söz verdiği gibi, geçit beni surların içine götürdü. Perillos Kalesi'nden birkaç yüz metre ötede, Brocéliande'ın başkenti Corbinelle'deyim. Avalon Kulesi'nden bile daha büyük - pratikte kar ve buzla donanmış soluk taştan koca bir şehir. Kale toplamda yedi kuleden oluşuyor ve manzaranın üzerinde bir dağ gibi yükseliyor.

Merkez kule öncü birliğin en önünde duruyor, ahşap kapıları dünyaya kapalı. Devasa kapıların üzerinde, büyükannem Kraliçe Morgan'ın sembolleri olan bir ay ve bir kuzgun, buzla parıldayan taşta oyulmuştur. Auberon kurgusunu kalenin taşlarına işlemiş.

Donmuş toprağın üzerinde, taş köprüler yedi kuleyi birbirine bağlıyor ve merdivenler binalar arasında karmaşık şekillerde çaprazlama ilerliyor. Bakışlarım yukarıya doğru kayıyor. Kuleler kırmızı bulutlara kadar uzanıyor. Bazı pencerelerde altın ışıklar parıldıyor, sıcaklıklarıyla beni daha yakına çağırıyorlar. Dışarıdaki duvarlara tutturulmuş meşaleler, taşları ılık ışıkla yıkıyor.

Titreyerek elimi cebime sokuyorum ve parmaklarımı metalik güve üzerinde gezdiriyorum. Buz gibi yüzeyi acıtıyor

Parmaklarım.

Şimdi, kalenin *içine girmek* için. Kar dindiğinde kollarımı göğsümde kavuşturup girişe doğru yürüyorum. Kale duvarlarının içinde çok fazla güvenlik yok ama yine de var. Kaleye yaklaştığımda ana kapıların her iki yanında muhafızların olduğunu fark ediyorum.

Muhtemelen Kralın Gözcüleri. Beni burada görürlerse, Auberon'un casuslarına ve fedailerine, Brocéliande'daki yönetimini sürdürmek için kullandığı polis gücüne ihbar edilebilirim.

Karanlıkta kalmak için elimden gelenin en iyisini yaparak avluyu geçip daha küçük kulelerden birine, iki kuleyi birbirine bağlayan taş bir köprüye doğru koşuyorum. Eğer o köprüye çıkmanın bir yolunu bulabilirsem, bir kapıdan içeri girebilirim.

Duvara tutunmuş bir sarmaşık kümesine doğru aceleyle yaklaşırken soğuk hava parmaklarımı ve yanaklarımı ısıtıyor. Omzumun üzerinden bakıp yaşam belirtisi arıyorum. Uzakta, duvarları çevreleyen gölgeler hareket ediyor - devriye gezen muhafızlar.

Kahretsin. Bana doğru yürüyorlar ve saklanmak için bir sütunun arkasına geçiyorum. Beni geçip gitmelerini beklerken, tanıdık bir çekilme hissediyorum, sonra zayıf bir ses, zihnimde alçak, kadifemsi bir mırıltı.

Ne olduğunu tespit etmem birkaç saniyemi alıyor.

Rüya Avcısı'nın akıldan çıkmayan varlığı, boğazdaki bir bıçak kadar tehlikeli, teni okşayan ipek kadar baştan çıkarıcı. Prens Talan'ın düşünceleri zihnime çarpıyor, tıpkı daha önce pek çok kez olduğu gibi. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, ruh haline bağlı olarak enfes bir coşku ya da acı vaat eden bu düşüncelerin sesiyle uykuya daldım. Ve şimdi ona yakın olduğum için, sesi geri geldi.

Ne gariptir ki, yıllardır düşüncelerimde karanlık bir ninni gibi onun en içten düşüncelerini duyuyorum ve *hala* kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Şimdiden aramızdaki bağın oluştuğunu hissedebiliyorum; aramızdaki ipeksi bağlar, bir örümcek ağı kadar narin.

Donmuş gecede, soğuk öfke kırağı gibi tenime tırmanıyor, ruhumu sırlayan bir kireç. Bu gece karanlıkta teselli bulamıyorum. Dikenli bir bahçenin arasında sessizce dolaşıyorum. İntikam ateşi bana bu ıssız yolda rehberlik etsin...

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Bu bağlantıyı koparmak zorundayım.

Şu anda. Gözlerimi kapatıyorum, perdenin uğultusunu, yoğunluğunun çatırdayan vızıltısını hayal ediyorum. Kafatasımın içinde dönen ve çalkalanan puslu bir büyü düşünüyorum. Titremeler tenimin üzerinde dans ediyor.

Prensin düşünceleri bir anda sessizleşiyor, zihnimdeki sis tarafından örtülüyor. Rahatlayarak nefes veriyorum.

Devriye gezen muhafızlar saklandığım yerden habersizce geçip gittiler. Uzaklaşmalarını izliyorum. Güvenli bir mesafeye geldiklerinde, sarmaşığa tutunup sağlam olduğundan emin olmak için birkaç kez çekiştiriyorum. Ejder pençesi sarmaşıkları hakkında okumuştum ama onları hiç şahsen görmemiştim. Brocéliande'a özgüdür ve dünyamızdaki tüm bitkilerden daha güçlüdür. Devasa dikenleri var ama onları neredeyse basamak gibi kullanabileceğim kadar seyrek ve büyükler. Kuşkusuz, lanet bir elbiseyle tırmanmak pantolonla tırmanmaktan çok daha zor.

Kendimi asmadan köprüye doğru kaldırıyorum. Köprüye ulaştığımda kendimi kenardan aşağı çekiyorum ve buzlu taşa gümbür gümbür iniyorum. Köprüyü hızla geçip meşe bir kapıya ulaşırken kalbim küt küt atıyor. Kapıyı çekip açtığımda, göğsümde bir coşku kabarıyor. Dar, mum ışıklı merdivenler yukarı doğru kıvrılıyor. Yorgunluktan oflaya pufloya çıkmaya başladım.

Birkaç kat merdiven çıkıyorum ve bir kemerli geçide ulaşıyorum, kaburgalı tonozlu tavanı ve uzun, pervazlı pencereleri olan geniş bir gotik salona geçiyorum. Zeminde ve bazı duvarlarda yosunlar ve narin kır çiçekleri yetişiyor. Bu noktadan, dış duvarların üzerinden Corbinelle şehrini görebiliyorum. Uzaktaki pencerelerde ışıklar parıldıyor,

ve bir nehir manzara boyunca yılan gibi kıvrılıyor. Bana Camelot'u hatırlatıyor, hariç ve taş binalar vardır a soluk beyaz altın yerine ve boyunca yükselen meşeler büyür ve Şehir, ve nehir. Karanlık dağlar ve birlikte ve yükseliş içinde mesafe, ışıklı gül ve gümüş tonlarında ve çift ay.

Kalbim bu dünyanın tuhaflığı karşısında sıkışıyor. Yakınlarda bir yerde, Raphael beni bekliyor. Nerede olduğunu bulma zamanı.

Cebimden gümüş güveyi çıkarıp tahta bir masanın üzerine koyuyorum -Mordred'in kaledeki gözü kulağı. "Git Raphael'i bul," diye fısıldıyorum güveye. "Sonra beni ona götür."

Uzun bir an bekliyorum, sonra bir an daha. Sonunda bir kanadı titriyor ve sonra yine hareketsiz kalıyor. Derin bir nefes alıyorum, her iki kanadın çırpınısını ve güvenin sessizce yükselişini izliyorum. Üzerimde birkaç metre süzöldükten sonra koridorda aşağı doğru kanat çırpıyor.

Tek başıma, etrafımdaki ürkütücü ihtişamı seyrediyorum.

Kızıla çalan ay ışığı koridora süzülüyor ve gölgeler üstümdeki yivli kemerlerde toplanıyor. Duvarlarda Fey kraliyet ailesinin portreleri asılı ve hayaletimsi meşale ışığında neredeyse canlı görünüyorlar, kalbimin teklemesine neden oluyorlar. Avizelerden gelen mum ışığı, Kral Auberon'un altın taç giymiş, alacakaranlıkta kılıç sallayan bir resminin üzerinde dans ediyor. Ama tanımadığım bir adamın başka resimleri de var. Neredeyse Talan'a benziyor ama sarı saçlı ve platin taçlı. Bir geminin pruvasında duruyor. Başka bir resimde, bir atın üzerinde adamlarını savaşa götürüyor. Üçüncü bir resimde ise bir tahtta oturmuş, gümüş gözlü bakışlarını sertçe izleyiciye dikmiş, neredeyse sırtıyor.

Portrelerden birinin altında PRENS yazmaktadır.

LOTHYR.

Hayal meyal, onun hakkında bir şeyler öğrendiğimi hatırlıyorum, iki yüzyıl önce bir iç savaşta kral için savaşırken boğulan altın prens.

Burada Talan'ın sadece bir resmi var. Bir masanın yanında oturmuş, elinde şarap kadehi, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış. Kahramanca bir şey değil, ama gözlerindeki karanlık bakışa baktığımda, tenimi sıcak bir ürperti kaplıyor.

Koridorda uzaktan gelen bir müzik çalıyor ve ben de etrafımı inceleyerek ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olarak içeriye doğru ilerliyorum. Bir aynanın önünden geçerken yansımamı kontrol ediyorum ve çelik gibi gözlerimin koyu parlaklığını görünce irkiliyorum. Yanaklarım soğuktan pembeleşmiş ve başımı çevirip cazibeyi inceliyorum. Sivri Fey kulaklarım, tam da olması gerektiği gibi, koyu renk saçlarımdan biraz çıkıntı yapıyor. Keskin köpek dişlerimi görmek için dudaklarımı kıvırıyorum. Mükemmel.

Biri beni burada görürse, kalede misafirmişim gibi davranacağım. Avalon Kulesi'nde öğrendiğime göre, her hafta düzinelerce soylu aile Auberon'un kalesine davet ediliyor.

Şimdiden, güvelerin dönüşü için sabırsızlanmaya başladım.

Bana yol göstereceğine dair sadece Mordred'in sözüne sahibim ama elbette yalan söylüyor olabilir. Ya güve başka bir amaca hizmet ediyorsa? Bir an için, şansımı kaybetmeden önce Raphael'i aramak için kaleye kendim mi girsem diye düşünüyorum.

Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken, güve geri dönüyor. Başımın etrafında üç kez dönüyor, ben de peşinden koşuyorum.

Hızı düzensiz, bir anda yirmi metre ilerliyor, sonra yavaşlayarak emekliyor. Asla benden çok uzaklaşmıyor, bana yetişmem için zaman tanıyor. Bazen uzun bir süre havada asılı kalıyor, görünüşe göre bir şey bekliyor. Her durakladığında, beklemek için gölgelerin arasına giriyorum. Gümüş güve tekrar hareket ettiğinde, ben de hareket ediyorum. Avlulara bakan pencerelerden geçiyorum ve kapıları iterek ısıran havaya giriyorum, yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında kuleler arasındaki asma kaplı köprülerden geçiyorum. Bunlardan birinden

Brocéliande krallığına bakıp kale duvarlarının ötesindeki uzak, titreşen ışıkların uçsuz bucaksız genişliğini görüyorum.

Şato salonlarında, merdivenlerden inip çıkarken, avizelerdeki titrekle mumların altında ilerlerken, yaşayan hiç kimseyle karşılaşmıyorum. Mordred'in şatonun en boş kısımlarına yaptığım yolculuğu kimsenin beni görmemesini sağlayarak düzenlediğinden şüpheleniyorum. Belki de Raphael'i hiç bulamadı ve hâlâ onu arıyor.

Kale, binalar arasında zig zag çizen merdiven boşluklarıyla Bizansvari ve labirent gibi bir yolda saatlerdir yürüyormuşum gibi hissettiriyor. Eğer yanımda güve olmasaydı, geri dönme zamanı geldiğinde tamamen mahvolurdum.

Güve beni dışarıya, binaların arasındaki dar merdivenlere götürüyor. Buz gibi rüzgâr üzerime çarpıyor ve soğuktan dişlerim takırdarak kendime sarılıyorum. Merdivenlerden aşağı indikçe gölgeler daha da kalınlaşıyor, taşlar daha da sertleşiyor. Sonunda güve ağır meşe bir kapıya doğru kanat çırpıyor.

Kapıyı çekip karanlık bir koridora giriyorum ama bu koridor diğerlerinden farklı görünüyor. Portreler, sancaklar ve armalar, armalar, avizeler yok. Bunun yerine, yolum duvarlara sabitlenmiş titrekle meşalelerle aydınlatılıyor ve tavan daha alçak, başımdan sadece birkaç metre yukarıda. Örümcek ağları ve yosunlar tavana yapışmış, küf ve rutubet kokuyor.

Astımın rutubetli küften rahatsız olduğu için öksürüyorum ama güveyi kıvrılan, dönen merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Heyecan göğsümde dalgalanıyor. Belli ki zindanlara gidiyorum.

Merdivenlerin dibine yakın bir yerde, gölgelerin arasında bir şey kayıyor ve tam önümde bir boğaz temizlemenin kusursuz sesiyle donup kalıyorum.

Güve çılgınca bir uyarıyla etrafımda bir o yana bir bu yana dans ediyor ama orada kimin durduğunu seçemiyorum. Elim kalçamdaki hançerin kabzasına gidiyor. Güve kanat çırparak merdiven boşluğunun gölgelerine geri dönüyor ve gözden kayboluyor. Sessizce merdivenlerden aşağı süzülüyorum, kapı çerçevesinin arkasından uzun bir hücre koridoruna bakıyorum. Uzakta

zincirler şingırdıyor. Kabaca

Otuz adım ileride, metal çivili bir kapının önünde mızraklı bir muhafız görüyorum.

Zırhlı yer yer paslanmış, miğferi yamuk görünüyor. Buraya, kalenin en kötü yerine, havanın bir kayanın dibi gibi koktuğu yere atanmak için ne yaptığını merak ediyorum.

Henüz beni görmüyor, merdiven boşluğunun karanlığında saklanıyor. Buradan bile, küçük bıçağımla onu alt etmenin kolay olmayacağını söyleyebilirim. İri yarı, zırhlı ve tam bir Fey gücüne sahip. Belinde bir kılıç asılı ve silahlarının menzili benim bıçağımdan çok daha uzun.

Başka bir yaklaşım kullanmam gerekecek. Kınlı bıçağımın bulunduğu kemeri kaydırıp silahı arkamda sakladıktan sonra koridorda tökezliyorum, bir elimi destek almak için taş duvara dayıyorum.

"Oraya kim gidiyor?" diye bağılıyor, mızrağını kavrayarak.

"Benim. Buradayım," diyorum Fey dilinde, kelimelerimi bir sarhoş gibi geveleyerek. "Odamı arıyordum ama... burası değil."

Bana şüpheyle bakıyor. Aptal değil. Kaybolmak ve buraya kadar gelmek saçma bir muhakeme hatası olurdu. "Kimsin sen?"

"Ben benim!" Aptalca gülüyorum, sonra gülümsememin düşmesine izin veriyorum. "Ben bir müzisyenim, belli ki. Konseri duymadın mı? Muhteşemdi..." Sözlerimi geveleyerek ona doğru bir adım daha atıyorum ve parmağımla onu işaret ediyorum. "Bunu duymak için gelmeliydin. Bir dahaki sefere ~~gelmisin~~ Israr ediyorum."

Raphael'i aramak için hücrelerin içine bakmayı çok istiyorum ama önce bu askerin icabına bakmalıyım.

Gergin duruşu gevşer. Her ne kadar tetikte olsa da, gece elbisesi giymiş küçük bir kadın görmek dikkatini dağıtıyor. Yine de mızrağını kaydırıyor. "Burası yeterince uzak. Burası senin odan değil. Merdivenlerden yukarı çık."

Şimdi arkasında çırpınan gümüş güveyi fark ediyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Çaldığımız müziği gerçekten çok sevdiler.

Tekrar tekrar istedikleri bir şarkı vardı. 'Fly into His Face.' Bunu biliyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu garip bir isim-"

Güve fermuarını indirip yüzüne doğru fırlatıyor ve ona doğru savrulup tökezleyerek geri çekiliyor. Mızrağının ucundan kaçarak öne atılıyorum ve çıplak yanağına dokunuyorum. Güçlerim ortaya çıkıyor ve onun zihnine giriyorum.

Cadoc, adı bu ve vardiyasının bitmesini bekleyemiyor. Majestelerinin törenine geç kaldığı sabahtan beri onu burada tutuyorlar. Ama şikayet etmiyor. Bu işe umutsuzca ihtiyacı var. Kefaretini ödeyene kadar burada, bu özel mahkûma göz kulak olacak. Hayatı zaten berbat, bari burada kalsın.

Sevgilisi Odelia, geçen ay onu bir lord için terk etti. Her geceyi ona kalp kırıklığı hakkında şiirler yazarak, boğazından aşağı bal likörü şişeleri boşaltarak geçirdi, ama kendini parçalamasına izin veremezdi. Babası işini kaybetti ve Cadoc'un ailesi için para kazanmaya devam etmesi gerekiyor. Daha bu sabah chatelaine'e nefesinin altında amcık dedi ve amirinin onu duyup duymadığını hâlâ bilmiyor. Chatelain "Seninle sonra konuşacağım." dedi. Bu ne anlama geliyor?

Düşüncelerini gözden geçiriyorum, daha derinleri araştırıyorum. *Mahkûm*. Güzel, gümüş gözlü bir yarı-Fey hakkında bir şey biliyor mu?

Mahkum bir süredir burada. İnsanlarla yapılan savaşta yakalanmış ama onu diğerlerinin yanına koymamışlar. Nedense çok değerli. Cadoc için pek değerli görünmüyor. Sadece başka bir melez melez.

Kalbim küt küt atıyor. Raphael.

Cadoc'un her düşüncesini istila ediyorum, fikirlerini, anılarını, bildiği her şeyi eliyorum. İçini harap ediyorum

kafatasını, ipleri kavırıyor, sonra onu isteğime göre bükmek için ipleri çekiyorum.

Şimdi Cadoc, mahkûmun *gerçekten* değerli olup olmadığını merak ediyor.

Belki de zengindir. Aslında, muhtemelen zengindir, yoksa onu diğerleriyle bırakırlardı, değil mi? Cadoc şu küçük şeyi yapıp kapıyı açarsa, mahkûm onu cömertçe ödüllendirebilir. Evet, öyle. Yapması gereken de bu. Odelia ona yeniden aşık olacak ve babası da ahırdaki işine geri dönecek. Cadoc kesinlikle bu sarhoş kadını daha fazla sorgulamamalı çünkü o gerçekten önemli olan şeyden dikkatini dağıtıyor. O sadece ufak tefek bir kadın, sarhoş bir müzisyen, onun dikkatini çekmeye değmez.

Zihninden çekildiğimde bana şaşkın şaşkın bakıyor. Sonra tek kelime etmeden kemerinden bir iskelet anahtar çıkarır ve meşalelerle aydınlatılmış başka bir merdiven boşluğuna açılan bir kapı açar.

Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum, hava ıslak toprak ve mantar gibi giderek daha sertleşiyor.

Beni başka bir ahşap kapıya götürürken kalbim küt küt atıyor. Paslı bir kilide ikinci bir anahtar sokuyor, iki kez çeviriyor ve kapıyı iterek açıyor.

Zor nefes alıyorum.

"Sen," diyor karanlığa doğru. "Ayağa kalk." Karanlıkta görmeye çalışarak içeri giriyorum.

Kirli bir taş hücrenin köşesinde gömleksiz bir adam oturuyor. Bir an için onu neredeyse tanıyamıyorum. Vücuduna kir bulaşmış ve saçları kesilmiş. Ama başını kaldırdığında, gümüş gözleri karanlık hücrede parıldıyor ve nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Raphael.

BÖLÜM 8

RAphael'in gözleri beni görünce açılıyor. Karanlığa alışmaya başlıyorum ve ona daha iyi bakabiliyorum. Çenesi düştü ama sessiz kaldı. Gerçek adımı söylemeyecek kadar akli başında.

Derisinin üzerinde zar zor iyileşmiş yara izleri var ve köprücük kemiği kırılmış ve düzgün iyileşmemiş gibi görünüyor. Derisinin altında bir kemik yaklaşık yarım santim dışarı çıkmış.

Dişlerimi sıkıyorum ve içimdeki sihir kükrüyor.

Elim dışarı fırlıyor ve Cadoc'u yüzünden yakalıyorum. Güçlerimi ona doğru itiyorum ve tüm hayallerinin avuçlarının içinde olduğunu fısıldıyorum. Para, şöhret, terfi, eski aşkının kollarına geri dönmesi. Artık kurnazlık yok, sadece zihnini fanteziler ve arzularla yakıyorum, zihni küle dönene kadar gerçek benliğini kavuruyorum. Tamamen benim kontrolüm altında bir kuklaya dönüşüyor.

Bizi bırakın, emrediyorum. Bizi yukarıda bekleyin.

İpe asılı bir oyuncak bebek gibi dönüyor ve tökezleyerek merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Raphael." Çömeli yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Nia," diye homurdanıyor. "Benim için geldin."

"Tabii ki yaptım. Seni şimdi bu Tanrı'nın unuttuğu yerden çıkarıyorum."

Biraz geri çekiliyor ve solgun gözleri merdiven boşluğuna kayıyor. "Bekçi. Destek çağıracak."

"Hayır. Olduğu yerde kalacak. Bu konuda bana güvenin."

Öne doğru eğilip alnını benimkine dayıyor, gözlerini kapatıyor ve ben onun çok zayıf olduğunu biliyorum. Aksi takdirde, buradan kaçıp giderdi.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyor, sesi kısık. "Buraya nasıl geldin?"

Gerçekten bilmek istemediği bir cevap. "Burada yalnızım. Bana yardım eden bir kaynakla tanıştım. Bunların hepsini sonra konuşuruz. Şu anda harekete geçmeliyiz. Ayağa kalkabilir misin?"

Yanına oturuyorum ve kolumu beline dolayarak kalkmasına yardım ediyorum. Bana doğru yığıldı.

"Burada yalnız mısınız? Avalon Kulesi'nin seni neden yalnız gönderdiğini anlamıyorum. Bu inanılmaz riskli. Kral'ın Gözcüleri krallığın her yerinde görünmeden dolaşıyor. Ya yakalanırsan?"

Sertçe yutkunuyorum. "Beni tam olarak göndermediler."

Geri çekiliyor ve duvara yaslanıyor. "Yani, emirlere karşı gelerek, pervasızca ve kendi başına, beni dışarı çıkarmak istediğin için mi düşmanın krallığına girdin?"

"Seni sonsuza dek burada bırakmamı mı bekliyordun? Çok yavaş hareket ediyorlardı ve bunu kendi başıma çözmem gerekiyordu."

"Neden bu plan üzerinde Avalon Tower ile birlikte çalışmadınız?"

"Bunu gerçekten şimdi mi konuşmamız gerekiyor?"
Tıslıyorum.

"Sen pervasızca beni kaçırmaya geldin, tıpkı benim senin yakalanmana izin veremeyeceğim gibi. Çünkü aklımdaki tek şey sendin. Ve şimdi senin aklımdaki tek şey de benim." Perili sesi taşlarda yankılanıyor.

"Tabii ki seni düşünüyordum. Ne bekliyordun ki?"

Konuşma tarzında tedirgin edici bir umutsuzluk var ama yaşadıklarından sonra farklı bir şey bekleyemem.

Ona dokunarak merdivenlere doğru itiyorum ve o da kendini merdivenlerden yukarı sürüklüyor. Tökezleme ihtimaline karşı arkasından yaklaşıyorum ve ona yaptıklarına öfkeyle bakıyorum. Sırtında bir yara izi ağrı var ve bunu görünce kalbim sıkışıyor. Şu anda Auberon'u ve onun sikik oğlunu avlamak ve onları parçalara ayırmak istiyorum.

Güveyi arıyorum ama göremiyorum. Önemli değil zaten. Cadoc yeni rehberimiz olabilir.

Merdivenlerin tepesine yaklaşırken Raphael bana bakıyor, yanakları solgun. Ama eski gücünün bir kısmını bulup bulmadığını merak ediyorum. Gözlerinde bir şey parlıyor, belki de özgürlüğün eli kulağında olduğunun farkına varıyor.

Cadoc'a ulaştığımızda Raphael geriliyor ama ben elimi kaldırarak sorun olmadığına dair onu temin ediyorum. Cadoc boş gözlerle duvara bakıyor, zihni onu içinde boğduğum fantezilerle dolu.

Mahkuma ceketini ver. Bizi dışarı çıkar. Perillos Kalesi'nden çıkmak için bir yol bulmalıyız.

Güçlerimle ona çarpıyorum.

Kimse bizi göremez.

Çenesi sarkmış ve gözleri sersemlemiş. Elindeki ve mızrak yere düşer. Mavi asker ceketini çıkarıp Raphael'e verir, o da giyer. Eğilip bir nefes alıyor ve mızrağını tekrar eline alıp merdivenleri tırmanmaya başlıyor. Cadoc'u dış merdivenlerden yukarı ve kalenin koridorlarına kadar takip ediyoruz, işgal edilmiş olabilecek herhangi bir alandan kaçınmaya özen gösteriyoruz.

Mordred'in küçük güvesinin aksine, Cadoc etrafta dolaşan diğer insanları sihirli bir şekilde göremez ve onlardan kaçınamaz. Ama biliyor ki

Hangi yolların daha az kullanıldığı, hangi koridorların çoğunlukla unutulduğu ve nöbetçi devriyelerin nerede olduğu.

İki kez, o ileride bizi görebilecek birilerini kontrol ederken, kapalı kapılar ardındaki boş odalarda saklanmamızı söyledi. Tüm bunları yarı uyanıkmiş gibi yapıyor, bilinci geride bıraktığım yanmış toprak üzerinde başıboş dolaşıyor. Zihin kontrolümü hiç bu *kadar* serbest bırakmamıştım ve acaba bundan kurtulabilecek mi, yoksa hayatının geri kalanını tökezleyerek mi geçirecek?

Bizi bir merdiven boşluğundan diğerine, sonra da dar bir koridora götürüyor. Bir kapı açtı.

"Burada beklemeniz gerekecek... sizi mutfağa götüreceğim ama personelin bir kısmı hâlâ orada. Temizlik yapıyorlar. Yakında iyi olurlar. Burada... evet. İyi mi? Kimse bakmayacak."

"Peki." Küçük odanın içine bakıyorum, ateşin yandığı bir kütüphane. En azından Raphael'le bana biraz konuşmak ve bir sonraki hamlemizi belirlemek için zaman kazandıracak. Cadoc'a fısıltıyla bir emir veriyorum.

"Dışarıda bekleyeceğim," diye kekeledi, emrimle harekete geçti. "Gözcülük yap."

"Bu iyi bir fikir." Raphael'i elinden tutup odaya götürüyorum.

Raphael beni takip ediyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor, sonra kırmızı kadife bir kanepeye çöküyor. Elini kırılmış saçlarında gezdiriyor. Kesim düzensiz, yüz hatları zayıf ama her nasılsa her zamanki gibi muhteşem görünüyor. "Bana buraya nasıl geldiğini anlat, Nia."

Yanına oturuyorum ve yüksek elmacık kemiklerinden birindeki kir lekesini temizliyorum. "Buraya bir ley portalından geçerek geldim. Ama seni bu şekilde geri getiremem. Bu sadece Sentineller için. Bu yüzden, burada krallıkta bir portal anahtarı bulana kadar seni saklamam gerekiyor. Sonra ikimiz de çıkabiliriz."

Elimi kendi eliyle kapatıyor ama sonra tekrar çekip gözlerimin içine bakıyor. "Sorun da bu, aşkım."

Midemin çukurunda bir batma hissi var. "Ne sorunu?"

"Avalon Kulesi burada olduğunu bilmiyor. Ve Şimdi burada kalıp hayatını riske atarak bir portal anahtarı mı aramak istiyorsun? Avalon Kulesi'nin tek Nöbetilerinden biri mi?"

Hayal kırıklığı kaynıyor. "Bunu Şimdi yapmak zorunda değilim ama ben onu alana kadar saklanman gerekiyor. Eğer seni daha iyi hissettirecekse Vivianne'le bu işi halledebilirim ama Wrythe'a ya da diğer Pendragon'lara gidemem. Şu anda hiçbir demi-Fey'e güvenmiyorlar. Ben dönene kadar krallıkta nerede saklanabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Askerin paltosunun üzerinden sırtına dokunuyorum.

Gümüş gözleri parılıyor. "Burada bağlantı kurabileceğimi düşündüğüm birkaç eski varlık var. Zindandan çıktığım sürece tek başıma iyi olacağım." Derin bir nefes alır. "Ama seninle geri dönmeyeceğim. nce Ysolde'yi bulacağım ve bu biraz zaman alabilir."

Nefesim kesiliyor. "Kız kardeşin hakkında bir Şey mi duydun?"

"Beni ayırmadan önce birkaç suçluyla birlikte bir hcredeydim. Burada sadece demi-Fey'ler için bir zindan olduğuna inandıklarını söylediler. Bir çeşit kale. Benim gibi casuslar için değil, uzun zaman önce yakaladıkları sivil demi-Feyler için. Adamın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ama eğer burada yaŐıyorsa, orada olmalı."

Gözlerinin altında koyu halkalar var. Onu eve götürmeyi, sıcak bir banyo yaptırmayı ve beslemeyi o kadar çok istiyorum ki.

"Tamam. Belki onu bizimle birlikte geri getirebiliriz," diyorum. "Bu konuda Nivene ve Viviane ile de çalışacağım. Bir Şeyler düŐünürüz. Bahsettiğin varlıklar belki. Sen Şimdilik güvende kal, ben seni sonra çıkarırım." Onun güzel gümüş gözlerine bakıyorum. "Sana zindanlarda yaptıklarını midem kaldırmıyor. Hemen Şimdi kraliyet ailesini bulup suratlarını dağıtmak istiyorum."

"Nia, Avalon Kulesi'ne geri döndüğünde onlarla *birlikte* çalışmanı istiyorum," diyor. "Haydutluk yapamazsın. Bütün sorun bu."

"Bir sorundan bahsedip duruyorsun..." Karnımdaki his, ufukta bir fırtınanın yaklaştığını, gökyüzünün karardığını, bulutların kaynaştığını izlemek gibi - beni boğacak bir fırtına. "Sorun nedir?"

"Buraya benim için yalnız gelmemeliydin. Sen Kararlarını duygularının yönlendirmesine izin vermemelisin," diyor sessizce, sesinde bir iç çekişle. Alnını tekrar benimkine yaslıyor.

"Yine de işe yaradı, değil mi? Seni dışarı çıkardım." Tüy kadar hafif bir dokunuşla parmak uçlarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum, çürük derisini koyulaştırıyor. Keşke onun iyileştirme gücüne sahip olsaydım.

Gözlerini kapatır. "Evet. Ben de senin için aynısını yapardım. Sonra da muhtemelen intikam için Auberon'un peşine düşerdim. Pek çok insanın ölümüne neden olabilecek en kötü, en aceleci kararları verirdim. Bunu senin için yapardım ve duygularım beni alt ederdi."

Dünyanın soğuduğunu hissediyorum. "Ne diyorsun sen?"

Tekrar benden uzaklaşıyor. Hüzünlü bir bakışla parmak eklemlerinin arkasını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. "Bu benim için kolay değil, Nia. Orada tek düşündüğüm sendin. Seni ve yakalanmadan önceki son anları."

Fırtınanın yaklaştığını hissettiğimde midem bulanıyor. "Neden sadece söylemen gerekeni söylemiyorsun?"

Yüz ifadesi acı çekiyor ve bakışlarını benimkilerden ayırıyor. "Birlikte olduğumuz, savaşın ve Auberon'un olmadığı başka bir dünya görebiliyorum. Hayatlarımızın bir bağın üzerindeki güneş ışığı gibi önümüze serildiği, hayatlarımızı riske atmak ve omuzlarımızın üzerinden bakmak zorunda olmadığımız bir yer. Kimsenin bizden son sırrımızı almak için kemiklerimizi kırmayacağı bir yer. Ama o başka bir dünya, Nia. Bu dünya değil."

Göğsüm yarıldı. "Sadece söyle."

Gözleri kederle parlıyor, kaşları çatılmış. "Birlikte olamayız. Asla olmamalıydık. Dover'dayken, yakalanabileceğini düşündüğümde, senin için Avalon Kulesi'nin tamamını feda edebilirdim. Ve sen burada, tek başına bir görevdesin, kralı avlamaktan ya da portal anahtarlarını aramaktan bahsediyorsun. Yakalanabilirdin. Sonra ne olacaktı? Sadece iki Nöbetçimizden biri, bir Avalon Çelik ajanı, onların zindanlarında olurdu. Ve Nia, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun... Kırılmadığım için şanslıyım. Bu savaşta mümkün olduğunca net düşünmeliyiz. Kararlarımızı aşkla gölgeleyemeyiz. Benim için hayatını riske atmanı istemiyorum, Sentinel ol ya da olma."

"Ama seni oradan çıkarmakla *doğru* kararı verdim."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor. "Buraya *yalnız* geldin." Sesinde düzensiz bir ton var. "Ve inan bana, seni buradan çıkarmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünseydim ben de aynısını yapardım. Aşk bizi en pervasız kararları almaya iter ama dünyanın bizden beklediği bu değil. Dünyanın bizim mantıklı ve net düşünmemize ihtiyacı var. Buraya benim için gelmeni takdir ediyorum ama bundan nefret de ediyorum çünkü hayatını asla riske atmamalıydın. Şimdi geri dönmeni istiyorum ve yeniden eğitilmiş casuslar gibi düşünmemizi istiyorum, aşklar gibi değil. En başta kuralları asla çiğnememeliydik. Çünkü... Yakalandığım o günü zihnimde tekrar tekrar canlandırmaya devam ettim. Beni her dövdüklerinde ya da işkence ettiklerinde, aklımda dönüp duruyordu. Attığım her aptalca yanlış adım. Daha iyi bir karar verebileceğim yollar. Seni kurtarmak için teslim olduğum için bir an bile pişman değilim. O gün mantıklı ve net düşünemediğim için pişmanım, çünkü aklımın yarısı hep sendeydi ve seni kaybetme korkusu daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Kötü kararlar vermeye devam ettim. Ve eğer bunun devam etmesine izin verirsek sana olacak olan da bu. Sonunda öleceksin ve bu benim hatam olacak. Bunu yapamam. Yapamam..."

O bakar içine benim gözler gibi o
arama affedilmek için.

Sertçe yutkunuyorum. "Bunun ikimizden birinin ölümüyle sonuçlanacağını bilmiyorsun."

Gözleri buğulanıyor ve birkaç dakika boyunca ne diyeceğini bilemiyor.

Kalbim onun için, benim için kırılıyor.

"Nia..." Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyor ve şu anda benim de kendime ait çok az tutarlı düşüncem var.

"Anladım."

"Bence Alix aşık olduğu için, akli görevde olmadığı için, tek düşünebildiği Rein olduğu için öldü. İkisinin de ölümüyle sonuçlandı. Herkes onun hakkında ne hissettiğini biliyordu. Bunun bize olmasına izin vermeyeceğim. Bunun *sana* olmasına izin vermeyeceğim."

Göğsümde bir ağrı hissediyorum. Gözlerim yanıyor ve başımı sallıyorum. "Yine de seni buradan çıkarmalıyım, Raphael. Öyle ya da böyle."

"Avalon Tower ile. Varlıkları bulacağım, kız kardeşimi arayacağım. *Onların* yardımıyla kendimi buradan çıkaracağım. Eğer buraya geri gelersen, bu sadece Avalon Kulesi seni gönderdiği için olmalı. Kendi başına gelme ve burada olduğunu bilmeden de gelme. Söz mü?"

Başımı salladım. "Varlıkların kim olduğunu bilecekler, böylece seni bulabilirim?"

"Evet. Ve geri döndüğümde, sadece *Avalon Kulesi*'nin ihtiyaç duyduğu şeyleri yapacağım. Kendi başıma karar verdiklerimi değil, çünkü..." Sesi kırılır. "İşler böyle yürümemeli. *Sen* Gölün Leydisi'sin. Odaklanmalısın. Dünyanın sana ihtiyacı var. Bizim sana ihtiyacımız var. Ama Avalon Kulesi'ne odaklanmana ihtiyacımız var, bana değil."

Gözlerimdeki yaşları kırıpıştırıyorum. "Benim için en iyisinin ne olduğunu gerçekten bildiğini mi sanıyorsun?"

Raphael yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. "Bence buradaki görevin neredeyse intihara meyilliydi ve bu benim hatamdı."

"Raphael, kalbimi kıracağını hep biliyordum. Bu ilk kez olmuyor."

Koluma dokunuyor, gözleri daha da parlıyor. "Nia, sadece güvende olmanı istiyorum. Çünkü eğer o zindana düşersen, aklımı kaçıtırırım." Sesinde acı dolu bir tını var. "Buradan olabildiğince çabuk çıkmanı istiyorum. Hemen şimdi. Geldiğin portal nerede?"

"Kale avlusunda, ağlayan söğüdü'n yanında." "O zaman geçitten geri dön. Geri dönme. Viviane sana emrediyor. Ben burada olacağım." Göğsüm ağrıyor. "Tamam."

İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Sanırım seni her zaman seveceğim. Ama böyle olması gerekiyor."

Yüzümden bir damla gözyaşı daha akıyor ve güçlkle konuşabiliyorum. "Lütfen Kral'ın Gözcüleri'ne dikkat edin," diyorum boğazım düğümlenerek. "Seni tekrar kurtarmak zorunda kalmak istemiyorum."

Bana dönüyor, ateşe bakarken gözlerinde acı dolu bir ifade var. "Zincirlerle buraya sürüklenmediğim sürece kendi başımın çaresine bakabilirim. Başımın çaresine bakabilirim. Söz veriyorum. Yapabilirsem temas kurmanın bir yolunu bulacağım."

Göğsümün boşaldığını hissediyorum. "Bu kadar mı yani?" Cadoc kapıyı açıyor. "Burası güvenli. Dışarı gel."

Raphael ayağa kalkıyor ve bir kez daha bakmadan odadan çıkıyor. Kalbim parçalanmış gibi hissederek titrek bir nefes alıyorum.

Bir mutfağa giriyoruz. Karanlık ve boş, tıpkı benim hissettiğim gibi. Cadoc arkadaki bir kapının kilidini açıyor.

"Bu merdiven boşluğu sonuna kadar iniyor," diyor. "Mutfak personeli kullanıyor. Merdivenlerin dibinde nöbetçiler varsa, çıkanlara dikkat etmeyeceklerdir. Hızlı hareket ettiğiniz sürece sorun yaşamazsınız. Ama ayrı ayrı gitmelisiniz. Tamam mı?"

Raphael başını sallıyor ve bana bakıyor. Bana doğru uzanıyor, sonra elini bırakıyor, onun yerine bana üstünkörü

bir baş selamı veriyor. "Teşekkür ederim, Nia. Şimdilik vedalaşıyoruz."

Bu sözlerin kesinliğı yüzüme çarpılan bir kapı gibi.

Hiçbir şey söyleyemiyorum. Sanki sesim elimden alınmış gibi hissediyorum.

Arkasını döner ve kapıdan çıkar.

Raphael'le her zaman böyle bitecekti, değil mi? Kalp kırıklığıyla. Başından beri biliyordum.

BÖLÜM 9

R Şu anda büyüm düzensiz ve Raphael bana onu kullanmamamı söyleyecektir. Ama o başının çaresine bakabiliyorsa, ben de kendi kararlarımı verebilirim.

Bunların *hiçbirini* rapor etmediğinden emin olmalıyım.

Cadoc'a dönüyorum ve kendimi onun zihnine bırakıyorum. Ortaya çıktığım andan itibaren son anılarını buluyorum. Beyaz bir kar fırtınası hayal ediyorum ve onu bu anıların üzerine salıyorum, onları gömüyorum, yok olmalarını sağlıyorum. Cadoc'un bacakları saldırının altında bükülüyor, ama zihninde son bir saate dair hiçbir şey kalmayana kadar devam ediyorum. Kral'ın Gözcüleri tarafından sorgulansa bile, mahkûmun nasıl kaçtığını açıklayamayacak. Mahkûmu hatırlayabileceğinden bile şüpheliyim.

Beni takip edin, emrediyorum.

Onu geldiğimiz yoldan geri götürüyorum, koridorlardan geçip daha geniş bir salona geri dönüyorum. Onu muhafızların odasına göndermeyi, sonra da mutfaktan geçip geçide gitmeyi planlıyorum ama Cadoc'u mutfağa çok yakın bir yerde görüş alanımdan çıkarma riskini almak istemiyorum. En son anılarını silmek üzereydim ki ayak sesleri düşüncelerimi böldü.

Dönüyorum ve kalbim küt küt atıyor.

Kemerlerden birinden uzun boylu, iri yarı bir adamın silueti gölgeli koridora giriyor ve üzerimizde yükseliyor. Öne doğru bir adım attığında, ay ışığının bir şaftı yüzünü aydınlatıyor.

Onun soğuk ve güzel yüz hatlarına bakarken kalbimin etrafında buz kristalleri oluşuyor.

Rüya Avcısı önümde duruyor ve dünya ayaklarımın altında eğiliyor. Zaman yavaşlıyor gibi.

Burada var olan en güçlü Fey'lerden biri var ve şu anda dikkati bana kilitlenmiş durumda. Geniş omuzları yolumu kapatıyor ve koyu renk gözleri beni delip geçiyor, göz bebekleri neredeyse siyah, kalın kirpikler ve düz kaşlarla çerçevelenmiş. Ay ışığı yüksek, keskin elmacık kemiklerini şekillendiriyor ve bronz tenine gümüş bir parlaklık veriyor. Dikenli dövmelemler boynuna tırmanıyor. Belki uzun zamandır düşüncelerini dinlediğim için, belki de uhrevi güzelliği yüzünden, ama bu adamdan başka bir yere bakmak çok zor.

Kralın Gözcüleri'nden milyon kat daha tehlikeli. Kim olduğumu ve burada ne yaptığımı öğrenirse, kalan günlerimi işkenceyle öldürülerek geçiririm. Ve eğer hakkındaki hikayeler doğruysa, Prens bu sırada şampanya içiyor olacak.

İfadesi okunamıyor ama koyu renk gözleri benden Cadoc'a kayıyor.

Hay sikeyim. Zihnimi koruyan perdenin kontrolünü mü kaybettim? Bu örümcek ağı Prens Talan'ı bir pervane gibi bana mı çekti? Ya da bu durumda, belki de çaresiz güveye çekilen ölümcül alevdir.

Çabucak, zihnimdeki perdeyi tekrar çağırıyorum, düşüncelerimi koruyorum. Beni tanımasına izin veremem.

Cadoc prensi görünce kendine gelir gibi olur. "Majesteleri." Derinden eğilir.

Ama Talan'ın gözleri tekrar üzerimde, uzun boyundan aşağıya bakıyor. Koyu renk saçlarından bir tutam düşüyor,

elmacık kemiği üzerinde geziniyor. "Kimsin sen?" diye soruyor sessizce. "Ve burada neler oluyor?"

"Majesteleri." Cadoc tekrar eğiliyor, hareketleri düzensiz, bodur. Hâlâ zihin kontrolümün sancıları içinde, kendi kararlarını vermekte zorlanıyor.

Ben de kendi derin reveransımla onu takip ediyorum, gözlerim yere sabitlenmiş.

Ben bir hiçim, ben bir hiçim, ben bir hiçim.

"Prens, "Bana adınızı ve kontesin salonunda tam olarak ne yaptığınızı söyleyin," dedi. Burada sadece o ve adamları kalıyor ve ben ikinizi tanımıyorum."

"Majesteleri, ben sadece bu misafire yolu gösteriyordum..." Cadoc şaşkınlıkla kaşlarını çatır. Ne yaptığı ya da neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Başının üzerinde bir bulut var." Parmaklarını boş boş Cadoc'a doğru oynatırken dudaklarında sıkılmış bir sırıtış beliriyor.

Bir büyü dalgası Cadoc'un zihninin etrafına ördüğüm narin dallara çarparak onları anında koparıyor. Kör edici bir acı kafatasımı delip geçiyor. Beynimden bıçaklanmışım gibi hissediyorum ve acıya karşı dişlerimi sıkıp çılgılık atmamaya çalışıyorum.

Bir an için *Raphael'in haklı olduğunu* düşündüm.

Acı biraz azalır ve Cadoc sendeleyerek geri çekilir. Ağzı açılıp kapanıyor ama hiç ses çıkmıyor. Önce prence, sonra da bana bakıyor, gözleri büyüyor. "Bana ne oldu?"

Ama Talan ona hiç dikkat etmiyor. Bakışları bana sabitlenmiş durumda ve kara büyüünün tüm gücüyle tenimin üzerinde dolaştığını hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve bir ürperti omurgam boyunca dans ediyor.

"Şey. Bu ilginç," diye mırıldanıyor.

"Majesteleri," diye bağırır Cadoc. "Bu kadın... Kim olduğunu bilmiyorum. Bana bir şey yaptı. O bir davetsiz misafir. Zihnime girdi."

Başım hâlâ zonkluyor ve doğru düzgün düşünemiyorum. Talan'ın diğer tarafındaki merdiven boşluğuna giden açık kemere bakarak geriliyorum. Yirmi adım ötede, ama koşsam bile Talan hemen arkamda olacak.

Kalbim bir fırtına gibi. Belki de hâlâ yapabiliyorken kendimi merdiven boşluğundan ölüme atmalıyım. İşkenceye Raphael kadar dayanabileceğimi sanmıyorum ve bunu öğrenmek de istemiyorum.

"Bunu rapor etmeliyiz!" Cadoc diyor ki. "Chatelaine bilmeli. Kral bilmeli!"

"Rapor edilecek bir şey yok." Talan'ın sesi buz gibi, ilgisiz. "Bu sizi ilgilendirmez. Şimdi gidin."

"Majesteleri?" Cadoc mücadele ediyor. Talan onun üzerindeki kontrolümü çok keskin bir şekilde kesti ve tutarlı bir düşüncüyü bir araya getiremiyor. "O... o bir şey yaptı. Ben... bende bir sorun var. O tehlikeli... tehlikeli... o..."

Talan bana siyah bir kaşını kaldırıyor. "Belki de tehlikeli kadınlardan hoşlanıyorumdur."

"Herkesin söylediği gibi sen delisin," diye geveliyor Cadoc. Sonra ne dediğini fark ederek başını sallar. "Hayır, öyle demek istemedim. Ben öyle düşünmüyorum."

"Ne dedin sen?" Talan soruyor ve her kelimeye sessiz, kontrollü bir öfke karışıyor. "Lütfen tekrar et."

Dışarıda rüzgâr yükseliyor, pencere camlarını takırdatıyor, çatlaklardan çığlıklar atıyor, sanki dışarıdaki dünya onun öfkesini yansıtıyormuş gibi.

Cadoc'un beti benzi attı ve beni işaret etti. "Ben söylemedim. Ben söylemedim... davetsiz misafir... sorgulanmalı. İdam edilmeli. Bir yarı Fey'den daha iyi muamele görmemeli."

Etrafımdaki hava soğuyor, fener ışığı titriyor, neredeyse sönüyor.

Talan Cadoc'a eliyle işaret ediyor ve beyaz saçlı muhafız dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Titriyor,

Çığlık atıyor. Dışarıda şimşekler çakıyor ve hemen ardından gök gürlüyor. Kar pencereleri kırbaçlıyor.

Düşüncelerim kontrolden çıkmış, dışarıdaki donmuş fırtına gibi çılgınca dönüyor. Burada, Brocéliande'da öleceğim. Talan kara gözlerini bana kaldırıyor ve orada gördüğüm ifade kesinlikle ölümcül. "İşte sana olacak olan bu, eğer

Kaçmaya çalışıyorsun, davetsiz misafir. Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyorum ve acı içinde kıvranan Cadoc'a bakıyorum. "Ona ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Oh, hiçbir şey. Sadece rüya görüyor. Acı rüyası görüyor." Talan parmaklarını tembelce havada döndürür ve Cadoc bir çığlık atar.

"Kes şunu!" Tıslıyorum.

"Seni idam ettirmek isteyen adamın kaderi hakkında mı endişeleniyorsun?" Talan başını bana çeviriyor, sonra bileğiyle bir bükme hareketi yapıyor. Cadoc elleri ve dizleri üzerinde öne doğru yığılıyor, sessizce inliyor.

"Şimdi git," diyor Talan Cadoc'a, sesi ipek kadar yumuşak. "Bundan kimseye bahsetme, yoksa sen uyurken seni bir kez daha ziyaret ederim."

Cadoc titreyerek ayağa kalkar ve koridordan çıkıp merdiven boşluğuna girer.

Talan sinsice yaklaşıyor, avını takip eden bir avcı gibi. Kanım kükrüyor.

Rüya Avcısı'yla yalnızım, ölümden beter bir kader.

BÖLÜM 10

T o rüzgar çılgınlıklar gibi a Banshee, kar yüksek
pencerelere karşı kırbaçlanan. Avalon'uma layık olsaydım
Çelik torc, Ben olsam Zıpla aracılığıyla o
camı kırdım ve ölümüne düştüm. Daha iyi
Bir casusun yakalanmasındansa ölmesi daha iyidir.

Yine de planı nedir?

Eğer tutuklanmamı isteseydi, gardiyanın kalmasına izin verirdi. Ona gitmesini ve kimseye tek kelime etmemesini söylemezdi. Prens elinde başka bir şey var.

Masanın kenarındaki bardağı izleyen bir kedi gibi bana bakıyor. Belki beni parçalayacak, belki de parçalamayacak. Ama her iki durumda da ilgisini çektim. Bunun ötesinde, yüz ifadesini okuyamıyorum ama bu kibirli prensin güç sarhoşluğu damarlarımda erimiş bir öfkeyi ateşliyor. Bu adamdan daha önce hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum.

Bana bakarken meşale ışığı karanlık gözlerinde dans ediyor. "Adınla başlayalım."

"Ben Severine."

"Hayır. *Gerçek* adın."

"Bu benim gerçek adım."

Başını eğiyor ve bir tutam siyah saç önüne düşüyor. gözlerinden biri. "Arzu edersem seni bir rüyaya sarabilirim
kızım.

Ve o rüyada, gerçek isminizi binlerce kez söylemek zorunda hissedeceksiniz. Günlerce, haftalarca, açlıktan ölene kadar, kelimenin artık bir anlamı kalmayana kadar söyleyeceksiniz. Şimdi tekrar deneyelim. Senin adın ne?"

Dışarıda gök gürlüyor, elmas şeklindeki cam bölmeleri tıkırdatıyor.

O zaman hissediyorum, kadifemsi gücünün bir dokunuşu, zihnimin kenarlarında geziniyor. Etrafımı sarmakla, gerçekliğimi kuşatmakla tehdit ediyor. Hızlı davranmazsam bunu gerçekten yapacak. Zihnimdeki kalkan yeterince güçlü değil. Pratik yapmak için yeterli zaman yoktu.

Yalan en çok gerçekle bağlandığında işe yarar. Bu şeytani herife bir kırıntı verebilirim.

Gözlerimi ona diktim, çenem gerildi.

Veliaht prensin gözünü korkutmuş uysal bir kız gibi davranmalıydım. Ama Raphael'in sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyor ve onun harap olmuş, işkence görmüş bedeninin hali düşüncelerimi bir dağ gibi yakıyor.

"Peki, ben Nia." Kelimeleri tükürerek söyledim. "Vaillancourt." Sözcüklerim olması gerekenden daha keskin çıkıyor, zihnim ise işe yarayacak, onu zamanına değmediğime ikna edecek bir hikâye uydurmakla uğraşıyor.

"Ee, *Nia*. Burada ne işin var?" Sesi çok tanıdık geliyor ve adım söyleykenki derin, kadifemsi sesi kanıma garip bir sıcaklık yayıyor.

Nabzım kontrolden çıkıyor. Bazı Feyler yakınlarda dururken kalp atışlarını duyabilir. Acaba o da onlardan biri mi?

Çenemi kaldırıyorum. "Ailem ve ben sahibi olmadığımız bir çiftlik arazisinde kiracıyız. Ve paraya sıkıştık. Bir gün taşra meyhanelerinden birinde aylak aylak dolaşan bir lordla tanıştım ve bize borç vereceğine söz verdi ama parayı bizzat kendisinden almamı istedi. Buranın daha az korunduğu geceleri gizlice girmemi söyledi."

Talan'ın yakışıklı yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirliyor. "Ah. Peki ya bu sözde lord? Kimmiş o?"

Talan'ı en son gördüğümde yanında bir grup takipçisi vardı ve ben de onların zihinlerini işgal etmişim; neredeyse kendi kimliğimi onların düşüncelerinde kaybediyordum. Haftalar boyunca ara sıra kafam karışıyor, aslında onlardan biri olduğumu sanıyordum ve her birinin iç dünyasını hâlâ hatırlıyordum. Bunlardan biri kuzeni Lumos, Talan gibi olmak için yanıp tutuşan bir kadın avcısı, ama aynı zamanda kuzenine karşı amansız bir kıskançlık besliyor. Ve Lumos'un kendi cazibesi çok az olduğundan, sık sık kadınları para vaatleriyle cezbetmeye çalışır. Ama isimlerini pek takip etmiyor.

"Lord Lumos derler ona. Teklifi konusunda çok cömertti. Borcumuzu karşılayacağını ve kış boyunca bizi idare etmesi için biraz daha vereceğini söyledi."

Rüya Avcısı'nın gözleri karanlık bir eğlenceyle dans ediyor. "Söylediği bu muydu? Peki bu şaşırtıcı derecede cömert borç karşılığında ne istedi?"

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor. "Bence sadece nazik davranıyordu. Çok önemli biri olduğu ve kraliyet ailesine yakın olduğu için nazik davranabildiğini söyledi. Bir keresinde seni vahşi bir kurttan kurtardığını söyledi."

Lumos'un kurt olayıyla ilgili düşüncelerini hatırlıyorum. Talan her zaman olayı küçümser, kurttan çok porsuk olduğunu ve zaten hiçbir zaman tehlikede olmadığını söylerdi. Lumos, Talan etrafta olmadığına kurtla ilgili hikayeyi anlatırdı.

"O bir porsuktu," diyor Talan iç çekerek. "Demek para için buradasın."

"Borç olmazsa, yoksul kalacağız. Birkaç hafta önceki konuşmamızı ona sorabilirsiniz."

Hikâyem doğru olsa bile, meyhanede tanıştığı sıradan bir kadını asla hatırlamaz. Hayatının yarısını sarhoş geçiriyor.

Talan'ın kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Peki kaleye nasıl girdin Nia?"

"Son paramızla bir muhafıza rüşvet verdim."

Talan'ın bedeni hareketsiz kalır. Arkasında meşaleler titriyor. "Yine yalan söylüyorsun."

Kalbim küt küt atıyor. "Ona rüşvet verdim. Kimsenin başını belaya sokmak istemem ama size neye benzediğini söyleyebilirim."

"Kimseye rüşvet vermedin. Güçlerini kullandın."

"Güçlerim mi?" Ona kaşlarımı çatıyorum ve telepati büyüme odaklanıyorum. O kırmızı dallara çok yakında ihtiyacım olabilir. Şimdiden Talan'ın kendi büyüsunü görebiliyorum; kafatasımın etrafını sararak beni uyanıkken bir kâbusa sürüklemekle tehdit eden enerji fırçaları. Büyüsü ipeksi bir okşayışa benziyor ama bir yılanın dişi gibi keskinleşerek zihnimi dürtüyor. Zihinsel perdemle onu engellemeye çalışıyorum ama sanki parçalanacakmış gibi hissediyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Sabırsızlanmaya başlıyorum, Nia. O muhafızın zihninde senin güçlerinin izlerini gördüm. Onu kontrol ediyordun."

"Zihin kontrolü mü? İmkânsız. İlkel güçler bu dünyadan çoktan gitti ve var olsalardı bile güçlü birine ait olurlardı. Önemli birine. Benim gibi birine değil."

Dışarıda şimşekler çakıyor ve karanlık gözlerinde parıldıyor. "Ama senin görüldüğünden daha fazlası olduğunu görebiliyorum."

Sikeyim.

"Bu oyundan bıktım," diyor kayıtsız bir iç çekişle. "Neyse ki rüya aleminde kimse bana yalan söylemiyor."

Talan'ın ipeksi güçleri etrafımda sıkılaşıyor beni bir kefenle sarıyor. Zihnime girmeden önce tepki vermek için çok az bir saniyem var. Sentinel enerjimle onun gücünün dallarına saldırıyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. Dişlerimi gıcırdatarak, zihnini kırmak amacıyla iki gücümle birden dalıyorum ama yakıcı bir acı kafatasımı delip geçiyor.

Büyüsü etrafını sarıyor, koruyucu bir bariyer. Sonra tekrar etrafımda kayıyor ve araştırmaya başlıyor. Tökezliyorum.

nefes alıyorum, kalbim küt küt atıyor. Panik pençelerini göğsümde gezdiriyor. Aklıma bir şey gelmeyince dönüp merdiven boşluğuna doğru koşuyorum. Bir adım, iki adım-

Ama Talan şimşek hızıyla hareket ediyor ve çoktan merdivenlerle arama giriyor. Beni boğazımdan ve belimden yakaladı, etrafımda döndürdü ve duvara yasladı. Şimdi beni kıstırmış durumda, çaresizim ve nabzım hızla atıyor.

Başparmağı nazikçe boğazımı okşuyor ve büyüğü bedenimin etrafında kayarak zihnime doğru ilerliyor. Karanlık gözleri parıldıyor. Beni uyanıkken bir kâbusun içine hapsetmeye niyetli ama benim gücüm bir kırbaç gibi şaklıyor ve zihnimi ele geçirmesine izin vermeyi reddediyor.

Sonra aniden sihrini bırakıyor ama belimdeki ve boğazımdaki tutuşunu bırakmıyor.

"İşte orada." Üzerimde yankılanan derin bir fısıltı. "İşte bahsettiğim güç buydu."

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor. Zihnime girmesini engellemeyi başardım ve boğazıma herhangi bir baskı uygulamıyor. Aslında, beni hızla duvara bastırmasına rağmen, bunu bana zarar vermeden yaptı. Yine de boynumu bir dal gibi kırabileceğinden hiç şüphem yok. Şu anda tamamen onun kontrolündeyim.

"Tekrar deneyelim," diyor Talan. "Kaleye nasıl girdiniz?"

"I..." Boğazım kurudu. "Güçlerimi ön kapıdaki muhafızlar üzerinde kullandım. Bir davetiyem olduğunu düşünmelerini sağladım."

Daha yakına eğiliyor ve bakışlarım bir anlığına onun dolgun, şehvetli dudaklarına kayıyor.

"Güzel," diye fısıldıyor. "Gerçek Nia'nın ortaya çıkmasına izin ver. Tipik bir telepattan daha güçlüsün. Zihin kontrol gücün var. İlkel bir güç. Bir tehdit gibi görünmüyorsun ama biri seni hafife alırsa aptallık etmiş olur. Söyle bana, bu konuda haklı mıyım?"

Sesinde tüylerimi ürperten rahatsız edici bir kalite var.

"Büyüm çok zayıf. Kimseye bir şey yaptıramıyorum. Kullanmak için insanlara dokunmam gerekiyor. Ve çabuk kayboluyor - aksi takdirde Lumos'un bana bir kese altın getirmesini sağlamak için zihin kontrolü kullanırdım."

"Nerelisin, Nia?"

"Lauron'daki bir çiftlikten."

Lauron küçük bir Brocéliande köyü, Auberon'un kalesinden yaklaşık kırk mil uzakta. Talan'ın oradaki insanları tanımadığından emin olabileceğim kadar küçük bir yer. Daha da önemlisi, Cadoc'un kardeşi orada yaşıyor ve Cadoc'un son ziyaretiyle ilgili anıları zihnimde hâlâ taze.

Talan beni hâlâ duvara yaslamış durumda. "Gerçekten mi?" diyor. "Bir keresinde bu bölgede avlanmıştım. Akşam kasaba meydanında bir ziyafet vardı. Kızarmış yaban domuzu servis ettiklerini hatırlıyorum. Ama seni gördüğümü hatırlamıyorum. Yüzünüzü hatırlayacağımı söyleyebilirim."

Cadoc'un ziyareti sırasında kardeşi prensle yediği akşam yemeğini durmadan anlattı. "Ben de oradaydım elbette. Ama o günü yanlış hatırlıyor olabilirsin. Ziyafet öğleden sonraydı. Yaban domuzu servis etmemiştik, sizin avladığınız geyiği pişirmiştik. Baharat için otları ailemin bahçesinden topladım. Sadece ilgi odağı olmayı sevmiyorum, hepsi bu. Şimdi mutlu musun? Gidebilir miyim?"

Uzun bir süre bana bakıyor. Dokunuşunun son derece farkındayım, ellerinin sıcaklığı elbisemin kumaşından yayılıyor ve boğazımı ısıtıyor. Sonra başını salladı ve beni tutmayı bıraktı.

Bu bir sınavdı ve ben geçtim. O bana inanıyor.

"Nasıl oldu da şimdiye kadar kimse bunu duymadı?" diyor. "İlkel bir güce sahip bir Fey mi? Elbette kralın ilgisini çekmedi."

"Güçlü insanların ilgisi benim gibi sıradan biri için iyi bir şey olmayabilir."

"İlginç. Kralın güçlerini öğrenirse sana bir şey yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Derin ve zengin sesi kaburgalarımı titretiyor.

"Belki de. Danışmanlarını kim bilebilir?"

"Oldukça doğru. Ya da onun kana susamış oğlu." Geri adım attı. "Nia, bir iyi bir de kötü haberim var."

Yavaşça nefes veriyorum. "Evet?"

"Kötü haber mi? Korkarım bu gece Lumos'u göremeyeceksiniz. Para sözü verdiği başka bir kadın var. Daha doğrusu, para vaat ettiği başka bir kadının üzerine eğilmiş durumda."

Sahte bir dehşetle çenem düştü. "Benden istediği bu muydu?"

"Ama iyi haber şu ki, kiranı ödeyebilirim." Bana bir gülümseme fırlatıyor ve yüzü hiç beklemediğim bir şekilde değişiyor - o kadar şaşırtıcı derecede güzel ve büyüleyici ki, neredeyse nasıl bir canavar olduğunu unutuyorum. "Bir prens olarak, baş metresimin kirasını ödemekten büyük mutluluk duyarım. Benim mâtresse-en-titre'im, benim resmi fahişem. Sen."

Ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Oldukça basit. Bir metrese ihtiyacım var. Ve işte buradasın."

Başımı kaldırıp onun heybetli formuna bakarken, farkına varıyorum. Cadoc haklıydı. Talan tamamen aklını kaçırmış.

"Senin metresin olmayacağım. Şaka yapıyor olmalısın."

"Kader gibi görünüyor, Nia. Şatomuza mükemmel bir zamanda girdin çünkü insanlar âleminde, Rêves Şatomda gerçekten eğleniyordum ve sonra buraya dönmem emredildi. Babam Val Sans Retour Kontesi Arwenna de Bosclair ile evlenmemi istiyor. Ailesi zengin ve babam Fransa'yı işgal ettiğinden beri hazinemizin kasası boşaldı. Beş parasız kaldık. Görünüşe göre Kontes babamın tüm sorunlarının çözümünü ama ben onunla evlenmek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

Gözlerini kısar. "Söyle bana, sana evlenilecek biri gibi mi görünüyorum? Bu kasvetli yerde yaşamak istemiyorum."

Şato. Ben Rêves Şatosu'na aitim, istediğim kişiyle eğlenebilirim. Ama yeni bir metresi alenen tanıtırsam, bu kontesi düğün planlarını erteleyecek kadar küçük düşürecektir. Gerçekten de bu Corbinelle'de eski bir gelenektir ve babamın kendisi de pek çok metres değiştirmiştir. Çoğunun sonu ölüm oldu." Omuz silkiyor. "Yeni bir metres, düğünün sorgulanması için yeterli bir skandal olacaktır. Ailesi kızlarının evlenmesini istemeyecektir, üstelik ben herkesin gözü önünde yüceltilmiş bir fahişeyle, hele de böylesine yetersiz bir kökenden gelen biriyle birlikteyken. Ve işte sen, tüm sorunlarımın cevabı olarak ortaya çıkıyorsun."

Ona bakıyorum, zor nefes alıyorum. Tanrım, tam bir pislik. Ama hikâyenin tamamı bu değil. "Bir şeyi atlıyorsun. Senin yüceltilmiş fahişen olabilecek çok sayıda insan var. Neden ben?"

Koyu renk gözleri yarı kapalı, sıkılmış. Parmağındaki yüzüklerden biriyle oynayarak yere bakıyor. "Ne harika bir hediye. Burada kimsenin tanımadığı bir çiftçi kızı, kimsenin şüphelenmeyeceği bir güce sahip. Kendi avantajıma kullanabileceğim bir güç." Tekrar başını kaldırdı ve bakışları üzerimde keskinleşti. "Saray hayatı hakkında çok az şey bildiğinden şüpheleniyorum, ama tercih edilen bir mâtresse-en-titre önemli miktarda nüfuza sahip olabilir. *Gerçekten* nüfuz sahibi olacağınızdan değil, ama *benim* başkaları üzerindeki etkimi kullanacaksınız ve bu bana gerçekten çok çekici geliyor. Ayrıca toprakta yarı çürümüş patates aramaktan daha iyi bir hayat olduğu kesin, değil mi?"

Ondan nefret etmem dışında.

Raphael'i gördükten sonra maske taktım.

Öte yandan, şu ana kadar bunu gizlemeyi başaramadım ve içgüdülerim bana bunun onun ilgisini çektiğini söylüyor. İnsanların tekliflerine balıklama atlamasına alışkın ve onu reddetmek beni onun gözünde yükseltebilir.

"Senin metresin olmayacağım ve başka birini bulmalısın. Acımasız bir şöhretin var ve seninle geçirdiğim bu birkaç dakika bu şöhreti yok etmek için hiçbir şey yapmadı. Açıkçası, hedonist bir prensin fahişesi olmaktansa avluda kendimi yakmayı tercih ederim."

Dudaklarında karanlık bir gülümseme kıvrılıyor. "Ne tesadüf. Bana karşı çıkarsan bu da bir seçenek aslında. Hangisini tercih ederdin Nia, metresim olarak yaşamayı mı, yoksa dışarıda yanarak ölmeyi mi?"

Kıpırdamadan duruyor, beni yakından inceliyor ve dikkati bir bıçak gibi üzerimde keskinleşiyor. Reddedilmeyi beklediğini sanmıyorum ama reddetmem hem merakını hem de öfkesini uyandırdı.

"Metres olmak itibarımı zedeler," diyorum.

Keskin bir nefes verir. "**Ne** itibarı? Senin gibi acınası köylü soyundan gelen biri için prens tarafından becerilmek umabileceğin en büyük onurdur. Ama sana gerçek bir metres olmanı emretmiyorum bile. Numara yapmanı emrediyorum. Ve karşılığında, tanrıların senin için seçtiği mevkinin çok üstüne çıkıyorsun. Yakışıklı bir prensin metresi. Tahta, gerçek güce yakın olacaksın ve tek yapman gereken söylediğim her şeyi yapmak." Sesi gök gürültüsüne karışan alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Nefesim daralıyor. Bu adamın şok edici küstahlığı. "Gerçekte hiçbir şeye sahip olmadan güce yakınlık. Ne büyük bir hediye."

"Hayır, güce sahip olmayacaksınız. Ama görünüşte sahip olacaksın, ki bu da şu anda sahip olduğundan daha fazla. Ve ihtiyacım olan şeyi elde edeceğim - babam üzerinde güç. Politik o l a r a k ve muhtemelen başka türlü, değersizsin. **Ama** zihinleri benim sihrimden daha kolay bir şekilde manipüle edebiliyorsun. Ben insanların rüyalarını bükebilirim, ama sen uyanıkken iradelerini bükebilirsin. Seninle birlikte

soylular konseyini babama karşı benimle ittifak yapmaya zorlayabilirim."

Kanım donuyor. Babasına karşı isyan mı etmek istiyor? "Benim gibi insanları bu kadar hor gördüğün ortadayken, insanlar senin zavallı köylülerden bir metres seçeceğine inanır mı?"

Başını yavaşça sallıyor. "Çirkin kararlarla mahkemeyi şoke ettiğim biliniyor."

"Neden babana karşı isyan etmek istiyorsun?" "Bu seni ilgilendirmez. Sen benim tebaamsın ve dediğimi yapacaksın. Sana avluda kendini yakmanı söylesem bile, ki bu giderek daha cazip geliyor. Ama bilmen gerekiyorsa, babamın küçük hayalleri var ve zamanı boşa harcıyor. İnsanlarla savaşarak hazinemizi boşaltıyor." Yavaşça omuz silkiyor. "Neden insan sorunundan sonsuza dek kurtulmuyoruz? Neden sahip oldukları her şeyi almayalım?"

"İnsan sorunu" için bulduğu çözümü düşününce kanım buza dönüştü. Britanya'yı işgal ettiğinde yaptığı her şeyi duymuştum; bir katliam. Sokaklar kan içindeydi, şehirler çığlıklarla yankılanıyordu. Adam sadece kabusları manipüle etmiyordu. Adam bir kâbustu.

"Tüm insanları öldürmek mi istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Neden olmasın?" diyor kayıtsızca. "Melezler de öyle. Bu sorunu bitirmek varken neden son altınımı da insan sorununa harcayayım ki?"

Ona doğru hamle yapmaktan ve kafasını duvara vurmaya çalışmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Demek dedikleri kadar kötüymüşsün."

"Peki benim hakkımda başka ne diyorlar?" diye soruyor, sesi buz gibi.

Bakışlarını tutuyorum. "Şampanya içerken eğlenmek için insanlara işkence ettiğini. Baban bile senin Brittany'de yaptıklarından sonra gerçek bir güçle güvenilemeyecek kadar cani ve dengesiz olduğunu düşünüyor."

Kaşları kalkıyor ve duvara yaslanıyor. "Bu doğru mu? Şampanya ve bir işkence gösterisi. Söylemeliyim ki, güzel bir geceye benziyor."

Kulak misafiri olduğum düşüncelerinde, çoğunlukla zevk peşinde koşan biri gibi görünüyordu. Ama diğer zamanlarda, düşmanlarının bedenlerini parçalayarak vahşice savaşıırken düşüncelerini duymuştum.

Gözlerimi kısıyorum. "İstediğin her şeye sahipsin. Bir saray. Hizmetçiler. Arzu edebileceğin her kadın ya da erkek. Neden hayatın tadını çıkarmak yerine günlerini insanları katlederek geçiriyorsun?"

"Bücür bir domuz çiftçisine göre oldukça buyurgan birisiniz, bunu biliyor muydunuz?"

"Domuz olduğunu söylemedim." "Ama öyle, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Domuzlar var, evet."

"Kıtlık boyunca kaç kişiyi hayatta tutmayı başardınız? İki mi? Üç mü?"

"Birkaç tane."

"Her halükarda, az önce kendin söyledin, küçük davetsiz misafir. İstediğim her şeyi yapabilecekken neden günlerimi insanları katlederek geçireyim? Belki ~~de~~ istediğim budur."

Bir parmağını dudaklarına götürüyor, yüzü aniden uyanıyor. Şimdi, Etrafımız çok daha sessiz. Dışarıdaki fırtına nihayet duruldu ve müzik sustu.

"Ziyafet sona erdi," diyor. "Ortaya çıkmalıyım. Ve sen de burada görünmemelisin. Eğer başka muhafızlar seni şu anda sarayda bulursa, mutlaka soru soracaklardır. Seni mümkün olduğunca zararsız göstermeliyiz. Eve dön. Birkaç gün içinde Lauron'a başka bir av gezisine gideceğim. Orada tesadüfen karşılaşacağız ve domuz çiftliğinizin yanında birbirimize delicesine aşık olacağız."

Eve dön.

Rahatlayarak nefes veriyorum. Şansıma inanamıyorum. *Gitmeme* izin mi veriyor? Başımı salladım. "Tamam."

Kara bir kaşını kaldırıyor. "Aklının nasıl çalıştığını görebiliyorum. Bununla nasıl başa çıkman gerektiğini merak ediyorsun. O yüzden açıklayayım. Sadece tek bir yol var. *Benim* yolum. Ortadan kaybolabileceğini düşünüyorsan, sana kim olduğumu hatırlatayım. Ben Prens Talan de Morgan'ım, Rüya Avcısı, insanlara eğlence için işkence eden adam. Gözlerini kapattıklarında Brocéliande'daki herhangi bir ruhu bulabilirim. Ve sonsuza dek uyanık kalmaya niyetiniz yoksa, sizi her zaman bulacağım. Beni peşinden koşturma, Nia. Seni bulduğumda yapacaklarımdan zevk almayacaksın."

Şanslıyım ki Brocéliande'da yaşamıyorum. Onun görüş alanından çıkar çıkmaz, portaldan geçip Avalon'a döneceğim.

Gölgeler gözlerinden kayıyor. "Sırrını bildiğimi unutma. Bir konuda haklısın. Zihin kontrol güçleri olan bir köylü mü? Kral Auberon bunu bir tehdit olarak görecektir. Hepimiz öyle görürüz," diyor sesi karanlık bir melodiyle.

"Anlıyorum. Seni Lauron'da bekliyor olacağım."

Merdiven boşluğunu işaret ediyor. "Oraya gidiyordun, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Aynı şekilde ayrılmakta bir sorun yaşamayacağınızı varsayıyorum. Yeterince yetenekli görünüyorsunuz. Yakında görüşürüz."

Hem de *nasıl*. "Bekliyor olacağım."

Soğuk merdiven boşluğuna adım atıyorum, kalbim hâlâ göğsümde gümbürdüyor. Bu kadar mükemmel sonuçlandığına inanamıyorum. Merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladım, özgürlüğe doğru kaçıyordum.

BÖLÜM 11

I Kalenin avlusunda koşuyorum, ayaklarım karlı çimlerin üzerinde uçuyor ve kalbim boğazımda. Hayatta olduğuma, onun görüş alanından çıktığıma inanamıyorum. I

Talan'ın büyüü onu alt ederken Cadoc'un *acı çeken* yüzünü hâlâ zihnimde görebiliyorum ve Talan'ın soğuk, uzak sesinin mırıldandığını duyabiliyorum: "*Acıyı düşünlüyor*."

Geçide yaklaşırken yavaşlamıyorum, şekilsiz kayalar topraktan çıkıntı yapıyor. Koşarak yaklaşırken büyümü çağırıyorum. Enerji kollarımdan ve parmaklarımdan aşağı doğru çatırdıyor ve Sentinel gücümün dallarını önüme gönderiyorum. Tam kayalara ulaştığımda, kayalar parıldıyor ve aralarında karanlık bir geçit açılıyor. Kendimi içine fırlatıp havada düşüyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüğümde acı uzuvlarımı sarsıyor. Avalon'un dolmenlerinin etrafımı sardığını görmek için başımı kaldırıyorum. Tekrar Mordred'in evine döndüm. Burada hava yağmurla ıslanmış yosun gibi zengin ve misk kokuyor. Ay, dikili taşları unutulmaz bir ışıkla yıkıyor. *Gümüş* ışığı. Basit, soluk ay ışığını bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim.

Öksürüyorum, nefes nefese kalıyorum. Çok hırıltılı nefes alıyorum, astımım şiddetle geri dönüyor. İnhalerimi çıkarıyorum,

İki kez üfleyip albuterolü ciğerlerime çekiyorum. Nefes verirken öksürükler vücudumu sarıyor.

"Mordred'in alçak sesi arkamdan, "Çok heyecan vericiydi. Onu kurtarmak için yaşadığın onca şeyden sonra sevgilinin kalbini kırmasına üzüldüm."

Hâlâ öksürüyorum. Kafatasım zonkluyor, baş döndürücü bir baş ağrısı oluşuyor.

Mordred etrafımda dönüp diz çöküyor ve dikkatle yüzüme bakıyor. "Sana Rüya Avcısı'ndan uzak durmanı söyledim ve sen ne yaptın? Onun yerine sevgilisi olmayı kabul ediyorsun. Raphael'in işleri bitirmesinden sadece birkaç dakika sonra bir prensi baştan çıkardın bile. Etkileyici, bir bakıma."

"Baştan çıkarmanın böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten de uzun zamandır yalnızsın." Görünüşe göre gümüş güve işe yaramış. Mordred başıma gelen her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordu.

"İsteyerek ya da istemeyerek, eşsiz bir fırsatın içine düştünüz."

Soğuk toprak ellerimi ısıırıyor, parmaklarımı donduruyor. Nefesimi tuttuktan sonra kendimi yukarı itiyorum. "Katil bir tiranın yüceltilmiş fahişesi gibi davranmak için eşsiz bir fırsat mı? Ben almayayım."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum." Doğruldu. "Neden surat asıyorsun, haspa? Onların sefil imparatorluğunu yıkmak istediğini sanıyordum. Bunu yapmak için prene yakınlaşmaktan daha iyi bir yol var mı? Onun yatağını paylaşırsın ve tüm sırlarını öğrenirsin. Bu altın bir fırsat."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Adam az önce beni işkence etmekle tehdit etti ve sen onun kollarına koşmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Şimdiye kadar ebeveynlik konusunda başarısız oldun." Gerçi açıkçası, o benim en kötü ebeveynim sayılmaz.

"Sen bir casussun, değil mi?" diye tıslıyor. "Casusların varlıkları tespit etmekte iyi olduklarını sanırdım. Auberon'un kendi *oğlunu* ona karşı kullanabilecek bir konumdasın. Hem zaten sana *gerçekten* zarar verdiğini de görmedim."

Elleriyle değil sanırım. "O muhafız üzerindeki kontrolümü kestiğinde büyüğü canımı yaktı. Şimdi telepatimi kullanamıyorum. Çok fazla acıya neden oluyor."

Omuz silkiyor. "Ateşle oynayanlar sık sık yaralanır. Şu andan itibaren bunu son derece acı verici bulabilirsin ama yine de işe *yarayacaktır*. Zaten Kraliçe Morgan'ın hiçbir torunu biraz acıdan çekinmez."

"Bakın, Auberon'un oğlu insanlığı yok etmek istiyor. Demi-Fey'leri de öldürmek istiyor. Bilirsin, benim gibi demi-Fey'leri?"

"Yani, onun planına uyma. Onu kullanın, manipüle edin ve zamanı geldiğinde öldürün. Onu durdurabilecek bir konumdasın."

Mordred'in önerisi Darius'un daha önceki sözlerine o kadar rahatsız edici derecede benziyor ki, omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor. "Onu kullan, manipüle et ve öldür. Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

"Aslına bakarsanız, evet. İlk karım Cwyllog ile de böyle yapmıştım, Camelot'tan bir insan."

Müthiş. Etrafım psikopatlarla çevrili. Şakaklarımı ovuyorum. "Onu zar zor aklımdan uzak tuttum. Onun yanında ilk kez uyuduğumda, rüyalarım girecek ve hakkımdaki her şeyi öğrenecek."

Ay ışığı Mordred'in yüzünün yarısını aydınlatıyor, gözlerinde parıldıyor. "Kendini bundan koruyabilirsin. Sana daha önce öğrettiğim gibi zihninde bir perde çağır. Uyumadan önce, uyandığında ve Rüya Avcısı'nı yakınında hissettiğinde bunu yap. Zamanla, onun üzerinde daha fazla kontrol kazanacaksın. Sadece pratik yapman gerek. Ve elbette, büyün Fey diyarında daha da güçlenecek."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bunun çok açık olduğunu sanıyordum. Kehanetlere göre, sen Gölün Leydisi'sin."

"Yani?"

"Büyü büyüü doğurur. Feylerle çevrili büyüü bir bölgede uzun zaman geçirirseniz, büyüünüz artacaktır. Bir Nöbetçi, bir telepat ve Gölün Hanımı olarak güçleriniz artacaktır."

Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım. Bir anlaşmamız var: Raphael'i çıkarmama yardım edeceksin. Ve Raphael'in kız kardeşinin nerede olduğunu bulmanı istiyorum çünkü o olmadan gitmeyi reddediyor. Anlaşmanın bu kısmı tamamlanmadı. Brocéliande'dan çıkması gerekiyor. Sanırım gümüş güve işe yarıyor?"

Başını hafifçe gölgelere doğru eğiyor ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor. Gözünde altın bir leke titreyiyor, neredeyse uçuşan bir pervaneye benziyor. "Auberon kütüphanesinde generallerinden biriyle yaklaşan bir saldırı hakkında konuşuyor. Mutfakta personel bu geceki ziyafetin ardından temizlik yapıyor ve bir hizmetçi çantasına bitmemiş bir somun ekmek saklamış, muhtemelen eve götürüyor. Muhafızlar kalenin duvarlarında devriye geziyor, ancak doğu kulesindeki uyukluyor. Güve çalışıyor. Auberon'un kalesinin her yerinde gözlerim ve kulaklarım var. Sevgilini dışarı çıkaracağız."

"Auberon'un planlarının ne olduğunu da öğrenebilir misin?" "Eninde sonunda, ama bu zaman alacak. Çok daha hızlı olurdu eğer prensi baştan çıkarırdın."

"Hayır."

Dalların keskin, pençe gibi gölgeleri yüzünün düzlemleri üzerinde hayalet gibi dans ediyor. "Nasıl istersen öyle olsun."

Yorgunluk üzerime çöküyor. Saat kaç ki? Umutsuzca yatağıma dönmek istiyorum. "Geri dönmek zorundayım. Gitmeden önce büyüü kaldırmanı istiyorum."

Omuz silkiyor ve parmağının ucuyla kulaklarımı okşuyor; büyüünün tenimde vızıldadığını ve karıncalandığını hissediyorum, gözlerim doluyor. "İşte oldu. Şimdi tekrar *insan* gibi görünüyorsun." Kelimede belli belirsiz bir küçümsemeden daha fazlası var.

Başımı salladım. "Yarın döneceğim."

Bana gülümsüyor. "Yapacak mısın? Ne kadar düşüncelisin. Ama bir şey unutmadın mı?"

Kollarımı kavuşturdum.

"Ne?" "Anlaşmanın
sana düşen kısmı."

Başımı salladım. "Raphael'in kız kardeşini bulup ikisini de buraya getirdikten sonra Avalon Kulesi'ni yıkmanıza yardım edeceğim."

Gözlerini kısar. "İnsanların yaşlandıkça zayıf ve aptal olduklarının farkındayım. Seni temin ederim, Fey'ler için aynı şey geçerli değil. İki bin yaşından büyük olabilirim ama aptal değilim Nia."

"Anlaşmamız-"

"Anlaşmamıza göre birlikte çalışacaktık. Ben senin adamını çıkaracağım, sen de Avalon Kulesi'ni yıkmama yardım edeceksin. Ve senin ilk işin bende." Cübbesinden bir şey çıkarıyor. Başka bir gümüş güve. "Auberon'un kalesine bir tane yerleştirdin. Şimdi aynısını Avalon Kulesi'ne yap. Orada da gözlere ve kulaklara ihtiyacım var."

Midem sıkışıyor. "Bunu Raphael geldikten sonra yapacağım."

"Bunu bugün yapacaksın, yoksa bu adaya geri dönüş yolunu asla bulamazsın. Onu yok edeceğim. Brocéliande elinizden çıkacak ve sevdiğinizi iddia ettiğiniz adam sonsuza dek orada kalacak. Muhtemelen tekrar yakalanıp zindanlarına geri gönderilecek. İdam edilecek. Kalbini kıldığını biliyorum ama *ölmesine* izin vermeyeceksin, değil mi?"

Kalbim çarpıyor. Yapabilirim. Güveyi yerleştir, sonra Viviane'a bundan bahset ki ona karşı önlem alabilsin. Tehlikeli bir oyun ama alternatifi de çok iyi değil.

Bu *sadece* Raphael'le ilgili değil. Belki kız kardeşini bile kurtarabilir ve orada saklanarak hayatta kalmanın bir yolunu bulabilir. Ama vazgeçemeyeceğim ödül portal. Brocéliande'a erişimden vazgeçemem.

Ama küçük bir sorun var. Güvenin ne yaptığı konusunda sadece Mordred'in sözüne sahibim. Hem bir silah hem de büyü bir dinleme cihazı olmadığını nereden bileceğim?

"Bu güvenin ne olduğunu bile bilmiyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Hepimizi öldürecek bir bomba olabilir."

Gülümsemesi derinleşir. "Ah, güzel. Çok zekisin. Kızım olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Tabii ki haklısın. Tek bildiğin sana söylediklerim ve ben de yalan söylüyor olabilirim. Bir ya da iki kez yalan söylediğim olmuştur."

"O zaman neden yapmayacağımı anlıyorsun değil mi? Yani, bana ilk karınla sırlarını öğrenmek için evlendiğini ve sonra onu öldürdüğünü söyledin, bu yüzden sanırım güvenilir bir titreşim almıyorum."

"Bu Fey'in iyiliği içindi. Her neyse, bunu yapacaksın. Sadece bazı güvencelere ihtiyacın var." Uzun bir hançeri kınından çıkarırken, rüzgâr siyah peleriniyle oynayarak üzerimize doğru esiyor. Bıçağı ay ışığında parlıyor.

Nefesim ciğerlerimde durdu.

"Hemlock Yemini'nin ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Bu terimi Avalon Kulesi'ndeki öğrencilik yıllarımdan hayal meyal hatırlıyorum. "Feyler tarafından uygulanan bir kara büyü töreni. Yemin edenler hayatlarını bir söze bağlarlar ve bu söz tutulmazsa baldıran otuyla zehirlenmiş gibi korkunç bir şekilde ölürler."

"Aslında haklısın ama buna neden *kara* büyü dediğini anlamıyorum. Ben buna faydalı büyü derdim. İnsanlar çok daha kötü bir şey uydurdular, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Parşömen üzerine yazılmış, karmaşık ve sıkıcı bir dili olan bağlayıcı sözleşmeleri var. Mahkeme salonlarında avukatlar ve kâtipler tarafından yürütülen ayrıntılı, gizemli bir süreç."

Ona dik dik bakıyorum. "Avukatlardan mı bahsediyorsun? Kontratlar?"

"Ve antlaşma bozulduğunda," diye devam ediyor, "kâhinler birbirleriyle savaşırlar, bazen yıllarca, cepleri ve cüzdanları altınla dolarken, sonunda kazanan cüppeli bir yargıç tarafından seçilir. İşte *bu* garip ve karanlık bir uygulama."

"Anlaşıldı."

Kolunu sıvıyor. "Biz Feyler daha pragmatikizdir. Kanla bağlı bir yemin ederiz. Hiçbir şey yazmayız çünkü şartlar basit ve tartışılmazdır. Eğer biri yeminini bozarsa, ölür. Mahkeme hanlarına gerek yok. Şimdi, sen ve ben yemini yerine getireceğiz, ben güveye sadece kulaklarım ve gözlerim olarak hizmet edeceğime ve kimseyi doğrudan öldürmeyeceğime yemin edeceğim. *Sen* de onu Avalon Kulesi'ne yerleştireceğine söz vereceksin. Eğer birimiz başarısız olursa, acı içinde kıvranarak öleceğiz. Bu kadar basit. Tamam mı?"

Fazla seçeneğim yok. Mordred'in portalına ihtiyacım var ama kendimizi onun casusluğuna karşı korumalıyız.

"Peki," diyorum sonunda. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Genelde bir tören, bazen de bir kurban olurdu ama geç oldu ve zahmet edemem. Kanımızı karıştırıyoruz ve Baldıran Yemini'nin sözlerini okuyoruz. Sonra her birimiz kendi yeminimizi ederiz."

Avucunu uzatıyor ve bıçağı avucunda gezdiriyor. Yaradan kan damlamaya başlayınca bıçağı bana uzatıyor ve ben de ucunu avucuma yerleştiriyorum. Yüzümü buruşturarak, acının yüzümde belirmesine izin vermeden hızlıca kesiyorum. Yumruğumu sıkıyorum.

Mordred metanetimden memnun görünüyor, sanki bu da geçtiğim bir başka sınavmış gibi. Kanayan elini uzatıyor, ben de kendi elimle kavıyorum. Kanlarımız birbirine karışıyor, soğuk toprağa damlıyor.

"Benden sonra tekrar et," diyor. "Baldıran otunun öpücüğünde kaderlerimiz birbirine dolanır. Kanla imzalanmış bağlarda, yeminler kutsandı. Mührü kırarsan, ölüm senin olur."

Rüzgâr üzerimizde uğuldayarak saçlarımı savururken, kelimeleri tekrarlıyorum. Söylenen kelimelerle birlikte avuç içimi bir sıcaklık kaplıyor. Büyülü enerjiler açık yarımda vızıldayıp damarlarım boyunca çatırdarken dişlerimi sıkıyorum.

"Ben, Mordred, Morgan'ın Soyu, Avalon Kralı, sana verdiğim gümüş güveyi sadece dinlemek ve izlemek için kullanacağıma yemin ederim. Avalon Kulesi'nde benim gözüm kulağım olacak ve başka hiçbir şey yapmayacak." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Şimdi de sen."

"Ben, Nia Melisandre, gümüş güveyi Avalon Kulesi'ne yerleştireceğime yemin ederim."

Elimi sıkıyor, yüz ifadesi kararıyor. "Onu bu *gece* oraya, bulunamayacağı bir yere koyacaksın. Ve ihtiyacım olduğu sürece onu orada bırakacaksın."

"Peki," dedim. "Bugün onu bulunamayacağı bir yere yerleştireceğim ve ihtiyacınız olduğu sürece çıkarmayacağım."

"Ve b u konuda sessiz kalacaksın, kimseye güveden ya da benim varlığımdan bahsetmeyeceksin."

Lanet olsun. Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Ben bunu kabul etmedim." "*Tabii ki* anlaşmanın bir parçası."

"Ve ayrıca yemininizin bir parçası olarak Avalon Kulesi'nde Pendragon olmayan biri var mı?" Beni köşeye sıkıştırdı ve bunu biliyor ama bu pazarlıktan alabildiğim kadar çok şey alacağım.

"Buradan *ayrılabilceğim* gibi değil, Nia. İstesem bile onları öldüremem."

"İstemediğine yemin et."

"Güzel. Avalon Kralı Morgan'ın soyundan gelen Mordred olarak intikam için Pendragonlar'dan başka bir hedefim olmadığına yemin edebilirim. Mutlu musun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Ve kimseye senden ya da güvelerin varlığından bahsetmeyeceğim."

Elimi bırakıyor. Kan yere damlıyor ve sıçrayan kanlardan duman yükseliyor. Avucuma baktığımda

kesik çoktan kapandı. Geriye sadece avucumda kızgın kırmızı bir çizgi kaldı.

"Evet." Bana yeni bir gümüş güve uzattı. "Şimdi biz birbirimize *güvenelim*."

Güveyi ondan aldım ve cebime soktum.

Bu adama çamaşırlarımı yıkaması için *güvenmezdim* ve bu hissin karşılıklı olduğundan şüpheleniyorum.

AmaHayır Madde nasıl Biz hissediyorum,
bizim kader vardır birbirine
geçirilmiş.

BÖLÜM 12

B Nihayet Avalon Kulesi'ne döndüğümde, yükselen güneş o yayılıyor a pembe allık karşısında Camelot Göküzü. Ben olmuştur gitti için daha az daha sekiz saat, ama günler, belki haftalar gibi geliyor. Bacaklarım yanıyor

Yorgunluktan gözlerimi açık tutamıyorum.

Her nasılsa, yorgunluk kalp kırıklığının acısını azaltıyor. Kendinizi suyun altındaymış gibi hissettiğinizde ayrılık o kadar da acı vermez.

Lothian Kulesi'nin kapısından içeri tökezleyerek giriyorum ve bacaklarım titreyerek merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum. Rahatlatıcı kokuyor. Ev gibi.

Odama giden yolun geri kalanını yürümek neredeyse imkansız geliyor. Yani. Çok fazla. Merdiven var.

Tırmanırken merdiven boşluğuna yaslanıyorum, babamın tıpkı yüzyıllar önce yaptığı gibi elinde kanlı bir kılıçla buraya saldırdığını hayal etmemeye çalışıyorum.

Ama nihayet koridoruma girdiğimde, bunu düşünmemek elde *değil*. Duvarda binlerce kez gördüğüm ve Camelot'a geldiğim gün fark ettiğim büyük bir tablo asılı. Mordred'in kılıcını çıplak bir kadına sapladığı, cesetlerin etrafına saçıldığı ve soğuk güzelliğini inanılmaz derecede iyi yansıtan bir resim,

Kadını öldürürkenki gülümsemesi bile acımasız ve alaycı. Birkaç saat önce yüzünde gördüğüm gülümsemenin aynısı.

Bu, kendimi Baldıran Yemini'yle bağladığım Fey, bu kalpsiz yaratık.

Gümüş güve cebimde buz gibi ve ağır duruyor; parmaklarımı içine soktuğumda kanatları bıçak gibi keskin geliyor.

Mordred en azından yetmiş dört yıl daha kapana kısılmış durumda ama yine de içimi bir şüphe kemiriyor. Kim kimi kullanıyor? Mordred'in benden bin yıllık tecrübesi var. İntikamını planlamak için yüzyılları olan Fey tahtının kadim varisini alt edebileceğimi düşündüren neydi?

Odama çıkan dairesel merdiven boşluğuna ulaşana kadar yürümeye devam etmek için kendimi zorluyorum, sonra kendimi yukarı sürüklüyorum. Merdivenlerin tepesinde, kapıyı iterek açıyorum ve merdiven boşluğunu koruyan siyah saçlı bir Harbiyeliye gözlerim kamaşarak bakıyorum. Mavi üniforma ceketinin üzerinde bir geyik, demir bir miğfer ve kılıçlardan oluşan bir arma var. Pendragon tarikatının bir parçası olan ve demi-Fey'i gözetlemek için kurulan yepyeni Demir Lejyon nöbetçilerinden biri. Bana bakarken beti benzi atıyor, çenesi açık kalıyor.

Şu anda, her şeyi berbat edip etmediğini merak ediyor. "Sen..." Kekeliyor. "Nasıl yaptın-"

"Avalon Steel'den Dame Nia? Bütün gece kütüphanedeydim. Gittiğimi fark etmedin mi? Pek dikkatli bir muhafız değilsin, değil mi? Kapa çenenin sevgilim, böyle sinek avlarsın." Yanından geçip merdivenleri tırmanıyorum.

Sonunda kapıma ulaşıyorum, usulca açıyorum, yatağım beni çağırıyor ve içeri süzülüyorum. Serana hafifçe horluyor ve Tana da uyuyor. Odada tökezleyerek masama ve Amon'un Dover'dan döndüğümde bana verdiği tahta çantaya doğru ilerliyorum. Çantada Avalon Çelik meşalem var. Mandalını açıp kapağını kaldırıyorum, parmağımı torcun pürüzsüz kırmızı iç kısmında gezdiriyorum ve pembe parlaklığına hayran kalıyorum. Sadece Kral Arthur, Merlin

ve Arthur'un sarayından birkaç güçlü Fey Avalon Çelik meşalesi takardı. Şimdi bende de bir tane var. Ne yapar

Arthur'u öldüren adamla çalışmak istemem benim hakkımda ne söylüyor?

Uzun bir iç geçirdim. Casusluk, insanları birbirlerine karşı kullanmak gibi hassas bir eylemdir; tam bir felaketle diğeri arasında ip cambazlığı yapmaktır. Müttefiklerimizden bile sır saklamak zorundayız.

Yavaşça kutunun altındaki kadifeyi kaldırıyorum ve altında gizli bir anahtar sakladığım oyuk ortaya çıkıyor. Bu, Raphael'le birlikte yeni evliymişiz gibi davranarak muhteşem bir hafta geçirdiğimiz Fransız kulübesinin anahtarı. Raphael'i hatırlayabileceğim tek şey bu. Onu avucumun içinde tutmak, biraz sonra yapacağım şey için kararlılığımı pekiştirmeme yardımcı oluyor. Kutuyu kapatıyorum ve gümüş güveyi cebimden çıkarıyorum. Boğazım sıkılarak onu kutunun hemen arkasına bırakıyorum -Kule'nin bir düşmanı için casus cihazı.

Uzun, yavaş bir nefes aldım. İşte oldu. Mordred'in isteği yerine getirildi.

"Nia?" Tana'nın uykulu sesi arkamdan yükseliyor. "Dönmüşsün!"

Çantayı kapatıp etrafımda dönüyorum, kan yüzüme hücum ediyor. Bunu ona anlatmak, onu uyarmak istiyorum. Söyleyeceği her *şeyi* Mordred duyacak. Ama yapamam. Mordred beni bu imkânsız pozisyona zorladı, en yakın arkadaşlarıma ölümcül bir yeminle yalan söyledim.

"Günaydın," diyorum, doğal davranmaya çalışarak. "İyi haberlerim var."

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Neden bu kadar uzun süre yoktun?" Serana da artık uyanmış bir halde soruyor. Gözlerini ovuşturuyor.

"Brocéliande'da Auberón'un kalesine açılan bir geçit buldum. Ve Raphael'i zindandan çıkardım. Sonra benden ayrıldı ve kız kardeşinin tutulduğu zindanı bulana kadar Brocéliande'dan ayrılmayı reddediyor." Onu düşününce kalbim sıkışıyor.

"Ne?" Serana kızıl saçlarını gözlerinin önünden çeker. "Dur bir dakika. Bir sürü sorum var. Raphael'i kurtardın ve o seni terk mi etti?"

"Birdenbire Avalon Kulesi'nin kurallarını çok önemsemeye başladı."

Göz kapaklarım çoktan düşmeye başladı ve baş dönmesi düşüncelerimi bulandırıyor. Tüm enerjim bedenimden süzülüp gitti.

"Nia, iyi misin?" Tana soruyor.

"Uykuya ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

"Doğru. İki gündür uyumadın," diye araya giriyor Tana. "Biraz dinlen. Gidip sana yiyecek bir şeyler getirelim. Kendini biraz daha iyi hissettiğinde her şeyi konuşabiliriz."

Serana, "Ama bir portal varsa Viviane'e söylemeliyiz," diyor. "Bu oyunun kurallarını değiştirecek."

"Onunla konuşacağız," diyor Tana. "Biraz uyuduktan sonra Nia ile. Bayılacak gibi görünüyor."

"Teşekkürler." Yatağıma büzüldüm ve battaniyeleri üzerime çektim.

Derin bir uykuya dalmaya başladığımda, zihnimde Talan'ın unutulmaz güzellikteki kara gözlerini görüyorum.

Yakında, Rüya Avcısı beni bulmaya çalışacak, beni metresi olarak sahiplenecek.

* * *

TANA VE SERANA beni hazır olmadan çok önce uyandırıyor. İki saattir uyuyorum ama nedense dört dakikadan fazla sürmemiş gibi geliyor. Kendimi uykunun en karanlık derinliklerinden koparılmış, rüya gölünden çıkarılmış gibi hissediyorum. Düşüncelerim hala çamurlu, suyun altında.

Aralarından geçerek kendimi koridorda sürüklüyorum. Beni Shallott Kulesi'nde bekleyemeyecek bir bilgilendirme toplantısına götürüyorlar.

Gözlerimi kırptırarak, porselen yüzeyi yıldızlar ve aylarla kaplı mavi çay fincanını tutuyorum. Bir yudum alıyorum. Yavaşça, iki

Espresso shot'ları damarlarımda sihrini göstermeye başlıyor ve düşüncelerimi biraz olsun temizliyor.

Gözlerim kamaşmış bir halde arkama baktığımda iki Demir Lejyonu öğrencisinin bizi takip ettiğini görüyorum. Onlara karşı dudagımı kıvrıp hırlıyorum. Yüzleri kızarıyor. Elbette zihinlerini kontrol edebilen birinden korkuyorlar. Bilmedikleri şey ise kafataslarını parçalayan o acıyı yakın zamanda tekrar hissetmek istemediğim.

Tana beni dar bir koridora çekiyor. "Dolambaçlı yol," diye mırıldandı.

Kahvemi yudumlarken bu yeni salonu inceliyorum. Bunu daha önce hiç görmemiştim; o kadar sıkışık ki, Tana önümde, Serana arkamda, tek sıra halinde yürümek zorunda kalıyoruz. Neredeyse hiç ışık yok ve tavandan birkaç örümcek ağı sarkıyor.

"Burası eskiden bir hizmetçi geçidiydi," diye açıklıyor Serana. "Avalon ajanlarının yardımcıları görmek istemediği günlerde. Bugün pek kullanılmıyor ama görünüşe göre sigara molası için kullanışlı bir yer."

"Güzel." Sesim yankılanıyor ve arkamızdaki ekstra ayak sesleri de öyle.

Hâlâ takip ediyoruz.

"Tüh, ayakkabımın bağı çözüldü," diyor Serana. "Siz ikiniz devam edin. Ben size yetişirim."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Diz çökmüş, sıkışık taş geçitte ayakkabısının bağcığıyla uğraşıyor. Kızıl saçları aşağı sarkıyor ve vücudu koridoru kapatıyor. Demir Lejyon öğrencilerinden biri ona yetişirken ters ters bakıyor.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Koridoru öylece kapatamazsın."

Serana, ayakkabı tarihinin en yavaş ayakkabı bağlama işi üzerinde çalışıyor. "Özür dilerim. Bazen nasıl gittiğini unutuyorum, biliyor musun? Önce tavşan kulaklarını mı yapıyorsun, yoksa... biliyor musun? Dikkatli olmazsam düğüm atacağım."

Tana aceleyle ilerliyor ve ben de Serana ile öfkeli Demir Lejyonerleri geride bırakarak ona yetişmek için acele ediyorum.

Uzun geçidin sonunda bir kez daha geniş bir koridora dönüyoruz ve bir merdiven boşluğuna giriyoruz. Bacaklarım yanıyor, yorgunluktan biraz titriyorum.

"Shallott'un Leydisi tam olarak kimdi?" Ben sordum.

Küçük bir gülümsemeyle bana döndü. "Shalott'u biliyorsun, göldeki ağlayan söğütlerin olduğu güzel adayı?" Kaşlarını çattı. "Artık orada değil, değil mi? Sanırım Merlin ve Mordred arasındaki savaşta boğuldu. Her neyse, Elaine bir kontesti. Babana delicesine, tutkuyla aşıkta ama baban onu lanetledi ve bir ayna ve bir dokuma tezgâhıyla kulenin balkonuna hapsetti. Şimdi de kuleye onun adı verildi."

Sertçe yutkundum. Mordred hakkındaki hikâyeler hiç de iyiye gitmiyordu. "Onu neden lanetledi?"

"Camelot'a saldırısını desteklemedi. Sanırım onun için endişeleniyordu. Onu vazgeçirmeye çalıştı. Sanırım bunun onun için kötü sonuçlanacağını gördü... Shalott'un küçük bir ordusu vardı ve ona yardım etmek için güçlerini göndermeyi reddetti. Mordred bunu kişisel olarak algıladı ve Shalott'u balkonda kapana kısılmış bir şekilde kalması ve izole bir şekilde duvar halılarını dokuması için lanetledi. Dünyanın geri kalanıyla tek bağlantısı aynadaki insanları izlemektir. Auberon'un laneti bozduğu, savaştan sonra onu bu kuleden kurtardığı ve gelini olması için Brocéliande'a sürüklediği söylenir. Ama Mordred'e olan aşkını asla unutamamış ve kırık bir kalpten ölmüş. Şimdi hayaleti buraya dadanıyor ve gecenin köründe kapıları ve pencereleri tıkırdatarak soğuktan içeri girmeyi talep ediyor. Bazen onunla konuşuyorum ama ne dediğini anlamak çok zor. Sürekli ağlıyor."

İçimi bir ürperti kapladı. Tanıdığım en kötü insanlardan biriyle gerçekten bir anlaşma yapmıştım. "Buluşmak için güzel bir yere benziyor."

"Özel bir yer. Pendragonlar ya da onların tarikat üyeleri kulak misafiri olmadan konuşabileceğiniz bir yer. Sadece ü ç ü n ü z olacaksınız: sen, Nivene ve Viviane.

Serana ve ben sizi taciz etmeden geri götürmek için kapının dışında bekleyeceğiz."

En üst kata ulaştığımızda hırıltılar çıkarıyorum ve Tana bana soluk taş balkona açılan kapıyı açmamı işaret ediyor.

Nivene ve Viviane'ı yanan bir ateşin başında otururken buluyorum, ikisi de ellerinde çay fincanlarıyla. Hava keskin ve serin, donma noktasının biraz üzerinde. Güneş, genellikle bir yağmur fırtınasının ardından gelen o keskin ışıyla göz kamaştırıyor.

"Takip edildik," diyor Tana. "Demir Lejyonu. Yine de Serana onları oyaladı." "Güzel," diyor Viviane.

Sarmaşıkların duvarlara tırmandığı terası inceliyorum. Bir tarafta, bir aynanın önünde büyük bir dokuma tezgahı duruyor. Tezgâhın içindeki iplikler bir ağ şekli oluşturuyor. Aynanın camına baktığımda, yüzeyi göl suyu gibi parıltıyor ve dalgalanıyor. Sonra Camelot'un hareketli sokaklarının bir görüntüsüne dönüşüyor - Maleville Lane'in Arnavut kaldırımli kıvrımları, sonra Dark House Walk'un köhne dükkanları... Görüntü bir sonraki anda tekrar kayboluyor.

"Bu onun aynası mı?" Uykusuzluğun bana halüsinasyon gördürdüğünden şüpheleniyorum. "Shalott'un Leydisi'nin mi?"

"İşte bu," diyor Viviane.

Bir an için onun kalbi kırık varlığının tenime soğuk fısıldadığını hissediyorum ve ürperiyorum. Aynaya tekrar bakıyorum ve sanki buzlu suda yıkanmış gibi hissediyorum.

"Helloooo?" Nivene bana parmaklarını şıklatıyor. "Uyandın mı? Bilgilendirmeye başlamamız gerekiyor."

"Bekle." Viviane bana küçük kahverengi bir kâğıt torba uzatıyor. "Tana kahvaltı etmediğini söyledi."

Taze ekmek, Cheshire peyniri ve incir ezmesinden oluşan bir sandviç bulmak için açıyorum. Midem gurulduyor. "Seni seviyorum." "Bu benim için fazla duygusal bir ifade, teşekkürler," diyor Viviane kısaca. Pürüzsüz sarı saçları göz kamaştırıcı ışık.

Ona bir bakış attım. "Sandviçle konuşuyordum." Bir ısırık aldım. Çok lezzetliydi.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Nivene.

"Uzun bir gece oldu," diye cevap veriyorum, ağzım dolu. "Uzun birkaç gece. Uyumak zor oldu."

"Biz de öyle duyduk," diyor Viviane. "Eee? Tana ve Serana bize oldukça sıra dışı bir şey anlattılar. Kraliçe Morgan'ın eskiden hüküm sürdüğü kayıp Avalon Adası'nı bulduğunuzu söylediler. Fey Savaşı'ndan beri kayıpmış. Hepimiz Shalott gibi boğulduğunu sanıyorduk."

Ağzım dolu ve başımı sallıyorum.

Viviane gözlerini kısar. "Sadece bu bile kulağa imkânsız geliyor. Bin beş yüz yıldır kayıp ama sanırım sen bir Nöbetçisin. Sonra bana Avalon Adası'nda halka taşlardan oluşan bir geçit bulduğunu söylediler. Auberon sınırlarını kapatmış olsa da, sen bir Gözcü olarak geçebilirmişsin. Doğrudan Auberon'un kalesine gittiğini söylediler, Raphael'i bulduğun yere. Dürüst olmak gerekirse, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Neden doğrudan bize gelmedin?"

Ah. Gerçek olamayacak kadar iyi çünkü Lothian Kulesi Kasabı ile anlaşma yapmam gereken kısmı atlamışım. Mordred, masum kadınların katili. Konteslerin laneti. Büyülü aynaya tekrar bakıyorum, kanım donuyor.

"Bu doğru," diyorum. "Avalon'u buldum." "Ne zaman buldun?" diye tersliyor Nivene.

Hay sikeyim. Tabii ki önemli bir şeyi atladığımı hemen anlayabilecek bir tip.

İç çekiyorum. "Aylar önce. Ama sadece terk edildiğini sanıyordum. Geçidi bulana kadar işe yarar bir yer olduğunu fark etmemiştim. Çoğunlukla yıkık bir kale ve çorak elma ağaçlarından ibaret. Dolmenler dışında değerli bir şey yok."

"Avalon'a gitmemiz gerekiyor," diyor Viviane. "Etrafı kolaçan etmeliyiz. Ve sonra, eğer gerçekten dediğiniz gibiyse, Avalon'a

saldırı."

Viviane'in gözleri parlıyor. "Auberon'un kalesine açılan bir kapı mı? Bu Sör Kay'in ıslak rüyası. Birkaç yüz asker ve ajan toplayıp geçitten içeri dalarız. Auberon'u, Talan'ı ve Auberon'un evindeki diğer tüm kraliyet üyelerini öldürürüz. Fey'in komutasını etkisiz hale getiririz. Savaşı bitiririz. Morgan Sarayı küller içinde kalacak."

Midemde bir çukur açılıyor. Onlara henüz Mordred'in Morgan'ın sarayından geriye kalanlar olduğunu söylememiştim ve ben de öyleyim. "Bir ordu gönderemeyiz. Sadece Sentineller ley portalından geçebilir. O da sadece Nivene ve benim."

Nivene başını sallar. "Tıpkı ilk istiladan önce olduğu gibi. Sadece Sentinellerin geçebildiği ley portalları vardı. Avalon'da ve İngiltere'de çok sayıda vardı. En büyüğü Stonehenge'deydi elbette ama daha fazlası da vardı. İrlanda'da bir sürü. Amerika'da bir ya da iki tane. Sentinel güçleri olan herhangi bir Fey ley hatlarını kullanarak bunların içinden gidip gelebilirdi. Ama Auberon'un Fransa'yı işgal ettiği sıralarda çalışmayı bıraktılar. Auberon'un onları kapattığını düşündük ama belki de Avalon'un hâlâ orada olduğunu bilmiyordu."

Viviane'in soluk mavi gözleri parlıyor. "Ve bu ley portalları... Onları başka ajanları geçirmek için kullanamayacağımızdan emin misin? Peçe ile bunu yaptık."

"Peçe farklı," diyor Nivene sabırsızlıkla. "Sentineller bunu kontrol edebilir. Ama ley portallarında durum tam tersi. Onlar bizi kontrol ediyor."

Başımı salladım. "Geçtiğimde, portalın büyüünün beni çektiğini hissettim, yoğun bir yerçekimi gibi. İçine düştüm, sertçe. Beni içine çekmek için Sentinel güçlerimi kullandı. Hiçbir şey çağırmıyordum."

"Ah." Viviane başını sallar. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Tamam, yani sadece ikinizin geçebileceği bir portalımız var. Harika."

"İşte bu yüzden Raphael'i dışarı çıkaramıyorum," diyorum. "Ayrıca, kız kardeşini bulana kadar gitmeyi reddediyor."

Viviane iç geçirir. "Yine de hiç yoktan iyidir. Belki hala Auberon ya da Talan'a suikast düzenlemek için kullanabiliriz. Ve sonunda Brocéliande'daki varlıklarımızla temasa geçebiliriz. On beş yıldır onlarla temas kurmamıştık. Tamam, devam et. Raphael'i nasıl kaçırdın?"

Ne kadarını atlamam gerektiğini hesaplayarak boğazımı temizliyorum. "Geçit kale duvarının içindeki bir avluya açılıyordu. Böylece kaleye kolayca girdim ve onu zindanlarda buldum, bir muhafızın zihnini kontrol ettim ve sonra geri dönüp yorgunluktan yere yığıldım."

"Bu aptalca ve riskliydi," diyor Nivene. Ama bana neredeyse saygı duyduğunu hissettiren bir şeyle bakıyor. "Bir dakika, muhafızın zihnini kontrol ettiğinde, onun zihninde önemli bir şey okudun mu?"

"Pek sayılmaz." Gözlerimi soğuk gölden yayılan sise dikiyorum. "Oh, ve Rüya Avcısı beni buldu-"

"O *ne*?" Nivene kekeliyor.

"Nia!" Viviane bağırıyor. "Sanırım bize her şeyi baştan sona anlatmanın tam zamanı."

Mordred ve gümüş güvelerini içeren kısımları atlayarak yapıyorum. Çok fazla soru soruyorlar ve Kralkatili'nden bahsetmemek için kendimi tekrar tekrar yalan söylerken buluyorum. Yalanlardan bir ağ örerken, bakışlarım aynaya kayıyor. Göğsüm ağrıyor. Shallott'un Leydisi onun tecritte yaşaması için lanetlediği tek kadın değildi.

Sonunda bitiriyorum ve çok ihtiyacım olan ekmek ve peynirden bir ısırık alıyorum.

Viviane ve Nivene şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

Viviane sonunda, "Yani birkaç günümüz var," dedi.

"Tam olarak ne kadar süreceğini bilmiyoruz," diyor Nivene. "Bunu hazır hale getirmek için hızlı hareket etmeliyiz. Onun gizli hikâyesini hazırlayın. Köye daha erken varabilir."

Viviane başını sallar. "Evet, açıkçası Wrythe bundan haberdar olmadan bu gece gitmeni tercih ederim."

"Bekle..." Ben de diyorum ki. "Ne demek istiyorsun?"

"Bağlantılarımızı gözden geçirmemiz gerekiyor," diyor Nivene. "Uyuyan ajanları kullanmamız gerekecek. Bahsettiğimiz varlıkları."

"Bunu söylemeye bile gerek yok," diye onaylıyor Viviane. "*Sen* neden *bahsediyorsun*?" Bastırıyorum.

"Onun kapak hikayesinin onu Lauron. Oraya çabucak gidebilirsiniz," diyor Viviane.

Şimdi de beni görmezden geliyorlar. Ben de buraya dadanan bir hayalet miyim?

"Merhaba!" Bağırıyorum. "Neler oluyor?"

Bana bakıyorlar. "Talan olayında en iyi nasıl ilerleyebileceğimizi tartışıyoruz."

"Ne? Talan. Şey?"

"Nivene kaşlarını çatarak bana baktı. "Hadi ama. Yorgun olduğumu biliyorum ama bundan çok daha keskin olmana ihtiyacımız var."

"Fahişelik diye bir şey yok," diyorum inanmayarak. "Olamaz. Brocéliande'a görevler için dönmeye niyetliyim ama onun metresi olarak değil. Talan beni hemen anlayacaktır. O bir Rüya Avcısı."

"Nia," diyor Viviane usulca, "casuslar olarak yıllarımızı Fey soylularıyla bağlantılar kurmak için harcıyoruz. Eğer bir baronun evinde mutfak hizmetçisi olarak gizli bir ajan bulabilirsek, bu Avalon Kulesi için büyük bir kazanç olur. Daha önce buna yakın bir şey *olmamıştı*. Hiç kimse kraliyet ailesine yaklaşmadı. Prensın kendisiyle romantik bir ilişki içinde olmak... Bu kaçıramayacağımız bir fırsat."

Kalbim küt küt atıyor. "Yirmi dakika boyunca onunla birlikteydim ve düşüncelerimi istila etmeye, benimle ilgili her sırrı keşfetmeye çok yaklaştı. O bir Rüya Avcısı. Viviane, onun neler yapabileceğini biliyorsun. Onun yanında ilk kez uykuya daldığımda, zihnime girecek ve bildiğim her şeyi öğrenecek. O zaman ben de Raphael gibi Brocéliande'da sıkışıp kalacağım."

Nivene, "Bir Sentinel olarak kendinizi onun gücünden koruyabilirsiniz," diyor. "Başlarda zor ama alışırsın. Zihninde bir perde yaratırsın. Sana bunu nasıl yapacağını öğretebilirim."

Mordred de öyle demişti.

Viviane'ın gözleri parlıyor. "Bize kendin söyledin. Bütün insanları öldürmek istiyor. *Tüm* demi-Feyleri. Babasından da beter. Ona yakın durmak, yapabiliyorsan onu durdurmak için bir sebep daha. Bu fırsatı kaçıramazsın. Senin için gizli bir hikâye yaratabiliriz. O Lauron'a ulaştığında, sen bir Fey çiftlik kızı olacaksın. Sonra da prensin tüm sırlarını öğrenirsin, değil mi? En azından birkaç günlüğüne senin yanında gardını indirmesini sağla. Zayıflıklarını öğren. Raphael'i dışarı çıkarmanın bir yolunu bul. Sonra Rüya Avcısı'nı ve babasını alaşağı ederiz ve savaş sona erer."

"Gerçekten de Kazıklı Talan'ın benim yanımda gardını indireceğini mi düşünüyorsun?"

"Sende hoşuna giden bir şeyler olmalı," diyor Nivene. "Ne olduğunu söyleyemem. Ama senden nefret etseydi şimdiye ölmüş olurdun."

"Benden hoşlandığını söyleyemem. Bana buyurgan derdi." Viviane kaşlarını çattı. "Seni hiç öyle düşünmemiştim."

Omuz silkiyorum. "Onunla karşılaştığımda çok öfkeliydim ve ne düşündüğü umurumda değildi. Sanırım ona tavır yaptığımı söylemek yanlış olmaz."

"Belki de içgüdülerin haklıydı. Muhtemelen kendisine tavır yapan biriyle çok sık karşılaşmıyordur. Belki bu onun ilgisini çekmiştir. Belki de bu yüzden bu rolü aldın."

Onlara sözsüz bakıyorum. "Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun?"

Bu delicesine tehlikeli ama çaresiziz. Savaşı kaybediyoruz. Avalon Kulesi'nin kendini parçalamasının eşiğindeyiz. Ve belki de Mordred'i içermeyen bir yedek plana sahip olmak en kötü fikir değildir.

"Çok şey istediğimin farkındayım," diyor Viviane. "Ve eğer reddedersen, anlarım-"

"Anlamıyorum," diye araya girer Nivene. "Auberon'la savaşmak için hepimiz hayatlarımızı tehlikeye attık. İçimizde en iyi şansa sahip olan sensin."

Viviane, Nivene'ye ters ters bakarak, "Bunu söylemenin en iyi yolu bu değil ama ne demek istediğini anlıyorum," diyor. "Kuvvetlerimiz feci şekilde kaybediyor. Raphael hâlâ düşman bölgesinde sıkışmış durumda. Demir Lejyon Avalon Kulesi'ni paramparça ediyor ve yakında buradan atılacağımızı hissediyorum. Nia, başka bir yol göremiyorum. Sen görebiliyor musun?"

Yutkunuyorum. O haklı. Ama Rüya Avcısı'yla sahte de olsa bir ittifak kurmak? Ürperiyorum. Şeytanın ta kendisi gibi. "Yanımda bir inhaler getirmem gerekecek ve onunla yakalanmak riskli olacak. Tabii astım için sihirli bir çözümünüz yoksa. Serana'nın beni inanılmaz derecede iyi büyülemesi gerekecek."

Viviane başını sallar. "Bunu zaten yaptı."

Boğazımı temizliyorum. "Doğru."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Nivene. "Yalnız olmayacaksın."

Dehşet omurgamda geziniyor. "Yapalım o zaman. Dünyanın en kötü insanının metresi olacağım."

BÖLÜM 13

O avalon'un gölünde yüzen bir tekne, etrafımızı saran serin bir sis. Bu gece haberci kılığındayız ve tepeden tırnağa yay, kılıç ve deri çantalar dolusu malzeme.

Zihnimdeki perdeyle durmadan çalışıp onu güçlendiriyorum.

Hazırlıklı olmadığım şey ise Mordred sarayından çıkarsa neler olabileceği. *Sürpriz! Ben Nia'nın kötü ortağıyım.*

Nivene ve ben küçük teknemizi adanın açıklarına çekerken shore, Serana'nın benim glamour'um üzerinde yaptığı işi eleştirmek için atlamasından korkuyorum, ancak benim gözüme göre, onun çalışmasıyla neredeyse aynı görünüyor.

Kıyıya çıkıyoruz ve ben ok sadağımı ayarlıyorum.

Kaleye doğru dolambaçlı patikayı tırmanırken ada ıssız görünüyor. Birkaç kar tanesi havada süzülüyor, ay ışığında parıldıyor. Şu anda etrafımızdaki tek ses, gölün dalgalarının kayalara hafifçe vurması ve rüzgârın yıkık kale duvarlarından içeri girmesi.

Umarım Mordred bu gece saklanmayı biliyordur.

"Bu inanılmaz." Nivene tepemizde yükselen kaleye bakıyor. "Bu adayı bu kadar uzun süre saklayan sihirli güçleri hayal edin. *Hepimiz* onun Shalott'la birlikte göle battığını düşündük."

"Hâlâ buradayım." Mordred'in son kez görüldüğü karanlık kemere bakıyorum. Henüz bir şey yok.

Sanırım küçük casus cihazlarıyla Nivene ile ortaya çıkmak üzere olduğumu biliyordu. Ama Mordred benim için hâlâ bir gizem ve ne yapmaya karar vereceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Nivene arkamdan geliyor ve kaleye girmeden önce ona bir göz atıyorum. Saçları ay ışığı altında morumsu bir parlaklıkla parlıyor. "Kaleyi keşfettin mi?" Nivene soruyor.

"Çok fazla değil," diyorum temkinli bir şekilde. "Çok iyi durumda değil."

"Yine de kontrol etmeye değer-"

"Evet, ama bu gece olmaz. Zamanımız yok."

"Doğru." Nivene iç geçirir. "Kız kardeşim Alix bunu görse bayılırdı."

Onu kale kapılarından geçirip, yüzyıllar önce hiç gerçekleşmemiş bir parti için kurulmuş ziyafet masasının bulunduğu salona götürüyorum. Nivene ona hayretle bakıyor, orada ne işi olduğunu merak ediyor.

Her seste kaslarım geriliyor ve göz ucuyla gördüğüm her harekette nefesim kesiliyor. Neyse ki Mordred hâlâ ortalıkta görünmüyor. Koridorun sonundaki çift kapıya ulaştığımızda, kapıları iterek açıyorum ve ley taşlarının bizi beklediği avluya geçiyoruz.

"Onların büyüünü hissedebiliyorum," diye fısıldıyor Nivene yanımda.

Nivene'i bir süredir tanıyorum ama hiç birlikte göreve çıkmamıştık. MI-13'ün sadece iki Sentinel'ini birlikte göndermesi Viviane'in çaresizliğinin bir işareti.

Yaklaştıkça, Nivene'nin gücünün benimkiyle karıştığını ve yüksek kayaların etrafında yankılandığını hissediyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordum. "Sadece ley portalını değil, güçlerimizin birleştiğini de?"

Gülümsüyor ve onu daha önce neredeyse hiç gülümserken görmediğimi fark ediyorum. "Evet. Benim sihrim de Alix'inkiyle aynı şekilde birbirine bağlanırdı."

Dolmenlere baktığımda, Brocéliande'ın ayının ışığı gibi kırmızı Sentinel büyümümüzle hafifçe parlıyorlar. Aralarındaki çimenlik alanda karanlık bir geçit açılıyor, taşların arasında bir gölge esniyor. Bu sefer daha büyük.

Açık deliğe bakıyorum.

O geçitten geçtiğimizde daha hazırlıklı olacağım. Cadoc'un düşüncelerindeki her şeyi okudum - kalenin arazisinin yerleşimi, güvenlik detaylarının yerleşimi.

"Geçtikten sonra ben önden gideyim. Atları doğu duvarına götürürüz ve ana kapıdaki askerlerden kaçırız. O kapıda daha çok içeri girenleri durduruyorlar, dışarı çıkanları değil. Raphael oradan ayrıldı."

Ceketini düzelterek başını sallıyor. Fey habercilerinin şık siyah kıyafetlerini giymişiz, dar pantolonlar ve önden düğmeli bir ceket. "Bizi durdurmaya çalışırlarsa, zihin kontrolünle onlarla başa çıkabilir misin?" diye soruyor.

"Bekle." Telepatimin mor iplerini çekiştirerek gözlerimi kapatıyorum. Anında, kafatasıma öyle şiddetli bir acı saplanıyor ki kusmak istiyorum. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve büyümün püskürüp ölmesine izin veriyorum. Rüya Avcısı Cadoc'la bağlantımı kopardığından beri, bu gücü her kullanmaya çalıştığımda bu oluyor. Avalon Çelik meşalesini kazandığım ilkel büyüm mü? Şu anda resmen sıcak bir çöp.

İrkildim. "Ölüm kalım meselesi olsa belki ama sinüslerim patlayacakmış gibi hissediyorum."

"Tamam. Eğer biri bize sorun çıkarırsa, boğazlarını kesip cesetlerini soğuk toprağa gömebiliriz. Bazen bundan zevk alıyorum."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. "Harika. Güzel zamanlar. Hazır mısın?"

Başını salladı. "Hadi devam edelim."

Uzanıp dolmenlerden birine dokunuyorum. Soğuk, kadim büyüğü göğsümün içine giriyor, kaburgalarımı sarıyor ve beni kendine çekiyor. Tökezleyerek geçide doğru ilerliyorum. Bir kalp atışı için, aynı anda iki yerdeyim - birbirini yansıtan iki halka taş seti. Sonra Brocéliande'ın sivri taşları arasındaki donmuş zemine sertçe düşüyorum, kar ellerime batıyor. Nivene'nin düşüşün şiddetinden dolayı nefesinin altında küfrettiğini duyuyorum.

Kar havada savruluyor ve ben uzaktaki kaleye bakıyorum. Ama bunu yaparken, bize doğru ilerleyen bir gölge ve gece gökyüzünün altında çelik parıltısı görüyorum. Kahretsin.

"Dur!" diye gürleyen sesi, yüksek dış duvarlarda yankılanıyor.

Kılıcını çekmiş koşuyor. Birdenbire ortaya çıktık, tam bir muhafızın önünde.

Yaklaşırken onu tarıyorum. Bir Fey'e göre bile uzun boylu ve ağır zırhlı. Bakır rengi saçları arkasından akıyor. Muhtemelen onu hâlâ alt edebiliriz ama takviye için bağırmasına izin veremeyiz.

Ama daha da yaklaştığında, adını bildiğimi fark ediyorum. Aslında onu Cadoc'un anılarından tanıyorum.

"Riwanon!" Kocaman sırtarak sesleniyorum. "Seninle burada karşılaştığımı hayal etsene."

Koşusunu yavaşlatıyor, sonra birkaç adım kala duruyor. Alnı kırışır. "Seni tanıyor muyum?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Askeri eğitim için birlikteydik. Hatırlamıyor musun?" Kırgın bir sesle soruyorum.

Cadoc, konumunu sık sık mutfakta çalışan kadınları taciz etmek için kullanan Riwanon'dan nefret eder. Riwanon da eğitim sırasında yattığı kadınları ballandıra ballandıra anlatmayı çok seviyor.

"Oh..." Göz kırıyor. "Doğru ya. Sen...uh..."

"Adelaide." Başımı utangaçça eğerek ona doğru iki adım atıyorum. Riwanon bir keresinde Cadoc'a eğitim kamplarında o kadar çok kadınla yattığını ve hepsinin adının birbirine karıştığını söylemişti.

"Birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlamıyor musun? Unutulmaz olduğunu düşünmüştüm."

İfadesi yavaş yavaş düşmanca bir hal alıyor, gözleri şüpheyle daralıyor. Ve batan bir hisle, hatamı fark ediyorum. Tabii ya. Riwanon gibi kadınlarla olan hünerleriyle durmadan övünen bir adam belli ki saçmalıyor. Eğitim sırasında tek bir kadını bile baştan çıkarmadı -muhtemelen hiç.

Ve az önce kimliğimi açığa çıkardım.

Öte yandan, dikkat dağıtma işe yaradı. Ben onunla konuşurken Nivene arkasına geçti. Neredeyse fark edilmeyecek şekilde başımı salladım ve o da öne atılıp hançerini adamın boynuna sapladı, dudakları vahşice geriye kıvrılmıştı.

Çılgılık atmaya çalışıyor ama bıçak boğazında olduğu için sesi hırıltı şeklinde çıkıyor. Her nasılsa hâlâ ayakta. Dudaklarından kan akarken kılıcını geniş bir kavis çizerek şiddetle savuruyor.

Kolumdaki gizli kılıftan bıçağı çıkarıp İleri, tekmelemek onu zoriçinde onun Göğüs, benim önyükleme bağlantısı ile onun Kaburgalar. O kaybeder onun Denge, topraktan çıkan sivri taşlardan birinin üzerinden geriye doğru düşüyor. İnanılmaz bir şekilde, boynundaki bıçağa rağmen hâlâ hayatta. Adrenalin damarlarımda çatırdıyor, beni elektrikleştiriyor.

Nivene ve ben ikimiz de onun üzerine atıldık. Nivene kılıcını çekip alırken ben de onu iki yerinden bıçaklıyorum.

Her şey neredeyse tamamlandı sessizlik-sadece homurdanıyor ve tıslamalar gece havasında fısıldıyor.

Sonunda Riwanon'un iri bedeni çimenlerin üzerine hareketsiz bir şekilde yığıldı, vücudundan kan damlıyordu Dudaklar.

Bu, Feylerin öldürülmesinin ne kadar zor olduğunu hatırlatan rahatsız edici bir durum.

"Vay canına." Nivene o nefes alma
Sert. "Bu sikik zordu."

Kalbim kaburgalarıma sertçe çarpıyor. "Yüzünde kan var." Eğiliyor ve Riwanon'un peleriniyle siliyor.

Kanı temizlemek için elimizden geleni yapıyoruz, sonra cesedi duvarlara tırmanan gece dikenlerinin karanlık düğümlerine saklıyoruz. Yarına kadar onu bulurlar ama o zamana kadar Corbinelle'den uzaklaşmış oluruz.

"Hadi," diye fısıldıyorum. "Bu taraftan." Dolambaçlı bir taş yol bizi arazinin çevresi boyunca götürüyor ve bizi ahırlara ulaştıracak. Sağımda soluk, keskin telli kuleler taştan tanrılar gibi havaya yükseliyor.

"Burası çok büyük," diye nefes alıyor.

Geçen gece buradayken ahırların yakınına bile gitmedim. Ama Cadoc gitmiş ve bu da nerede olduklarını bildiğim anlamına geliyor. Bir başkasının anılarını kendi anılarımmış gibi takip etmek her zaman tuhaftır. Bağlantı koştuktan çok sonra bile, zihnim tam olarak tanımlayamadığım duyguların parıltılarıyla dolup taşıyor. Bir elma ağacı Cadoc'un özlediği birine özlem duymama neden oluyor ve kalenin yakınındaki boş bir nöbetçi kulübesi utançtan kızarmamı sağlıyor.

Ama aynı zamanda korku da hissediyorum ve bu benden kaynaklanıyor. Ya ahırlar çok sıkı korunuyorsa? Ya Talan tekrar burada olduğumu hissedip beni avlarsa ve beni açıklanamaz bir şekilde silahlı bir ulak gibi giyinmiş bulursa? Zihnimdeki perdeyi güçlendirerek odaklanıyorum.

Nivene'i doğuya götürüyorum, kalenin gölgeler içindeki en dış duvarlarına sarılıyorum. Kuzgun biçimli muslukların kış havasına su püskürttüğü ve kurnasında su fokurdayan taş bir çeşmenin yanından geçiyoruz. Birkaç kuşun tüylerini karıştırarak kıpırdandığı bir kümesin yanından geçiyoruz.

"Gideceğimiz taverna güvenli bir yer olmalı," diyor Nivene. "Shadowed Thicket'in sahibi monarşi karşıtı. Ya da en azından on beş yıl önce öyleydi. Ama o zamandan beri her şey değişmiş olabilir, bu yüzden yine de tedbirli olmamız gerekiyor, değil mi? Bağlantımızın orada olup olmayacağını bile bilmiyorum. Eğer oradaysa, bırak ben konuşayım. Ketum davranacaktır."

"Bana yine ondan bahset."

Bana doğru eğildi. "Adı Meriadec. Avalon'un Brocéliande'daki gizli ajanlarından biri. Kavrulmuş Toprak Devrimi hakkında ne biliyorsun?"

Amon'un eğitim sırasında bize öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyorum. "İki yüzyıl önce halk, servet eşitsizliği ve azalan yiyecek yüzünden ayaklandı. Ve başarısız oldu."

"Doğru." Nivene başını sallıyor. "İlginçtir ki bu olay Fransız Devrimi'nin sona ermesinden kısa bir süre sonra gerçekleşti. Bazı akademisyenler bir bağlantı olduğuna inanıyor. İnsanlar sokaklarda ölüyordu, iskeletten farksızdılar, yaprak ve yosun yiyorlardı. Ve soyluların *sadece* kahvaltılarını sunmak için altışar hizmetçisi vardı. Biri kahve döküyor, biri ekmeği yağlıyor, vs."

"Bu çok spesifik. Neredeyse oradaymışsınız gibi konuştunuz."

"Annem öyleydi."

Feylerin yüzyıllarca yaşamasına alışmış olmalıyım ama yine de beni hazırlıksız yakalıyor. "Vay canına."

"Yani, halk ayaklandı, tıpkı dediğiniz gibi. Ama Fransız Devrimi ile Fey devrimi arasında küçük bir fark vardı. XVI. Louis'nin aksine, Auberon'un ejderhaları vardı."

Midem bulanıyor. Ejderhaların kavurduğu bir manzaranın dehşetini hayal bile edemiyorum.

"Auberon'un ejderhalarını üzerine saldığı ilk şey insanlar değildi," diye devam ediyor. "Kendi halkıyla başladı. Brocéliande'ın yarısı yanarak öldü. Auberon oğlu veliaht prens Lothyr'i öldürdükleri için devrimcileri suçladı. Aklını kaybetti. Devrimcilerden geriye külden başka bir şey kalmadı ve tüm liderler kalenin önünde idam edildi. Uzuvarları koparıldı, iç organları sürüklendi-"

"Detaylara ihtiyacım yok."

"Her neyse, Meriadec Kavrulmuş Toprak Devrimi'nin bir parçasıydı. Ve muhtemelen hayatta kalan birkaç kişiden biriydi."

Yıllar önce onunla temas kurduk ve bir süre bizimle çalıştı. Hâlâ çalışacak mı, sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

İlerideki büyük ahşap ahırları gösteriyorum. "İşte geldik."

Ben içeri giriyorum, Nivene de arkamdan geliyor. Ahşap ve taş yapı korumasız, ahırlarındaki atların üzerine sıcak bir ışık saçan yağ lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyor.

Cadoc'un sevdiği koyu renkli kısrak Holly'ye doğru gidiyorum. Hızlı ve güvenilir ama kapıya vardığımızda fark edilecek asil atlardan biri değil. Nivene başka bir ahıra geçip büyük beyaz bir ata bakıyor. "O değil," diye fısıldıyorum. "O prensin kuzenine ait. Şuradaki kahverengi olanı al. Onun adı Madog."

Çabucak dönüp Madog'u yakalıyor. İki atı da eyerleyip dışarı çıkarıyoruz. Ahırını temizledikten sonra atlarımıza atlıyoruz. Holly homurdanıyor, belki de her zamanki binicisi olmadığını fark ediyor. Boynunu okşuyorum, sonra onu doğu duvarındaki kapıya doğru koşturuyorum.

Düşman nöbetçilerinin yanından geçmenin bir sanatı vardır. Gözlerinden tamamen kaçamazsınız, çünkü bu şüpheli görünür, ama onlara bir tür ucube gibi de bakamazsınız. Bir keresinde Raphael bana nasıl yapılacağını öğretmişti. Tanıdığınız ama çok iyi olmayan birini hayal edin. Haftada birkaç kez gördüğün bir komşu gibi. O olduğunu ve onu bir gün önce gördüğünüzü hayal edersiniz. Kendinizi ikna etmeyi başarırsanız, ona doğru türden sıradan bir gülümseme verirsiniz. Birbirleriyle havadan sudan konuşmaktan kaçınan tanıdıklar arasındaki bağlantıyı kısa sürede fark edersiniz.

Gardiyanla bakıştık. Bana başıyla selam verip kapıyı açıyor.

İçimi bir rahatlama kapladı.

Corbinelle'den çıkıp geceye doğru yol alıyoruz ve rüzgâr üzerimize hücum ediyor. Ay ışığında gümüş kırmızısı olan manzarayı seyrediyorum. Çok geçmeden kömürleşmiş taş duvarların, ezilmiş çatılar ve kararmış taşlardan oluşan terk edilmiş köylerin ve pürüzlü taşların içine yuvarlandığı yıkık bir köprünün yanından geçiyoruz.

bir nehir. Açıkça görülüyor ki, Auberon tacına yönelik bir tehditten korktuğunda, tepkisi hızlı, acımasız ve kanlı oluyor.

* * *

THE SHADOWED THICKET dünün içkisi, teri ve kiri kokuyor. Bu meyhane, insanların belirli bir amaç için ziyaret ettiği türden bir yer: yok edilmek.

Gece yarısından saatler sonra içeri girdiğimizde, sadece bir avuç müşteri kalmıştı. Çoğu yalnız oturuyor. Üç adam birlikte şarkı söylemeye çalışıyor, ancak her biri farklı bir melodi söylüyor gibi geliyor.

"Onu nasıl bulacağımıza dair bir fikrin var mı?" Nivene'e soruyorum.

"Bana bir saniye ver." Bara yanaşıyor, sonra barmene el sallıyor. "İki tane alacağız... her neyse."

"İki her neyse hemen geliyor." Lekeli iki bardak alır ve içlerine soluk altın rengi bir içki doldurur.

Nivene kupasından uzun bir yudum alır ve dudaklarını yalar. "Bu çok güzel. Neredeyse Saxa'daki reşit olma dansımda içtiğim bal likörü kadar iyi." Yüksek sesle ve net konuşuyor.

Barmen donmuş gibi görünüyor. Uzun bir süre ona bakar, sonra arka taraftaki bir kapıdan çıkar.

"Geçiş cümlesini tanıyor gibi görünüyor," diye fısıldıyor Nivene. Bir yudum daha alıp etrafına bakınıyor.

Bardağı dudaklarıma götürüyorum. Fey bal likörleri konusunda uzman değilim ama eğitimsiz paletime göre bile bu şey neredeyse içilemez. Tadı fermente öksürük ilacı gibi. Geçiş cümlesinin "bu iyi" diye başlamasına şaşmamalı. Bu sözler muhtemelen burada hiç tesadüfen söylenmemiştir.

Bir dakika içinde Nivene'nin yanındaki bar taburesine bir adam oturur. Uzun kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve bordo bir pelerin giymiş. Yanakları zayıf, teni solgun görünüyor.

"Merhaba Meriadec," diyor Nivene.

"Nivene." Nivene'nin bardağından bir yudum bal likörü alıyor ve bardağın kenarından bana bakıyor. "Gerçek adımlı yabancıların önünde mi kullanacaksın, yoksa sadece güzel olanların yanında mı?"

"Ona güvenebilirsin," diyor Nivene. "O Avalon Kulesi'nden bir yarı-Fey."

"Kimseye güvenmiyorum." Bardağını tekrar eline tutuşturuyor. "Bu yüzden hâlâ hayattayım. Alix nerede?"

"Öldü." Bunu neredeyse hiç duygulanmadan söylüyor.

Ela gözleri genişliyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Kız kardeşin iyi bir insandı. Onurlu. Ve beni hiç kızdırmadı, senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Nivene sırtıyor. "Dokunaklı methiyeni takdir ederdi. Yardımınıza ihtiyacımız var."

"Hayır."

"Hayır mı? Bu senin anın, Meriadec. Beklediğin an. Yaptıkları her şey için intikam alma şansın bu. Kavrulmuş Toprak Devrimi için, her şey için."

"Burada intikam servis etmiyorlar. Sadece bardağındaki o mutlak içki var."

"Yirmi yıl önce tanıştığım Meriadec'e ne oldu? Davası uğruna ölmeye hazır olana? Kendi sözlerinle, 'Brocéliande'a insan giyotinini tanıtmak' için?"

Gözlerini kısar. "Meriadec'in sizin tarafınızdan terk edildiğini. Meriadec kıtlıktan harap olmuş başka bir krallıkta kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakıldı. Tam kıtlık yayılırken, sizinkiler bize olan ilgisini kaybetti. Ve Auberón başka bir isyanla karşı karşıya kalabileceğini düşündüğünde, sadakatsiz olduğunu düşündüğü herkesi öldürmeye başladı. Köyleri yakmaya. Toplu infazlar. Tanıdığım insanların yarısı Auberón'un işkence zindanlarında öldü. Dört yılımı ormanda, Kralın Gözcüleri'nden saklanarak, meşe palamudu ve güvercinlerle yaşayarak geçirdim. Ve şimdi benden devam için ölmemi mi istiyorsun? Mesele de bu,

Nivene. Tüm niyet ve amaçlar için, bu uğurda ldm."

Sözleri karşıısında irkildim. Raphael'in kız kardeşini çıkarmak için bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı.

"İlgimizi kaybetmedik," diye fısıldıyor Nivene. "Auberon sınırları kapattı. Fey Diyarı'nda srdrebildiğimiz tek gizli bağlantı Fransa'daydı. Brocliande imkânsız hale geldi. Buraya ancak Nia eski bir ley portalı bulduğunda geri dnebildik."

Meriadec gözlerini kısar. "Bu doğru mu?"

"Beni bilgilendirin. Sınırlar kapandıktan sonra neleri kaçırdık?" "Kıtlığın başlangıcını biliyor olmalısınız?"

"Evet. Brocliande başladıktan sonra kaçan yarı-Fey şvalyelerimiz var."

"Doğru, bu yüzden tüm mahsuller başarısız oldu ve halk açlıktan ölüyordu. Kimse nedenini bilmiyor ama Auberon demi-Fey ve müttefiklerini günah keçisi ilan etti. Onları krallığın düşmanları olarak adlandırdı. Elbette kıtlığın demi-Fey'lerle hiçbir ilgisi yoktu. Bazen doğa ryor, değil mi? Ama Auberon zekiydi. İnsanlar ona sırt çevirmeye hazırdı. Kendileri açlıktan ölürken Perillos kalesindekilerin cömertçe yediğini biliyorlardı, o da öfkelerini başka yere, demi-Fey'e yöneltti. Kıtlığa *onlar* sebep oldu, dedi, karışık kanlarıyla topraklarımızı kirlettiler, tanrılara karşı bir suç işlediler. Bize karşı komplo kurdular. Hepimizi yok etmek için insan müttefikleriyle komplo kurdular. Ve krallığın çoğu açlıktan yarı l hale geldiğinde, insan dünyasını istila edeceğine söz verdi. Gerçek düşman onlar, değil mi? Ve Fransa artık Auberon'un ekmek teknesi." Omuz silkiyor. "En azından artık ot yemiyoruz. Fransa'nın buğdayına sahibiz."

Koluna dokunuyorum. "Brocliande'daki yarı-Fey ajanlardan bahsetmişken, onlardan biri burada kız kardeşini arıyor. Krallıkta bir yerlerde sadece yarı-Fey tutsaklar için bir kale olduğuna dair bir şey duydun mu?"

Meriadec başını sallar. "Çok fazla Demi-Fey mahkûmu canlı tuttuklarını sanmıyorum."

Kalbim sıkışıyor.

Nivene Meriadec'e doğru eğilir. "Dinle Meriadec, şimdi Auberon ve oğluna yaklaşmak için gerçek bir şansımız var. *Gerçekten* yakın."

Homurdanıyor. "*Bunu* daha önce de duymuştum."

Nivene omzumu biraz fazla sert tutuyor. "Talan bu kadının metresi olmasını istiyor. Onun maîtresse-en-titre'si. Birkaç gün içinde onu aramaya çıkacak, eğer hikayesini doğru anlatabilirsek."

Meriadec şaşkınlıkla bana bakıyor, çenesi düşüyor. "Ciddi olamazsın."

"Bu doğru," diyorum. "Ve inan bana, o canavarın ölmesini istiyorum."

Nivene'nin içkisini tekrar kapar ve uzun bir yudum alır. "Bana her şeyi anlat."

"Elbette," diyor Nivene. "O berbat içkilerden bir tur daha getireyim."

BÖLÜM 14

F Yeni çiftliğimde üç gündür gün doğumunda uyanıyor, tavukları ve iki domuzu besliyor, çitleri onarıyor ve yemek pişiriyorum.

Meriadec bize Lauron'un en ıssız yerinde küçük, terk edilmiş bir yer buldu. Kilometrelerce etrafta hiç kimse yok - sadece karlı tepelerin üzerinde yer alan, sazdan çatısı ve tuğla bacasından duman tüten ahşap iskeletli küçük kulübemiz var.

Meriadec, rolümüzü gerçekten oynamak için karakterlerimize gerçekten girmemiz gerektiğine inanıyor.

Birkaç yabani otu tutup topraktan çekerek çıkarıyorum ve temiz havayı içime çekiyorum. Rüzgâr yanaklarımı ve parmaklarımı ısıtıyor.

Buraya geldiğimiz anda kulübeyi baştan aşağı hazırladık, çocukluk evim olarak düzenledik. Hikayelerimizin üzerinden geçtik, onları konuştuk, her detayı parlattık.

Meriadec, gizli bir hikayenin mümkün olduğunca gerçeğe yakın olması gerektiğini söyler. Buraya gelirken, sahte aile dinamiklerimizi bulmadan önce gerçek hayatımın her acı verici detayı hakkında beni sorgulayarak bir gün geçirdi. Doğal olarak,

Benim sahte ailemde bir ebeveynim tam bir enkaz, diğeri ise hiç tanımıyorum.

Etrafta boş bal likörü şişeleri bırakmaya özen göstererek evi kurduk ve sonra kendi rollerimizi oynamaya başladık. Talan geldiğinde, dinamikler mükemmel olacak. Maiyetinden biri etrafı kolaçan ederse, tam da görmeyi bekledikleri şeyi görecekler: kış toprağından çoğunlukla çürümüş sebzeler toplayan küçük, işlevsiz bir çiftçi ailesi.

Şimdi, tarlalarımızdaki toprağıın üzerinde otururken, havada hafif bir çözülme yayılıyor. Son birkaç gündür karlar eriyor. Islak topraktan bir soğanı nazikçe kaldırırken, soğuk toprak parmaklarımı acıtıyor. Toprağıın zengin kokusunu içime çekiyorum ve bulduğumu havaya kaldırıyorum. Çok fazla yenilebilir soğan yok. Çoğu koyu bir küfle kaplı, içten dışa çürümüş. Ama bu gerçekten iyi ve onu neredeyse boş olan sepete attığımda büyük bir memnuniyet hissediyorum.

"Nia! Nia?" Bir sesin çağırıldığını duyuyorum.

Ayağı kalktım, sırtımı gerdim. "Evet, baba?" Geri sesleniyorum.

Meriadece elinde bir şişeyle soğan tarlasını çevreleyen alçak çitin etrafından dolanıyor. "Akşam yemeğim!" diye bağırıyor.

"Hâlâ tarlanın yarısını toplamam ve çitleri onarmayı bitirmem gerekiyor."

"Beni aç bırakıyorsun, kızım." Bana kaşlarını çatıyor, ama bir an için gözleri parlıyor, ikimizin de oynadığı hayali oyunun farkına varıyor. Ama o bakış anında kayboluyor ve sarhoş babam olmaya geri dönüyor. Bana bir el sallıyor. "Değersiz kız kardeşin yine berbat bir ruh halinde."

Tökezliyor. *Gerçekten* sarhoş olup olmadığını merak ediyorum. Kendini bir role adan tiplerden. Sahaya dönüyorum ve nefes alıyorum.

Garip bir şekilde kendimi daha iyi hissediyorum. Belki de ayrılıktan sonra herkesin ihtiyacı olan şey budur: soğan tarımı. Her

Sabah, güneşin tepelerin üzerinden doğuşunu izlerken huzur hissettim. Böyle bir yerde sonsuza kadar kalabilirim.

Buraya geldiğimden beri en acil endişelerimin sesi kısıldı: Mordred ve sihirli güveleri, Prens Talan, ormanda dolaşan Raphael. Şimdilik, kendimi olduğum kişinin bu olduğuna inandırdım: Nia Vaillancourt, Meriadec'in kızı.

Sonunda soğanları soğuk topraktan çıkarmayı bitiriyorum ve küçük kulübemize geri dönüyorum. Yürürken yorgunluk iliklerime kadar işliyor.

Nivene mutfakta, kollarını kavuşturmuş, asık suratla bakıyor. "Pişirecek bir şey yok."

Bu noktada, gerçekten açlıktan ölüyoruz. Son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemedik; kızarmış soğan, birkaç havuç ve kurutulmuş otlar. Fransa Auberon'un ekmek sepeti olabilir ama ekmek bizim gibi köylülere ulaşmıyor.

"Şuna bir bak." Sepetten tek bir sağlıklı soğan çıkarıyorum. "Harika değil mi?"

Önce ona, sonra bana baktı. "Bu lanet bir soğan."

Nivene ne yazık ki aç karnına pek iyi değil. Dün gece, yataklarımızda uzanırken, Talan yakında ortaya çıkmazsa, tüm domuzları yiyeceğini ve bu işi bitireceğini fısıldadı.

"Bu *iyi* bir soğan," diye belirttim.

"Her neyse. Ve dün, garip görünümlü bir havuç buldun-"

"Penise benziyordu ve çok lezzetliydi." "Ve şu patates. Beni delirtiyorsun." "Babam kötü bir ruh halinde olduğunu söyledi."

"Babam beni ısırabilir-"

"Kızlar," diye bağılıyor Meriadec kapı çerçevesinden, kapıya tutunarak için denge.

Ziyaretçiler. Onlar geliyor "Biz var üzerinde

at sırtında." Gözleri kocaman, yüzü solgun. Tekrar kapıya yöneldi.

Nivene ve ben sözsüz bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Tezgâha dönüp soğanı doğramaya başlıyorum.

Meriadec'in tökezleyerek mutfâğa geri dönmesi birkaç dakika daha sürüyor. Talan hemen arkasından geliyor, küçük alana sığabilmek için başını eğiyor. Prens arkasında iki zırhlı asker pusuda bekliyor.

Kalbim küt küt atıyor. Talan burada tamamen yersiz görünüyor.

-Koyu renk pelerininin zengin, kadifemsi kumaşı belli ki çiftlikten daha değerli. Soğuk, doğaüstü güzelliği burada, kaba korkuluklarla dolu bir tarladaki mermer bir heykel gibi göze çarpıyor. Karanlık bakışlarını yere serilmiş çalı çırpıların, kaba yontulmuş ahşaptan basit mobilyaların ve rustik kirişlerin üzerinde gezdiriyor. Buranın harika koktuğunu söyleyemem ve bir prensin böyle bir yere ne kadar ait olmadığı ortada.

Meriadec'in yüzü solgun, sesi titriyor, korkmuş ama sarhoş köylü rolünü oldukça iyi oynuyor. Ne kadar rol yaptığından emin değilim. Büyük ihtimalle gerçekten dehşete düşmüş. Kuvvetle başını sallıyor. "Bu Ekselansları, Asil, Yüce... Prens Talan de Morgan."

"Ekselansları." Üstünkörü bir reverans yapıyorum, sonra çenemi kaldırıyorum.

Talan bana "buyurgan" demişti, o yüzden bunu hemen değiştiremem. Sanki buranın sahibiymiş gibi acele adımlarla ilerliyor, kaba yontulmuş ahşap tezgâhları, ateşli ocağı ve tavandan sarkan, neredeyse kafasına çarpacak olan seramik kapları rahatça inceliyor. "Avlanmak için oradan geçiyorduk ve ne kadar aç olduğumu fark ettim. Kilometrelerce uzakta bir taverna yok ve ne yazık ki aptal muhafızlarımdan biri geyiğimizi korkutup kaçırdı."

Meriadec ona bir el sallıyor. "Sizi doyuracağız, Majesteleri. Benim Nivene'im harika bir aşçıdır."

"Güzel bir çiftlik," diyorum, "bu yüzden burada kalabileceğimizi umuyorum ama vergilerimiz çok yüksek olduğu için bu kolay olmayacak."

"Nia," diye bağılıyor Meriadec.

Talan'ın dudakları kıpırdıyor. "Peki senin adın ne?"

"Ben Nia Vaillancourt," diyorum. "Bu da kız kardeşim Nivene."

"Bu gerçek bir onur," diyor Nivene, sesi yüksek ve gergin çıkıyor. Ama ben onun vücut dilini maskaralığını anlayacak kadar iyi biliyorum. Soğukkanlı ve hesaplı, her şeye hazır.

Bu planımızın en önemli anı. "Ve sen aşçı mısın?" Talan soruyor.

"Ben... Misafir ağırlamak üzere olduğumuzu bilmiyordum," diye kekeliyor Nivene. "Ama tavuklardan birini öldürebilirim. Yemeklerim bu kadar saygıdeğer insanlar için uygun değil-"

"Eminim iyi olacaktır," diye araya giriyor Talan, şimdiden tüm bunlardan sıkılmış görünüyor. "Ve sen yemek hazırlarken, belki kız kardeşin bana etrafı gezdirebilir." Koyu renk gözleri bana kayıyor ve dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Elbette, Majesteleri. Size elma bahçesini göstereyim." Hafifçe eğildim, repliklerin kulağa *biraz* prova edilmiş gibi gelmesini sağladım.

Birden fazla cephede karmaşık bir hokkabazlık oyunu oynuyorum ve yanlış bir hamle hepimizin ejderha ateşiyle yanarak ö l m e s i y l e sonuçlanabilir. Talan ailem ve muhafızlarının iyiliği için rol yaptığımı sanıyor ama ben üst üste iki karakteri oynuyorum. Rollerim, kazıp çıkardığım soğanlar kadar katmanlı.

Bu konuda çok dikkatli düşünemiyorum. Bunun yerine, zihnimi yüzeysel örtümün derinliklerine zorluyorum. Ben Nia'yım, prensle işbirliği yapmaya zorlanan tavırlı çiftçi kız.

"Belki önce evinizi görebilirim," dedi Talan.

Yerinde olmayan bir şey olup olmadığını görmek istiyor. Bana hiç güvenmiyor tabii ki.

"Sadece küçük bir kulübe," diye cevap veriyorum.
"Eminim Ekselansları görmüştür-"

"Beni şımartın."

"Nia," diye yarı bağılıyor Meriadec. "Prens ona evi göstermeni istedi. Bize biraz bal likörü dolduracağım."

"Peki." Küçük odayı işaret ediyorum. "Burası mutfak. İki yatak odamız var." "Bir bakayım."

"Sadece babamın odası ve kız kardeşimle benim uyduğumuz oda." Onu yatak odalarımıza çağırıyorum, dar ve eğri büğrü merdivenlerden çıkıyoruz. Meriadec'in odası darmadağınık, yere saçılmış boş bal likörü şişeleri ve atılmış birkaç kıyafet var. Gerçekten de sidik gibi kokuyor.

Odamız dağınık, fazla özenle düzenlenmiş, yataklardan birinin üzerinde birkaç iç çamaşırı bulunan bir düzensizlik.

"Tüm bunlardan mahrum kalarak nasıl yaşayacaksın?" diyor. "Bu tavrı bırakabilirsin," diye fısıldıyorum. "Ben ne yapıyorum yapmamı söyledin. Ve kız kardeşim beni özleyecek, biliyorsun. Bu yüzden gitmek istemiyorum. Babamla yapayalnız kalacak."

Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı elmacık kemiklerine gölge düşürüyor. Kaba ahşap kirişlerin altında durabilmek için eğilmesi gerekiyor.

Küçük odaya eleştirel bir gözle bakıyor. "Hangi yatak senin?"

"Şuradaki." Daha düzenli olan, yastığının üzerinde örgü bir bebek olan yatağı işaret ederek söylüyorum.

Talan yanına gider, bebeği alır ve kaşlarını kaldırır.

"Annem bunu ben doğmadan önce benim için yapmış. Bu ondan bir hatıra."

Dönüyor ve ahşap bir sandıktan küçük bir tablo alıyor. "Bunu kim yaptı?"

"Nivene. Benzetmeler konusunda yetenekli, sence de öyle değil mi?"

Resim yaparken onunla birlikte olmayı seviyorum."

Meriadec, Nivene, ben ve başka bir kadının evin dışında otururken çizilmiş bir resmi. Nivene ve ben eskizde daha genç görünüyoruz, hala kızlarız. Gerçekte, Meriadec ressamdı. Nivene hayatını kurtarmak için bir çubuk figürü bile çizemezdi.

"Portredeki annen mi?" Onu işaret ediyor. "Evet. Beni doğururken ölmüş ama Nivene portresini çizdi zaten."

Koyu renk gözleri benimkileri buluyor. "Onun ölümünden sonra mı baban bu kadar çok biraya düşkün oldu?"

"Bira değil, sadece bal likörü. Her zaman böyleydi ama annem öldüğünde daha da kötüleşti, sonra kıtlıkla birlikte tekrar kötüleşti."

"Bunu nasıl karşılıyor?"

Omuz silkiyorum. "O bunu yemez. Çiftlikten hiç ayrılmıyoruz. O yüzden kendi bal likörünü yapıyor. Bal arısı besliyoruz ve kendi balımızı üretiyoruz."

Tabloyu komodinin üzerine geri koyuyor. "Bana elma bahçesini göster."

Sanırım kraliyet ailesi böyle olmalı. Soru sormazlar ya da bir şey önermezler. Sadece emirler ve bildiriler yayınlarlar ve herkes hizaya girer.

Özellikle de tam bir canavar olarak ün salmışken.

BÖLÜM 15

Ionu tekrar aşağıya, Nivene'nin gözlerini dikmiş baktığı mutfağa götürür. Bir adım daha yaklaşır. "Sana çiftliği gösterebilirim."

Talan'ın ifadesi buz gibi. "Teklif etmeniz çok hoş ama eminim hazırlamanız gereken bir akşam yemeği vardır."

"Sana çiftliği birlikte gösterebiliriz," diyor Nivene, gözleri çaresiz. Kıskanç kız kardeş, geride bırakıldığı için üzgün.

"Nivene!" Meriadec sendeleyerek bağırır. Onu kolundan yakalar. "Ekselanslarını duydun. Nia ona çiftliği gösterecek. Bize biraz yemek yap."

Babasına kaşlarını çatıyor ve ben de duvardaki kancadan bir palto alıyorum.

Dışarı çıktığımızda, Nivene'nin Meriadec'le tartıştığını duyuyorum, histerik bir şekilde ona bunun adil olmadığını bağırıyor. O da karşılığında ona değersiz olduğunu söyleyerek tartışıyor. Gözlerimi devirmek istiyorum. Neredeyse bundan zevk alıyorlarmış gibi hissediyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda iki zırhlı askerin bizi yakından takip ettiğini görüyorum. Soğuk havada pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum.

Hemen sağda, çiftliğin inişli çıkışlı tepelerinde, ağaçları budaklı ve karanlık elma bahçesi var. "Garip bir şekilde güzel

Burada," diye mırıldanıyor Talan.

"Çiftliğin en sevdiğim kısmı. Bahar geldiğinde, beyaz çiçeklerle dolu bir deniz olacak. Ama artık elmalar yetişmiyor, sadece çiçekler." Askerlerin iyiliği için hoş bir sohbet yapıyorum.

"Biraz yürüyelim," diyor ve sonra dönüp korumalarına bakıyor. "Çocuklar, siz geride durabilirsiniz. Genç bayan ve ben yalnız kalmak istiyoruz."

Biri diğerine sırtıyor, eğlencesini gizleme zahmetine bile girmiyor. Prensini bunu ne sıklıkla yaptığını merak ediyorum.

Onlardan yeterince uzaklaştığımızda eğilip fısıldıyor, "Muhafızları dikkatle seçtim. Sarayın muhafızlarının çoğu berbat dedikoducular ve bu ikisi muhtemelen en kötöleri. Yarına kadar herkes prensin bir çiftçi kızına nasıl aşık olduğunu duymuş olacak."

"Şok olacaklar mı?"

Rahat bir zarafetle yürüyor. "Bazıları olacak, ama kimse benden iyi kararlar vermeme beklemiyor."

Dudaklarım titriyor. "Çünkü nadiren yapıyorsun?" "Kesinlikle."

"Peki bizim sahte ilişkimiz de o kötü kararlardan biri mi?" diye fısıldıyorum.

Bana silahsız bir gülümseme gönderiyor. "Tam bir felaket olacağına eminim ama *nasıl* olacağını henüz bilmiyorum ve bu her zaman ilginçtir."

Elma bahçesine ulaşıyoruz ve askerlerden olabildiğince uzakta, çıplak ağaçların arasında derinlere doğru yürüyoruz. Sonunda ağaç gövdelerinden birinin yanında duruyorum ve arkama yaslanıyorum. "Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Talan bana dönüyor, başını eğiyor. "Beni büyüleyici bulduğunu farz et. Benim Lumos olduğumu hayal et."

Talan, Lumos'tan milyon kat daha yakışıklı ama sanırım ondan daha çok nefret ediyorum. "Lumos'u büyüleyici bulduğumu sana düşündüren ne?"

"Gecenin bir yarısı onu görmek için şatomun içine gizlice girmeye seni ikna edebildi."

Ona gülümsüyorum. "Kira parası için. Gerçekten, hanginizin daha korkunç olduğuna karar veremiyorum. Yağda kaynatılarak öldürülmeyi mi yoksa aç kuzgunlar tarafından yavaşça içimin boşaltılmasını mı tercih edeceğime karar vermeye çalışmak gibi."

Viviane de bana böyle yapmamı söyledi. Ona tavır yapmamı. Sadece çizginin nerede olduğundan tam olarak emin değilim.

Gözlerinde şakacı bir parıltı belirdiğinde rahatladım. Belki de insanlara gülümseyerek hakaret edersen, her şeyden paçayı sıyrabilirsin.

"Hakkımda duyduğun onca şeye rağmen beni yüzüme karşı aşağılamak istemen beni hayrete düşürdü. Ama sanırım ilkel bir güce sahip biri benden herkes kadar korkmuyor."

Omuz silkiyorum. "Bence insanları iyi olsunlar ya da olmasınlar bir hevesle öldürüyorsun. İşe yararlık senin için güzel davranışlardan daha önemli."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve parmak ucunun yanağıma değmesi tenimde bir karıncalanma yaratıyor. Rol yaptığımızı hatırlamam bir anımı alıyor.

"Bir hükümdarın düzeni sağlamak için tebaasını öldürmesine itirazınız mı var? İhtiyacınız olduğunda domuz kesersiniz."

"Onları yemek için öldürüyoruz ama senin ve babanın meşhur yaptığı gibi sırf zevk için domuz öldürme çılgınlığına girişmem."

"Belki de domuzlar casus olarak krallığınızı işgal etmiyor ve değer verdiğiniz her şeyi yok etmekle tehdit etmiyorlardır."

Kalbim çırpınıyor. Gerçek beni gerçekten sevmezdi.

Bakışları kısa bir an için yukarı kayıyor ve uzun köpek dişlerinden birini yalıyor. "Bunların hepsi çok çekici ama henüz işimiz bitmedi. Beni cazibenle büyülemiş gibi görünmen için yeterli zamana ihtiyacımız var."

"Domuz katliamı benzetmemle sizi büyülemediğimi mi söylüyorsunuz? Sınırdaki hakarete uğradım. Baştan çıkarıcı şakalarımın çoğu çeşitli hayvan kesme senaryolarını içerir. Bu tahrik edici değil mi?"

Koyu renk gözleri parlıyor. Sinsi bir gülümsemeye saçımın gevşek bir tutamıyla oynuyor. "Neden bana kendin hakkında gerçek bir şey söylemiyorsun, Nia?"

"Ne gibi?" Fısıltıyla soruyorum.

"Kolayca uykuya dalar mısınız, yoksa uyku sizi ele mi geçirir?"

Bir an için bana çok tuhaf bir soru gibi geldi. Ama sanırım rüya takipçisi için uyku onun alanıdır.

Meriadec'in tavsiyesine uyarak dürüstçe cevap veriyorum. "Son zamanlarda sürekli uyanığım. Uyumama yardımcı olması için bitki çayları içiyorum ama pek işe yaramıyor. Çoğu zaman güneş doğduktan sonra uykuya dalıyorum ama bu hafif, rüyasız bir uyku oluyor."

"Şey, bu hiç işe yaramayacak. Bence burada çok fazla sorumluluğun var. En azından metresim gibi davrandığında onlardan kurtulmuş olacaksın. Ve tüm işlerinden de."

"Peki ya sen? Sen nasıl uyuyorsun?" diye sordum.

Aslında Talan hakkındaki bu rastgele detayların çoğunu biliyorum. Yıllardır onun düşüncelerini duyuyorum. Savaşlar, seks, parmaklarını saçlarına geçirip adını inleyen kadınlar... ve uyku vakti geldiğinde yaşadığı yoğun yalnızlık.

"Uyumak için arkadaş arıyorum çünkü yalnız kalmaya dayanamıyorum," diyor ballı bir mırıltıyla.

Ona bakıyorum. Bana gerçeği söyleyerek beni şaşırtıyor. Etrafını sevgilileriyle sardığında bile, bu onun yalnızlığını asla hafifletmiyor gibi görünüyor. Ama hepsi ona büyük bir hürmetle davranıyor. Onun için sürpriz yok. Özgünlük yok. Sadece sıkıcılık.

Parmağını nazikçe çenemin altından geçiriyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "En son ne zaman gerçekten mutlu oldun?"

Aslında cevabı bilmek istiyor gibi görünüyor.

Derin, karanlık gözlerindeki ifadenin yoğunluğuyla kalbim hızla çarpıyor. "Aylar önce. Ama bugün tarlada çalışırken neredeyse mutluydum. İyi bir soğan bulduğumda. Bu sana aptalca gelebilir ama tatmin ediciydi."

"Babanla birlikte yaşamak bana pek huzurlu gelmiyor."

"Çoğunlukla zararsızdır. Sadece bakıma ihtiyacı var. Büyük bir çocuğa sahip olmak gibi." Meriadec haklı. Kendi deneyimlerimi Fake-Nia'nınkilere aktarmak yeterince kolay.

"Peki sana kim bakıyor?" diye soruyor. "Kız kardeşin pek de sakın görünmüyor."

"Benim bakıma ihtiyacım yok."

Sırtımı ağaçlardan birine dayıyorum ve Talan bir elini arkamdaki gövdeye bastırıyor. Beni o kadar dikkatli inceliyor ki neredeyse sırlarımı okuyacak diye korkuyorum.

Bakışları tekrar muhafızlara kayıyor. "Pekâlâ, Nia. Eğer benim baş metresim olduğuna ve seni Perillos Kalesi'ne getirdiğime inanacaklarsa, bu konuda inanılmaz, akıllara durgunluk veren bir seks yaptığımızı düşünmeleri gerek."

"Seninle seks yapmayacağım."

İç çekiyor. "Sen kaybedersin ama aslında şu anda seni becermeme gerek yok. Sadece inandırıcı bir şekilde numara yapmana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

"İlk kez olmazdı." "Peki ilki neydi?"

Omuz silkiyorum, yine gerçeğe bağlı kalıyorum. "Yirmi yaşımıdayken bir sevgilimle hep numara yapmak zorunda kalmıştım. Ama o sadist bir işkence meraklısı değildi, bu yüzden bu biraz farklı hissettiriyor. Sanırım işlediği en büyük suç, pembe bir gömlekle ucuz kadifeden yeşil bir takım elbise giymekti."

Aslında bu doğru. Darren kötü bir glam-rock grubundaydı ve berbat bir kıyafet zevki vardı. Yatakta da bok gibiydi. Yani, evet, nasıl numara yapılacağını biliyorum.

Talan gözlerini kısar. "Tarif ettiğin kıyafet işkenceden daha kötü bir suç. Ve eğer seni gerçekten becerseydim, Nia, seni temin ederim ki numara yapmana gerek kalmazdı." Sesi tenimi ürperten derin, kadifemsi bir fısıltıya dönüşüyor. "Ama şimdilik tek ihtiyacımız olan dedikoducu askerlerimiz için bir illüzyon. Ağaçlar çıplak, bu yüzden gerçekmiş gibi göstermemiz gerekebilir."

Kaşlarım kalkıyor. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

Bir an çömeliyor, sonra eteğimin kenarını kaldırıp bacaklarımı kış havasına maruz bırakıyor. İtiraz etmeye başlıyorum ama bir de bakıyorum ki beni ağaca doğru kaldırıyor, bacaklarımı pelerininin altından beline saracak şekilde açıyor. Şimdi elbisem kalçalarım kadar inmiş durumda. Elleri kığımın altında sıkıca duruyor ve kalçalarım beline sıkıca sarılıyor. Sarhoş edici kokusu beni sararken, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor.

Onu kocaman omuzlarından kavriyorum, tutunuyorum. "Bu gerçekten gerekli mi?" Tıslıyorum.

"Yanılmıyorsam, hayatında gerçek, hakiki bir zevke ihtiyacın var, ama şimdilik numara yapman gerekecek," diye fısıldıyor.

Bunu Avalon Kulesi için yapıyorum.

Siyah kirpiklerinin altından bana bakarken kalbim kafesinde çarpıyor ve vücudunun sıcaklığı üzerime yayılıyor. Eğiliyor, ağzı şimdi boğazımın üzerinde geziniyor. Nefesi tenimi ısıtıyor. "Devam et. Böylece seni gerçekten baştan çıkarmam gerekmeyecek."

Derin, mırıltılı sesinin kalçalarımı onun etrafında sıkmasından nefret ediyorum. Bu bir içgüdü, beynimin büyük resmi anlamayan hayvani bir parçası. Beynimin hayvani kısmı bunun gerçek olmasını istiyor. Toprakta birbirimizin tadına bakmamızı istiyor.

Ayaklarım onun arkasında, pelerininin altında birbirine bağlı. En yumuşak kaşmir kazağını giyiyor ve ben

vücudunun sıcaklığını ve kaslarının sertliğini hissedebiliyor.

Parmaklarım kalın siyah saçlarına dolanıyor ve onun bazı düşüncelerinin anıları zihnimde uçuşuyor. Bir kadının bacaklarını açtığını, sonra saçlarını kavrayıp adını haykırırken onu yalayıp öptüğünü duyduğum zamanki gibi. Dilini bir kadının meme uçlarında gezdirdiğini ve şatonun salonunda susamış bir kadının eteğini yukarı kaldırıp onu arkadan görebilecekleri bir yerde sertçe becerdiği zamanki düşüncelerini hatırlıyorum.

Derin derin içime çekiyorum. Talan'ın dumanlı, topraksı bir kokusu var, ayçiçekleri gibi tatlı bir şeyle karışmış. Yasemin.

Tamam. Peki. Neden onun en kirli düşüncelerini duymaktan her zaman *hoşlandığımı* kendime itiraf etmiyorum? Siktiği bazı kadınlara resmen işkence etmesi, boşalmalarına izin vermemesi, onları çıldırtması?

Nefesim hızlanmaya başladı bile. Kısa bir an için, onun kadınlarından biri olsaydım neler olacağını hayal ediyorum. Burada, elma bahçesinde eteğimi yukarı kaldırırsa ve bana tam olarak ne isterse yapsa. Arzu içimde sımsıkı sarılıyor.

"Ne düşündüğünü çok merak ediyorum," diye mırıldanıyor.

Sesinin boğazımdaki titreşimleri kalçalarımı yeniden sıkıyor. Bu iş bittikten *sonra*, onun ne kadar acımasız ve korkunç bir insan olduğunu kendime hatırlatacağım. Ama şimdi yapmam gereken bir iş var. Ve bu iş, bunu gerçekmiş gibi göstermeyi içeriyor.

Dudakları çok hafifçe boynuma değiyor ve sıcaklık üzerime yayılıyor. Gözlerim kapanıyor ve dudaklarını tenimde hissettiğimde çıkardığım inilti *tamamen* sahte değil. Ama daha yüksek sesle çıkarıyorum, boğazımdan yükselmesine izin veriyorum. Parmakları kıkımın altında esniyor ve kalçalarını birazcık içime doğru hareket ettiriyor. Boynumu bir davet gibi büküyorum. Daha yüksek sesle inleyerek sesimin bahçede yankılanmasına izin veriyorum ve köpek dişleri boğazımı sıyrıyor. Sıcaklığı içimde hissediyorum.

Bu güzel adama karşı tamamen savunmasız olduğumu bildiği için dişlerini üzerimde gezdiriyor. Nabzım hızla atıyor. Ağzını benimkine yaklaştırıyor.

Bir anlığına dudaklarımız birbirine değiyor ve o da benim kadar zor nefes alıyor.

Bakışlarını kaldırıyor ve biraz uzaklaşmadan önce bir an gözlerimin içine bakıyor.

Dolgun dudaklarını yalıyor. "Neredeyse gerçek gibiydi ve askerlerim kesinlikle aradaki farkı anlayamayacaklar."

Yavaşça beni yere indiriyor ve eteğim tekrar ayak bileklerime kadar düşüyor. Bir an için kendimi kaybetmiş gibi şaşırmış hissediyorum. Sanki bir rüyadan uyanıyormuşum gibi. Sanırım bu onun için mantıklı.

Elimden tutup beni eve doğru götürüyor.

Ona bakıyorum. Onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmem gerekiyor ama yıllardır düşüncelerini duymama rağmen benim için hâlâ bir gizem.

"Bana en son ne zaman mutlu olduğumu sordunuz. Senin cevabın ne?" diye sordum.

Koyu renk saçları şimdi hoyratça dağılmış görünüyor. Gözleri bana kayıyor, güneşte erimiş bronz gibi. "Aslında bilmiyorum. Belki de güzel, sevgi dolu bir metresle yuva kurmak buna cevap olacaktır."

Bana muzip bir gülümseme fırlatıyor ve dürüstlük zamanının geçtiğini anlıyorum.

"Senin emeğinin ve benim için öldürdükleri tavuğun kaybını telafi etmek için babana fazladan yiyecek göndereceğim."

Bir canavar için garip bir şekilde düşünceli. "Teşekkür ederim. Sarayda size ne zaman katılacağım?"

"Bu gece Corbinelle'e kadar at sırtında gideceğiz. Sarayda bana katılacaksın ve sana bir kraliçeye yakışır kıyafetler giydireceğiz."

Nefesim kesildi. Şimdiden gidiyor muyuz?

Zihnim bir savaş alanı... soğuk, çorak dalların altında soluk soluğa kalmış genç bir kadın, meyveler henüz tatmak için olgunlaşmamış... düşmanlarıma karşı kutsal intikam beni bekliyor, elmalardan daha tatlı kan...

Ben onun elini tutarken, Talan'ın düşüncelerinin parçaları Zihnimde çınılıyor, her zamanki gibi şifreli ve tüylerim diken diken oluyor. Düşüncelerimdeki perdeyi güçlendiriyorum, onu siliyorum.

Birlikteyken, Talan ve benim birbirimizle ölümcül bir saklambaç oyunu oynayacağımızdan şüpheleniyorum.

BÖLÜM 16

GBir prens tarafından şatoya götürülmek her kızın hayali olmalı. Ve bir şekilde, bu bir rüya gibi hissettiriyor.

Yatağımın yemyeşil yastıklarına uzanıyor, çayımı yudumluyor ve yeni evimin manzarasının tadını çıkarıyorum.

Dün gece at sırtında Perillos Kalesi'ne gittik, hizmetkârlar hemen etrafımda koşuşturup istediğim her şeyi getirdiler. Oraya vardığımızda Talan beni muhafızlar ve hizmetkârlardan oluşan küçük bir maiyetle bıraktı ve beni odama götürdüler; kale duvarlarının ötesindeki vahşi, mehtaplı ormana bakan pencereleri olan geniş bir kule odası.

Beyaz çiçekli bitkiler yüksek sütunlara ve taş duvarlara tırmanıyor ve hava hafifçe yasemin kokuyor. Dışarıda, güneş ışığı demir grisi bulutları yararak turkuaz ve altın renkli bir halının ve Fey kitaplarıyla dolu rafların üzerinden süzülüyor.

Uzun pencerelerin altında parlatılmış maun bir masa duruyor. Oraya vardıktan sonra, Fey tarihi kitabıyla birlikte harika bir akşam yemeği yedim. Birkaç dalkavuk hizmetkâr bana somon balığı ve kır çiçeği salatasından oluşan cömert bir yemek getirdi ve muhtemelen yediğim en güzel şeydi. Ve sonra

Günlerce soğan ve havuçtan başka bir şey yemediğim için gerçekten açlıktan ölüyordum.

Bu sabah kahvaltıda çikolatalı taze ekmek, biraz daha bal likörü ve bir kase kremalı çilek vardı. Yeni odamda, dev bir tavan penceresi olan bir odada sıcak bir banyo yapma lüksüne sahiptim. Buharlı suda içmem için bir şişe şampanya bile bırakmışlardı.

Ciğerlerim bile burada daha iyi hissediyor. Havada çamaşır suyu ya da kirlilik gibi genelde onları tahriş eden şeyler yok - ki bu iyi bir şey, çünkü plastik solunum cihazımı çıkarmam beni hemen ele verirdi.

Çayımı yudumlarken kapı çalındı.

"İçeri gel!" Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

Kapı açılıyor ve örgülü siyah saçlı bir hizmetçi benim için kubbeli bir tepsi getiriyor. Gülümseyerek pencerenin yanındaki masaya koyuyor. Kubbeyi çektiğinde, yemeğin kokusu ağzımı sulandırıyor. "Öğle yemeği hazır leydim."

Önümde bir tabak kızarmış sülün, karahindiba ve menekşe salatası ile bir tabak ekmek ve peynir var. Biraz daha bal likörü, tabii ki. Her zaman bal likörü.

"Keyfinize bakın leydim!" diye sesleniyor hizmetçi arkasından, beni odada bırakırken.

Dediğim gibi, bu her kızın rüyasıdır - bir kabusun metresi olmam gerektiği gerçeği dışında. Benim güzel beyaz atlı prensim patolojik olarak başka biriyle herhangi bir duygusal bağ kuramıyor. Gerçekte ne olduğumu bilse beni öldürürdü.

Sülünü ısııyorum ve biberiye ve biraz ardıç meyvesi ile lezzetlendirilmiş yumuşak et ağzımda eriyor. Yemeğimi yerken dışarıya, kale duvarlarının ötesindeki ormana bakıyorum. Raphael'in orada ne yaptığını merak ediyorum ve onu düşünmek kalbimi sızlatıyor.

Bal likörümünden bir yudum aldım. Bana kendi başının çaresine bakabileceğini söylemişti. Onu düşünmeme ihtiyacı yok.

Ayrıca bu sabah hizmetkârların fısıldadıklarını duyduğum şeyi de düşünmemeye çalışacağım: Lauron'da benimle buluştuğunda Talan eteğimi yukarı kaldırmamı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmemi emretti ve sonra beni askerlerinin önünde ormanın zemininde becerdi - artık "mevkisinin üzerine çıkan" "sıradan bir fahişe gibi".

Sülünden bir lokma daha yutarken kapı çalınıyor.

Geniş odayı geçip kapıyı açıyorum. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin ön düğmelerini kısmen açmış bir adam koridorda duruyor. Bana Talan'ın çakma bir versiyonunu hatırlatıyor, saçları önden dağınık ve uzun görünüyor ve parmaklarında çok sayıda yüzük parlıyor. Aynı zamanda bir eli cebinde, diğer eli kalçasına yaslanmış siyah bir kutu ile rahatça durması.

"Pekâlâ." Kolunu büküp kapının pervazına yaslanıyor, bakışları önce kalçalarım, sonra bacaklarıma kadar iniyor. Dudaklarını yalıyor.

Vücudumu mu yoksa üzerimdeki sade mavi elbiseyi mi değerlendirdiğini anlayamıyorum. "Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

Dudağını ısırarak bakışlarımı karşılıyor. "Prens kadınlar konusunda kusursuz bir zevke sahip olduğunu söyleyebilirim, ama tabii ki her konuda kusursuz bir zevke sahip, değil mi? Onu prens yapan da bu zaten." Bir kahkaha attı.

"Tamam." Onu prens yapan şey bu değil ama tartışmayacağım.

Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. Teni soluk ve saçları o kadar doğal olmayan bir şekilde siyah ki, acaba saçlarını büyüyle mi boyuyor diye merak ediyorum.

Başını sallıyor. "Evet, sen benim tipim olurdun, biliyor musun Nia? Eğer prens seni çoktan kendine almamış olsaydı, kesinlikle benim tipim olurdun. İlginç. Sana, kraliyet metresine bu kadar değer verirken onun bölgesine girecek değilim."

Arkasında kumaş parçaları taşıyan iki kadın koşuşturuyor, biri uzun beyaz saçlı, diğeri sarı pixie kesimli.

Kutuyu beyaz saçlı kadının eline tutuşturuyor, sonra ellerini birbirine vurarak bana gülümsüyor. "Adınız ne demiştiniz?"

"Nia," diye hatırlatıyorum ona, ama kelimenin tam anlamıyla az önce söylemişti. "Doğru, doğru." Beni işaret ediyor.

Bu adamın belirgin bir kayıtsızlık pratiği var.

"Peki ya siz?" diye sordum.

"Adım Jasper. Kraliyet gardırobunun yaratıcı kontrolündeyim. Ben bir sanatçayım ve buraya sanat yaratmak için gönderildim."

Jasper davet beklemeden odaya girip etrafına bakınıyor. "Sevgili dostum Talan metreslerine gerçekten de güzel odalar veriyor, değil mi? Güzel. Güzel. Onu gerçekten büyüledin, değil mi seni küçük fingirdek? *Oldukça* çekici olmalısın, ama bir insanın gücü nasıl elde ettiğini yargılamayız, değil mi? Önemli olan güçtür."

"Teşekkürler mi?"

Bana dönüyor, başını eğiyor. Gözlerini kısıyor ve sanırım düşünüyormuş gibi yapıyor. "Pekâlâ, ne yapıyoruz o zaman?"

"Ziyafet," diye tersliyor sarışın, pixie kesimli kadın. İçeri girerken bana keskin bir bakış attı.

Jasper tekrar alkışlar, sonra onu işaret eder. "Evet, Riona. Evet, Riona. Ziyafet. Talan yeni arkadaşını davet etti ve onu en güzel kıyafetlerle giydirmemiz gerekiyor."

"Ziyafet mi?" Ben soruyorum.

Jasper cevap vermek yerine döşemeli bir koltuğa çöküyor ve yarısı boşalmış bal likörü bardağını alıyor. Ağzına kadar dolduruyor, sonra uzun bir yudum alıp yarısını boşaltıyor. "Bundan biraz içmemin sakıncası var mı? Yaratıcı düşünmeme yardımcı oluyor. En iyi işimi bal likörüyle yaparım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Bardağı döndürerek tekrar bana bakıyor. "Sanat mı yapıyorsun?"

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden savuruyorum, otoriter çiftlik kızı karakterime sadık kalıyorum. "Ben bir çiftçiyim aslında. Soğan, havuç ve domuz. Elbette bu kıtlık zamanlarında soğan yetiştirmenin belli bir sanatı var."

Donup kalıyor ve sanki şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bardağının üzerinden bana bakıyor. "Ciddi misin sen?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Neden olmayayım ki? Krallığın çiftçilere ihtiyacı var, biliyorsun. Bugünlerde eskisi kadar çok işimiz yok ama yine de yiyeceklerinizi yanmış topraktan çıkarmayı başarıyoruz. Ve evet, bunun da bir sanatı var."

"Vay canına. Evet, hayır, hayal edebiliyorum. Soğan. İlginç. İlginç. Ve elbette, bir soğan kadar katmanlı olduğunuza eminim." Tekrar gülüyor.

Hiçbir şey söylememe konusunda oldukça yetenekli.

Parmaklarını tekrar şıklatır. "Riona. Riona. Getir-"

"Adım Ranae," diyor sarışın sert bir sesle. "Adımı biliyorsun. Sekiz yıldır her gün seninle çalışıyorum."

Sandalyesinde kambur durup gülümsüyor. "Doğru. Ranae. Tanıştığımıza memnun oldum. Güzelmiş. Gece mavisini getir lütfen." Kadehindeki bal likörünün kalanını da içtikten sonra tekrar bana bakıyor. "Şimdi soyunabilir misiniz lütfen? Affedersin, adın ne demiştin?"

Herkesin adını bildiğinden eminim. "*Nia*."

Başkalarının önünde soyunmak eğitimimizin iyi çalışılmış bir parçasıydı. Feyler vücutları konusunda utangaç değildir ve ben istesem bile Jasper'dan başka bir odaya gitmesini isteyemem. O bal likörünü yudumlarken ben de mavi elbisemi çıkarıp yepyeni beyaz dantel iç çamaşırlarımla orada duruyorum.

Eliyle çenesini ovuyor ve mırıldandığını duyabiliyorum: "Küçük bir domuz çiftçisi. Runty. İlginç, ilginç. Şimdi ne düşünecek?"

Saçlarımı tekrar omzuma atıyorum. "Prens ve ben dün gece tanıştık ve çok iyi anlaştık. Ona elma bahçemizi ya da ondan geriye kalanları gösterdim. Görünüşe göre o da beni ilgi çekici buldu."

"Belli ki ona gösterdiğin tek şey bu değil," diye tersliyor beyaz saçlı kadın.

Ranae onu susturur.

Şimdiye kadar tüm hizmetçiler kibarlığın resmiydi, ancak bu iki kadının kötü tarafındayım.

Jasper başını sallıyor, gözleri yarı kapalı, sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi. "Ee, yeni dostum, böğürtlenli bal likörü sever misin?"

"Çiftlikte hiç olmadı," diyorum.

"Sana biraz almamız gerek." Jasper parmaklarını tekrar şıklatır. "Sen, oradaki, sarışın. Onu gece mavisi, göl sisi ipeğiyle örter misin? Elbiseye şekil verelim, tamam mı? En saf ipeği kullanmanı istiyorum."

İçkisini masanın üzerine bırakıyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Yüzüklü parmaklarını dikleştiriyor, sonra onları ağzına bastırıyor ve bana bakıyor. "Dalan yaka istiyorum. Onun bir tanrıça gibi görünmesini istiyorum. İpeğin belini sıyırmasını istiyorum. Ne yapalım biliyor musun? İmparatorluk beli yapalım. Ve sırtı açık olsun."

"Bu hiç mantıklı değil," diyor beyaz saçlı kadın sertçe.

Jasper gözlerini kapar ve derin bir nefes alır. "Sikimde bile değil. Olmasını sağla, Tilly."

Sanki Jasper'ın sinir bozucu olmasından ben sorumluymuşum gibi bana ölümcül bir bakış fırlatıyor.

Gözleri tekrar açıldı. "Sutyen gitmeli. Bacaklarını keseceğiz, tamam mı? Güçlü çiftçi bacaklarını gösterelim. Kısa ama oldukça düzgünler. Her zaman söylediğim gibi, prensin

Kusursuz zevk. *Sıra dışı* bir zevk. Yıldız dokumalı ipekleri de kullanın, olur mu?"

"Bunun ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" diye feveran ediyor Tilly.

Jasper yüzünü buruşturur ve nefes alır. "Perillos'ta maliyet konusunda endişelenmeyiz, bir baş metres için değil. Onun için aldığı hediyeği gördüğünüzde değil."

Hediye mi?

Tekrar koltuğuna yaslanıyor ve kendi kendine kıkırdarak bir bardak daha bal likörü dolduruyor. "Bir domuz çiftçisi. Bu çılgınca, değil mi? Her zaman sürprizlerle doludur." Sırıtarak parmağını bana doğru sallıyor. "Onunla asla bilemezsin. Onu ilginç kılan da bu, değil mi? Kontes Arwenna Blythe ile evleneceğini düşünüyorsun. Güzelliği ve büyük servetiyle bariz bir seçim, ama sonra *bum*. Lauron'dan hiç böğürtlenli bal likörü içmemiş bir domuz çiftçisini eve getiriyor. Bütün evlilik süreci altüst oluyor. Delilik, ne demek istediğimi anlıyor musun? Ama bu Prens Talan, değil mi? Adam bir dahi. Tam bir dahi. Kabul ediyorum, çok güzelsin. Mantiğini görebiliyorum. Herkes sarayda güzel bir bayan bulabilir. Ama Lauron'un çamurunda çömelmiş, çıplak elleriyle havuç çeken bir kadın bulmak? Bu belli bir beceri gerektirir. Onun neyin peşinde olduğunu asla bilemezsin, değil mi?"

Hayır, ama öğrenmeye niyetliyim.

O konuşurken Tilly etrafımda sihrini konuşturuyor, elbisenin vücudumda dikilmesini sağlayan bir büyü fısıldıyor. Kumaş tenimde muhteşem bir his uyandırıyor, yumuşak ipekten bir fısıltı kalçalarımın üzerine zarifçe düşüyor, şeffaf mavi ışıktaki parıldıyor. Neredeyse ılık bir sıvı gibi hissettiriyor.

Tilly kumaşı tam doğru yerlerden kendi üzerine katlamayı başarıyor, böylece iç çamaşırım elbisenin içinden görünmüyor ve meme uçlarım ipek katmanlarıyla kaplanıyor.

Jasper pencereden dışarı bakıyor, düşünceli görünüyor. "Hiç kimse onun ne yapacağını bilemez, bu da onu

zor..." Sözüünü kesiyor ama ben ne düşündüğünü zaten biliyorum.

Bu da onu taklit etmeyi zorlaştırıyor.

İçimden bir ses Jasper'ın Lauron'daki bir çiftlikten kendine bir kız arkadaş bulmaya koşacağını söylüyor.

Çalışırken Tilly bana sanki ilk çocuğunu öldürmüşüm gibi bakıyor. "Sadece çiftçilerle birlikte olmadı. Terzilerle de."

Tilly'ye ne hediye verdi merak ediyorum.

"Dönebilir misin, sevgilim?" Jasper gözlerini bana dikeyor. "Evet. Evet. Bu o, değil mi? Ziyafet için. Bak ne diyeceğim, çiftçi kızım, diğer tüm kadınlar bu elbiseyle seni fena halde kıskanacak. Ve henüz asıl gösteriye gelmedik bile."

Masadan siyah kutuyu alır ve açar.

Önümde parıldayan mücevherlere bakarken çenem düşüyor; narin zincirlerden sarkan düzinelerce gözyaşı damlası şeklindeki elmaştan yapılmış bir kolye. Mücevherlerin hafif gümüş mavisi bir parlaklığı var.

Tilly ve Ranae'yi görmek için döndüğümde, yüzlerindeki hain ifadeler bana bunun ne anlama geldiği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ranae keskin köpek dişlerinden birini yalıyor. Havadaki aşındırıcı kıskançlık hissedilebilir, zehirli.

Bu gece, saray mensupları ve hizmetkârlar beni yakalamak için dışarıda olacaklar.

BÖLÜM 17

Hürkütücü bir müzik, ağır meşe kapıların arasından süzülüyor. Mavi paltolar giymiş iki muhafız ziyafet salonunun kapılarını kuşatıyor. Biri elindeki

ve kapılar inleyerek açılıyor, ahşap taşa sürtünüyor. Yeni güzel elbisemle gotik kemerli kapıdan içeri bir adım atıyorum.

Girişte dururken, bir muhafız asasını taş zemine vuruyor. "Ekselansları Prens Talan'ın misafiri Bayan Nia Vaillancourt geldi."

Kalenin geniş ziyafet salonunda, tüm parlak, ışıltılı Fey gözleri bana doğru dönüyor. Müziğin unutulmaz uğultusu yerini sessizliğe bırakıyor. İçenler bana bakarken düzinelerce kristal kadeh yudumun ortasında duraksıyor. Kanatlı yaratıkların ve orman manzaralarının resmedildiği yüksek vitray pencerelerden ay ışığı içeri süzülüyor ve ışık kaleydoskopu konukların ağır mücevherlerinde parıldıyor.

Bir basketbol sahası büyüklüğündeki bu salonda, yüksek tavana kadar uzanan oyma taş sütunlar yükseliyor. Bir köşede küçük bir orkestra oturuyor, yayları hareketsiz. İki uzun ziyafet masası en uzun duvarları kaplıyor, bir üçüncüsü de salonun diğer tarafında onları birleştiriyor. Şamdanlardan yayılan ışık, altın rengi bir denizin üzerinde titriyor.

zarif Fey yüzleri, çiçek taşları, ipek elbiseler ve zengin brokar ceketler.

Derin bir nefes alıyorum. Düşman bölgesinin derinliklerindeyim. Kesinlikle ait olmadığım bir yerde.

İçeri girerken topuklarım kaldırım taşlarına çarpıyor ve yüzlerini tararken kalbim küt küt atıyor. Casuslar gölgelerde gelişir ve işte buradayım, gecenin içindeki bir ateşböceği gibi dikkat çekiyorum.

Belli ki hakkımda dedikodular yayılmış.

Talan'ınki de dahil olmak üzere tüm gözler üzerimde. Masaların ortasında, salonun uzak tarafında, bir sandalyede uzanıyor. Yüzükleri ve orantısız tacı mum ışığında parıldıyor. Gümüş düğmeli siyah bir ceket giyiyor ve bu ceket kaslı vücuduna tam oturuyor.

Kalabalığın yararına, bana için için yanan bir bakış atıyor. Koyu renk bakışları vücudumdan aşağıya doğru süzülüp şeffaf kumaşı inceliyor, çenesi onun kayıtsız duruşunun aksine sımsıkı kapalı. İfadesinin bir performanstan ibaret olduğunu biliyorum ama birden vücudumun farkında olduğumu hissediyorum.

Yıldız dokumalı ipeğin yarı saydam kumaşından tenime serin bir hava fısıldıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum ve uyluklarıma değen kumaş yumuşak bir okşayış gibi geliyor. Kalabalıktan bazıları dikkatlerini ona çeviriyor, o bana bakarken onu izliyorlar. Bakışları tekrar vücudumda geziniyor, sonra yüzümde kilitleniyor.

Nereye oturmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Talan'ın yanında boş bir sandalye var ama sanırım o kral için. Bu, Avalon Kulesi'nde öğrenmediğim bir kraliyet protokolü seviyesi.

Gülümseyerek çenemi kaldırıyorum ve masalardan birinin arkasına geçerek Talan'a doğru ilerliyorum.

Odada bir mırıltı dalgalanıyor.

Gözlerimi prensten ayırmıyorum. Hâlâ sandalyesinde hafifçe kamburunu çıkarmış, gevşek bir poz veriyor. Kendi bedeninde bu kadar rahat olmasında gerçekten bereketli bir şey var. Ve dönüp bana kaşlarını kaldırdığında, yüz ifadesi

yakıcıdır. Meşale ışığı karanlık gözlerinde gecenin içinde yanan kibritler gibi dans ediyor.

Parmaklarımı sallayarak ona küçük bir el sallıyorum ve Fey kalabalığında fısıltıların yükseldiğini hissedebiliyorum.

Talan boğucu bir gülümsemeyle beni çağırırken rahatlatarak nefes veriyorum.

En azından artık nereye yürüyeceğimi biliyorum. Müzik yeniden yükselmeye başlıyor ama yine de her adımda herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Talan'a ulaştığımda beni kucağına çekiyor. Taht olabilecek kadar büyük bir sandalyeye oturuyor ve kollarından birini belime doluyor. Kadifemsi takım elbisesinin altındaki çelik gibi kasların ve elinden ince elbiseme, tenime yayılan sıcaklığın son derece farkındayım.

Onun kucağından ziyafet salonunun etrafına bir göz attım. Fey soyluları söz konusu olduğunda, ben bir paradoksum. Jasper sayesinde en iyi kıyafetleri giyiyorum, Fey dünyasının üst tabakası için ayrılmış bir tarz ve kumaş. Salondaki en pahalı mücevherler. Ama yine de, inanılmaz bir şekilde, kim olduğumu bilmiyorlar. Ben sıradan biriyim. Bir hiçim. Benim gibi insanlara imrenmeye alışık değiller.

Sanırım dedikodular bu yüzden yayılmaya devam ediyor - Talan'ın beni çamurda becermek için nasıl dört ayağımın üzerine yatırdığı hikayesi. Kıskançlıklarının acısını alıyor.

Bir anlığına ona bakıyorum ve o da bana hınzırca gülümsüyor. "Seni nerede buldum?"

Eğer onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeseydim. Onun tarafından büyülendim.

Ona en cilveli bakışımı atıyorum, dudakımı ısırıyorum, rol yapıyorum. Kadehindeki bal likörünü alıp bir yudum alıyorum ve kadehin kenarından ona bakıyorum.

Bir yanım hoş karşılanmamanın somut ürpertisini hissediyor - bir prensin onu Perillos'un kutsal sarayına davet etmesine neden olacak kadar cinsel açıdan büyüleyici bir halk kadını. Hayır.

kimse davetsiz misafirlerden hoşlanmaz. Diğer yarım ise sadece şeffaf kumaşın arasından belime dokunan elinin verdiği hisse odaklanabiliyor. Ve başparmağı tenimi okşadığında kanım ısınıyor. Bazen zihin, bedenın yaptığı şeyleri bilmez.

Talan'ın parmakları yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor. "Nia, bu gece çok lezzetli görünüyorsun. Neredeyse tadını alabiliyorum."

Sesi alçak ama yine de etrafımızdaki insanların onu duyabileceği kadar yüksek. Hepsi performansın bir parçası.

Çenemi kaldırıyorum ve ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Sana da."

Nabzım hızla atıyor, nefesim hızlanıyor. Bedenim sadece kokusunun sarhoş edici olduğunu ve Adonis gibi görüldüğünü biliyor.

İfadesinin yoğunluğundan başımı çevirip odayı tekrar tarıyorum ve elini rahatça kalça kemiğimin yanında, ön kolunu göbeğimin hemen altında bırakıyor.

Masanın diğer ucunda dost bir yüz görmek beni rahatlattı: Sözde kız kardeşim Nivene de görünüşe göre saraya davet edilmişti.

Başımı Talan'a doğru çevirip fısıldıyorum: "Kız kardeşimi buraya davet etmişsin."

"Onun seninle birlikte saraya ait olduğunu sanıyordum."

Bu *harika*. Onu davet etmem için bir yol bulmayı planlıyorduk ama prensin bunu kendi başına yapması için yeterince ipucu verdiğimi umuyordum. Ve işe yaradı.

Onunla göz göze geldim ve el salladım.

Konukların en alt tabakasıyla oturuyor: ara sıra saraya davet edilen zengin tüccarlar ve bankacılar, bir damla aristokrat kanı taşımayanlar. Gözlüklü, zayıf bir adam olan komşusuyla sohbet ediyor. O da bana el sallıyor.

Büyük altın çift kapının yanında duran bir muhafız asasını üç kez yere vurur. Ses odanın içinde yankılanır. Salondaki alçak mırıltılar sessizliğe gömülür ve herkes dönüp kapılara bakar. Sadece bir kişi

Bu noktada tamamen rahatlamış görünen Talan, kadehini kaldırarak bir hizmetkârın bize daha fazla bal likörü getirmesini işaret ediyor.

Kapılar açılır ve Kral Auberon salona girer.

Talan'a biraz benziyor ama onun yarısı kadar bile güzel değil. Aynı güçlü çene çizgisine ve koyu renk gözlere, aynı bronz tene ve yüksek elmacık kemiklerine sahip ama yüzü daha dolgun, saçları daha açık renk. Uzun ve yer yer örgülü kahverengi saçları siyah pelerininin üzerinden akıyor. Başında platin bir taç parıldıyor ve Talan'ının aksine mükemmel bir şekilde dengelenmiş.

Onu görmek kanımı donduruyor.

Hizmetkâr kadehini doldururken, Talan en son ayağa kalkıyor, sanki canı sıkılıyormuş gibi ağır bir iç çekişle yavaşça yükseliyor. Elini tekrar belime doluyor ve benden ne kadar uzun olduğu düşünüldüğünde, kolu göğüslerimin hemen altına geliyor. Başımı kaldırıp baktığımda yeni doldurduğu bal liköründen bir yudum aldığını görüyorum.

Kral yaklaşırken, bakır rengi bakışları beni kesiyor. Dudağı hafifçe kıvrılıyor.

Talan ayakta durma formalitesini çoktan bitirdi ve beni tekrar kucağına çekiyor, kolu karnımın altına sarkıyor. Başparmağı kalça kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Bu senin yeni arkadaşın mı, Talan? Onu huzurumuza getirmeden önce iyice incelediğine inanıyorum." Kralın sesi salonda gümbür gümbür yankılanıyor ve bir şekilde bunu en iğrenç çift anlamlı söz gibi söylüyor.

Kahkahalar odanın içinde dalgalanıyor, narin çanlar gibi çınlıyor ve Talan'ın parmakları sanki beni gerçekten koruyormuş gibi etrafımda sıkışıyor.

Kral tahtına, Talan ve benim yanımdaki sandalyeye geçiyor. Tüylerim diken diken oluyor. Bu muhtemelen bir Avalon ajanının Fey Kralı'na en çok yaklaştığı andı.

Auberon oturmadan önce tahtın arkasına tutunur ve Talan'a keskin bir bakış atar. "Keşke Prens Lothyr de bu gece bizimle olabilseydi."

Salonu sessizlik kapladığında Talan'ın kasları geriliyor ama pek bir tepki göstermiyor. Sadece şarap kadehinden bir yudum daha alıyor.

Auberon bakışlarını salonda gezdirir. "Onlarca yıldır savaş halindeyiz. Önce, yönetimimi devirmeye çalışan orman sakinlerini yendik. Şimdi de insanlara ve melezlere karşı savaşıyoruz. Düşmanlarımız etrafımızı sarmış durumda. Bu yüzden, *herhangi bir* ihanet, casusluk, komplo veya isyan belirtisi görürseniz, derhal Kralın Gözcüleri'ne haber vermenizi talep ediyorum. Hainlere kalkan olurken ya da Gözcü'den sır saklarken yakalanan olursa... bunun korkunç sonuçlarını size anlatmama gerek yok, değil mi?"

Duraksıyor, bunun kafasında yer etmesine izin veriyor, sonra devam ediyor. "Ziyafetimizin tadını çıkarmak için buradayız. Yaptığım her şeyin krallığın huzur ve güvenliğini korumak için olduğunu bildiğinize inanıyorum. İnsan eliyle yarattıkları kıtlıkla bizi aç bırakmaya çalıştıktan sonra topraklarımızı lanetleyen insan belasından sizi sadece ben koruyabilirim. Ailelerinizi sadece ben doyurabilirim. Ama kralınıza güvenmeli ve öğrendiklerinizi Nöbetçiye anlatmalısınız. Krallığımızda saklanan bir yarı Fey'in donuk, deforme olmuş görünümünü görürseniz, onu ihbar edin. Sizi korumama yardım edin. Burada, Brocéliande'da, Fey düşmanlarına sığınacak yerimiz yok."

Konuklar bir alkış tufanı koparır ve birkaç kişi "Buraya, buraya!" diye seslenir.

Normal nefes almaya odaklanıyorum.

Kralın gücünün çatırdadığını hissedebiliyorum.

O tahtta otururken, diğer konuklar da oturur.

Prens kadehini kaldırır. "Majesteleri, babam ve saygıdeğer konuklar. Keşfettiğim bu mücevheri fark etmişsinizdir."

Auberon'un yüz ifadesine bir bakış atıyorum. Tam karşıya bakıyor, yüzü bir heykel gibi donmuş, ağzı ince bir çizgi halinde düzleşmiş.

Talan'ın onunla uğraşmak üzere olduğunu biliyor, değil mi?

Talan kadehini daha yukarı kaldırır. "Bir av gezisinde tanışma şansına eriştiğim Lauronlu büyüleyici Nia Vaillancourt'un şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Onu Perillos'a bir yoldaş ve sevgili bir dost olarak davet ettim. Gerçekten de zekâsı ve güzelliği Corbinelle'de ve hatta tüm Brocéliande'da eşsizdir. Bayan Vaillancourt güzelliğiyle bizi onurlandırıyor ve bunun için hepimiz daha zenginiz. Sonsuz bağlılık sözü verdiğim yeni konuğumuzu sarayda kutlayalım."

Odada alçak sesle mırıldanmalar duyuluyor ve insanlar ellerinin arkasından fısıldaşıyor.

Gümüş saçlı güzel bir kadın bana bakıyor, yanakları pembe, dudakları öfkeyle birbirine sıkıca bastırılmış. Mücevherler boğazında parıldıyor ve kulaklarından sarkıyor. Göğsüne öfkeli bir kızarıklık yayıldı. İnsanların ona doğru baktığını gördüğümde, onun Kontes Arwenna Blythe olduğunu anlamak için eğitilmiş bir casus olmak gerekmiyor.

Kucağında oturan bir çiftlik kızı olmam yeterince kötüydü, ama şimdi bana eşsiz bir güzellik dedi.

Talan'ın dudaklarını yarım bir gülümseme süslüyor. "Şimdi, neşelenmek için buradayız, değil mi?"

Boğazım kurudu. En yakınımıdakiler -kralın koltuğuna yakın oturan soylular- hepsi bana çıplak bir düşmanlıkla bakıyor. Boğazımdaki milyar dolarlık kolyenin de yardımcı olmadığına eminim. Bunlar en yüksek rütbeli aristokratlar, dükler ve kontlar. İşte buradayım, birdenbire, prens üzerindeki etkilerine bir tehdit oluşturun. Dakikalar önce, askerlerinin önünde beni toprakta becerdiği görüntüsüyle kendilerini rahatlatabiliyorlardı. Pahalı mücevherleri olan bir fahişeydim. Ama halkın iltifatları? Sonsuz bağlılık sözü? Bu oyunu değiştirdi. Bir metres olabilirim ama o beni Arwenna'nın üstüne çıkardı.

Masanın uzak köşesinde ise ifadeler daha hesaplı. Küçük soylular ve tüccarlar

Bu şaşırtıcı gelişmeyi bir şekilde kendi lehlerine kullanıp kullanamayacaklarını merak ediyorlar. Bazıları Nivene'ye yeni bir ilgiyle bakıyor, aniden onunla benim bir şekilde akraba olduğumuzu fark ediyorlar.

Tanıştırılmama tepki göstermeyen tek kişi kralın kendisi. Ne oğluna ne de bana tek bir bakış bile atmadan, taş kesilmiş bir şekilde önüne bakıyor.

Talan kadehini daha yukarı kaldırır. "Eminim hepiniz *sevgili dostum* ve benim için en iyisini diliyorsunuzdur."

Ziyafet salonuna gülümsüyorum.

Konuklar alkışlıyor ve kadehlerini kaldırıyor ama kimse alkışlamıyor ya da gülümsemiyor bile. Talan burada babasının gazabını göze alan tek kişi.

Şu an içinde bulunduğum tehlikeyi düşündükçe dehşet tenimi sarıyor. Kesinlikle kral ölmemi istiyor.

Talan'ın kolu belime dolanıyor ve dudakları yanağımı okşuyor. Ağzının tenimle temas ettiği yerden ısı yayılıyor. Nefesimin kesilmesiyle, az önce yarattığı kaostan ne kadar zevk aldığını anlıyorum.

Ona dönüyorum, daha da sokuluyorum. "Başım ne kadar belada?"

Ön kollarındaki kasların karnıma doğru esnediğini hissediyorum. Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve nefesinin sıcaklığı tenimi öpüyor. "Dikkatli ol, sevgilim."

Başparmağı beni yatıştırmaya çalışır gibi yine kalçamı okşuyor.

Sanki büyü o temas noktasından yayılıyor, tenimde karıncalanıyor gibi hissediyorum.

"Kimse dinlemiyor gibi görünebilir," diye fısıldıyor, "ama bazı misafirlerimiz dudak okuma konusunda çok yetenekli ve diğerlerinin işitme duyusu sihirli bir şekilde geliştirilmiş. Yani, buraya gelirken seni duvara karşı nasıl sertçe becerdiğimden bahsetmek istiyorsan, şimdi sırası değil."

Ne demek istediğini yeterince anladım.

Servis personeli önümüze sayısız tabak koyuyor. Her biri incisiyle birlikte servis edilen kocaman bir istiridye tabağı, kavrulmuş havuçlar, tereyağlı ekmek, peynir ve çilek ve kızarmış domuz var. Talan'ın kucağına tüneyerek, şüpheli görünmeyecek kadar bal likörü yudumlayarak yiyorum. Ama buraya sarhoş olmaya gelmedim.

Salondaki gerilim soğuk bir sis gibi üzerimize çöküyor ve beni ürpertiyor. Böyle lezzetli yemeklerle bile, bir ziyafet için kasvetli bir atmosfer.

Bakışlarım lokmalar arasında gezinerek konuklara bakıyor, yüzlerini ezberliyor, kiminle konuştuklarını hatırlıyorum. Her ayrıntıyı zihnimin derinliklerinde dosyalıyorum. Ne giydiklerine ve nerede oturduklarına bakarak herkesi anlamaya çalışıyorum. Rollerini, bu hiyerarşideki yerlerini tahmin edebiliyorum. Krala en yakın olanlar en önemlileridir ve Arwenna da çok uzakta değildir. On dokuz soylu aile var ve her birinin kralın danışma konseyinde temsilcileri var. Sanırım dördünün etrafımda oturduğunu gördüm, hepsi de bana bariz bir nefretle bakıyor. Sanırım Talan'ın küçük hilesi Brocéliande'daki birçok güçlü insanın planlarını alt üst etti.

Talan beni kavrayışını gevşetiyor, sonra belimden tutup kucağından kaldırıyor. Ayağa kalkıyor ve kadehini kaldırıyor. "Nasıl unutabilirim ki? Yapmam gereken *bir* duyuru daha var." Dudaklarında karanlık bir gülümseme kıvrılıyor.

Kalbim sıkışıyor. Şimdi ne olacak? Bu Avalon Kulesi'ndeki gibi gizli bir ilişki değil, çünkü gerçekte neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Salonu keskin bir sessizlik kaplıyor, bu sessizliği sadece ziyafet masalarının kanatlarından birinin arkasında yürüyen Talan'ın ayakkabılarının yankısı bozuyor. Lupin zarafetiyle sonuna kadar ilerliyor ve Nivene'den sadece birkaç adım ötede duruyor.

Nefesimi tutuyorum. Havada tehlikeli bir soğukluk var.

Tüm gözler Talan'ın üzerinde ve salondaki hava buz gibi, karanlık bir hal alıyor. Odadaki tüm şamdanlarda mum ışığı

püskürüyor. Talan benimle eğleniyormuş gibi yapmayı bırakıyor ve gözlerindeki bakış hava kadar soğuk. Öldürücü. Tenimde bir ürperti dans ediyor.

Salon o kadar sessiz ki yüksek sesle konuşmasına gerek yok. "Aramızda bir hain var."

BÖLÜM 18

TDünya altımda eğiliyor gibi görünüyor ve sandalyenin kolçaklarını tutuyorum. Doğrudan Nivene'e bakmamak için tüm kontrolümü kullanmak zorundayım.

göz ucuyla onu izliyordum.

Soğukkanlılığını koruyor ve Rüya Avcısı'na sakın bir izleyicinin merakından başka bir şeyle bakmıyor.

Kendime daha yakından bakma izni veriyorum -hızlıca- ve parmak eklemlerinin kadehinin etrafında nasıl gerildiğini fark ediyorum.

Sikeyim.

Talan öne doğru eğilir ve kolunu dalgalı siyah saçlı, kalın kaşlı ve beyaz kravatlı bir Fey adamın omzuna koyar. "Lord Ael insanlar için casusluk yapıyor. Aslında, tanıdığı bir muhafız mahkûmlarımızdan birini serbest bıraktı. Raphael adında bir demi-Fey casusu."

Nivene bir anlığına bana doğru bakıyor, gözleri hafifçe açılıyor. Ben hala nefesimi tutuyorum.

Lord Ael'in yüzü soluyor, artık kravatı kadar beyaz. "Ne?" Lord Ael kekeliyor. "Ben hiç... mavi ejderha yüzünden mi-"

Talan'ın hareketi o kadar hızlı, o kadar yumuşak ki neredeyse kaçırıyordum. Adamın sandalyesi devriliyor ve bir de bakıyorum ki Ael'i boğazından tutmuş kaldırıyor, sanki Fey soylusu çok ağırmış gibi

Hiçbir şey. Adamın gözleri şişiyor, yüzü kızarıyor ve nefes almaya çalışırken ayakları tekmeliyor. Talan'ın ellerini pençeliyor.

"Majestelerinin sarayında hainler için *tek bir* ceza vardır." Talan'ın sesi buz gibi. Serbest eliyle ceketinin içine uzanır ve bir hançer çıkarır. Bıçak mum ışığında parlıyor. Prens bir an için Ael'in boğazını serbest bırakıyor. Ama bunu yaparken hançerini adamın boynuna doğru saplıyor. Basit ve zarif bir hamleyle kanı kaldırım taşlarına savuruyor. Fey yere düşüyor, boğazını tutarken bacaklarını tekmeliyor ve korkunç gargara sesleri çıkarıyor. Bitmesini dileyerek bakıyorum. Kıpırmızı damlalar yere akarken, lekeler narin işlemeli halıya yayılırken zaman acı verici bir şekilde yavaşlıyor gibi görünüyor.

Yanındaki kadın -sanırım karısı- hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ağlama sesini bastırmaya çalışarak eliyle ağzını kapatıyor. Sonunda Ael'in bedeni hareketsiz kalıyor. Yeşil gözleri cansız bir şekilde, mum alevlerinin asılı avizelerde süzüldüğü tavana bakıyor. Etrafında kan parıldıyor ve odanın üzerine, kadının hıçkırıklarının sesiyle bozulan ölümcül bir sessizlik çöküyor.

Sadece Kral Auberon soğukkanlılığını koruyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kızarmış domuzdan bir ısırık alıyor. Bunca zamandır yediğine eminim.

Talan hançerini masaya saplıyor ve salona geri dönüyor. Zehirli gülümsemesi vücudumdaki tüm sıcaklığı akıtıyor. "Eee? Heyecan vericiydi, değil mi? Burası çok sessiz. Biraz müziğe ne dersin? Tanrılar aşkına eğlenceli bir şeyler çalın." Müzisyenlere başıyla selam verir, sonra Ael'in bal likörü bardağını alır ve kalanını içer.

Leydi Ael sessiz olmaya çalışarak ellerinin içine ağlıyor.

İki kemancı ve bir kavalcı neşeli bir müzik parçası çalmaya başlar, yüzleri korkudan solmuştur. Birkaç hizmetkâr ölü lordun cesedini taşımak için acele eder.

Talan bana doğru gelirken ona bakıyorum. Elini uzatırken bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. "Dans et benimle."

Bütün gözler üzerimde. Koyu renk ceketindeki kan parıltısını belli belirsiz görebiliyorum.

"Benim için zevktir." Ayağa kalktım ve elini tuttum.

Avalon Kulesi'nde Fey dansları üzerine eğitim alıyoruz ama yine de bir şekilde kendimi hazır hissetmiyorum. Eğitim odasının parlak ışıkları altında Serana ya da Darius'la dans etmek başka bir şey. Bir adamın boğazını kesip bal likörünü içtikten birkaç saniye sonra Rüya Avcısı'yla dans etmek bambaşka bir şey.

Beni kendine çekiyor, yakın bir dansa götürüyor. Başım garip bir şekilde onun göğsüne geliyor. Yine de zarıfçe dans ediyor, her adımı doğru yerde atıyor, bedenime kolaylıkla onunkiyle birlikte hareket etmesini emrediyor. Partnerleri yetenekli olmasa bile, onların yetenekli görünmesini sağlayan türden bir dansçı. Onun yönetmesine izin veriyorum.

Hızla diğer çiftler de katılıyor, etrafımızda dönüyorlar. Belki bal liköründen, belki de havada asılı duran bakırımsı kan kokusundan, ama başım dönmeye başladı.

Yukarı bakıyorum, bakışlarım dans ederken üzerimizde çırpınan, kanatları parıldayan büyük, parlak renkli kelebeklere takılıyor.

"Artık konuşabiliriz." Eğilip fısıldıyor. "Müzik sesimizi en keskin dinleyicilerden bile gizliyor ve biz hareket ederken kimse dudaklarımızı okuyamıyor."

Fısıldayabilmek için parmak uçlarıma doğru uzanıyorum. "Bu çok acımasızcaydı. O da neydi öyle?"

"Sadece herkesi hainlerden ve casuslardan koruyorum, aşkım. Kalbin bütün akşam kontrolden çıktı ve nedenini merak etmek zorundayım. Şaşırtıcı bir şey mi var, çiftçi kız? Ünüm hakkında her şeyi duyduğunu sanıyordum."

"Belki biraz şaşırdım. Domuzlarımızdan biriyle yatmaya çalışan tüccardan daha kötü biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız." Bunu söylerken ona gülümsüyorum, böylece acısını hafifletiyorum.

"İnsan hiyerarşinizde domuz kesicinin altında mıyım?" diye mırıldanıyor usulca. "Gerçekten de, küçücük, yarı aç, ne yazık ki tutucu bir soğan çiftçisinin kötü düşünceleri beni çok etkiledi. Ruhumdaki bu ölümcül yaradan nasıl kurtulacağım?"

"Her şeyde en iyiyken neden başkalarının ne düşündüğünü dert edesin ki? Öldürmek, manipüle etmek, sikişmek..."

"Duymuşsunuzdur."

"Tam bir paket gibisin, değil mi?"

Kemerli bir kaş. "Tam bir paket. Bu şekilde tanımlandığımı duymuştum. Genelde kibar toplumda bununla övünmem, ancak benden önce bulunacak bir şey olmadığı açık. Ya da bu durumda benim altımda."

"Bşkalarının ne düşündüğünü gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Bşkalarının benim hakkımda ne düşündüğü üzerinde durmak mazoşistlik olurdu. İlk nefesimi aldığımdan beri hor görölüyorum. O yüzden ne düşündükleri umurumda bile değil. Değerlendirmenizde benzersiz ya da orijinal değilsiniz. Ama bunu yüksek sesle söyleyen tek kişi olduğunuzu söyleyebilirim, yani en azından bunu ilginç kılıyorsunuz. Belki de bu yarım insan boyunda olmanı ve eğlenmekten nefret etmeni telafi ediyordur."

Dans ederken, giysilerinin altında hafifçe kıpırdayan güçlü kaslarını hissetmek biraz dikkatimi dağıtıyor.

Açıkçası, yüksek sesle söylemeyeceğim bazı şeyler var. "Düşündüğümü söylüyorum çünkü Lauron'da bize kibarlık öğretilmiyor."

"Bu çok açık. İşte bu yüzden burada olmanıza tahammül edemiyorlar."

"Baban kesinlikle mutlu görünmüyor," diye fısıldıyorum. "Evet." Dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Bu senin için eğlenceli olabilir ama beni tehlikeye attın."

"Aşırı duygusal olmayı gerçekten bir sanat haline getirdin, değil mi? Sana bir prensese uygun bir hayat verdim ve sen

hala üzgünüm. Merak etmeyin, kimsenin sadık hanımımın saçının teline zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ama şimdi gerçekten senin yeteneklerine ihtiyacım var."

"Şimdi mi?"

"Evet. Hedeflerimizden biri tam burada. Dük Ker-Ys. Kaynaklarım onun bir tür ihanet planladığını iddia ediyor."

"Boğazını kesmeyecek ya da rüyalarına girmeyecek misin?"

"Hayır, ona canlı ihtiyacım var. Ve rüyalar karmaşıktır. Bazı insanların rüyaları karmaşık ve ayrıntılıdır, hayatlarıyla doludur. Diğerlerinininki fanteziler ve korkulardır, bazıları ise neredeyse hiç rüya görmez. Dük Ker-Ys neredeyse her gece rüyasında yeşil boncukları sayıyor. Yüzlerce yeşil boncuk. Rüyalarını manipüle edemiyorum, içlerinde hiçbir şey göremiyorum. Kendi sıkıntısı güçlü bir kalkan. İşte bu yüzden *sana* ihtiyacım var."

"Düşüncelerini okumamı ve ne planladığını görmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Ne planladığı umurumda değil. Bilmek isteseydim onu tutuklatır ve sorguya çekerdim. Senden onun zihnini kontrol altına almanı ve bana özel olarak itiraf etmesini sağlamanı istiyorum."

Nefesim hızlanıyor. Talan'ın ölümcül ağına dolandım. "Ne anlamı var ki? Cezasızlıkla insanların boğazını kesebiliyorsun. İtiraf ettirmek için neden bana ihtiyacın var?"

"Nedenini merak etme. Sadece istediğimi yap. Neye ihtiyacım olduğunu anlıyor musun? Benimle özel olarak konuşmasını ve ihanetinin tüm detaylarını itiraf etmesini istiyorum. Sadece bana. Başka kimseye değil."

"Anlıyorum," diyorum. Ve anlıyorum. Zihnimde parçalar yavaş yavaş bir araya geliyor. Dükü tutuklar ve itiraf aldırırsa, sadece dükü devirmiş olacak. Dükün oğlu onun yerini alacak ve Talan hiçbir şey kazanamayacak.

Ancak dük ihanetini prenze özel olarak itiraf ederse, Talan onun üzerinde bir koz elde edecektir. Ker-Ys Talan'ın cebinde olacak. Soylular konseyinde bir dük, Talan'ın ihtiyaç duyduğu her şekilde oy kullanacak ve hareket edecek. Ker-Ys'in Talan'ın şantaj yapabileceği başka komplocuları ifşa edebileceğinden ya da uydurabileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Dikkatini ver." Beni döndürüyor ve ben de başımı arkaya atarak koluna yaslanıyorum. Yerde dönen dansçılara baş aşağı bir bakış atıyorum. Sonra beni dik tutuyor. "Altınla süslenmiş koyu yeşil ceketli adamı gördün mü?" diye soruyor.

"Evet. Çiçek taçlı gümüş elbiseli bir kadınla dans ediyorum."

Kısa bir kahkaha atıyor, sesi neredeyse şaşkınlığa benziyor. "Çok iyi. Kadın Leydi Breval, can sıkıcı yaşlı bir cadı. Onu görmezden gelin. Adamın adı Ker-Ys. Hedefiniz o." Yüzümü göğsüne yaslıyorum ama gözlerim Dük Ker-Ys'in üzerinde. Uzun beyaz saçları, bronz teni ve zümrüt gibi parlayan gözleriyle kalabalıkta kolayca seçilebiliyor. Talan'a fısıldıyorum, "Güçlerim sadece dokun."

"Merak etme. Ker-Ys seni dansa kaldıracak. Öngörülebilir değilse hiçbir şey değildir. Ve birlikte dans ettiğinizde, şansını yakalayacaksınız."

Bu ürkütücü ve çarpık oyunda oynadığım rolden dolayı neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. Sahne kuruldu, perde yükseliyor ve ben Talan'ın yarattığı acımasız gösteride başrol oynayacağım.

Ama suçluluk duygusu üzerinde fazla durmuyorum. Ne de olsa buradaki herkes, kim olduğumu bilseler beni anında öldürebilecek birer düşman.

Dans sona erdiğinde Talan derin bir selam veriyor ve elimin arkasına bir öpücük konduruyor. Koyu renk kirpikleri havaya kalkıyor ve elimi bırakıp bir kez daha uzaklaşmadan önce bana hafif bir gülümseme veriyor.

Tam yerime dönmek üzereydim ki Nivene kıkırdarak bana doğru sendeledi. "Abla!" Sarhoş bir şekilde kolumu tuttu. "Buna inanabiliyor musun? Biz, burada dans ediyoruz, tüm bu önemli insanlarla?" Yüzü pembeleşmiş ve elbisesi biraz yamulmuş. Dengesini korumak için bana yaslanıyor.

"Evet, tüm hayallerimiz gerçek oldu," diyorum.

Elini fısıldar gibi kaldırmış ama sesi sarhoş bir kızı taklit edercesine yüksek çıkıyor. "Brocéliande'daki en büyük şarap mahzeninin sahibiyle dans ettim. O kadar çok Şarabı var. Şarabı var."

Bocalarken kolumu çekiştiriyor.

En azından bunun sarhoşluğun bir taklidi olduğunu *umuyorum*. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Sadece çok iyi bal likörü içtim. Ve şarap. Ve köpüklü şarap... oh, vay canına, oda gerçekten çok hızlı dönüyor."

"Belki de gidip uzanmalısın," diye öneride bulundum.

"Bu çok iyi bir fikir." Kıkırdıyor. "Sadece... uzan."

Kocaman

yatağında."

"Doğru."

"Yatağım nerede?"

İç çektim. "Birinden sana odanı göstermesini isteyeceğim." "Hayır... Bunu yabancılara itiraf etmek istemiyorum. Onlar

beni bal likörüyle başa çıkamayan bir çiftçi kızı sanıyorsun. Bana yolu kendin göster."

"İyi. İşte. Bana yaslan. Birlikte ararız." Odasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu maskaralığın amacı bu değil.

Onu kapıdan geçiriyorum, gürültülü koridordan bir saniyeliğine bile olsa kurtulduğum için rahatlıyorum. Koridoru geçiyoruz, burada kıvrılan bir merdiven boşluğu üst kata çıkıyor. Burada duvar işçiliği zarif ama ürkütücü, kanatlı yaratıklar kılıçlarla birbirlerini öldürüyor ve

çıplak eller. Ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyor; bazı yerlerde gümüş, bazı yerlerde kırmızı.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için arkama bakıyorum. "Lütfen bana gerçekten sarhoş olmadığını söyle."

"Tabii ki hayır, ama orada konuşamayız. Odanın yarısı dinliyor olabilir. Benim odam merdivenlerin yukarısında."

Kol kola merdiven boşluğuna tırmanıyoruz ve o kıvrımlı taş trabzana yaslanıyor, birileri izliyor olabilir diye hâlâ sarhoş numarası yapıyor.

"Lanet olsun, bu sinir bozucuydu," diye fısıldadım. "Prens, yemekte o adamın boğazını kesti. Sence Lord Ael gerçekten bir hain mi?"

"Bu mümkün." Yakınına eğiliyor. "Avalon Kulesi'ne bilgi aktaran her gizli ajan hakkında bilgi sahibi değilim. Ama Raphael'in gitmesine izin verenin o olmadığını biliyoruz."

"Peki. Peki Dük Ker-Ys hakkında ne biliyorsun? Talan onu zihin kontrolünden geçirip ihanetini itiraf etmeye zorlamamı istiyor. Özel olarak."

Nivene kaşlarını çatar. "Ker-Ys'ten kurtulmak isteseydi, itirafı kamuoyuna açıklardı. Sanırım bunu şantaj amacıyla yapmanı istiyor?"

Avizelerin sivri tonoz kemerlerinden sarktığı üst kata ulaşıyoruz. Taştan şövalye heykelleri koridoru kaplıyor.

"Evet, sanırım şantaj," diye fısıldıyorum. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Nivene iç çeker. "Pekâlâ. İşte burada işler daha da karmaşıklaşıyor. Ker-Ys muhtemelen Auberon'a karşı komplo kuruyor ama insanların ya da ajanlarımızın yardımıyla değil. Sadece kendi çıkarları için. Sorun şu ki, varlıklarımızdan biri bu işe karıştı. Adı Goulven ve Meriadec ile çalışıyor. Ker-Ys'in onun bizimle işbirliği yaptığından haberi yok. Eğer Ker-Ys'i itirafa zorlarsan, bu bizim

işkence odasındaki varlığı, bildiği her sırrı veriyor."

Yutkunuyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Bana sert bir bakış fırlattı. "Ben eğitimli bir casusum, Nia. Keskin çıkarım yeteneklerimle bu tür şeyleri ortaya çıkarmak benim işim. Ayrıca, Meriadec bana söyledi."

Nefes veriyorum. "Tamam, eğer yapabilirsem Goulven'in adını itirafından çıkarmaya çalışabilirim."

Nivene karanlık bir sesle, "Eğer yapamazsan, Goulven'in işi biter ve umarım işkence altında kendini kaybetmez," diyor. "Ama başka yolu yoksa, içinde onun adı geçen itirafı al. Hepimiz gibi o da riskleri biliyor. Ve neyse ki senin ve benim hakkımda bir şey bilmiyor."

Korku ensemde dans ederken sertçe yutkunuyorum. "Doğru."

"Bugün erken saatlerde Avalon Kulesi'ne geri döndüm," diyor Nivene. "Viviane ve Wrythe'ı bilgilendirdim."

Çenem düştü. "Wrythe da mı?"

"Bundan kaçış yoktu," diyor Nivene acımasızca. "Senin gittiğini fark etti ve dahil edilmeyi talep etti. Her neyse, talimatlarımızı aldık. Öncelikle, Feyler İskoçya'da hızla ilerliyor, Edinburgh ve Glasgow'a her gün biraz daha yaklaşıyorlar. Eğer oraya ulaşırlarsa, kayıplar astronomik olacak ve İskoçya'daki savaş kaybedilecek. Amerikalılar asker göndererek bize biraz zaman kazandırdılar ama durum pek iyi görünmüyor."

Yutkunuyorum. "Ne kadar sürecektir?"

"En fazla bir ay. Kaynaklarımız Fey'in özel strateji planları olduğunu bildiriyor. Sen ve ben onları ele geçirmeliyiz. Eğer bunu yapabilirsek, savaşın gidişatını tersine çevirebiliriz."

"Nereden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı?" "Yok. Gözlerini açık tut."

Duvarlara gömülü kalın, gotik kemerli kapıların yanından geçiyoruz. Sanırım onun odası gerçekten de buralarda bir yerde. "Tamam, başka ne var?" Fısıldıyorum.

"Viviane'in önerdiği gibi olası bir suikast girişimine karşı hazırlıklı olmalıyız. En azından Auberon ve Talan'ı hedef alacaktır. Onların yaşam alanlarının haritasını çıkarmanı istiyoruz. Onlara yaklaşabilecek tek kişi sensin. Muhafızların programını ve tercihen kral ya da prensin rutinlerini öğren. Kullanabileceğimiz her şeyi not edin. Vereceğin bilgilerle saldırımızı planlayabileceğiz."

"Anladım," diyorum. "İstihbaratı alacağım. Raphael ve kız kardeşi için planın nedir?"

"Bu görev kapsamında değil."

"Bunun görev kapsamında olmadığını biliyorum," diye tıslıyorum. "Ama o Avalon'un bir şövalyesi. İyi olduğundan emin olmalı ve onu buradan çıkarmalıyız."

"Hayır," diyor Nivene kararlılıkla. "Bizim görevimiz bu değil. Bunu savaşı durdurmak için yapıyoruz. Ve dediğim gibi Nia, hepimiz riskleri biliyoruz."

Hayal kırıklığı göğsümde düğümleniyor.

Nivene, meşalelerle çevrili görkemli bir ahşap kapının önünde duruyor. Bir hareket başımı döndürüyor ve koridorun diğer ucunda siyahlar giymiş, elinde bir sepet giysi taşıyan hizmetçiye bakıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim hanımlar?" diye soruyor, aceleyle yaklaşarak

Biz.

Boğazımı temizliyorum. "Kız kardeşim içkiyi biraz fazla kaçırdı.

Yatağına gitmek için yardıma ihtiyacı var." Hizmetçi eğilir.

"Elbette."

"Yardıma ihtiyacım yok, ben..." Nivene mırıldanarak elimden kurtulmaya çalışıyor. Neredeyse yere düşüyordu ve hizmetçi onu sabitlemek için hemen kolundan tuttu.

"Onu yatağına götür," diye fısıldıyorum hizmetçiye. "Beni daha fazla utandırmadan. Saraya daha yeni geldi ve kendini rezil ediyor."

Hizmetçi sepetini bırakıp bana başını salladı.

Koridordan aceleyle geçip ziyafet salonuna dönüyorum.

Nivene'nin sözleri hâlâ kafatasımda bir ağıt gibi yankılanıyor.
Hepimiz riskleri biliyoruz.

Ama Raphael'i burada bırakmayı kabul edemem.

Avalon Kulesi Raphael'i güvenli bir yere götürmeye yardım etmezse, belki de Mordred Kralkatili eder.

BÖLÜM 19

B Ziyafet salonuna döndüğümde, Kral Auberon Hayır
bana uzun Gracing Biz ile onun Varlık, ama diğer
herkes hala dans ediyor ve içiyor. Yoğun parfüm . kır
çiçekleri yüzeraracılığıyla ve Hava,ve ve
Fey müziğinin hayalet sesleri yüksek tavanlarda yankılanıyor.
Konuklar, kadeh kadeh bal likörüyle ziyafet
masalarının arasındaki pistte dönüp duruyor.

Odanın uzak köşesinde Talan duruyor. Taş bir sütuna
yaslanmış, elinde kristal bir kadeh bal likörü tutuyor.
Mücevherlerle kaplı brokar bir ceket giyen soylulardan
biriyle konuşuyor ve Talan'ın vücudu rahat görünse de
ifadesi yırtıcı. Soylu kelimenin tam anlamıyla korkudan
titriyor, yüzü ay ışığı gibi solgun. İşte benim tatlı, kara gözlü
prensimin etrafındaki herkes üzerindeki etkisi bu.

Dük Ker-Ys'in şok edici beyaz saçlarını arayarak odayı
tarıyorum. Prens Talan, Nivene'nin "Çok sarhoştum ve
uyumak zorundaydım" bahanesini ödünç alsam bana
sevgiyle bakacak biri gibi görünmüyor.

"Jasper, değil mi?" Bir kadının melodik sesi
düşüncelerimi böldü. Döndüğümde onu bir panter kadar
yumuşak hareket ederken, gümüş rengi saçları yeşim rengi
bir elbisenin üzerinde dalgalar halinde dalgalanırken
görüyorum.

Mum ışığı süt gibi tenini ısıtıyor ve gözleri elbisesinin tam tonunda parlıyor. Arwenna şimdi tam karşımda duruyor, bana bakıyor ve tenimde bir ürperti dans ediyor.

Elbiseme bakıyorum. "Jasper, evet. Bunu bugün yardım alarak tasarladı."

Kadehinden bir yudum alıyor. "İlginç. Ben Val Sans Retour Kontesi Arwenna de Bosclair, gerçi bunu zaten bildiğinize eminim. Prensle nişanlanacağım için elbisemi de Jasper dikti elbette."

"Doğru. Çok yetenekli biri." Gözlerimi Arwenna'dan kaçırıp umutsuzca Ker-Ys'i arıyorum.

Arwenna eğiliyor, gitmeme izin vermiyor. "Biliyorsun, Prens Talan ve ben yıllardır birbirimizi anlıyoruz. Ama bazen dikkati dağılıyor. Zaten senin gibi kızları vardı. Senin gibi kir pas içindeki işçi sınıfından pek çok kız."

Bana bakışı omurgamdan aşağıya buz gibi bir dehşet fısıltısı gönderiyor.

"Benim gibi kızlar mı?" Ben soruyorum.

"Senin gibi kızlar." Sesi yükseliyor, yüksek tavanda yankılanıyor. İnsanlar onu dinlerken ziyafet salonunun geri kalanı sessizliğe gömülüyor. "Sıkıcı, önemsiz, kolayca unutilan. Eteklerini yukarı kaldıran, toprağa eğilen ve prensin istediğini yapmasına izin veren kızlar. Elbette, alçaltma yoluyla birkaç dakikalığına dikkatini çekebilirsiniz. Elbette köylü sınıfının aşağılanması onun gibi bir erkeğe çekici gelebilir ama size asla saygı duymayacak, hiçbirimiz duymayacağız. Sana. Saygı. Ait Değilsiniz. Ait. Buraya."

Parmaklarım bardağımın sapını sıkıca kavırıyor. Üzerimdeki tüm bakışları ve odayı delip geçen keskin gerilimi hissedebiliyorum.

Ona doğru eğildim. Nia Melisende insanları memnun eden biri olabilir, ama Nia Vaillancourt tam bir orospudur.

doğru koşullar. Şu anda kişiliklerimi değiştiremem.

"Ben sıkıcı ve önemsiz biriyim, değil mi?" Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum. "Yine de buradasın, dikkatimi çekmek için öfke nöbeti geçiriyorsun, sana bakmamı talep ediyorsun. Seni kabul etmem için çaresizsin. Çünkü prensten bu kadar uzakta oturmak acı veriyor, değil mi? Onun bağlılık sözlerini hak etmemek?"

Yüz hatları solgunlaşıyor ve sonra boynunda pembe lekeler beliriyor. "Ben kraliçe olduğumda, sözlerinden pişman olacaksın. Bana karşı gelenler her zaman pişman olurlar."

"Tuhaf. Kraliçe olacakmış gibi görünmüyorsunuz, en azından yakın zamanda değil."

"Kızlarından birini altı ay öncesinden hatırlıyorum. Onunla bir tatil gezisi sırasında tanışmıştı. Birkaç hafta boyunca onun en sevdiği oyuncağıydı. Daha sonra cesedini yakındaki zambak havuzundan çıkardılar. Prens oyuncaklarından bıktığında böyle olur. Onun ilgisinin sıcak, göz kamaştırıcı güneşinde güzel bir an yaşarsınız. Taktığınız kolye gibi küçük biblolar ve süsler alırsınız ve sizi sevdiğini düşünürsünüz. Sonra seni gölgelerin içine atıyor. Yakında, bir fahişenin şişmiş cesedini daha çıkaracaklar. Ya da seni bir at tarafından çiğnenmiş olarak bulacaklar. Dünya bir başka çaresiz fahişenin yasını tutmayacak. Ama ben hala buralarda olacağım."

"Bahsettiğiniz tüm o cesetler - Ekselanslarını *cinayetle* mi suçluyorsunuz?"

Gülümsemesi duraksıyor ve gözlerinde panik parlıyor.

"Of

Tabii ki hayır. Onun artık kendilerini istemediğini anladıktan sonra kendi hayatlarına son verdiklerini söylüyorum. Sizin gibi hiçbir yerden gelmeyen, zenginlik ve gücün, bir prens tarafından baştan çıkarılmanın ışığında kısa bir süre güneşlenen hiç kimseler. Benim gibi insanlara ait olanın sarhoş edici nektarının tadına varacaksınız. Prestije, paraya bağımlı hale geleceksiniz.

Ve seni doğuran pis domuz çiftliğinin karanlık bilinmezliğine geri gönderildiğinde, sen de ölmek isteyeceksin. O zaman bana dönecek. Senin yerinde olsaydım Nia, Perillos'un yüce tepelerinden Lauron'un pisliğine geri dönmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmeden hemen kaybolurdum. Unutma, Talan ve ben birbirimizi *yıllardır* tanıyoruz. Senin iki günlük koşuşturmandan çok daha uzun süredir."

Bu canavar cadaloz Talan için mükemmel görünüyor, gerçekten. Ama onun gibi biriyle, geri adım atmayı göze alamam. Korku onun gücünü besler.

Yüksek sesle iç çektim. "Mesele de bu zaten, değil mi? Hepimiz birlikte büyüdüğümüz sıkıcı eski şeylerden bıkarız. Eski bir çift terlik gibi, artık o kadar da heyecan verici görünmeyen o rahat ama yıpranmış eşyalar. Seninle evlenmek için çok uzun zamanı vardı. Açıkçası, bunu istiyor gibi de görünmüyor. Sanırım tüm bunlar biraz üzücü görünmeye başladı."

Talan'ı sandalyesinin üzerine yığılmış, bizi eğlenerek izlerken bulmak için keskin bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. Sanırım kadınların onun için kavgaya atmesinden hoşlanıyor.

Masaların üzerinde duran bir kase meyveye doğru yürüyorum ve bir ahududu koparıp ağzıma atıyorum. Kalabalık tekrar mırıldanmaya başlıyor, şüphesiz az önce sebep olduğumuz olayla ilgili dedikodu yapıyorlar. Arwenna'yı dikkatle izlerken bal likörü bardağımı elime alıp bir yudum alıyorum. Zihinsel olarak, konuştuğu her kişiyi not ediyor, tanımlarını ezberliyorum. Daha sonra, bana ne söyleyebileceğini görmek için onları Nivene'e göstereceğim.

Sonunda Dük Ker-Ys'in parlak beyaz saçlarını fark ediyorum. Ona bakmak için döndüğümde, salonun sütunlarından birine yaslanmış beni izlediğini fark ediyorum. Avalon Kulesi'nden önce olduğum kızın bir kalıntısı olarak yüz ifademi kaybolmuş gibi göstermeye çalışıyorum. Bardağıma bakarak, kendimle ne yapacağımı bilmiyormuş gibi davranıyorum. Bir tılsım gibi işe yarıyor. Dük bir anda bana doğru geliyor.

Birkaç adım ötede durur ve derin bir selam verir.
"Sıradaki dansı bana lütfeder misiniz, bayan?"

"Şeref duyarım lordum," diyorum utangaçça. Bardağımı masaya bırakıyorum ve kendimi bundan sonra olacıklara hazırlamaya çalışıyorum; zihin kontrol güçlerinin kafa karıştırıcı telaşına ve ardından kafatasımı parçalayan bir baş ağrısına. Bu deneyimi tekrarlamak için çok az arzum var ama iş iştir.

Dük beni dans pistine götürüyor, sonra sertçe elimi tutuyor. Dük Ker-Ys, Talan kadar iyi bir dansçı değil. İlk dakika içinde iki kez ayak parmaklarıma basmayı başardı, sonra kıkırdadı. "Biraz beceriksizsin, değil mi canım? Merak etme. Sarayda bizimle yeterince zaman geçirirsen öğrenirsin."

Artık bu dansı bitirmek için o kadar çaresizim ki telepati güçlerimi çağırmaya başlıyorum - kırmızı kurdeleler gibi kıpkırmızı büyü ipleri açıyorum. Güçlerimi kullanırken, acı kafatasıma vuruyor, neredeyse nefesimi kesiyor ve parmaklarım geriliyor. Kırmızı bir enerji şeridinin Ker-Ys'in zihnine kaymasını emrediyorum.

Sürekli acı çekerken Ker-Ys'in düşüncelerine konsantre olmak zor, ama neredeyse başarıyorum. Yaşlı, akıllı karmakarışık, arzu ve fantezilerden oluşan bir labirent. Aklındaki en önemli şey, kraliyet prensinin metresiyle dans ederken ne kadar baskın olduğunu hayal etme şekli. Etrafındaki herkes *onun* prensten korkmadığını, liderlik edebilecek gerçek bir erkek olduğunu görebilmektedir.

Ama zihninin derinliklerine daldığımda, bu düşüncelerin kaynağını buluyorum: veliaht prens ve babasının her zaman var olan, iç kemiren dehşeti. Onların beğenisini kaybederse ne yapacaklar? Çılgın bir prensin çılgın kaptisleri yüzünden hizmetkârlar tarafından sürüklenerek ziyafet katında kanlar içinde mi kalacak?

O sapkın prens aniden topraklarına göz dikerse -ya da, dehşetin dehşeti, ne planladığını öğrenirlerse- ne yapacak? Bu ihanet, elbette. Başka yolu yok. Ve Brocéliande'da hainleri öldürme şekilleri herkesin kanını dondurmaya yeter. Ne olabileceğini düşünürsek

Ael'in başına gelenler, yavaşça ve acı çektirerek halkın gözleri önünde iinin boşaltılması, ona merhametli bir ölüm verildi. Peki Ker- Ys'e ne yapacaklardı? Çok daha kötü bir şey. Daha kötüsü olacağını ve bu ceza karşısında cesur olamayacağını, atlar derisini yüzerken onu uzuv uzuv çekerken bir kız gibi ılık atacağını biliyor.

Korkusunun ona karşı çalışmasını sağlayabilirim. Bunu hemen şimdi yapabilir ve bu işkenceyi durdurabilirim. Başım zonkluyor, sanki beynim kör bir kılıçla defalarca şişlenmiş gibi.

Ama kendimi araştırmaya devam etmeye zorluyorum. Goulven hakkında çenesini kapalı tutacağından emin olmalıyım.

Zihninin labirentinde daha derinlere iniyor, Auberon'u alaşağı etme planını arıyorum. Orada birkaç alt soylu ile yapılan toplantıları ve sonra da Goulven adında karanlık bir kişiyi görüyorum. Bazı irkin ve kanlı görevlerde yardımcı olabilecek bir halktan biri.

Dişlerimi sıkıyorum ve güçlerimi o anıya çarparak onu eziyorum. Goulven ismini Ker-Ys'in zihninden siliyorum. Adının ne olduğunu ya da neye benzediğini hatırlamıyor. Aslında, orada olup olmadığından bile emin değil.

Tamamdır.

Şimdi vücudum acıdan titriyor, derim terliyor, çenem sıkılıyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Biraz daha...

Ker-Ys'in keşfedilme korkusuna odaklanıyorum.

Talan zaten biliyor, düşüncelerine fısıldıyorum. Rüyalarındaki sırları ortaya çıkarmış olmalı. Lord Ael ile yaptığınız o grotesk gösteri sizin için bir uyarıydı, sizi bekleyen kaderin bir başlangıcıydı. Talan muhtemelen ziyafetten sonra seni tutuklamayı planlıyor. Ama umut var. Sadece küçük, titrek bir umut ışığı. Tek hoşgörü şansı önce itiraf etmen. Diğer komplocuların isimlerini verersen, Talan ve babası merhamet gösterebilir. Aslında, belki de Talan henüz Kral Auberon'a söylememiştir.

Prens Talan'a tek başına, meraklı kulaklardan uzakta itiraf etmeli ve kendini onun merhametine bırakmalısın...

Geri çekiliyorum, acı hala kafatasımda bir çınlama gibi Lanetli çan.

Ker-Ys solgun, benim hissettiğim kadar hasta görünüyor, ama elimden geldiğince acımı gizliyorum.

"İyi misiniz lordum?" diye sordum.

"Prensle konuşmam gerek," diye mırıldanıyor.

Masumca göz kırpıyorum. "Tabii ki. Onun kulağı bende. Onunla konuşabilirim, birkaç gün içinde senin için bir toplantı ayarlayabilirim."

Titriyor, terliyor. "Şimdi. Lütfen. Mümkün olduğunca çabuk."

Çenemi sıkarak dönüyorum ve Talan'la göz göze geliyorum. Gölgelerin arasında bekliyor, bakışları üzerimde. Çenesini kaldırıyor ve vitray pencerelerden gelen ışık keskin çene hattının üzerinden kırmızı ve mavi renkte süzülüyor.

Ker-Ys ile birlikte Talan'a doğru yürüyorum, parmaklarım hâlâ bileğine nazikçe dokunuyor. Kafatasımda kızgın bir iğne gibi hissetmeme rağmen aramızdaki büyü bağını canlı tutuyorum. Talan sütuna yaslanıp kadehini bana doğru kaldırıyor. Siyah saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşüyor. Alaycı bir gülümsemeyle, "İşte buradasın aşkım," diyor.

"Prensım," dedim. "Dük özel olarak konuşmak istiyor."

Talan kadehinden bir yudum alıyor ve yüzükleri ışıktan parlıyor. "Gece erken. Belki biraz daha geç olabilir."

Dükün tereddüdünü hissedebiliyorum ve onu dürterek korkusunu tam bir dehşete dönüştürüyorum.

"Lütfen, Majesteleri," diye kekeliyor. "Bu... oldukça acil."

Talan'ın parıldayan gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben orada bir şeylerin titreştiğini görüyorum. Hayranlık mı? Hayır, eğlence olmalı.

"Tamam. Beni takip edin." Prens iç geçirir. Kadehini neredeyse masaya fırlatacak ve başka bir şey söylemeden, tüm gözler üzerindeyken salondan çıkmak üzere dönecek.

"Elbette prensim." Ker-Ys peşinden koşuyor, ben de onu takip ediyorum.

Büyük kapılar homurdanarak açılıyor ve koridora çıkıyoruz. Önümüzde yürüyen Talan'ın geniş formuna bakıyorum. Tacı hâlâ yamuk duruyor ve yanından geçtiğimiz bir şövalye heykelinin başına bırakmak için tacını çıkarıyor.

Koridordan ahşap bir kapıyı iterek küçük bir kütüphaneye giriyor. Şöminede bir ateş yanıyor ve ben koyu kırmızı kadife döşemeli ahşap bir sandalyeye çöküyorum, Ker-Ys ile aramızdaki büyülü bağlantı acı verici bir şekilde geriliyor. Talan bir içki dolabını açıyor, bir şişe şarabın tıpasını çıkarıyor ve bize üç kadeh bordo şarap dolduruyor.

Şarabıyla birlikte masasının kenarına tünüyor. "Bütün bunlar ne demek oluyor, beni partiden almak zorunda kalman?"

Dük, "Majesteleri," diye geveledi, "itiraf etmeliyim. Yakın zamanda size ve Kral Auberon'a karşı korkunç bir komplo kurulduğunu öğrendim. Korkarım ki bazı alt soylular komplo kuruyor. Halkı kışkırtıyorlar. Kralın savaşa çok fazla, kendilerine ise çok az harcadığından şikayet ediyorlar. Baronluklarındaki adamların savaşta öldüğünden şikayet ediyorlar. Bu komplocular halkı kraliyete karşı kışkırtıyor. Orduyu kendi taraflarına çekmekten bahsediyorlar. Size isimlerini söyleyebilirim."

"İlginç." Talan bir kaşını kaldırıyor. "Ama çok merak ediyorum. Bu komployu tam olarak nasıl öğrendin Ker-Ys?"

"Ben... Benim kaynaklarım var. I..."

Bağlantımıza bir büyü dalgası daha gönderiyorum. Zihnine fısıldadığımı *biliyor. İtiraf et. Bir hainin ölümünden kaçmanın tek yolu bu.*

"Komplonun bir parçasıydım, Majesteleri." Dük Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar, vücudu titrer. "Ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. İşte bu yüzden itiraf ettim. Bu yüzden

sadakatimi göstermek için. Kefaretimi ödediğimi göstermek için. Şimdi kendimi kanıtlamak için her şeyi yapacağım. Ben bir hain değilim."

"Sadakatiniz. Elbette daha azını talep etmiyorum." Ses tonu buz gibi. "Peki ya ortak komplocuların? Bana birlikte çalıştığın kişilerin isimlerini verecek misin?"

"Size soyluların isimlerini verebilirim elbette prensim. Halktan olanlara gelince... Hiçbiriyle gerçekten tanışmadım. Sanırım... hatırlamıyorum... şüpheli bir adam görmüştüm..."

Talan'ın ifadesi artık neredeyse sıkılmış görünüyor. "Köylüler umurumda bile değil. Nia, bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

"Tabii ki."

Sonunda, Ker-Ys ve benim aramdaki sihirli ipleri serbest bırakabiliyorum. Odadan çıkarken tökezlememek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz acıyla homurdanıyorum ve iki elimle başımı tutuyorum. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyor ve mide bulantısı midemi bulandırıyor. Duvara yaslanıyorum, bu taş oyuklardan birinde kusmamak için gösterdiğim çabadan dolayı titriyorum. Bacaklarım titriyor ve bir yatağa düşüp bir daha asla hareket etmemek istiyorum.

Duvara yaslanıp şarabımı yudumluyorum. Talan kapıyı tekrar açana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Çenemi sıkan baş ağrısıyla saatler gibi geliyor ama belki de sadece birkaç dakikadır.

Talan kapıyı arkasından kapatıyor ve gözleri merakla parlayarak bana bakıyor. "Neyin var senin?"

"Cadoc'la olan bağlantımı acımasızca kestiğinizden beri güçlerimi kullanmak artık acı verici. Şimdi, onları kullandığımda, sanki biri kafamı kesip çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum."

"İlk tanıştığımızdan beri mi?" Parmağını çenemin altından geçirip yüzümü kendine doğru kaldırıyor. Yüzümü inceliyor.

"Evet."

"Neden bundan bahsetmedin?" Elini indiriyor.

"Fark eder mi? Bunu yapmak için bana ihtiyacın var ve şifacıların hiçbirisi bunu bilmemeli."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, sonra ipek bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. "Tabii. Tabii ki. Sanırım öyle değil. Burnun kanıyor."

Burnumu sildim. Mavi ipek üzerinde kırmızı çizgiler.

"Seni odana götüreyim," diyor Talan. "Yarı ölü görünüyorsun."

"Gerek yok," diyorum sertçe. "Oraya kendi başıma gidebilirim."

Bana şöyle bir baktı. "Morgan Kraliyet Hanesi'nin bir prensi bir şey yapacağını söylediğinde senden onay ya da izin istemediği hiç aklına geldi mi? Seninle odana kadar yürüyeceğimi söyledim ve yürüyeceğim. Ve senin için şifacılarımı göndereceğim. Canım ne isterse onu yaparım ve bir gün öldüğümde pişmanlık duymayacağım. Ben olmanın ayrıcalığı bu."

Sözlerinin sertliğine rağmen, sesinin garip bir şekilde rahatlatıcı bulduğum pürüzsüz, lirik bir temposu var.

Kolunu bana uzatıyor, ben de ona yaslanıyorum.

Başını benim seviyeme indirdi. "Hadi o zaman, koridorda olay çıkarmana izin veremem. Ne kadar sinirli olduğunu zaten biliyorum. Başın ağrımasa bile bir davuldan daha sıkı sarılmışsın ve görünürde hiç kurtuluşun yok."

Beni koridorda yönlendirmesine izin verirken gözlerimi kapatıyorum ve kendime onun yanında bir an bile rahat olamayacağımı hatırlatıyorum. Çünkü Ker-Ys'in zihninde Talan'ın benim hakkımdaki gerçeği öğrenirse neler yapabileceğini gördüm ve bu baş ağrısını plajda bir gün gibi gösterecekti.

BÖLÜM 20

L Odamın pencere camlarından süzülen ışık, ipeksi yatak çarşaflarımı mercan elmaslarıyla boyuyor. O tek anın tadını çıkarmak için kendime izin veriyorum.

Memnuniyet.

Bu kalede geçirdiğim iki hafta boyunca, kötü bir uyku ile sürekli uyanık bir hipervijilans hali arasında gidip geldim. Talan'ın beni *bir davuldan daha sıkı sarılmış ve görünürde serbest bırakılmamış* olarak tanımlamasına şaşmamalı.

Odamdan çıktığım an, hislerim harekete geçiyor. Aşırı hız. Sürekli bilgi ve tehdit taraması yapıyorum, tehlikeye karşı tetikteyim, birilerinin gerçeği keşfetmesinden sürekli korkuyorum.

Tüm bunlar olurken, Mordred'in bahsettiği şeyi hissediyorum. Güçlerim artıyor, içimdeki gergin enerji zihnimi kaşındırıyor, patlamakla tehdit ediyor.

Geceleri, huzursuz bir yarı uykuya dalıyorum. Tıpkı Mordred'in bana öğrettiği gibi, uykuya dalmadan önce zihnimdeki perdeyi çağırıyorum. Bu da Rüya Avcısı'nı düşüncelerimden uzak tutmayı başarıyor ama aynı zamanda doğru düzgün rüya görmemi de engelliyor.

Şafak, kendimi yeniden kendim gibi hissedebildiğim zamandır. Şu anda, şeftali rengi sabah ışığı odaya süzülürken,

her şey geçici olarak mükemmel görünüyor. Sabahın sessizliğinde, dışarıda kuş sesleri varken huzur içindeyim. Kendimi tekrar aslanın inine atmadan önce, yumuşak bir yatakta kıvrılmış, sadece Nia olarak geçirdiğim birkaç dakika.

Ben uzanırken kapıdan hafif, gergin bir tıkırtı geliyor. Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve Prens Talan'ın baş metresi Nia Vaillancourt oluyorum.

"İçeri gel," dedim.

Kapı açıldı ve hizmetçim Aisling parmak uçlarında içeri girdi. "Günaydın leydim. Size birkaç dakika daha uyku vereyim mi?"

Aisling'den her sabah güneş doğar doğmaz beni uyandırmasını istedim. Yatakta daha uzun süre kalmak istesem de, şatonun geri kalanı kıpırdanmaya başlamadan önce bazı işlerimi halletmek istiyorum. Şafak vakti uyandırılmak Brocéliande aristokrasisi için neredeyse duyulmamış bir istektir, ancak basit bir çiftçi için o kadar da garip değildir.

"Teşekkürler, Aisling. Ben kalkıyorum. Tanrılar güneşle birlikte doğanlara gülümser."

Elinde bir çay tepsisiyle kapıdan içeri giriyor ve yatağımın yanındaki masanın üzerine bırakıyor. Çaydanlıktan buhar çıkıyor. Kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bana bu kadar erken kalkacağınızı söylemediler ama benim için sorun değil tabii ki." Burnunu çekiyor ve çilli burnunun ucunun kızardığını görüyorum.

"İyi misin, Aisling?"

Başını sallayıp gardırobumu açıyor, sonra da elbise aramak için kıyafetleri karıştırmaya başlıyor. "Oh, şey. Pek sayılmaz. Kocam beni uzun zaman önce terk etti. Sonunda aşkı yeniden bulduğumu sanmıştım. Aslında yeniden aşkı istediğimden değil, ama konuşacak birini arıyordum. Ayrıca evlenirsek, hayatımda başka bir şey yapabileceğimi düşündüm, anlıyor musun? Sanırım daha fazlasını istedim... Hep kırsalda yaşamayı, resim yapmayı öğrenmeyi hayal ettim. Burada olmayı umursadığımdan değil."

Onun nasıl hissettiğini anlıyorum. Ben de kendimi boş banka hesapları ve anneme bakmakla geçen bir hayatın içinde kapana kısılmış hissederdim. "Belki de bunun için bir ortağa ihtiyacın yoktur. Hayatının ne zaman beklenmedik bir yöne evrileceğini asla bilemezsin."

Aisling'in ifadesi aydınlanıyor ve başını sallıyor. "Sanırım. Neyse boş ver. Bugün güzel bir gün, tam anlamıyla güneşli. Rüya Avcısı'nı duymuştum..." Donup kalır ve çilli yanakları kıpkırmızı kesilir. "Özür dilerim leydim. Kendisine böyle hitap edilmesinden nefret eder."

Omuz silkiyorum. "Ona söylemeyeceğim."

Rahatlıyor ve bana gülümsüyor. "Onunla bağlantılı olduğunu duydum. Kızım, Ekselanslarının ruh haliyle havayı kontrol ettiğini söylüyor. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Şimdi büyüdü ama hâlâ kıcıyla dirseğini ayırt edemiyor." Başını sallayarak susuyor.

"Bunu hiç duymadım."

"Ona bunun saçmalık olduğunu söyledim. Öncelikle, aramızda kalsın ama prensin keyfi hiç yerinde değildir. İkincisi, büyü bu şekilde çalışmıyor, değil mi? Bu Rüya Sapı... bilirsin işte. Rüyalar. Ve dili sihirli şeyler yapıyor. Kraliyet ailesinden geliyor. Morgan Kraliyet Hanedanı. Sihirli diller."

"Dili-ne?"

Şiddetle başını sallıyor. "Diliyle büyü yapabiliyor. Yoksa tükürüğüyle mi? Görmedim tabii ki. Prens dilini sık sık görebildiğim söylenemez. Sanırım o da bunu nadiren yapıyor. O daha çok öldürmekle ilgileniyor. Alınmayın."

"Alınmadı."

Konuşurken bir yandan da kıyafetlerimi yerleştiriyor. "Her neyse, kızımın her türlü aptalca fikri var. Aşçı ne derse dinliyor çünkü bir keresinde aşçının çıplak göğsünü gördü ve kaslarını düşünmeden edemiyor. Ona dedim ki, Aela, dedim, Brocéliande'daki erkeklerin yarısının mükemmel göğüsleri var. Biz Fey'iz. İnsan gibi değiliz. Bizim de elmacık kemiklerimiz var, biliyor musun? İnsanlar gibi değil. Biliyor musun?

Neye benziyorlar? Resimli bir kitapta görmüştüm. Yüzü çizilmiş şişmiş bir ayak parmağı gibiydiler. Gözleri olan bir kase ayva sosu gibi. Bu biz Fey değiliz. Ve başka ne var biliyor musun? Bir keresinde aşçıyı pişmemiş ekmek hamurunu okşarken yakalamıştım... şey, ben buna çirkin derdim. Gerçekten, yüzündeki ifadeye bakarak. Elleriyle o hamuru ezme şekli... ve o pişmemiş hamur yığını bana neyi hatırlattı biliyor musunuz? Bir insan yüzünü, gerçekten. Yani, hayal ettiği şey bu, sanırım. İnsanlardan. Düşünsene." Başını iki yana sallıyor ve gözlerinin önünde bir tirbuşon kıvrımı sallanıyor.

Çayımı yudumlarken kelimelerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. İlk başlarda Aisling'in sık sık yaptığı kelime bombardımanı başımı döndürüyordu. Ama yavaş yavaş, sabah uyanma sürecimin önemli bir parçası haline gelene kadar onlara alıştım. Şimdi, güçlü çayla birlikte, onun bilinç akışı beynimi zıplatıyor.

Yüzümü yıkamam için yatağımın yanına sıcak su koyuyor ve yeni bir havluyu kabartıyor. "...ve bana dedi ki, bu bir deniz ejderhası değil, bu bir balina. Bunu hayal edebiliyor musun, Nia? Yetişkin bir kadın balinalar ve diğer efsaneler hakkında konuşuyor. Gidip kahvaltınızı getireyim leydim. Bugün nerede yiyeceksiniz?"

"Sanırım yirmi dakika içinde Barenton Kulesi'nin balkonundaki koridorda kahvaltı edeceğim."

"Pekâlâ leydim. Onu oraya koyacağım. Bugün bir infaz olacak, bu heyecan verici."

Kalbim hızlanıyor. "Kimden?"

Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Hainler. Casuslar. Bize yaptıkları onca şeyden sonra bile gizlice insanlarla çalışan insanlar. Onların icabına bakıldığını gördüğüme üzölmeyeceğim. Kralın Gözcüleri bizi koruduğu için şanslıyız. Kıtlığa insanlar ve yarı-Feyler sebep oldu, biliyorsunuz."

Sertçe yutkunuyorum, yüz ifademi kontrol etmeyi başarıyorum. "Oh. Gerçek yarı-Fey mi buldular? Ne kadar korkunç."

Başını iki yana sallar. "Tanrılar, umarım öyle değildir. Bence Feyler hain. Kim bilir insanlar ihanetleri için onlara ne ödüyordur? Giyin o zaman. Kahvaltınızı balkona getireyim."

Telaşla odadan çıktı.

Sonunda kendimi zorla yataktan çıkardım ve güneşten sıırılsıklam olmuş banyoda birkaç dakika yıkandım. Aisling'in benim için bıraktığı elbiseyi giyiyorum; lüks bir kumaştan, soluk gümüş rengi korsajlı ve çan kollu, deniz mavisi. Sonra masanın yanına oturuyorum ve çekmecedен boş bir kâğıt alıyorum. Kendime bir fincan çay daha dolduruyorum. Dikkatlice, dün gözlemlediğim her şeyi özetleyen şifreli bir mesaj yazıyorum. Kadroya katılan yeni muhafızı, doğu duvarındaki sarmaşıklarla kaplanmış bölümü, Kont Cian'ın uşağıyla olan ilişkisini ve devriye rotasındaki değişikliği ayrıntılarıyla anlatıyorum. Suikastı planlamaya yardımcı olacak aklıma gelen her detayı.

Çayımı yudumlarken, kırılmaz olması gereken bir kod kullanarak küçük harflerle yazıyorum, bu yüzden bunu istediğim kadar hızlı yapamıyorum. Eğitim sırasında bu derslerin çoğunu kaçırdığım için şifreleme becerilerim hala oldukça temel. Yazmayı bitirdiğimde çayı bitiriyorum, ardından kağıdı yuvarlayarak elbisemin koluna geçiriyorum. Elbisemin üzerine mavi bir pelerin çekiyorum.

Kapıyı açtığım anda omuzlarım biraz geriliyor. Burada birinin beni ne zaman izleyeceğini asla bilemem. Boş koridorlarda ilerlerken hareket olup olmadığına bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Sadece taş zemini yıkayan sabah ışığı, yosunlarla yeşillenmiş çatlaklar ve kurşunlu pencerelerin etrafında yetişen çiçekler-karanfil ve yüksükotu. Bir köşeyi dönüyorum ve taze bir buket çiçek taşıyan bir hizmetçi yanımdan geçiyor. Ben geçerken hafifçe eğiliyor.

Pencereden dışarı baktığımda kalbim küt küt atıyor. Pencereye bir adım daha yaklaşıyorum, nefesim camı bulandırıyor. Orada, çok altımda, büyük bir ahşap platformun kurulduğu taş bir avlu var. Üstüne on metal blok dizilmiş, üzerlerinde kavisli girintiler var.

Boyunların uzanacağı yer. Kanım dondu. Bunlar Avalon Kulesi ile çalışan gerçek casuslar için mi?

Tüylerim diken diken oldu.

Yürümeye devam ediyorum ve balkona ulaştığımda, karla kaplı topraktan yüzlerce metre yukarıda, kış havasına çıkıyorum. Bakışlarım duvarların üzerinde geziniyor. Corbinelle şehrinin büyük kısmı buranın batısına doğru yayılıyor, bu yüzden doğudaki manzara donmuş ağaçlardan oluşan bir manzara. Paimpont Nehri ormanın içinden geçiyor ve metalik bir parıltıya sahip bir göle doğru genişliyor, yüzeyinden sis kıvrılıyor. Bugün hava serin ve berrak, güneş ışığı kardan elmas gibi parlıyor. Bir sandalyeye çöküyorum, hemen yanımda havayı ısıtan bir mangal var. Bakışlarımı göle çevirdiğimde, Avalon Kulesi'ne duyduğum özlemin keskin bir acısını hissediyorum.

Kapı arkamdan gıcırdayarak açılıyor ve Aisling balkona adım atıyor. Önümdeki masaya bir tepsi bırakıyor; içinde sıcak ekmek, çay, bal likörü ve çilek var. "Buyurun leydim. Aşçıya sevdiğiniz biberiye baharatlı ekmeklerden biraz daha yaptırdım. Bu sefer ona göz kulak oldum, hamurla uygunsuz bir şey yapmadığından emin oldum. Biliyor musun, küçük bir kızken içinde yaşayabileceğim ev büyüklüğünde dev bir ekmek hayal ederdim."

"Oh?"

Gözlerini manzaraya dikeyor. "Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Burası gerçekten de kaledeki en güzel yer."

"Ve doğuya bakıyor," diyorum gülümseyerek. "Yani bazen buradan neredeyse köyümü görebileceğimi düşünüyorum."

"Seni zavallı şey. Onu çok özlüyor olmalısın."

"Ama burada olduğum için çok şanslıyım, Aisling." Gülümseyerek ekmeklerden birini yağlamaya başlıyorum.

Elbette bu noktaya gelmemin asıl nedeni muhteşem manzarası ya da Lauron'daki evime duyduğum sözde özlem değil. Barenton balkonundan ana kapıyı ve devriye yollarından birini görebiliyor olmam. Bu noktadan

gelen giden herkesi, farklı muhafızları ve alışkanlıklarını not edebilirim. Üstelik Auberon'un kuledeki yatak odasının pencerelerinden biri buradan görülebiliyor. Şimdiye kadar onu iki kez gördüm. Tüm bunlar Avalon Kulesi için hazırladığım günlük raporlara giriyor.

Şimdiye kadar, prensin ve kralın odaları hariç, kaledeki her kuytu köşenin haritasını çıkardım. Metresim olsun ya da olmasın, ikisinin de yatak odasına girmeme izin yok ve çaresizce içeri girmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Daha da endişe verici olanı, İskoçya'daki savaş hakkında hiçbir bilgi bulamadım. Ortaya çıkarmam gereken Fey planlarından hiç bahsedilmiyor. O savaşta her gün binlerce kişi ölüyor ve ben hiçbir şey öğrenemiyorum. Zamanımız tükeniyor.

Aisling, "Kahvaltının tadını çıkar," diye cıvıldıyor ve beni balkonda yalnız bırakıyor.

Yemek yerken, açık kapıların önünde nöbetçi değişimini izliyorum. Bir tüccarın geçişini yakından izliyorum. Muhafızlar değişirken, her zaman yaptıkları gibi onu denetlemiyorlar.

Sonra tanıdık bir figür kuleler arasındaki alt köprülerden biri boyunca ilerlerken geriliyorum. O kadar uzakta ki neredeyse onu fark edemeyecektim ama Talan'ın tuhaf bir şekilde dikkatimi çekiyor, sanki etrafındaki tüm ışığı içine çekiyor. Merdiven boşluğundan inip avluya doğru ilerlerken bakıyorum, siyah pelerini arkasından geliyor.

Bu saatte ayakta ne işi var?

Avluyu geçiyor, duvarın yanında daha önce not ettiğim, çalılıklar ve çitlerle gizlenmiş bir noktaya doğru kararlı bir şekilde yürüyor. Sabah güneşi doğudan geldiği için o bölge gölgede kalıyor. Orada durup beklerken avludaki hiç kimse onu göremez.

Ve kimi beklediğini görmem uzun sürmedi.

Her gün kaleden geçen düzinelerce ulaktan biri olan bir ulağın siyah ceketini giymiş bir atlı kapıdan içeri giriyor. Görünüşe göre

En yakın ahıra gidiyor ama en kestirme yoldan gitmiyor. Talan'ın yanından geçerken ona gizlice bir paket atıyor. Hayır, paket değil, kıpkırmızı bir zarf. Talan onu siyah pelerininin içine sokar ve kaleye doğru geri döner.

Bir prens neden gizli mesajlar almak istesin ki?
Krala karşı kurduğu komplonun bir parçası sanırım.

Kaşlarımı çatıyorum. Her neyin peşindeyse, kesinlikle Avalon Kulesi'ne rapor vermeye değer.

Ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerimdeki kırıntıları temizliyorum.

Yeni bilgilerimi depoladıktan sonra spiral merdivenleri kullanarak kalenin en alt katına kadar iniyorum. Kapıda bir muhafız bekliyor, ben avluya adım atarken o da beni takip ediyor.

Derim karıncalanıyor. Ne zaman saraydan çıksam, biri beni takip ediyor. Talan yalan söylediğimden şüphelendiği için mi yoksa krala karşı gizli silahını korumaya mı çalışıyor?

Dışarı çıkıyorum, botlarım keskin karda çitirdiyor. Bir çitin üzerinden geçerken tökezliyormuş gibi yapıyorum. Kolumdaki parşömenin avucuma düşmesine izin veriyorum ve onu hızla dikenli çitin altına itiyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, beceriksizce gülüyorum ve pelerinimdeki karı fırçalıyorum. Yürümeye devam ediyorum. Nivene'nin adamlarından biri mesajı alıp ona ulaştıracak ve o da bu gece Avalon'a götürecektir.

Kaleye doğru geri döndüğümde, güneşte parlayan parlak bir şey gözüme çarpıyor.

Mordred'in gümüş güvesi ben onu izlerken karın üzerinde çırpınıyor, sonra da uçup gidiyor.

Pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum.
Babam beni görmek istiyor.

BÖLÜM 21

I Geçidi kullanmak için gece yarısına kadar bekleyip avlunun gölgeleri arasından süzölmek. Geçit muhafızlarının

vardiya değiştiriyorlarsa, dikkatleri en çok onlar dağılır.

Yıldız ışığının altında, buz gibi rüzgâr yanaklarımı ısırırken soğuk toprağın üzerinde aceleyle ilerliyorum. Neredeyse tüm ışıkların karardığı şatoya dönüp bakıyorum. Boş avluda gölgeler birikiyor. Büyük söğüt ağacının yanından hızla geçerek geçidin sivri taşlarına ulaşıyorum. Etrafıma baktığımda tek bir insan bile göremiyorum; sadece uçsuz bucaksız duvarlar ve taşlara tırmanan, rüzgârda hışırdayan sarmaşıklar.

Derin bir nefes alarak geçide yaklaşıyorum, büyüőü bedenimde titreşmeye başlamış bile. Önümde karanlık bir gözyaşı açılıyor ve içine dalıyorum. Yere düşüyorum, soğuk toprak avuçlarımı ve dizlerimi ısıyor.

Yukarı baktığımda, Mordred'in karşımda durduğunu, Avalon'un yüksek, oyma dolmenleriyle çevrili olduğunu görüyorum. Ay ışığı dikenli tacında parlıyor. "İşte orada, Morgan Hanedanı'nın varisi. Kafatasını ağırlaştıran kadim tacının ağırlığını hâlâ hissedebiliyor musun?"

Ayağa kalkıp kendimi fırçalıyorum. "Umarım bu önemlidir. Hiçbir şey kimliğimi gizlememi sağlayamaz.

Auberon'un ölümcül düşmanıyla sohbet etmek için bir portal."

"Nankör bir çocuğa sahip olmak bir yılanın dışından daha keskindir..."

"Shakespeare okudun mu?"

"Mmm. Yüz yıl dolduğunda ve tek günlük özgürlüğüme kavuştuğumda yapacağım ilk şey elime mümkün olduğunca çok kitap almak olacak."

"Ve bir sonraki yaptığınız şey İngiltere'yi ziyaret eden Amerikalı bir kadının rahatlığını bulmak mı?"

"Onun gibi bir şey. Konfordan bahsetmişken, Perillos Kalesi'ndeki hayattan keyif alıyor musunuz? Bana lüks görünüyor. O güzel kıyafetler. Danslı ziyafet. Balkonda kahvaltı. Bahse girerim daha uzun kalmak isteyeceksiniz."

Danslı ziyafet sözlerini söylediğinde, yumuşak ses tonunda hafif bir gerginlik belirdi.

Parmaklarım gerildi. "Kesinlikle olmaz. Auberon ve Talan ölür ölmez oradan çıkacağım. Umarım bu gerçekten önemlidir. Sadede gelebilir misin?"

"Sevgilinizi Avalon Kulesi'ne getirmek istediğinizi hatırlıyor gibiyim."

Göğsümde umut kıvılcımları çakıyor. "Evet. O artık benim sevgilim değil ama evet. Onu sınırdan nasıl geçirebileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Rüzgâr koyu renk pelerinini savuruyor. "Bir yolu var." Kalbim küt küt atıyor. "Nasıl?"

"Görünüşe göre *yeni* sevgilin Rüya Avcısı'nda Auberon'un askerlerinin sürekli kullandığı geçitlerden birinin anahtarı var. Brocéliande'dan Prydyn'e birkaç kişiyi transfer etmek için kullanılabilir. İskoçya, sanırım, bugünlerde bildiğiniz gibi. Auberon anahtarı ona verdi çünkü Rüya Avcısı'nın insanlara karşı savaşına katılmasını istiyordu. Ama Talan işbirlikçi bir amcık olduğu için bundan kaçındı."

Bunu düşündüm. "Peki, anahtarı Talan'dan nasıl alabilirim?" "Odasında, masasının en üst çekmecesinde."

"Anahtarın hâlâ çalıştığını nereden bileceğim? Bristol'daki bir görevde, elimize geçtiğinde işe yaramayan bir anahtar için günlerce uğraştım."

"Hâlâ çalışıyor. Güven bana."

Yorgunluk konsantre olmamı zorlaştırıyor ama düşüncelerimi keskinleştirmeye çalışıyorum. "Muhtemelen odasına girebilirim ama onun haberi olmadan değil. Ve portal anahtarının yerinde olmadığını anladığında, benim yaptığımı anlayacaktır."

"İşte bu yüzden bunu senin için yaptım." Mordred cebinden gümüş bir bilezik çıkarıyor - Bristol'daki memurdan aldığımız anahtara çok benziyor. "Bu tam bir kopya. Elbette işe yaramayacak ama Prens Talan İskoçya'ya gitmeye karar vermezse bunu asla öğrenemeyecek." Bana uzattı.

Onu pelerininimim cebine sokuyorum. "Bundan ne kazanacaksın?"

"Bundan elde ettiğim şey yaptığım anlaşmayı yerine getirmek. Ben Raphael'i çıkarmana yardım edeceğim, sen de Avalon Kulesi'ni yok etmeme yardım edeceksin. Pazarlıkların nasıl işlediğini unuttun mu? Bana güvenmen gerekecek."

Bir akrebe güvenmeyi tercih ederim. "Tamam. Gerçek anahtarı almayı başarırsam sana haber veririm."

Gülümsüyor. "Gerek yok. Ben izliyor olacağım." "Tamam. Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Benim de sana bir uyarım var. Arwenna adında yılan gibi bir kadınla tanıştın."

"Farkındayım."

"Seni öldürmeye çalışacak. Kısa bir süre önce gırtlığın için ölümcül bir zehir tedarik etti."

Boğazım kurudu. "Ah. Belki de onu aşağılayarak biraz fazla ileri gittim."

"Gördün mü? Seninle ilgilenmekten başka bir şey yapmadım." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ve hayır, bunun senin hakaretlerinle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Senin ölmeni istiyor çünkü Talan'ın karısı olmak istiyor. Bu kadar basit."

"Zehirden nasıl kaçınabileceğimize dair bir öneriniz var mı?"

"Şu ana kadar kararsız. Zehrin izinin kendisine kadar sürüleceğinden ve onunla evlenme şansını kaybedeceğinden endişeleniyor. Mutfakta rüşvet verebileceği birini bulması gerekiyor. Bu gerçekleştiğinde sana haber veririm."

Lanet olsun. Bu, herhangi bir yemeğin tadını çıkarmayı çok zorlaştıracak. "Teşekkürler."

Ay'a bakıyor ve soluk mavi gözlerinde parlıyor. "Tüm bunların nasıl olduğunu hiç merak etmiyor musun, Nia?"

"Neden bana her şeyi doğrudan söylemiyorsun?"

Bakışlarına karşılık veriyor. "Çünkü Fey olmak manipölasyonla ilgilidir. Eğer benim tarafımdan yetiştirilmiş olsaydın, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olurdun."

Gözlerimi kısıyorum. "Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Burada kalabildiğin kadar kalmamı istiyorsun çünkü on beş yüzyıldır burada tek başına kapana kısılmış durumdasın, hiç gerçekleştirmemiş bir ziyafet planlıyorsun ve bir arkadaşına ihtiyacın var. Tüm Feyler sarayınızdan gitti ve artık dünyayı sadece küçük casus güveleriniz aracılığıyla görebiliyorsunuz. Sanırım Shalott Leydisi'nin neler hissettiğini artık biliyor olmalısınız."

Bana bakarken solgun gözlerinde yıldız ışığı parlıyor. "Hayır, istemiyorum çünkü o da Merlin gibi Fey'e ihanet etti ve benim işim ölümlerin intikamını almak. Birbirimize hiç benzemiyoruz. İşte bu yüzden tüm bunların nasıl ortaya çıktığını bilmen gerekiyor."

"Fey'e ihanet etti de ne demek?"

"Arthur'la savaşa girmemi hiç istemedi. Birlikte savaşın gidişatını değiştirebilecek olmamıza rağmen Shalott ordusunu bana yardım etmek için toplamayı reddetti. Kazanabilirdik. Bu yüzden annem sadece Avalon savaşçılarıyla gitti. Peki ne yapması gerekiyordu? Başka seçeneğimiz yoktu. Arthur Avalon'u ele geçirmek istiyordu. Merlin, Morgan'ın tahtını kendisi için istiyordu. Arthur'u, Guinevere'i ve Lothian Kulesi'ndeki diğerlerini öldürmeyi başardım ama Merlin hâlâ hayattayken bu yeterli değildi. Annemle beni avladı ve gerçek savaş başladı. O

Morgan Evi'nde benim dışımda herkesi yok etti. Ben onun için çok güçlüydüm."

"Hepsi öldü mü?" Sessizce sordum.

"Sanırım öyle. Ve bu yüzyıllar boyunca Merlin Hanedanı'nı katletmeyi, Avalon'u onların kanıyla yıkamayı planlıyordum. Merlin'in soyundan gelen birinin gerçek kralmış gibi davranarak tahtıma oturmasına izin vermeyi reddettim. Ama Merlin, o açgözlü pislik, beni burada tuzağa düşürdü ve Brocéliande'ı yarattı. Korkak oğlunu gazabımdan sakladı, tüm sarayını sakladı. Feyleri Auberon'un gerçek kralları olduğuna inandırdılar ve şimdi Auberon kendi sahte krallığında bir gaspçı olarak hüküm sürüyor. Tahtta bir taklitçi. Gölün Hanımı Nimuë, Merlin'i affedemedi. Sonunda hepimiz tuzağa düştük, değil mi?"

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Tamam, bu gecelik bu kadar tarih yeter. Casus güvelerde gördüğün başka acil bir şey var mı?"

"Avalon Kulesi'ndeki güveden öğrendiğime göre, Pendragonlar'ın entrikaları Auberon'un ordularına karşı kullanmayı planladıkları b i r tür yeni silah tasarlamayı içeriyor." Kaşlarım havaya kalktı. "Benim bu konuda bir sorunum yok.

Başka bir şey var mı?"

İç çekiyor. "Evet. Belki de bu senin önemseyeceğin bir şeydir. Avalon Kulesi'ndeki arkadaşların yakında ihanetin acı kokusunu tadacaklar. *Bununla* ilgili bir sorunuz var mı?"

Omurgama bir ürperti yayılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Odanızdaki yarı-feyler mi? Tana ve... Serana? Ve şu Darius denen adam. Olacaklar için çok kötü."

Kalbim daha çok çarpıyor ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Ne olacak?"

Dilini şaklatıyor. "Pendragonlar dehşet dolu bir gece planlıyorlar. Bu gece. Karanlıkta suikastçılar. Düşman olarak gördükleri herkes, yani Fey kanı taşıyan herkes. Arkadaşların kuledeki odalarında güvende olduklarını sanıyorlar. Yanılıyorlar."

Nefesim daralıyor. "Buraya gelir gelmez bunu bana neden söylemedin? Onları uyarmalıyım." Başka bir şey düşünmeden göl kıyısına geri dönüyorum.

Mordred kolumu tutuyor, parmakları pazumu sıkıyor. "Eğer Brocéliande'daki odana geri dönmezsen, kimliğin açığa çıkacak. Sonra ne olacak? Kendini o küçük infaz bloklarından birinde bulacaksın."

Ay'a bakıyorum. "Birkaç saatim var. Oraya zamanında gidip dönebilirim."

"O küçük çilli hizmetçi şafak vakti seni yatak odandan kaybolmuş bulacak."

"Mordred. Onları uyarmalıyım." Kolumu çekip kurtardım. "Bana söylediğin anda uyaracağımı biliyordun."

Mordred omzumun üzerinden bakıyor ve mavi gözlerinden mesafeli bir bakış geçiyor. "Belki de senin daha güçlü şeylerden yapılıp yapılmadığını görmeyi umuyordum. Bazen fedakârlık yapmak gerekir. Ama hayır, her şeyi kolayca soğuk rüzgârlara bırakıyorsun."

"Evet, sen olmadığımı söylemekten mutluluk duyuyorum." Etrafımdaki boş, çorak alana bakıyorum. "Belki de kendine daha az benzeseydin, hayatını bu kadar yalnız sonlandırmazdın." Bunun üzerine dönüp koşmaya başlıyorum. Tekneyi Avalon'a götürmek, arkadaşlarımı uyarmak ve geri dönmek için sadece altı saatim var.

BÖLÜM 22

A Lothian Kulesi'nin merdivenlerini koşarak çıkarken
diğerlerim çığlık atıyor. Astımım kışın her zaman çok daha
kötüdür. sırasında fiziksel efor. Ben kayıtsız
büyüdü Çünkü o değil görünüyor içinrahatsız Ben
içinde

Brocéliande.

Ama bu gece, gölde kürek çektikten sonra Camelot sokaklarında yukarı doğru koştum ve birkaç kat merdiven çıktım, hırıltılı nefes alıyorum, nefesim kesiliyor. Endişe de yardımcı olmuyor. *Lütfen geç kalmama izin verme. Lütfen geç kalmama izin verme.*

Astolat Atrium'da hain demi-Fey'e karşı nöbet tutan bir Demir Lejyonu öğrencisi yok ve bunu kötüye işaret olarak alıyorum. Birisi onları geri çağırmış. Bu demi-Fey'leri gözetlemeye gerek kalmadığı için mi?

Lütfen geç kalmayayım.

Odamızın kapısına ulaşıyorum ve çarparak içeri yuvarlanıyorum. Arkadaşlarımı boğazları kesilmiş halde bulmayı bekliyordum ama beni odada karşılayan ilk ses Serana'nın horultuları oldu.

Tana yatağında doğruluyor, saçları dağılmış, gözleri şaşkınlıkla kırpışıyor. "Nia?" diye mırıldanıyor uykulu uykulu.

"Çabuk," diye bağıyorum, zor nefes alıyorum. Ciğerlerim her nefeste feryat ediyor, kırık bir düdük gibi ses çıkarıyor. "Anahtarı... kilitlemeliyiz..." Konuşmaya devam edemiyorum, başım dönüyor. Tökezleyerek komodine gidiyorum ve çekmeceyi açıyorum, i ç i n d e fazladan inhalerimi bulmayı umuyorum. Onun yerine üç tarak, *Vampirler Sert Kalır* adlı bir kitap ve parıltılı göz kalemi buluyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, nefesim kesiliyor.

Biri yatağında oturuyor. Bıçağımı çektim, dövüşmeye hazırdım.

"Nia!" Darius diyor.

"Darius." Nefes veriyorum. "Burada ne işin var?"

"Özür dilerim," diyor. "Kendi odamda kalmak istemedim. Ortam *çok* düşmanca bir hal almaya başladı, ben de sen gittiğine göre birkaç gün burada kalabilirim diye düşündüm."

"Nerede... eşyalarım..."

Komodinin ikinci çekmecesini açıyor ve ben de karıştırıp inhaleri buluyorum. Ağzıma götürüyorum, iki derin nefes alıp ciğerlerime çekiyorum.

"Kapıyı kilitle," diye geveliyorum, hâlâ yarı nefes nefese. "Suikastçılar geliyor."

"Neler oluyor?" Serana gözlerini ovuşturarak mırıldanıyor. "Burada ne yapıyorsun, Nia?"

Darius uyandığında çok daha iyi çalışır. Yataktan fırlar ve Serana'nın bir sürü eşyasının altında oda anahtarını bulmak için çabalar. Birkaç saniye içinde kapıya varıp kilidi çeviriyor.

Inhalerimi göğsüme bastırıyorum. "Sizi uyarmaya geldim. Demir Lejyonu bu gece saldırıyor. Kuledeki tüm demi-Fey'leri hedef alıyor. Başka hangi demi-Fey'i uyarmamız gerekiyor?"

"Hiç kimse," diyor Tana. "Bizim dışımızda hepsi İskoçya'da. Viviane İrlanda'da, yedek bir operasyon üssü hazırlıyor."

"Oh," diyorum, kendimi hasta hissederek.

Bu yüzden Demir Lejyonu bugün saldırımayı seçti. Alt edilmesi gereken sadece üç demi-Fey vardı. Üstesinden gelmek kolaydı ama

Diğerlerine korkunç bir mesaj.

"Bu bilgiyi nereden aldın, Nia?" Serana soruyor.
"Brocéliande'da olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim."

Darius kaşlarını çatıyor. "Peki Demir Lejyonu hakkında nasıl bir uyarı aldın?"

Mordred'in Baldıran Yemini onlara ne kadarını anlatabileceğimi sınırlıyor. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan, geliyor olmaları."

Serana bana bakıyor. "Mordred miydi?"

Darius başını sallar. "Ama Avalon Kulesi'nde neler olduğunu nereden bilebilir ki? Avalon'dan ayrılamaz."

Sırf onları bilgilendirmek için yeminden ölecek değilim. "Bilgi için güvendiğim bir kaynaktı. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Fark etmez," diyor Tana. Ve bir an için, Baldıran Yemini'nden kalan yara izinin hâlâ görülebildiği avucuma baktığını görüyorum.

Serana silah sandığına döner ve onu açar.
Kavisli bir bıçak çıkarıyor ve iki kez sallıyor.

"Al." Tana bana doğru yürüdü ve bir su şişesi uzattı. "İç. Brocéliande'dan buraya kadar koşmuş gibi görünüyorsun."

"Öyle sayılır." Tana'nın tercih ettiği soğuk yasemin çayından uzun bir yudum alıyorum. Şu anda cennet gibi hissettiriyor.

"Darius, balta mı kılıç mı?" Serana kemerine bir bıçak sokarak soruyor.

"Sana doğum gününde verdiğim o güzel bıçak sende mi?" Darius sorar.

"Hayır, demircide. Kabzasının ayarlanmasını istedim."

"Kulpun nesi var?"

Serana'nın kızıl saçları ay ışığında parıltıyor. "Yok bir şey, sadece daha büyük seviyorum."

"Önemli olan pommel'in büyüklüğü değil, o-"

"Merhaba!" Ben diyorum. "Suikastçılar, hatırladınız mı?"

"Bana bir balta verin," diyor Darius somurtarak.

Serana ona bir balta fırlatır ve o da baltayı ustalıklı bir elinde tutup döndürür.

"Nia? Silahın var mı?" Serana

soruyor. "Sadece bir hançerim var."

"Al." Bana eğri bıçağı uzattı. "İhtiyacın yok mu?" diye sordum.

İki tane kötü görünümlü topuz çıkarıyor ve bana sırtıyor. "Birkaç kemik kırmak istiyorum."

"Sanırım bu sefer geride kalacağım," diyor Tana. "Ama seni destekleyeceğim."

"Bunu sen yap, tatlım." Serana kapıya bakıyor. "Çok minnettarım." Ona gülümsüyorum. Hepimiz ayağa kalkıp hazırlandık.

"Tam olarak ne zaman geliyorlar, Nia?" Serana söylüyor. "Bilmiyorum. Gece bir ara."

"Ve bu gece geleceklerinden emin misin?"

Tereddüt ediyorum. "Oldukça eminim."

"Çünkü bütün gece burada aptallar gibi uyanık beklersek ve hiçbir şey olmazsa, kendimi biraz kırgın hissedeceğim."

"Ben-"

Kapı kolu yavaşça dönmeye başlıyor ve hepimiz sessizliğe gömülüyoruz, geriliyoruz. Nefesimi tutuyorum. Kapı titriyor.

"Kilitli" diyor dışarıdan biri.

"Boş ver," diye cevap verir başka bir ses. "O eski kilitler birkaç tekmeye dayanmaz."

Darius bana bakıyor, baltasını sıkıca kavırıyor. "Hazır mısın?" diyor dışarıdan gelen ses.

Bir saniye sonra kapı gümbürdüyor ve titriyor. Sonra gümbürdüyor Tekrar. Önce o olur a üçüncü Zaman, Serana anahtarı yavaşça kilide sokar ve kapıyı çekerek açar. Maskeli bir adam tökezleyerek odaya girer, açık kapı onu h a z ı r l ı k s ı z yakalamıştır. Serana'nın gürzü vınlayarak içine onun kol ile

a mide bulandırıcı

Çıtırıtı.

O

Çığlık atıyor ve ikinci bir adam onu kapıdan takip ediyor. Bıçaklarımdan birini ona fırlattım. Böğrüne saplandı ve sendeleyerek geriye düştü.

O sırada üç adam daha içeri dalıyor, içlerinden biri kendini Darius'un üzerine atıyor. Serana bir diğeriyle dövüşüyor, güzlerini savurdukça parlıyor. Üçüncü adam onu arkadan yakalamaya çalışıyor ve ben de kılıcımı kalçasına saplıyorum. Acıyla çığlık atıyor ve yere yuvarlanıyor.

Darius kendisiyle dövüşen adamı etkisiz hale getirmeyi başarır, ancak başka bir adam üzerine atlar ve ona kötü bir bıçak saplar. Darius homurdanarak geriye düşüyor. Yan tarafını tutuyor ve dizlerinin üzerine yuvarlanıyor.

Tana öfkeyle çığlık atarak adama bir çaydanlık fırlatır. Bunu, hepsi paramparça olan bir çay fincanı yağmuruyla takip ediyor.

Ve sonra, geldikleri gibi aniden geri çekiliyorlar, odadan çıkmak için birbirlerini eziyorlar. Yaralılarından birini sürükleyerek götürüyorlar, giderken de kapıyı tekmeleyerek kapatıyorlar. Serana peşlerinden koşmaya hazırlanıyor ama ben kolundan tutuyorum. "Darius," diyorum.

"Doğru." Gözleri parlıyor ve arkasını dönerek Darius'a doğru koşuyor.

Şimdi cenin pozisyonunda, yan tarafını tutuyor. Tana onun yanında diz çöküyor ve kana bulanmış gömleğini açıyor. Sığ bir yaraya benzediğini görünce rahatladım.

"Çok kötü olduğunu sanmıyorum," diyor Darius acıyla yüzünü buruşturarak. "Beni bu hale getirmesine izin vermemeliydim."

"İki tanesiyle dövüşüyordun." Serana masasının çekmecesini çekip açıyor ve bir ilk yardım çantası çıkarıyor.

"Tüm arkadaşlarını uzaklaştırmak için çok mücadele ettiler," diyorum. "Elbette," diyor Tana acımasızca.

"İçlerinden birinin yakalanıp sorgulanacaklar."

"Yarın topallayan bir grup Demir Lejyonu pisliği için gözünüzü dört açın," diyorum.

Serana, Darius'un kesiğini alkolle silerken, "Bıçaklarıyla

güzel hareketler yapıyorsun, Nia," diyor. "Bir yıldan kısa bir süre önce buraya gelen aynı kız olduğuna inanmak zor."

"Tana'nın çaydanlık manevrası kadar iyi değildi."

"O efsanevi aydanlık Dadı," diyor Serana. "aydanlığı ve fincanlarıyla kötöleri alt etmeye yeminli."

Tana, "Gülebilirsiniz ama o demlikteki çay sıcak olsaydı yüzü erirdi," diye belirtiyor.

"Kim gülüyor?" Serana diyor ki. "Yarın, ay şiddetinin karanlık sanatlarında bildiğin her şeyi bana öğretmeye başlamanı istiyorum."

Sırıtiyorum ve nispeten yara almadan kurtulduğumuz için rahat bir nefes alıyorum. Mordred ne derse desin, buraya gelmek doğru bir karardı.

Serana yarasını dikerken Darius'a bakıyorum. Yara izi kalacak ama iyileşecek. Bir elimi saçlarımda gezdirerek, "Kalamam. Hizmetçim gittiğimi fark etmeden önce Brocéliande'a dönmeliyim."

"Ooooh," diyor Serana tiz ve sahte bir sesle. "*Hizmetçim*."

Omzuma dokunduğunda Tana'nın gözleri parlıyor. Eğiliyor

fısıldayarak, "Arkanı kolla. Kartlar bana senin için sonsuz bir tehlike gösteriyor."

Geri çekilip ona gülümsüyorum ve bu durum beni rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. "Sonsuz tehlike mi? arşamba olmalı."

* * *

Merdivenlerden tekneme inerken, ortak odalardan birinden gelen vahşi, gürültülü kahkahaları duyuyorum. Kahkahası anıran bir sırtlana benzeyen tek bir kişi var.

Tarquin.

Koridorun ortasında durdum. Dışarıya koşuyor olmalıydım ama bu saldırının arkasında Tarquin'in olduğundan eminim.

Dönüyorum ve meşalelerle aydınlatılmış koridordan ortak salona doğru yürüyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve kırmızı kadife bir perdenin beni onların görüşünden koruduğu avluya saklanıyorum.

Köşeden bakınca onları gördüm. Tarquin, Horatio ve bir grup uşakları meşe bir masada oturuyor, aralarında birkaç boş şarap şişesi var. Meşale ışığı sarhoş yüzlerinin ve etraflarındaki kitap yığınlarının üzerinde dalgalanıyor.

Tarquin, "Uzun boylu olanı becerirdim," diyor. "Adı ne? Serana mı? Evet, eminim çok pis bir kızdır. Anlayabiliyorsun, değil mi? Tuhaf şeylerle ilgileniyor."

"Isıran birine benziyor." Horatio kahkahalarla güler. "Ben olsam ürkütücü olanı seçerdim. Geleceği biliyormuş gibi davranan. "Bahse girerim, onu khyber'a götürür."

Tarquin, "Bahse girerim seni kabul ederse geleceğinde frengi görecektir, dostum," diyor.

Bir grup arkadaşları Horatio'yu alaya alır ve onunla dalga geçer. "Sanırım artık bir önemi yok, d e ğ i l mi?" Tarquin diyor ki. "O gemi çoktan kalktı. Kimse onlardan herhangi bir şey almayacak."

Çenem geriliyor. Her an, dudaklarından dökülen her kelimeyle, Mordred'in amacına daha da yakınlaşıyorum. *Pendragonları öldürmek.*

O kadar da çılgınca değil, değil mi?

"O gemi neden kalktı?" diye sesleniyor sarhoş bir kadın sesi odanın diğer tarafından. "Gittiler mi?"

"Oh, evet." Tarquin gülüyor. "Gittiler."

Kadının sesinde tanıdık bir şeyler var ve onu gölgelerin arasında görebilmek için biraz daha yaklaşıyorum.

Kalbim

sıkışıyor.

Annem.

Kış mevsiminde hiçbir anlam ifade etmeyen parlak pembe bir sundress giymiş, yüzü buna uygun olarak kızarmış, Demir Lejyon fedailerinden birine yaslanmış, gözleri parlıyor. Bir erkeği yatıştırmak istediğinde takındığı o gülümsemeyi takınıyor.

"Hey, Brandy," diyor Tarquin. "O kısmı tekrar yap. Oynadığın filmde."

"Oh, siz çocuklar bunu çok duydunuz." Annem kıkırdıyor.

"Bunu tekrar duymak her zaman çok güzel. Filminizin ne kadar büyük hayranları olduğumuzu biliyorsunuz."

Boğazım kurudu. Gençken, seksenli yıllarda, annem bir filmde oyuncuydu. O zamanlar elektronikler çalışıyordu tabii. Bir çeşit komediydi. Bana birkaç kez izletmişti. Berbattı ama annem herkese ondan bahsederdi. Onun on beş dakikalık zaferi.

Annem ayağa kalkıyor ve beni dehşete düşüren bir şekilde duş alıyormuş, saçlarını yıkıyormuş gibi yapıyor. Sonra arkasını dönüyor, gözleri büyüyor. Göğsünü kapattı. "Neden, Jason," diyor, sesi içkiden bulanıklaşmıştı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Ve Tarquin, Horatio ve diğer iki adam hep birlikte bir sonraki satırı haykırır: "Peki, bilseydiniz ne yapardınız?"

Annem onlara orantısız bir sırtış atıyor. "Oh, siz çocuklar. Berbatsınız."

Hepsi çılgınca gülüyor ve annem de onlarla birlikte gülüyor. "Çok eğlencelisin Brandy," diyor Tarquin. "Seni görebiliyorum

Nia'nın tüm niteliklerini aldığı yer."

Bunun üzerine daha çok gülüyorlar.

Ortak salondan tökezleyerek çıkıyorum ve dışarıdaki soğuk havanın yolunu buluyorum. Çıktığımda da hemen çimlerin üzerine kusuyorum.

Annemin Demir Lejyonu'yla ilk kez vakit geçirmediği açık. Ve onu neden etrafta tuttukları da belli: Nia'nın annesi, büyük şaka. O hâlâ buradayken Camelot'tan asla ayrılmamalıydım.

Kendimi Nimue'nin Kulesi'nin yanındaki tekneye doğru yürümeye zorluyorum.

Köprüyü geçerken, düşüncelerimde yankılanan kahkahalarını duyabiliyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı siliyorum.

Tarquin'in başına geleceklerden haberi yok.

* * *

Brocéliande'a açılan kapıdan tökezleyerek geçerken vücudum yorgunluktan titriyor. Etraf temizlenene kadar duvarın dibinde çömelmiş bekliyorum. Şansa bakın ki, uzun sürmüyor.

Pelerinimi sıkıca üzerime çekerek karlı avluda aceleyle ilerliyorum.

Güneş çoktan doğuyor, krallığın üzerine pembe bir allık yayılıyor. Geç kaldım. Çok geç kaldım. Aisling şimdiye kadar kapımı çalmıştır. Odaya girmiş ve boş yatağı görmüş olacak.

Ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Şüphelenmediği sürece endişelenmenin anlamı yok.

Karda aceleyle ilerlerken nefesim etrafımda uçuşuyor ve kuleme ulaşıyorum. Merdivenleri hızla çıkıyorum, sonra koridorlardan odama doğru ilerliyorum.

Yatak odama ulaştığımda kapıyı hafifçe açık buluyorum ve midem bulanıyor.

Sessizce içeri girdiğimde Aisling'in elinde çay tepsisiyle yatağın yanında durduğunu görüyorum. Dönüp bana bakıyor ve aklım başımdan gidiyor. "Peki siz neredeydiniz leydim?"

Zaman yavaşlar.

Nivene'in ne yapacağını biliyorum. Boğazına hızlı bir bıçak saplar ve giderdi. Yarım kalmış bir iş tamamlanmış olur. En iyi hareket tarzı bu. Başka bir şey beni sorunlu bir duruma sokar.

Gülümsüyorum. "Erken kalktım ve bahçelerde uzun bir yürüyüşe çıktım."

Kaşlarını çatarak bana, dağınık kıyafetlerime ve kızarmış yüzüme bakıyor. "Çok uzun bir yürüyüş olmuş olmalı leydim."

Ve işte orada, bir şüphe belirtisi.

Ona bakıyorum ve kendimi Tarquin ile annemi düşünmeye zorluyorum. Arkadaşlarıma yapılan saldırıyı. Mordred'in Arwenna'nın zehri hakkındaki uyarısını. Tüm insanların

İskoçya'da ölüyorum çünkü hala savaş hakkında işe yarar bir bilgi vermedim. Raphael'in ezici reddi hakkında. Çenem titriyor, gözümünden bir damla yaş süzülüyor.

"Oh, leydim, sorun nedir?"

"Sadece..." Boğuk bir sesle söylüyorum. "Çok zor oldu. Aptalca olduğunu biliyorum, beni bu muhteşem yatak odasında, tüm bu kıyafetlerle, harika yemeklerle ve her ihtiyacım ile ilgilenirken görüyorsun. Ve tabii ki minnettarım. Ama burada kendimi çok yalnız hissediyorum. Arkadaşlarım olmadan. Babam olmadan. Farkında mısın bilmiyorum ama buradaki kadınlar beni pek sevmiyor. Gecenin bir yarısı uyandım ve uyuyamadım, dışarı çıkmam gerekiyordu ve..." Şimdiye kadar burnumu çekiyordum, sesim çatlıyordu, gözyaşlarım akıyordu.

"Ah, zavallı kızım!" Aisling beni kucakladı. "Her şey yoluna girecek. Hadi, yatağına dön. Ben sana taze kahvaltı getireyim. Belki de bugün yatakta kalıp biraz dinlenmelisin."

Pelerinimi çıkarıyorum. "Teşekkür ederim, Aisling. Bana çok iyi bakıyorsun."

"Hiçbir şey düşünme, aşkım. Sen sadece dinlen, tamam mı?" "Tamam," diyorum uysalca, battaniyenin altına kıvrılıyorum.

Ama dinlenmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Bu gece bana bir şey öğrettiyse, o da yeterince sıkı çalışmadığımdır. Daha riskli hamleler yapmaya, daha hızlı bilgi edinmeye başlamalıyım.

Ve bu Talan'a yaklaşmakla başlıyor.

BÖLÜM 23

I Perillos'un koridorlarında yürürken, pencerelerden yayılan alaca ışık, gülle öpüşmüş erimiş altın tonlarında. Eğer Talan'ın odasına gireceksem, burası bunu yapmak için günün saati. Ondan duyduğum tüm düşünceleri hatırlamak için anılarımı gözden geçiriyorum.

Alacakaranlığın kasvetli, alacakaranlık perdesinde, ışık ölümcül tonlara dönüşüyor. Sessizlik beni örtüyor ve kül grisine gömülüyorum. Yakıcı güneş, kısa kesilmiş bir hayat gibi söndü...

Düşünceleri garip, neredeyse anlaşılmaz olabilir, ama Bana onu hissettiriyorlar. Alacakaranlık güzel olabilir, ama gün ışığının ölmeye başladığı zaman bana hep yalnız bir zaman gibi gelir. Nedense Pazar geceleri güneş batmaya başladığında b u n u n en kötüsü olduğunu hatırlıyorum. Her zaman eğlenceyi kaçırmış olmanın verdiği kederli bir duyguydu, çok fazla yalnız zaman geçirdiğime, her zaman yanlış şeyi söylediğim ya da yanlış şeyi giydiğim okulda yıpratıcı bir yalnızlık gününe daha gireceğime dair bir kesinlik...

Bu yüzden, düşünceleri garip ifadelerle sarılmış olsa bile, onu anlıyordum.

Talan'ın odasının dışında, zırhlı bir asker elinde mızrağıyla koridorda duruyor; Kral'ın Gözcüleri'nin bir üyesi. Derin bir nefes alıyorum ve sakın görünmeye çalışıyorum. Nöbetçiye yaklaşıırken zihnimde peçenin görüntüsünü çağırıyorum ve gücünün tenimin üzerinde uğuldadığını hissediyorum. Talan'ın istilacı büyüünden korunmam.

Muhafız ters ters bakıyor ve beni engellemek için pozisyonunu değiştiriyor. "Prens sizi bekliyor mu?"

Elimi göğsüme koydum. "Ben onun baş metresiyim. Tabii ki öyle."

Muhafızın her şeyi gümüşten; zırhı, gözleri, uzun saçları. Bana bakıyor. "Lauron'dan gelen sen misin?"

"Ne demek 'Lauron'dan biri'? Kaç tane metresi var?"

"Ben Lauron'luyum," diyor usulca, "ve seni hiç görmedim."

Kanım dondu. "Şey, şehrin dış mahallelerindeydik."

Solgun gözlerini kısıyor. "Ve aksanın." Yavaşça konuşuyor. "Bir Lauron çiftlik kızı için pek doğru değil, değil mi?"

Kalbim çarpıyor. "Prensin seçtiklerini sorgulamak gerçekten senin haddine mi?"

Bakışları vücudumda geziniyor. "Benim işim kralı ve ailesini korumak, yani evet. Üzerinde ne var?"

Elbiseme bakıyorum - şeffaf, soluk mavi kumaş, altın işlemeler, her şeyi gizlemek için doğru yerlerdeki danteller. "Üzerimde ne olabilir ki?"

Gerçek şu ki, üzerimde bir şey var, bileğime sarılı replika anahtar. Ve bu muhafızın ona yaklaşmasını istemiyorum.

Çenesi sıkıştı. "İçeri girmeden önce üstünü arayacağım."

"Prensin metresine dokunmanızı istediğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Dediğim gibi, benim işim onu korumak. Ve seninle ilgili doğru olmayan bir şeyler var."

Sertçe yutkunuyorum. "Oh, unut bunu. Bana dokunmana izin vermeyeceğim. Prens bunu duyacak." Ondan uzaklaşmak için dönüyorum ve kolumu tutuyor. "Çek elini üzerimden," diye çıkışıyorum.

Ama eli demir gibi. Düşmanca, şüpheli ve algısını değiştirmem gerekiyor. Bu yüzden beni çektiğinde bırakıyorum ve geriye doğru yere devriliyorum. Bileğimden acı fışkırıyor ve oldukça gerçek olan acıyla homurdanıyorum. "Neden canımı yakıyorsun?"

"Öyle demek istemedim." Yüzü beyazlaşıyor. Güzel. Korkusu ve suçluluk duygusu çoktan zihnini bulandırmaya başlamıştı.

Kapı açılır ve Talan kapı aralığına yaslanır, saçları dağınık görünmektedir. "Peki burada neler oluyor? Hanımı incittiniz mi?"

Zihnim acele ediyor. Bu durumun kontrolünü ele almalıyım. Talan'ın sadece duymasını istediğim bilgileri öğrendiğinden emin olmak için anlatıyı kontrol etmem gerekiyor.

"Ekselansları-" diye başlar muhafız.

"Benden şüphelendiğini söylüyor," diye araya girdim, zonklayan bileğimi ovuşturarak. "Sana gerçekten aşık olmadığımın şüpheleniyor. Görünüşe göre benim bir sahtekâr olduğumu ve ilişkimizin bir düzmece olduğunu düşünüyor."

Yerden Talan'a "*Bizi buldu*" der gibi bir ifade *takınıyorum*. Sanki gardiyanın şüphesinde birliktymişiz gibi.

Talan muhafıza döner ve siyah kaşlarını kaldırır. "Ve sen ona zarar verdin?"

"Öyle demek istemedim. Sadece onun söylediği kişi olduğunu sanmıyorum," diye kekeliyor gardiyan.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, hâlâ yaralı bileğimi kucaklıyorum. "Sahte olduğum için beni kralla ihbar etmekle tehdit ediyor."

Bunun alacağı tepkiyi biliyorum.

Talan hızlı hareket ediyor. Bir hareket bulanıklığı içinde hançeri havada yay çizer. Muhafız boynunu tutuyor, kanı

kaldırım taşlarına dökülüyor. Geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor ve kan kaybından ölmek üzere olan muhafıza bakıyorum. Bacaklarım güçsüzleşiyor ve kafam bulanıklaşıyor. Suçluluk duygusu içimi oyuyor. Adam sadece işini yapıyordu, tıpkı benim yaptığım gibi. Ve ne yazık ki benim için, işinde çok iyiydi. Ama ya o ya da bendim ve eğer bu konuşmanın doğal akışına bıraksaydım, yerde kanlar içinde yatan ben olacaktım.

Talan'a bakıyorum, ağzım kuruyor. Kısa bir an için yüzünde beklenmedik bir şey görüyorum. Pişmanlık mı? Suçluluk mu? Ama ben bir anlam veremedim, ifadesi soğukkanlı bir maskeye dönüşüyor. Hançerini kınına sokarak siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Kral'ın Nöbeti'ne aitti. İşinde iyiydi. Ama sorun da bu, değil mi? İşinde iyi olan birinin beni izlemesine, beni ihbar etmesine izin veremem. Başçavuşum olarak bir aptala ihtiyacım var. Artık o benim için bir sorun değil."

Bana attığı ifade buz gibi.

Yutkunuyorum. "Doğru."

"Muhafızlar!" diye sesleniyor.

Koridorun en ucunda iki muhafız aceleyle köşeyi dönüyor. Durup ağzı açık bir şekilde koridorun sonundaki cesede bakıyor, adamın kanının kaldırım taşları arasında akmasını izliyorlar.

"Burayı temizleyecek birini bulun," diyor Talan. "Ve yeni bir silah arkadaşına ihtiyacım olacak, metresime bir tür suçluymuş gibi davranmayacak biri." Kapının pervazına yaslanıp kollarını kavuşturuyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Hanımımı buraya getiren tam olarak nedir? Ve benim şövalyece korumam beni sizin gözünüzde 'katil domuz hançeri'nin üstüne mi çıkardı?"

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Bunun böyle olmasını beklemiyordum. Muhafızın bedenine bakıyorum. "Neden geldiğimi tamamen unuttum."

Odasının kapısını açıp içeri giriyor ve durup bana bakıyor. Arkasındaki pencerelerden gelen güneş ışığı

Koyu renk, dağınık saçlarını yaldızlıyor ve geniş omuzlarını belirginleştiriyor. "İçeri geliyor musun o zaman?"

Sessizce onu takip ediyorum ve o da kapıyı arkamdan kapatıyor.

Büyük odaya girince bir sütuna yaslanıp bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Nasıl yardımcı olabilirim, benim sadık hanımım?"

Hazırladığım, onun düşüncelerinden derlediğim küçük konuşmayı hatırlamaya çalışıyorum. "Nivene ortalıkta yok ve her şey çok sessiz. Odamda tek başıma çok fazla zaman geçirdim." Omuz silkтім. "Belki de alacakaranlıkta yalnız kalmayı sevmiyordumdur, hepsi bu."

"Ben de bana karşı küçümsemeden başka bir şey hissetmediğini sanıyordum." Yaklaşırken sesi sessiz, ipeksi bir tizliğe bürünüyor. "Benden bir şey mi istiyorsun, aşkım? Bir sevgilinin dokunuşunun tatlı rahatlamasının, yatağında bir gece teselli bulmanın, bu sefer gerçekten adımı haykırmanın mı? Genelde kadınlar bu yüzden kapıma gelir ama bu korkunç gösterinin geceye en iyi başlangıç olduğunu söyleyemem."

Kalbim tekliyor.

Hay sikeyim. Şimdiden hazırlıksız yakalandım. Kendi düşüncelerini ona geri yansıtmam gerekiyor. "Hayır, sadece biraz arkadaşlık istedim. Güneş batarken, solan ışık ölümcül bir solgunluğa dönüştüğünde hissettiğim bir duygu bu. Bana bir insanın son nefeslerinde, acısıyla baş başa kaldığında hissetmesi gereken yoğun yalnızlığı hatırlatıyor."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Garip ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Otursana. İstersen kendime şarap dolduruyorum."

Geniş, tonozlu odada kalbim daha hızlı atarak onu takip ediyorum. Kemerli pencerelerden, kıvrımlı, budaklı koyu renkli ahşaptan yapılmış sayvanlı bir yatağa ışık sızıyor. Yatağın üzerindeki battaniyeler kadifemsi bir mor renkte. Pencerelerin altında bir masa ve iki sandalye duruyor.

Maun bir masaya geçer ve bir şişe şarabın ağzını açar.

Vitray bir gül pencereye bakıyorum. Bu bir Ouroboros; kendi kuyruğunu yiyen yılan gibi bir ejderha, yaratılış ve yıkımın sembolü. Bu Talan'ın mührü ve ona garip bir şekilde uyuyor.

Duvarlardan birinde asılı olan goblende karanlık, yılan gibi kıvrılan bir nehir ve suya doğru sarkan söğüt ağaçları tasvir ediliyor.

Bana bir bardak bordo şarap uzatırken "Bu çok güzel," diyorum.

Pencereden yukarı bakar. "Bu boğulmuş Shallott Adası."

Kaşlarım havaya kalktı. Hâlâ düşüncelerimi yeniden düzenlemeye, her şey bu kadar kötü gittikten sonra kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu güzel bordonun Talan'ın az önce öldürdüğü adamın kanına nasıl benzediğini düşünmemeye çalışıyorum. Şaraptan bir yudum alıyorum ve biraz rahatlıyorum. Aslında bu bir cennet -güneş ışığıyla aşılannmış çilek ve meşe.

Işık Talan'ın gözlerini yakalıyor. Gözleri abanoz gibi koyu, ama bu açıdan bakınca irisin etrafında canlı bir bakır halka görebiliyorum. Bu bakırı daha önce nasıl fark etmedim?

"Duvarınıza asmak için neden Shallott'u seçtiniz?" diye sordum.

"Ada insan savaşında boğulmadan önce annem de oradaydı."

Merakım alevlendi. "Lauron'da yaşarken sarayda neler olduğunu pek duymayız. Anneni hiç duymadım."

Bana tekrar baktığında, bakır rengi göz kamaştırıcı. "Uzun zaman önce öldü. Bir yarı-Fey'in babamın gözüne girmek için onu Kralın Gözcüleri'ne ihbar ettiğini söylüyorlar."

Sertçe yutkunuyorum. "İnsanlardan bu yüzden mi bu kadar nefret ediyorsun?" Beni yakından inceliyor ve nefesim kesiliyor. "Söyle bana Nia, neden rüyalarını göremiyorum? İçeri giremiyorum.

kafan hiç çalışmıyor."

O konuşurken, büyüsünün zihnimin sınırlarını zorladığını hissediyorum, bir zayıflık aramaya çalışıyor, bir yılanın güç dişi düşüncelerimi dürtüyor. Dişlerimi

sıkıyorum ve savaşıyorum

kontrol altında tutmak için. Bakışlarının yoğunluğunda tehlike var ve ben pencereden dışarı, kaleyi çevreleyen yosunlu duvarlara bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok, Talan. Gücünün nasıl çalıştığını bilmiyorum."

Şarabını yudumlarken onu görmek için arkamı dönüyorum. Siyah, kısa kollu bir gömlek giymiş, alt kollarının derisini açıkta bırakıyor. Bir dövme kolunun ön kısmından pazılarına doğru kıvrılıyor ve gömleğinin içinde kayboluyor. Sanırım boğazına kadar uzanan ve çenesinin hemen altında duran dikenli sarmaşıklar. Hayır, sarmaşık değil, fark ediyorum, keskin görünmek için çizilmiş bir sөгüt dalının yaprakları.

O kadar rahat, o kadar rahat duruyor ki, ama hâlâ zihnime girmeye çalışıyor ve savunmamın cam gibi kırılmak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

BÖLÜM 24

I Sertçe yutkunuyorum. Az önceki düşüşümün acısı bileğime vuruyor. Acı içindeyken kendimi onun büyüünden korumak zor, ama öyleymiş gibi davranmak zorundayım.

Her şey yolunda. Feyler çabuk iyileşir. *Gerçek* Feyler.

Dikkatini dağıtmam gerek.

Ona yaklaşıp parmağımın ucuyla dövmesinin izini sürüyorum ve erkeksi kokusunu içime çekiyorum. "Bir söğüt dalı. Onlar da Shalott'ta mı? Çünkü duvar halısında varlar."

Dolgun dudakları ayrılıyor. "Bana öyle söylendi. Aile armamdalar. Auberon'un değil, anne tarafımın. Mordred onu Camelot kulesine hapsedtiğinde, Shallott'taki söğütlerin kederden bembeyaz kesildiği söylenir."

Parmağım duraksıyor. "Ve burada, Brocéliande'da mı öldü?" "İdam edildi. Kazığa bağlanıp yakıldı." Gözleri kısıldı ve

Kalın kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. "Casusluk için."

Nefesim ciğerlerimde sessizleşiyor ve elimi ondan çekiyorum. Burada uzun süre kalamam. O etrafta yokken içeri sızmanın bir yolunu bulmayı umuyordum ama odaya açılan başka bir kapı göremiyorum.

ve pencereden içeri tırmanamayacağım kadar yüksekteyiz.

Eşyalarını karıştırabilmem için beni burada yalnız bırakmasını sağlamalıyım.

Bir yığın kâğıdın üzerinde açık duran kitapların bulunduğu masasına bakıyorum ve pencere kenarına yaslanıyorum. "Peki, bu gece işkence yapmayacak mısın?"

Alay ediyor. "Rafı kullanmaktan sıkıldım. Çıglıklar bazen sinirlerimi bozuyor. Çok tiz, çıgılık atma şekilleri."

Sertçe yutkunuyorum. Şaka yaptığını *düşünüyorum* ama emin olamıyorum.

Kadehimi kaldırıyorum ve nazlı nazlı gülümsüyorum. "Tebrik ederim.

Tanıdığım en kötü insan olmaya devam ediyorsun." "Bu onur için bir ödül alacak mıyım?"

Düşüncelerine kulak misafiri olduğum ve bana bir saniye yalnız kalma fırsatı verebilecek herhangi bir şey için beynimi zorluyorum.

...gergin kiraz kabuğu, dişlerim onu delip geçerken boyun eğiyor ve ekşi tadı dilimin üzerinde patlıyor. Kiraz ve krema, günün geri kalanı beni eksik bıraktığında tanrıların nektarı...

Onun için özel olan biri bunları ona getirirdi. Şimdi onları seviyor.

Dudaklarımı yaladım. "Bence bir ödülü hak ediyorsun, evet. Ben küçükken, kıtlıktan önce, kutlamaya değer bir şey yaptığımızda ablam bana kiraz getirirdi."

Bir adım daha yaklaşıyor, gözlerindeki bakır rengi sönmekte olan güneş ışığında parlıyor. "Kirazlara bayılırım."

Şarabından bir yudum daha alıyor ve bardağının kenarından beni süzüyor. Burada olmamın hoşuna gittiğine dair içimde belli belirsiz bir his var.

"Bana bir dakika verin." Dönüyor ve kapıya doğru ilerliyor.

Dışarı çıkıyor ve yeni silah arkadaşıyla belli belirsiz konuştuğunu duyabiliyorum.

Aceleyle pencereye gidip mandalı yakından inceliyorum ki daha sonra Avalon Kulesi'ne vereceğim raporda tarif edebileyim. Suikastçı buraya tırmanmanın bir yolunu bulabilirse, bunu nasıl açacağını da bulması gerekecek. Ne yazık ki, bu mümkün görünmüyor. Pencereleler içeriden kilitleniyor.

Kalbim kaburgalarımaya çarparak dönüp masasına koşuyorum ve en üst çekmeceyi açıyorum. Tıpkı Mordred'in bana söylediğı gibi, geçit anahtarı, birkaç parşömen, bir kap mürekkep, birkaç tüy kalem ve ü z e r i n d e birkaç damla kurumuş kan bulunan kötü görünümlü bir hançerle birlikte içerideydi. Cebimden kopya anahtarı çıkarıp gerçek anahtarla değıstiriyorum. Kanım kulaklarımda uğulduyor. Eğer beni yakalarsa-

Kapının diğery tarafından, muhafızların Talan'a görev yerlerinde kalmalarına izin vermesi için yalvardıklarını duyuyorum. Kaba bir şekilde bir hizmetçi bulacağını söylediğini ve ardından ayak seslerinin odadan uzaklaştığını duyuyorum.

Birkaç saniyem daha var ve bir şey dikkatimi çekiyor. Bir yığın kâğıdın altında, kıpkırmızı bir zarfın köşesini fark ediyorum; Talan'ın o sabah erkenden topladığı mektup. Gizli mesaj.

Onu rahat bırakmalıyım. Anahtarla mutlu olmalıyım ama yine de... Böyle bir şansı bir daha elde edemeyeceğim.

Zarfı yığının içinden çıkarıp tam yerini zihnime not ediyorum. Rahatlamış bir şekilde, mührün çoktan kırılmış olduğunu görüyorum. Açıyorum ve sayfaları çıkarıyorum. İlk sayfa bir tür mimari plana benziyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki konsantre olmakta zorlanıyorum, çünkü beynimin bir kısmı hâlâ yakalanırsam beni nasıl korkunç bir kaderin beklediğini merak ediyor. Bulduğum şey, taş bir duvarla çevrili bir dizi taş kule ve bina. Belki de bir kale. Kalenin içinden bir nehir geçiyor ve üzerinde SU DEĞİRMENİ yazan bir mağaraya akıyor gibi görünüyor. Şemayı birkaç saniye inceliyorum, elimden geldiğince ezberliyorum, sonra bir sonraki sayfaya geçiyorum.

Bu bir muhasebe raporu mu? Malzemelerin ve fiyatlarının bir listesi var. Ve sayfanın en üstünde MAVİ EJDERHA PROJESİ yazıyor. Çenem düştü.

Bunlar Lord Ael'in Talan onu öldürmeden hemen önce söylediği sözler. Talan onu bu *yüzden* öldürmüş olmalı. Hain olduğu için değil, bu her neyse dünyaya anlatmak üzere olduğu için. Bu İskoçya'daki savaşın gizli stratejisiyle mi ilgili? Ve eğer öyleyse, neden bunu Auberon'dan saklıyor?

Tam bir sonraki sayfaya geçmek üzereydim ki koridordaki hızlı ayak seslerini ve erkek seslerini duydum. Çabucak kâğıtları zarfın içine koyup yerine itiyorum, sonra da aceleyle pencereye gidiyorum. Şarabımı tekrar elime alıp gelişigüzel bir yudum aldığımda kapı açılıyor ve Talan saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşerek içeri giriyor. Ağır adımlarla ilerleyerek bir koltuğa çöküyor, sarışın bir hizmetçi elinde kiraz ve krema dolu bir tepsiyle telaşla odaya giriyor. Kadın terliyor ve birkaç tutam nemli saç pembe yanaklarına yapışıyor.

Talan oturmam için eliyle işaret ediyor ve ben de yanındaki sandalyeye oturuyorum.

"Ekselansları," diye kekeliyor hizmetçi, tepsiyi masaya bırakırken.

"Bu benim ödülüm Nyfa, dünyadaki en kötü insan olduğum için," diyor ona. "Herkesin gerçekten öne çıkacağı bir alana ihtiyacı vardır, sence de öyle değil mi?" Kaseden bir kiraz koparıyor. "Ve her krallığın bir işkenceciye ihtiyacı vardır. Bu konuda iyi olmam benim suçum mu?"

"Hayır, Majesteleri."

"Tanıştığın en kötü insan olduğumu mu düşünüyorsun, Nyfa?"

Sesi soluğu kesilir ve başını sallar. "Hayır, Majesteleri."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Ama Nyfa, rüyaların benim bir sadist olduğumu söylüyor. Ve senin de bundan hoşlandığını söylüyorlar."

Ona ters ters baktım. "Zavallı kıza eziyet etmeyi bırak. Sana daha yeni kiraz getirdi."

"Bizi yalnız bırakabilirsin, Nyfa."

Eğildi ve ben masaya baktım. Zarfı tam olarak doğru yere koymadığımı fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Nyfa neredeyse koşarak odadan çıkar ve kapı arkasından çarpılır.

Ve işte yine aynı şey, etrafımı saran ipek hissi ve düşüncelerime nüfuz etmeye çalışan büyüünün keskin kenarı. "Sanki kafatasının içinde bir bariyer varmış gibi. Bu ilgi çekici."

Kaseden bir kiraz aldım. "Belki orada hiçbir şey yoktur. Belki de zihnim boştur."

"Bundan çok şüpheliyim." Masanın üzerine eğiliyor. "Aslında, benden bir şey sakladığını hissediyorum. Gerçek Nia'yı göremiyorum. Bana kendin hakkında gerçekten doğru olan bir şey söyle."

"Peki ya gerçek Talan? Günlerini insanlara işkence ederek mi geçiriyorsun, yoksa bunlar sadece söylentilerden mi ibaret?"

"Güzel saptırma. Bana kendin hakkında doğru bir şey söyle. Ve seni uyarayım, eğer yeterince dikkat edersem, birinin yalan söylediğini anlayabilirim."

Meriadeç'in direktiflerinin parlaklığını fark ederek derin bir nefes alıyorum. *Her şeyi mümkün olduğunca gerçeğe yakın tut.* Beni çoktan buna hazırlamıştı.

Talan'ın alev alev yanan bakır halkalı gözlerine baktım ve ona doğru bir şey söyle. "Her zaman diğer insanların sahip olduğu gibi bir ailem olsun istedim. Bana yatakta kitap okuyan bir baba ya da ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olan bir anne. Geceleri hasta olduğumda kendi başımın çaresine bakmama izin vermek yerine beni uyandıran birini. Kustuğumda *arkamı* temizlemelerini istedim, tam tersini değil. Her zaman yanımda olan birini istiyordum, böylece ne kadar süre

Yalnız olurum..." Kendi hayatımdan çok uzaklaştığımı fark ettiğimde sertçe yutkunuyorum. İç çekiyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ama bir ailemiz var, değil mi?"

Keskin bir nefes alır ve kadehini çevirir. "Evet, Nia, bu kesinlikle doğru. Peki senin ucuz kadife takım elbiseli adama ne oldu? Neden diğer insanlar gibi onunla bir aile kurmadın?"

"Beni bir şarkıcı için terk etti." Bu da doğru.

"Yani, adam lanet bir aptal. Ona ölene kadar işkence etmemi ister misin? Seni mutlu edecekse, işkence aletini tekrar kullanabilirim."

Göz kırpıyorum. "Kendi müziğinin yeterince işkence olduğuna inanıyorum."

Talan bana bir anlığına nefesimi kesen bir gülümseme veriyor ama sonra kayboluyor. "Bana doğru bir şey söyledin ve şimdi sıra bende. Hayır, ben zindanlara girmem. İstedığimi elde etmek için insanlara fiziksel olarak eziyet etmeme gerek yok. İşime gelirse onları öldürürüm, ama hayatımda hiç askı görmedim, görmek de istemem. Neden böyle acımasız bir araç kullanayım ki? İnsanların rüyalarını ele geçirebilir ve zihinlerinde en enfes acıyı hissetmelerini sağlayabilirim - ya da duruma göre zevki."

"Tamam. Ama sana iki gerçeği söyledim. Biri eski sevgilim hakkında, diğeri de ailem hakkında. Bana başka bir şey söyle," diye girişimde bulundum. "Annen kimin için casusluk yapıyordu?"

İfadesi anlaşılmaz ve bana rahat bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Mordred'e olan aşkının hiç bitmediğini söylüyorlar. Her zaman onu bulmaya çalışıyormuş. Onun hiç ölmediğine inanıyormuş. Onun gerçekten en büyük düşmanımız olduğunu, tahtta hak iddia ettiğini söylüyorlar. Söyledikleri bu. Ama bu çok uzun zaman önceydi, ben çok gençken..." Bakışları kapanıyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Her neyse, endişelenme. Benden nefret ediyor olabilirsin ama artık benimsin ve eğer biri seni kazığa bağlayıp yakmaya kalkarsa, ona hiç doğmamış olmayı diletirim."

Kadehimdeki son şarap damlasını da bitiriyorum ve gitmem gerektiğini biliyorum. Eğer gitmezsem, masasına

attığım gergin bakışlar beni ele verecek.

Boş bardağı masasına bırakıyorum. "Güneş batarken beni eğlendirdiğin için teşekkür ederim. Şimdi sizi yalnız bırakayım."

Ayrılmak için ayağa kalkıyorum, umutsuzca zarfın o küçük kaymasını fark etmemesini umuyorum.

"Nia." Talan'ın yumuşak sesi beni durduruyor ve ayağa kalkıyor. "Kolunu tutuş şeklinden bileğinin incindiğini görebiliyorum."

Kalbim sertçe çarpıyor ve acaba olması gerektiği kadar çabuk iyileşmediğimi fark edecek mi diye merak ediyorum. Omuz silkiyorum. "Sadece kötü düştüm. Belki bir yerim burkulmuştur. Kısa sürede daha iyi olacak."

"İyileştirebilirim.

" "Nasıl?"

Elini uzatıyor. "Onu bana ver."

Bileğimi onun eline koyarken nefesim hâlâ titriyor. Parmak uçlarını bileğimin üzerinde gezdiriyor, kaşlarının arasına bir çizgi kazıyor. Sonra bana bakıyor. "Ben ağzımla iyileşirim."

"Tabii. Ne gerekiyorsa."

Bileğimi dudaklarına götürüyor ve tenimi öpüyor.

Dilini acıyan yerimde gezdirirken içimden sıcak bir ürperti geçiyor. Keskin acı yumuşayarak zevke dönüşüyor ve dili tenimi okşarken artık onun kim olduğunu düşünmüyorum. Artık ağzının üzerimde bıraktığı his dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Belli ki büyüünde iyileştirmekten daha fazlası var, çünkü dili üzerimde gezinirken, kalçalarımın arasında şehvetli bir sıcaklık titreşiyor. Meme uçlarım elbisemin altında zirve yapıyor ve erimiş sıcaklık içime doğru kayıyor. Bir parçam kolumu ondan çekmek, içimdeki bu sıcaklık titreşimini durdurmak istiyor. Ama kendimi kaptırmışım, onun kalçalarımı öptüğünü, beni okşadığını hayal ettikçe nefesim kesiliyor. Katil prens ya da değil, kalçalarımı ayırıp öpmesinin nasıl bir his olacağını düşünmeden edemiyorum...

Kalbim hızla çarparak kolumu çektim. "Artık sorun yok." Yanaklarım sıcak ve nefesim hızlı küçük soluklarla geliyor.

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Emin misiniz? Çünkü kalbin kontrolden çıkmış gibi atıyor ve sesin nefessiz kalmış gibi geliyor."

Benimle taşak geçiyor. Tabii ki benimle taşak geçiyor. "Ben iyiyim."

Bakışları göğüslerime kayıyor ve ellerinden biri yumruk oluyor. Farlarımın açık olduğunu görmek için aşağı bakıyorum, uzun farlar çalışıyor ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. Jasper gerçekten sutyen kullanmıyor.

Prens gözlerimin içine bakarken dudaklarında şehvetli bir gülümseme beliriyor. "İsterseniz daha uzun kalabilirsiniz."

Kapıya doğru döndüm. Bileğimdeki ağrı artık geçmiştir. "Sonra görüşürüz, Talan."

Arkama baktığımda gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum. "Ne tuhaf. Adımı söylediğinde kulağa hoş geliyor."

"Seni tekrar ne zaman görmem gerekiyor? Sahte ilişkimizin amaçları için mi?"

"Aslında yarın. Yüksek Konsey'de bana katılmanı istiyorum. Şu anda senin özel yeteneklerine ihtiyacım yok ama herkesin kim olduğunu bilmeni istiyorum."

Etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapıyorum. Hatta sıkılmış. Ama içten içe, Feylerin tam olarak nasıl çalıştığını öğrenmek için hükümetlerinin kalbine girmek üzere olduğuma inanamıyorum. Nivene, Viviane ve hatta Mordred haklıydı: Talan'ın sahte metresi olarak buraya gelmek kesinlikle kaçıramayacağım bir fırsattı. Avalon Kulesi'ndeki hiçbirimizin Yüksek Konsey toplantılarında neler olup bittiği hakkında bilgisi yoktu. Ve bin beş yüz yıl sonra, tartışmalarının kalbine sızan ilk casus ben olacağım.

Omuz silkiyorum ve iç çekiyorum. "Peki," diyorum, sesim hiç umurumda değilmiş gibi çıkıyor.

Odadan çıkıp koridora adım attığımda bakışlarım taş zemindeki kırmızı lekeye takılıyor.

BÖLÜM 25

A bekçi aşağıdaki gibi Talan ve Ben olarak Biz Yürümek yukarı Yüksek Konsey'in odasına giden geniş taş merdivenlerden. Kol kola girmişiz, romantik aşkın mükemmel bir resmiyiz. İnce dikilmiş siyah takım elbisesinin içinden, yürürken kaslarının esnediğini hissedebiliyorum. Onun vücudundan başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum ve Yüksek Konsey'in odasına yaklaşırken koridoru inceliyorum.

Yüksek Konsey.

Taş duvarlar asmaya benzer desenler ve mühürlerle kazınmış; büyükannem Morgan'ın kuzgunu ve ayı. Onun nişanları da taşları işaretliyor: *Morgan Hanedanı*'ndan *Auberon'un A* ve M harflerini temsil eden Fey rünleri. Auberon'un büyük yalanı kalenin taşlarına kazınmış.

Ancak duvarda bir noktada taştan kazınmış, tarihten silinmiş başka semboller de var. Bir tanesini Yüksek Konsey Odası'nın büyük kemerli kapısının hemen üzerinde bırakmışlar; iç içe geçmiş bir E ve S. *Shalottlu Elaine*. Etrafında da adı ve söğüt dalı mührü.

Ağır meşe kapıya yaklaşırken Talan bana bakıyor ve sanki bana güven veriyormuş gibi parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdiriyor. Kapı açılıyor ve büyük bir salona geçiyoruz.

Salonun ortasında uzun bir masa duruyor ve biz içeri girerken Feyler süslü sandalyelerinden kalkıyor. Yaklaşık yirmi kişiler ve hepsinin gözleri bana kilitlenmiş durumda.

Tedirgin bir şekilde odaya bakıyorum. Yüksek pencerelerin arasında armalı sancaklar asılı ve duvarlara tutturulmuş meşaleler salonun üzerinde dans eden bir ışık saçıyor.

Konsey tanıdığım Fey soylularından oluşuyor; Arwenna hariç hepsi erkek. Soluk sarı dalgaları gümüş rengi bir elbisenin üzerine dökülmüş ve gözlerini sabit bir şekilde önündeki masaya dikmiş.

Kral Auberon masanın başında oturuyor ve biz içeri girerken bize ters ters bakıyor. Hızlı bir hareketle, iki sandalyenin boş durduğu masanın ayak ucunu işaret ediyor. "Geç kaldınız."

Yerimize otururken metalik Fey gözlerinin üzerimde yandığını hissediyorum.

Sakin, hafif aptal bir gülümseme takınıyorum ama içten içe *her şeyi* tarıyorum. Bu inanılmaz bir fırsat. Burada toplayacağım bilgiler Avalon Kulesi için çok değerli olacak. *Burası* askeri stratejilerin tartışılacağı yer. Bu toplantıdan alacağım rapor İskoçya'daki savaşın dengesini değiştirebilir.

Auberon'un tacı meşale ışığında parlıyor, uçları hançer gibi keskin görünüyor. "Gündemdeki ilk emir savaş," diyor. "Beklediğimizden çok daha yavaş ilerliyor. İnsan orduları daha aşağı seviyede olsalar da hamamböceği gibiler. Bir taburu yok ediyoruz, başka bir yerde iki tabur ortaya çıkıyor. İnsanları öldürmek zor değil ama sayıları çok *fazla*. Böcekler gibi etrafta dolanıyorlar."

Arwenna ayağa kalkar. "Ejderhaları göndermeliyiz. Bunu ilk ve son kez ateşle *bitirmeliyiz*. Neden ejderhalarımızı bu kadar idareli kullanıyoruz? Tüm filoyu gönderin. Dünyayı yakıp kavurun. Ejderha ateşinin sıcaklığıyla bir salgın hastalıkla savaşabiliriz."

Siyah şapkalı bir adam -sanırım adı Lord Sorchelle-boğazını temizliyor. "İnsanlar çoktan

Ellerinden geleni yaptıklarında ejderhalarımızı sakatlayabileceklerini ve hatta öldürebileceklerini gösterdiler. Kaybetmeye devam etmeyi göze alamayız-"

"Kaybetmekten mi korkuyorsunuz Lord Sorchelle? Bir de kadınların savaş kazanacak cesarete sahip olmadığını söylerler," diye bağılıyor Arwenna.

Konsey bağışmalarla çalkalanıyor, soylular birbirlerine bağılıyor. Çenesi elinde olan Talan, gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle olan biteni izliyor. Sonunda kral avucunu masaya vuruyor ve konsey üyeleri sessizleşiyor.

"Majesteleri," diyor Lord Sorchelle, Auberon'a sert bir bakış atarak.

"Tek bir saldırı için üç ejderha gönderebiliriz," diyor Auberon. "Stratejik bir hedefi yakar ve insanların bununla nasıl başa çıkacağını görürüz. Eğer işe yararsa, daha fazlasını göndeririz."

Tüm bunlara kulak misafiri olduğum için şansıma inanamıyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Soylular en iyi stratejik hedef hakkında tartışmaya başladılar. Kafamın içinde, önerilen yerlerin bir listesini çıkarıyorum.

"Peki ya Glasgow?" diye bağılıyor biri. "Ülkenin en büyük şehirlerinden biri. Yakıp yerle bir edin. İnsanlar hemen teslim olacaktır."

Arwenna'nın gözleri parlıyor. "Kesinlikle."

Talan iç çekiyor. Bu tartışmadan kesinlikle sıkılmış görünüyor. "Her zaman daha fazla şehir yakabiliriz," diyor omuz silkerek. "Ne kadar az insan olursa o kadar iyi. Ama eğer stratejik bir hedef seçmek istiyorsak, bu bir askeri üs olmalı. İnsanların sahip olduğu en büyük ikmal üssünü hedef almalıyız. Güney İskoçya'da konuşlanmış durumda. Orayı yerle bir edersek güçlerinin ikmalle bağlantısı kesilir." Rahat bir gülümseme veriyor. "*Sonra* boş zamanlarımızda şehirleri yakabiliriz."

"Prens Talan'a katılıyorum," diyor Arwenna hemen. "Stratejik olarak bu çok daha iyi."

"Katılıyorum!" diye bağılıyor biri.

Konuşana doğru bakıyorum ve Ker-Ys'den başkası olmadığını görünce şaşııyorum. Onun Talan'ın cebinde olduğunu sanıyordum, o halde neden tartışıyor?

"İnsanların erzaklarını değil, morallerini yok etmeliyiz," diye devam ediyor. "Ruhlarını ezmeliyiz."

Bağrışmalar artar ve Auberon elini tekrar yere vurur. "Sessizlik. Yüksek Konsey'de köylüler gibi didişmenize izin vermeyeceğim. Fikirlerinizi duydum ve stratejik bir hedefe saldırı emri veriyorum. Askeri üsse."

Talan'ın fikrinin kazanmasına neden şaşıırmadım?

Bu bilgiyi Nivene'e ulaştırmak için çaresizim. *Derhal* Camelot'a geri götürmesi gerekiyor. İkmal üssüne fazladan ADG yerleştirmeleri gerekiyor - Fey Dover'a saldırdığında kullandığımız anti-ejderha silahları. O zaman ejderhalardan birini ağır yaralamayı başarmıştık. Eğer bu sefer ejderhalardan birini yok edebilirlerse, Fey onları tekrar kullanmaktan çekinebilir. Bu da savaşın gidişatını değiştirebilir.

Fey ordusunun lojistiği ve finansmanı hakkında konuşurlarken her ayrıntıyı dinliyor, elimden geldiğince çok şeyi çılgınca hafızama kaydediyorum. Her bilgi çok önemli.

Talan her konuştuğunda, Arwenna aceleyle ona katılır. Ve her seferinde Ker-Ys, Talan'ın önerilerine karşı oy kullanıyor. Talan tüm bu olanlardan eğleniyor gibi görünüyor. Biraz zamanımı alıyor ama sonunda neler olduğunu anlıyorum. Her ne sebeple olursa olsun, Talan Ker-Ys'e kendisiyle aynı fikirde olmamasını tembihlemiş. Talan, Ker-Ys'in kendisine karşı olduğu fikrini pekiştirmek istiyor gibi görünüyor, ancak nedenini henüz bilmiyorum.

Tartışma savaş stratejisinden beni ilgilendirmeyen iç meselelere, mülk sınırlarıyla ilgili tartışmalara, zindan güvenliğiyle ilgili bir yasaya ve büyük bir ziyafetin planlanmasına geçerken biraz kulak tıkıyorum.

yakında gerçekleşmesi gerekiyordu. Zihinsel olarak hâlâ savaşıla ilgili ayrıntıları gözden geçiriyor, her önemli bilgiyi öğrendiğimden emin oluyorum. Avalon Kulesi'nin ziyafet sırasında kaç tane kızarmış ördek servis edileceğini bilmesine *gerçekten* gerek yok.

Talan'ın her konuda bir fikri var, ancak genellikle mümkün olduğunca çok sayıda konsey üyesini çileden çıkaracak bir fikir seçiyor gibi görünüyor. Konseyde kargaşa çıkarmaktan, soyluları birbirine düşürmekten zevk alır. İnsanları sinirlendirmekten zevk alıyor. Bunun onun için bir tür oyun olduğundan şüpheleniyorum ve belki de tüm bunlar bununla ilgilidir. Gerçekten annesinin intikamını insanlardan almak istiyor mu, yoksa bu sadece sıkılmış, zeki bir adamın kendini eğlendirme şekli mi?

Şimdi soylulardan birinin tomruk için kesmek istediği bir ormanı tartışıyorlar. Lord Sorchelle, kesilecek alanı tam olarak belirleyebilmeleri için Brocéliande'ın büyük bir haritasını asar.

Talan öne doğru eğilir. "Güney ormanı daha mantıklı olur. Lojistik açıdan kütükleri taşımak daha kolay olur."

Yüzünde aynı can sıkıntısı ifadesi var. Ancak, hayatım boyunca onun düşüncelerini duyduğumdan mı yoksa son haftalarda onu biraz daha yakından tanıdığımın mı bilinmez, bir değişim olduğunu fark ettim. İlk defa bir şeyi gerçekten önemsiyormuş gibi konuştuğunu duyuyorum. Vücudunda neredeyse görünmez bir gerginlik var, çenesi biraz fazla sıkılıyor. Neden rastgele bir baronun topraklarındaki bir ormanı önemsesin ki?

Gözlerimi kısarak haritaya baktım. Sadece küçük bir orman, özel bir şey yok-

Vay anasını.

Bu ormanın içinden bir nehir geçiyor ve nehirde garip bir şekilde keskin bir kıvrım var - tıpkı Mavi Ejderha Projesi'ne bağlı haritada gördüğüm keskin kavise benziyor.

Ama kale bu haritada görünmüyor. Kaleden ~~haberi~~ yok.
Eğer bu olmasaydı asla fark etmezdim.
Brocéliande'da binlerce nehir var. Ama şimdi odaklandım, görmeden edemiyorum. Neredeyse kesinlikle aynı nehir.
Talan oduncuları orada istemiyor çünkü tam da o bölgede gizli bir askeri üs bulunduruyor.
Kral ormanı umursamıyor gibi görünüyor ve bunu oylamaya sunuyor. Oylama sırasında Talan bir elini yumruk yapar.
Ker-Ys, Talan'ın önerisine karşı oy kullanıyor ve bu kez prens hiç de eğlenmiş görünmüyor.
Çok yakındı ama Talan sadece iki oyla kazandı. Koltuğuna geri dönüyor, sanki dikkatini vermiyormuş gibi yine kamburunu çıkarıyor.
Toplantı devam ediyor, ama zihnim hala bu yeni bilginin ateşiyle uğulduyor.
Fırsat bulur bulmaz, Talan'ın gizli üssüne bir baskın yapacağım. *Bunun* onun planlarının kalbinde yer alan bir sır olduğuna eminim.

* * *

KONSEY neredeyse altı saat boyunca farklı konuları tartışıyor ve Auberon toplantıyı sona erdirdiğinde, İskoçya'da planlanan saldırıyla ilgili her şeyi ayrıntılar zihnimde tazeyken yazabilmek için bir kalem ve kâğıda ulaşmak için can atıyorum. Ayrıca Nivene'e Mavi Ejderha Projesi hakkında her şeyi anlatmam gerekiyor.

Ama tabii ki bu bir Fey etkinliği olduğundan, hiçbir toplantı cömert, şarap ve bal likörüyle dolu bir ziyafet olmadan sona ermez. Toplantı biter bitmez, yakınlardaki başka bir salona geçiyoruz; burada uzun masalar yiyecek ve şarapla donatılmış ve ışıklandırılmış

parlayan avizeler tarafından. Bir yaylı algılar dörtlüsü akıldan çıkmayacak melodik bir melodi çalıyor.

Talan bir sandalyeye uzanıyor ve vitray pencerelerden gelen renkli ışıklar yzkl parmaklarında parıldıyor.

Rahat, basit bir ifti kızı gibi görünmeye çalışarak onun yanında duruyorum. Ama zihinsel olarak, az önce öğrendiğim her şeyi gözden geçiriyor, yararlı olabilecek her ayrıntıyı topluyorum.

Talan'ın sandalyesinin arkasına geçip duvara bakıyorum. Onun birkaç metre arkasında, kadife bir perdeyle kısmen gizlenmiş bir bank ve minderlerin bulunduğu bir oyuk var, bahçelerin manzarasını sunan rahat küçük bir ke. Ben bir şeyleri hafızama kaydederken saklanmak için mükemmel bir yer.

Bankın zerine yığlıyorum ama çok geçmeden koyu renk saçlı bir Fey, kadehinden şaraplar dökülerek yanıma geliyor. Siyah saçları, yüzükleri, şık, koyu renk kıyafetleri ve çalışılmış kayıtsızlık havasıyla bana Jasper'ı hatırlatıyor. Bir başka Talan taklitçisi ama onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler var.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözlerini elbisemde gezdiriyor, sonra tekrar yüzüme dikeyor. "Nia, değil mi? Senin hakkında çok şey duydum. Ben Lumos de Morgan, Klarvel Markisi. Yüksek Konsey'de olduğunuzu duydum. Doğru mu bu? Davetiyem bile yok."

Kalbim kt küt atıyor. Tabii ki tanıdık geliyor. Kafasının içindeydim ve Perillos'a ilk girdiğimde onu tanıyormuş gibi davrandım. "Merhaba, Lumos. Tanışmıştık, biliyorsun."

Gözleri büyüyor. "yle mi?"

"Bana o kadar çok kadını etkilediğın söylendi ki çoğunu hatırlamıyorsun, sanırım bu doğru."

Bana şeytani bir gülümseme veriyor. "Biz, bilirsin işte...?" "Hayır, yle bir şey olmadı." Talan'a bakıyorum.

Kızıl saçlı

Kadın onun sandalyesine sarılmış, yaptığı şakaya histerik bir şekilde gülüyor, sadece on adım ötede. Kuzenine dönüyorum. "İşle ilgiliydi. Sadece bir adamda gözüm var."

Lumos oyuğın kenarına yaslanır. "Bu doğru mu? Çünkü bu konuyla pek ilgileniyor gibi görünmüyorsun.

Prens." Şarap kadehinin içindekiler yere döküldü. "Söylentilere göre geceleri sizi ziyaret bile etmiyormuş. Kim olduğunu düşünürsek, çok garip. Ve bilirsiniz, genellikle birlikte olduğu kadınlar kendilerini ona atarlar, ama siz burada gölgeler içindesiniz, sanki başka bir yerde olmak ister gibisiniz."

Sikeyim.

BÖLÜM 26

I Derin nefes al. "Belki de prensi biraz yalnız bırakmayı seviyorum. Sürekli size yapışan birini özleyemezsiniz."

Talan muzip bir gülümsemeyle arkasına bakar, sonra Lumos'u görünce kaşlarını kaldırır. Sandalyesinden kalkıp sinsice yaklaşıyor. "Kuzenim seni sıkıyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Arayı kapatıyorduk, gerçi o beni hatırlamıyor."

Talan yanımdaki bankta oturuyor, sırtını yastıklara yaslamış, elinde bir şarap kadehi var. Lumos'u görmezden geliyor ve bana bakışı kesinlikle için için yanıyor. "Defolup gider misin kuzen?" diyor küçümsemeye varan bir kibirle, hâlâ bakışlarımı tutarak.

"Ayy," diyor Lumos, "sevgilin seni görmezden mi geliyordu? Gülün çiçeği çoktan soldu mu? Yoksa Corbinelle'de prensi umursamayan tek kadın olduğu için mi onu seçtin?"

Lumos belli ki sarhoş ve sesi çok yüksek çıkıyor. Tonozlu tavanda yankılanıyor ve odanın üzerine bir sessizlik çöküyor.

Talan'ın karanlık bakışları yavaşça Lumos'a kayıyor ve etrafımızdaki hava daha da soğuyor. "Yine sarhoşsun, Lumos. Pişman olacağın bir şey söylemeden önce biraz kestirmenin zamanı geldi sanırım. Aklını kaçırmak istemezsin."

Talan şarabından bir yudum alır ve sıkılmış görünerek oyuk duvarına yaslanır. Ama tehdit boğazına bir ok gibi saplanmıştı. Lumos'un yanakları kızarır ve arkasını döner. Talan karanlık bir gülümsemeyle kuzeninin kaçışını izler.

Bir House de Morgan güç oyunu iş başında.

Talan tekrar bakışlarımla buluşuyor. Bir kaşını kaldırarak beni yaklaştırmaya çağırıyor. Bana gelmediği için başka bir güç oyunu. Ama rolümüzü yeterince iyi oynayamıyoruz - karşımızda seyircilerin olduğu bir sahnedeyiz ve şehvet içindeki iki aşık rolünü oynamalıyız. Dedikodular çoktan yayıldı.

Ona yaklaşıyorum ve kucağına bırakıyorum kendimi. Nefis kokuyor, misk kokuyor ve yasemin kokuyor. Kolu belime dolanıyor ve vücudu elbisemin ince kumaşına karşı saf, inatçı bir kas gibi duruyor. Dudakları yüzümün yanında, nefesi kulağımın kabuğunu ısıtıyor. "Benim küçük çiftlik kızım, bana biraz ilgi gösteriyormuş gibi yapman gerekecek." Eli kalçamın üzerinde kayıyor ve elbisemin yarı saydam kumaşının arasından sıcaklığını hissediyorum.

Ben de fısıldıyorum. "Aklında tam olarak ne var?" "Nia, aşkım, beni öpmek zorunda kalacaksın." Derin Kulağıma gelen sesi tenimi şehvetli bir okşayış gibi okşuyor.

Sıcaklık yanaklarımdan süzülüyor ve eli kalçamın üzerinde geziniyor. Bizi sadece elbisemin ince kumaşı ayırıyor ve avucundan sıcaklık yayılıyor.

Bakışlarım onun dolgun, şehvetli dudaklarına kayıyor ve nabzım hızla atıyor.

Sadece bir öpücük. Hepsi casusluk oyununun bir parçası, tabii ki. Avalon Kulesi ajanları bizim için her türlü şeyi yapmalı.

görevler. Normalde hayal bile edemeyeceğimiz şeyler, düşmanı öpmek gibi.

Gözlerini üzerimizde hissediyorum, izliyorlar. Bekliyorlar.

Dudaklarımı yalıyorum ve bakışları ağzıma kayıyor. Gözbebekleri büyüyor, bakır rengi siyaha karışıyor. Başparmağı kalçamda durgun bir şekilde aşağı yukarı okşuyor, sonra uyluğumun çukurunda daireler çiziyor ve dokunuşunun ardından sıcak karıncalanmalar gönderiyor.

Öne doğru eğiliyorum, ağzım onunkinin hemen üzerinde geziniyor, nefesi benimkine karışıyor.

"Nia." Dudakları dudaklarıma çok yakınken adımı fısıldayışında şiddetli, düzensiz bir kenar var. "Kalbinin hızla çarptığını duyuyorum. Kendine yalan söyleyebilirsin ama bana yalan söyleyemezsin. Sanırım her şeye rağmen benimle ilgileniyorsun."

İlgimi çekiyor. Ondan nefret ediyorum ve korkuyorum ama aynı zamanda ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunun da acı bir şekilde farkındayım; tehlikeli gülümsemeye, baştan çıkarıcı gözlere ve bir Fey savaşçısının kaslı vücuduna sahip bu adam.

Ona bu kadar yakınken, vücudu benimkini ısıtıyor. Göğsüne yaslanıyorum ve saf çelik gibi hissediyorum. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, kalbim hızla çarpıyor. Nefesi kesiliyor ve onun üzerinde böyle bir etkim olmasına şaşıyorum. Gözlerine bakıyorum ve her zamanki soğuk ifadesi yerine beklenmedik bir açlık buluyorum. Prens Talan de Morgan'ın tüm dikkatini çekmiş olmak tuhaf ve güçlü bir duygu. Mest olmuş durumda.

Dudaklarım ona yaklaşıyor ve odanın geri kalanı, kuartetin sesi ve salonda yankılanan seslerle birlikte kayboluyor.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Geçici olarak. Sorgulayarak. Ama daha şimdiden, o hafif dokunuşla bile içimde bir sıcaklık oluşuyor. Sanki kıvılcımlar tenimin üzerinde dans ediyor gibi hissediyorum.

Bu nazik tat vücuduma sıcaklık yayıyor. Eli sırtımı okşuyor ve parmakları saçlarıma dolanıyor. Yavaşça dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve ağzımı onunkine doğru daha sert bastırıyorum. İlk kimin dilinin girdiğinden emin değilim, onun mu? Benimkinin mi? Tek bildiğim öpüştüğümüz - derin, şehvetli bir öpüşme- ve etrafımdaki dünyanın izini kaybettiğim. Öpüşmek mi? Benim tadıma bakıyor, beni keşfediyor. Pozisyonumu değiştiriyorum, ona sarılıyorum, elbisem kalçalarım kadar iniyor. Onu daha derinden öpüyorum ve dili benimkine sürtünürken, içimde enfes bir acı oluşurken nerede olduğumu unutuyorum. Eli sırtımın alt kısmına kayıyor, beni ona yaklaştırıyor, göğüslerim onun sert göğsüne sürtünüyor. Beni öperken hafifçe inliyor.

Elimi gömleğinin eteğinin altından geçiriyorum ve sıcak tenini, oyulmuş karın kaslarını izliyorum. Tanrım, vücudu mükemmel. Beni öperken kalçalarım ona doğru sallanıyor ve göğsünün derinliklerinden gelen hafif bir inilti daha duyuyorum.

Alt dudağımı ısıırıyor ve ben nefesimi tutarak geri çekiliyorum. Dudaklarım hâlâ onunkilere yakın, kalbim hızla çarpıyor. Karanlık gözlerine yayılmış, bakırı yutuyor. Kalçalarımı tekrar ona doğru sallamak istiyorum, onu tekrar öpmek istiyorum ama kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bunların hepsi göstermelik. Hepsi bu kadar. Hâlâ saçlarımı tutuyor, yüz ifadesi için için yanıyor, gözleri yarı kapalı, dudakları ayırık. Açgözlü.

Peki ya ben? Daha fazlasını ne kadar istediğimi kendime itiraf etmek istemiyorum. *Kelimenin* tam anlamıyla bu adamı *öldürmek* için buradayım.

"Bu yeterli mi?" Ağır nefesler alarak fısıldıyorum. Ben Neredeyse hayır demesini istediğimi fark edince şok oldum.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldıyor. Elini yüzümün yan tarafına götürüyor ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Ama geceleri odanı ziyaret etmem gerekecek. Görünüşe göre birlikte yeterince vakit geçirmediğimize dair söylentiler dolaşıyor."

"Benim odamda mı kalacaksın?" Fısıldıyorum. Bu berbat bir fikir. Onun etrafında, ona bu kadar yakın olamam. Baştan çıkarıcı gücü bu işi yapma becerimi kesinlikle sekteye uğratacak. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Söz alabilirsin."

"Tam bir centilmen."

Gözlerimi ona diktiğimde, herkesin bizi izlediğini, elbisemin dikilmiş olduğunu hatırlıyorum. Odanın geri kalanı sessizliğe bürünmüş olsa da yalnız olmadığımızı. Şu anda tek gürültü yaylı çalgılar dörtlüsü ve salonun etrafına baktığımda hepsinin bize baktığını görüyorum.

Birkaç hararetli an için neredeyse odadaki herkesi unutmuştum.

Kucağında kayıyorum, elbisemin eteklerini aşağı çekiyorum, yanaklarım kızarıyor.

Elimden geldiğince ondan uzak durmalıyım. Cazibesi *tehlikeli* ve işimi yapmak yerine kendimi onun baştan çıkarıcı cazibesine kaptıracağım.

Bir suikast için buradayım. Aklımın bir köşesinde *bu* olmalı.

Kucağından inip yanından uzaklaşırken kalbim hâlâ çarpıyor, göğsüm kızarıyor. Elbisemi düzeltiyorum, herkesin bana baktığının acı verici bir şekilde farkındayım. Arwenna bana ölümcül bir bakış atıyor, yüzü bembeyaz, çenesi gergin.

Ayağa kalktığımda biri bana çilekli tart ikram ediyor, ben de dikkatimi dağıtmak için tepside alıyorum. Nefesim hâlâ sık, kalbim hâlâ hızlı atıyor. Öpüştüğümüzde nasıl hissettiğimizi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Onun yerine tarta odaklanıyorum.

Brocéliande'da çilek yetişmez; Fransa'dan ithal edilmesi gerekir. Son derece pahalı bir lezzet olarak kabul edilir ve yalnızca çok resmi etkinliklerde servis edilir. Tartın büyük bir kısmı ormanlardan toplanan Brocéliande korriberilerinden yapılır. Ama üzerinde tek bir büyük çilek var.

İştahım yok, ama sahte kişiliğim bunu yalayıp yutardı - kıtlık yaşamış zavallı çiftçi kız.

Tartı dudaklarıma götürdüğümde, gümüş bir şey kanat çırpıyor. Bu Mordred'in güvesi. Havada süzülüyor, turtamın etrafında bir tur atıyor ve uçup gidiyor.

Bir uyarı.

Teşekkürler, Mordred.

Talan'a gergin bir bakış fırlatıyorum ama o çoktan kameriyeden çıkmış. Sandalyesine geri döndü ve Arwenna'nın siyah saçlı arkadaşlarından biri kolçağın üzerine tünedi. Muhteşem elmacık kemikleri var ve kolları koyu renkli dövmelerle kaplı. O ve Talan birlikte sinir bozucu derecede mükemmel görünüyorlar, iki sinir bozucu derecede muhteşem gotik Fey modeli gibi. Neredeyse Talan'ın kucağında, kolları omuzlarında, göğüsleri tam göz hizasında.

Odanın diğer ucundaki Arwenna'ya bakıyorum. Başka bir arkadaşının yanında oturuyor, yüzünde sabit bir gülümseme var ama bana bakmamak için elinden geleni yapıyor. Kaşığını sıkıca kavrayarak göz ucuyla bana bakıyor ve bir ısırık almamı bekliyor.

Kolayca sarhoş gibi davranabilir ve çilekli tartımı yere düşürerek kendimi geçici olarak kurtarabilirim. Ama bu suikast girişimlerini sona erdirmez. Devam edecektir. Eğer turtamı zehirlemeyi başardıysa, mutfakta onun için çalışan biri ve turtamın önümden gittiğinden emin olmak için bir hizmetkârı var demektir. Ve bir noktada, Mordred beni zamanında uyaramayacak.

Bunun bir daha asla olmayacağından emin olmalıyım.

İlk aklıma gelen ona gidip zihin kontrolümü kullanarak itiraf etmeye zorlamak oldu ama güçlerimi bu şekilde açığa çıkarmak istemiyorum. Beni hemen suçlayacak ve kimliğim açığa çıkacak. Turtanın zehirli olduğundan şüphelendiğimi söylemek de dikkat çekecek ve insanlar bana kimin söylediğini bilmek i s t e y e c e k . Talan'a nasıl bildiğimi bile söyleyemem.

Hayır, daha ince bir yaklaşım bulmalıyım.

Müzik daha neşeli bir melodiye kayar ve birkaç kişi dans etmeye başlar. Konuklar ziyafet masalarının arasına karışıp sohbet ediyor.

Talan'a ve şu anda parmağını onun alt dudağında gezdiren kadına dönüyorum. Garip bir şekilde ona karşı bir öfke duyuyorum. Talan'la ilişkim tamamen sahte ama o bunu bilmiyor. Öte yandan, bu dangalak bana buradan çıkmak için mükemmel bir bahane veriyor.

"Görünüşe göre meşgulsün," diye çıkışıyorum Talan'a. "Sen kendine gelene kadar ben biraz yürüyeceğim."

Bana dönüyor, gözlerinde bir şaşkınlık titreşimi var. Mum ışığı yüzünün mükemmel düzlemleri üzerinde dalgalanıyor ve kadını üzerinden kaldırıp ayağa kalkmaya başlıyor.

"Zahmet etmeyin," diyorum sertçe.

Elimde çilekli tartla dönüp uzaklaşıyorum.

Yüksek konsey toplantısından birkaç soylunun yanından geçerken, buna rol denebilirse, öfkeli tavrımı sürdürüyorum. Her adımında Arwenna'nın gözlerini üzerimde hissediyorum, bir ısırık alıp almayacağımı görmek için bekliyor. Ona doğru döndüğümde, bakışlarını hızla kaydırıyor ve yüksek sesle, sahte bir kahkaha atıyor. Berbat bir casus olurdu.

Ona yaklaştığımda garsonlardan birine sürtünüyorum. Bunu yaparken güçlerimi çeķiřtiriyorum. Kafatasıma ani bir acı saplanıyor ama bu delici zonklamayı görmezden geliyorum. Garsonun zihnine dalıp düşüncelerini, arzularını ve endişelerini gözden geçiriyorum. Fazla zamanım yok, bu yüzden zihnine tek bir küçük şey yerleştiriyorum ve geri çekiliyorum. Sihrimi serbest bıraktığımda, acı donuk bir zonklamaya dönüşüyor.

Arwenna'nın karşısında durana kadar dönüp ziyafet masalarının etrafında dolanıyorum, sonra da ona gülümsüyorum. "Merhaba."

Gözleri hâlâ yenmemiş tarta kayıyor. Gümüş rengi saçlarını omuzlarının arkasına tarıyor. "Merhaba," diyor soğuk bir sesle.

Kendi tartımı onunkinin yanındaki tabağa bırakıyorum ve onun tarta bakmamak için gösterdiği çabayı görebiliyorum. Benimkinin aksine onun tartında çilek yok. Onlar sadece seçkinler için ve görünüşe göre Arwenna seçilememiş.

"Yanlış bir başlangıç yapmışız gibi hissediyorum,"
diyorum. "Sarayda pek fazla insan tanımıyorum. Sen ve
Talan'dan beri

Belli ki yakınsınız, sizi daha yakından tanımaktan memnuniyet duyarım." Sertleşiyor. "Bunun olacağını sanmıyorum-"

Arkasından gelen ani bir gürültüyle dönmeye başladı. Zihnini kontrol ettiğim garson az önce tepsisini düşürdü ve düzinelerce kristal bardak yere saçıldı. Benimki hariç tüm gözler onun üzerinde.

Şef garson öne atılır. "Seni aptal! Bak ne yaptın."

"Ben... Ben özür dilerim," diye geveliyor garson. Dizlerinin üzerine çökerek, kanayan parmaklarını görmezden gelerek çılgınca parçaları toplamaya başlar.

"Bırak onu!" diye tersliyor şef garson. "Git bir süpürge getir. Konukların ayaklarını o parçalara sürterek kesmelerine izin veremeyiz. Birileri yaralanabilir."

Başını sallayan Arwenna arkadaşına döner. "Buradaki personel her geçen gün daha da işe yaramaz hale geliyor. Artık hiçbir standartları yok." Bakışlarını bana doğru kaydırıyor. "Bugünlerde buraya aldıklarımızın hiçbiri için standart yok, öyle değil mi Nia?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım." En azından birkaç dakikalığına aptalı oynayabilirim. Tartı elime aldım ve büyük bir ısırık aldım.

"Hatırlamıyor musun Alenia, şatoya sadece asil kandan gelenlerin girmesine izin verdiğimiz zamanları? Tüm metresler en azından hanımefendiydi ve pis kulübelerden gelen umutsuz sosyal tırmanıcılar değillerdi." Ben tartı yerken Arwenna bana bakıyor, ben çiğnerken gözleri kısıp kısıp parlıyor. "Asil soydan gelenler en zarif güzelliklere ve parlak zekâlara sahip olurlar ve sadece *onlar* tahta yaklaşabilir."

"Bu doğru mu?"

Çenesini kaldırıp havayı kokluyor. "Neden sana her yaklaştığımda bir yarı-Fey'in pis kokusunu alıyorum?"

Kanım donuyor ama onu görmezden geliyor, onun yerine turtaya bakıyorum. "Bunun tadı biraz kötü," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Sanırım onda bir sorun var."

Gülümseyerek kendi tartından bir ısırık alıyor. "Tadı bana güzel geldi. Onlarda bir sorun olduğunu sanmıyorum. Çileğimi unutmuş olsalar bile ziyan etmeyeceğim."

"Belki de sorun yoktur," diyorum kaşlarımı çatarak. "Seninle konuşmak güzeldi."

El sallıyorum ve tarttan bir ısırık daha alarak uzaklaşıyorum.

Sandalyeme dönüp oturuyorum ve dudaklarımdaki kırıntıları siliyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar tattığım en iyi tatlılardan biri.

Arkama yaslanıp bakışlarımı Arwenna'ya sabitliyorum. Bir ya da iki dakika sonra ifadesi değişiyor, yanaklarının rengi soluyor. Alnı kırıışıyor ve bir bardak su kapıyor, neredeyse deviriyor, sonra tutmayı başarıyor. Titreyen elleriyle suyu boşaltıyor, sonra da tarttan arta kalanlara bakıyor. Tartın üstündeki, dilimlenmiş çileğimin olduğu yerdeki soluk pembe parlaklık gözlerini açıyor.

Çenesi düştü ve bana döndü, gözleri dehşetle açılmıştı. Ağzını kapattı, kusacakmış gibi görünüyordu. Bal likörü bardağımı alıp ona doğru kaldırıyorum ve sıkıca gülümsüyorum.

Odadan kaçıyor.

Belki bir panzehiri vardır ama beni tekrar zehirlemeye çalışacağını sanmıyorum.

Asil bir soydan gelmiyor olabilirim ama artık sürtük kiminle uğraştığını biliyor.

BÖLÜM 27

I banyomun derinliklerine gömülüyorum, su tenimi ısıtıyor. Ay ışığı yüksek pencerelerden sızarak banyodan yükselen buharı tutuşturuyor. gümüş ve kırmızı.

Geç oldu ve uyuyor olmalıydım. Bunun yerine, kaslarımın gevşemesine izin verirken bir yudum şampanya içiyorum. Arwenna ziyafetten kaçtıktan sonra oradan ayrıldım ve yüksek konseyde öğrendiğim her şeyi ona anlatmak için Nivene'i aramaya koyuldum.

Ne yazık ki buralarda değildi. Aslında, onu günlerdir bulamadım. Odama döndüm, her şeyi yazdım ve gizli yerimize bıraktım.

Ama Nivene'i *sadece* rapor yüzünden aramıyordum. Zehirlendiğim ve hakarete uğradığım bir gecenin ardından, umutsuzca bir dost yüzü görmeyi arzuluyordum. Bu yerdeki yalnızlık beni etkilemeye başlamıştı.

Arwenna buraya ait olmadığımı söylerken haklıydı.

Açılan kapının sesiyle kaslarım geriliyor ve nefesim kesiliyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve çılgınca bir havluya tutunarak banyodan çıkıyorum. Arwenna beni öldürmek için ortaya çıkmıştı. Nabzım hızla atarken havluyu üzerime sarıyorum ve yerdeki gevşek bir fayansı düzeltiyorum,

İçimde sakladığım bıçağı kapmak. Arwenna beni sandığı kadar zararsız bulmayacak.

"Nia?" diyor derin, kadifemsi bir ses diğer odadan. "Neredesin?"

Uzun bir nefes verdim ve bıçağı hızla saklandığı yere geri koydum. "Talan? Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Sevgili olduğumuz ve birbirimizden bir an bile ayrı kalamadığımız gerçeğine. Yüzüme hayranlıkla bakmayı özlediğini biliyorum ve seni bu zevkten mahrum edemezdim."

"Tamam." Havluyu kendime sıkıca sarıyorum ve odama bakıyorum.

Talan çoktan sandalyelerimden birine yerleşti ve kucağına bir kitap aldı. Bakışları bana doğru kayıyor. "Seni çıplak bulmayı beklemiyordum, bu ilginç bir sürpriz oldu. Geleceğimi biliyordun, değil mi?"

Havlumu tutuyorum. "Acayip derecede zengin, güzel doğmasaydın ve etrafın her isteğini yerine getiren insanlarla çevrili olmasaydı nasıl biri olabileceğini hiç merak ettin mi?"

"Belki de dizlerime kadar çürümüş soğan toprağına batmış, elmaların yetiştiği o güzel günleri sevgiyle düşünüyor olurum. Keşke kader bana böyle bir el verseydi."

"Uyumlu bir kişilik geliştirmiş olabilirsin." "Kulağa sıkıcı geliyor."

Banyoya yanımda temiz kıyafet getirmediğim için odaya havlumla girmek zorunda kalıyorum. Şifonyere doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama yine de umursamaz bir tavır takınıyorum. Islak saçlarım sırtımdan ve omuzlarımdan aşağı damlayarak havluyu ıslatıyor ve bir çekmeceyi çekip açarak bulabildiğim ilk iç çamaşırı ve geceliği alıyorum. Banyoya dönerken Talan'ın kendine şarap doldurduğunu görüyorum. Kendini evinde gibi hissediyor.

Banyo kapısını arkamdan kapattığımda, şeffaf bir gecelik ve beli siyah dantelli bir iç çamaşırı aldığımı fark ediyorum. Bir de

Gecelik de siyah ve tamamen şeffaf, göğüs uçlarım şeffaf kumaşın arasından görünüyor.

Az ya da çok, buradan çıkarken tamamen rahat ve sergilenen her şeyle barışık görünmeliyim. Derin bir nefes alıyorum ve tamamen kot pantolon ve tişört giydiğimi hayal ediyorum.

Banyonun kapısını açtığımda Talan'ı yatağında otururken buluyorum, üstsüz.

Omuzlarımı rahat, yüz ifademi sakın tutmaya odaklanıyorum. Ama hissettiğim bu değil.

İşte size Fey kültürü derslerinde bedenlerimizle barışık olma pratiği yaparken öğretilmedikleri şey. Krallıktaki muhtemelen en güçlü Fey'in, etrafındaki herkesin kalbine mutlak dehşet salan bir prensin önünde yarı çıplak yürümenin nasıl hissettireceğini öğretmiyorlar. Ya da o da yarı çıplakken ve mükemmelliğin ta kendisi olan bir vücuda sahipken doğru düşünmenin ne kadar zor olduğunu. Çünkü beynim onun bir canavar olduğunu biliyor ama nabzım hâlâ ince kesimli kasları boyunca uzanan söğüt dallarının kıvrımlı dövmlerine tepki veriyor. Beni görünce gözleri kararan, kalpleri durduracak kadar güzel bir adamın karşısına bu şekilde çıkmanın nasıl bir his olduğunu daha önce hiç deneyimlememiştim.

Çenesi geriliyor ve o ürkütücü Fey durgunluğu bedenini kaplıyor. Derin, ipeksi sesi kafatasımda çınlıyor gibi-

Seni gecenin karanlık kucağına sürükler ve uçurumun kenarına getirirdim...

Mum ışığı güçlü vücudunun üzerinde titriyor. Nabzım Bakışlarını benden çekip ayağa kalktığında, kemerini tek bir hareketle çıkarırken yarışıyor.

Yatağın diğer tarafına kayıyorum ve yorganı üzerime çekiyorum. "Yatağında çıplak uyumayı planlamıyorsun, değil mi?"

Çenesini avucuna dayayarak yuvarlanıyor. "Ve işte yine benim sımsıkı sarılmış metresim. Bir an için neredeyse rahatlamış görünmeye başlamıştın ve merak ettim

gerçek Nia'nın nereye gittiğini. Ama merak etmeyin, şortumu çıkarmayacağım."

Bir an için bakışlarım onun dolgun ve hafifçe kıvrılmış dudaklarına kayıyor. Rahatsız edici derecede şehvetli. "Güzel."

"Kendini kontrol etme konusunda benimkinden daha fazla endişelendiğinden şüpheleniyorum." İpeksi sesi tenimi titretiyor. "Az önce bana güzel dedin."

"Öyle mi yaptım? Bu kadar gevezelik yeter. Uyumam lazım." O

gerçekten içimdeki sinirli huysuzluğu ortaya çıkarıyor, garip bir şekilde, bundan hoşlandığından şüpheleniyorum.

Güçlü göğsüne hızlıca bir göz atıyorum ve yorganı üzerime daha sıkı çekiyorum.

"Hiç bir şeyden zevk aldığın oluyor mu, Nia? Hiç mi?" "Ben sadece mutsuz değilim. Bir zamanlar aşıktım." "Peki ona ne oldu?"

Zor yutkunuyorum. *Yalanları mümkün olduğunca gerçeğe yakın tutmaya çalışıyorum.* "Her şeyden kaçmak gibi kötü bir huyu vardı. Ben de dahil. Kalbimi iki kez kırdı."

"Mmm." Derin bir mırıltı. "Ona işkence ettirip idam ettireyim mi?"

Oh, sevgili Talan. Buna çoktan başlamışsın.

"Hayır," dedim. "Kötü bir insan değil ama işini bana tercih etti."

Alay ediyor. "Kulağa çok sıkıcı geliyor." "Hiç aşık oldun mu?"

Mum ışığı oyulmuş kaslarının üzerinde dans ediyor. "Benim için tek bir kadın var ve o da hayallerimin bir ürünü, düşüncelerimdeki bir ses."

"Bunca yüzyıl geçti ve bir aşk bile olmadı mı? Bütün bu cinayetler yüzünden mi? Romantizmin önüne mi geçiyor?"

"Eziyet edecek konularım varken aşk için fazla zamanım yok."

"Görünüşe göre işe kafayı takan tek kişi eski sevgilim değil."

Bana bakıyor ve bir an için gülümsemesinde belli belirsiz bir hüznün olduğunu düşünüyorum. "İnsanların rüyalarında ne gördüğümü görseydin, neden kimseyi sevmediğimi anlardın."

"Peki insanların rüyalarında seni bu kadar rahatsız eden ne görüyorsun?" diye sordum.

"İnsanların benden istedikleri ve benden korktukları her şey."

Sanırım kimsenin gerçek kendisini, yani fakir bir hiç olduğu başka bir dünyada var olacak olan Talan'ı bilmediğini ya da umursamadığını düşünüyor.

Onun için üzölmeye başlamayacağım.

Dönüp yanımdaki mumları üflüyorum ve odada ay ışığının gümüş ve kırmızıyla renklendirdiğı gölgeler birikiyor.

Yatağı doğru kayıyorum ve yuvarlanıyorum. Gözlerimi kapatarak bana ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Nasıl koktuğı üzerinde durmayacağım - parfümlü çiçeklerle hafifçe renklendirilmiş dumanlı sedir kokusu - ve bir kadını saçlarını kavrayıp onu orgazma ulaştırırken adını haykırana kadar tatmin ederken düşüncelerine kaç kez kulak misafiri olduğumu kesinlikle hatırlamayacağım...

Nia, bu adam gerçeğı bilse boğazını gözünü kırpmadan keserdi.

Gözlerimi kapatıp zihnimdeki perdeyi çağırıyorum.

"Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?" diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı battaniyeye doluyorum. "Herkesin senden korktuğunu bilmiyor musun?"

Karanlık odaya sessizlik çöküyor. Dışarıda şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü ufukta yuvarlanıyor. "Evet," diyor sessizce, "ama senin öyle olduğunu düşünmemiştim."

Boğazım sıkılıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

* * *

GECE UYANDIM, kendimi vücudunun etrafında kıvrılmış bulduğumda dehşete düştüm - bir kolum yontulmuş karın kaslarının etrafında, uyluğum kalçalarının etrafına sarılmıştı. Bu pozisyonda, onun tüm uzunluğunu hissediyorum, sert aleti uyluğumun iç kısmına bastırıyor. Devasa ve her yönden bir tanrı gibi inşa edilmiş, değil mi?

İşte bedenim beni bir kez daha terk ediyor - uyurken ona d o ğ r u süründüm ve kendimi ona sardım, enfes güzelliği ve kokusu beni cezbetti.

Donup kaldım, nabzım hızla atıyor. Onun uyarılmışlığını hissettiğimde, vücudumda sıcaklık kayıyor.

Bir trol gibi görünseydi her şey çok daha kolay olurdu.

Başımı kaldırdığımda Rüya Avcısı'nın uyanık yattığını ve tavana baktığını görüyorum.

Sikeyim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Uyuyakalmışım."

"Sevgili Nia, özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Ne zaman istersen bana sarılmalısın." Sesi tenimde kadife bir okşayış gibi.

Kendimi kolumu çekmeye, bacağımı onun üzerinden kaydırmaya ve tekrar yatağa geçmeye zorluyorum. Ondan uzaklaşır uzaklaşmaz üşüdüğümü ve gerildiğimi hissediyorum. Ama yorganı sıkıca çekip çarşafı kavırıyorum ve nefesimi yavaşlatmaya zorluyorum. O zihinsel perdeyi tekrar çağırıyorum ve uykuya dalıyorum.

* * *

Uykumda titriyorum, yavaşça uyanıyorum. Rüyamda onu görüyordum.

-Beni yere yatırıp geceliğimin şeffaf kumaşını yırttı. Rüyamda, dudaklarını boğazıma bastırdığında, köpek dişleri tenime sürtündü ve kalçalarımı etrafına sarıp adını inledim.

Onu *kaşıkılıyor* muyum? Kalbim güm güm atıyor.

Aslında onunla kaşıklıyorum. Talan bana arkasını döndü ve ben de kollarımı onun karın kaslarına doladım. Bacağım

onunkinin etrafında kıvrılmıştı ve büyük eliyle bileklerimden birini tutuyordu.

Ama bu sefer uyuyor, göğsü yavaşça inip kalkıyor.

Sabahın erken ışıkları odaya allık yayıyor.

...yemyeşil tarlalar kanla kıpkırmızı... her şeyi tüketen katliam, cehennem ateşi hayata kükrüyor...

Kaslarım gerildi. Hissettiğim ilk şey dehşet oldu.

şiddetli düşünceler, ama sonra daha önemli bir şey olduğunu fark ediyorum. Artık ona dokunduğum için ne düşündüğünü duyabiliyorum, tıpkı diğer insanlarla olduğu gibi. Zihnimdeki bu kalkanla bile, bedenlerimiz temas ettikçe onun düşüncelerine göz atıyorum.

Ama ne hakkında rüya görüyor? Savaş mı? Ölüm mü? Zaten olmuş bir şeyi mi yoksa planladığı bir şeyi mi?

Kolumu çekiyorum ve bacaklarımı onunkilerden ayırıyorum.

Talan uykusunda iç çeker ve sırt üstü yuvarlanır. Yatakta doğruluyor, saçları dağınık, gözleri uykulu. "Yine mi uyandın Nia?" diye soruyor usulca. "Bütün gece bana sarıldın."

"Değildim."

"Uykunda kalçalarını bana karşı oynatıyordun."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor. "Uyuyordum ve senin bir at olduğunu hayal ediyordum."

"Atlara ne yaptığınızı düşünmekten korkuyorum. Ve diyorlar ki *ben* ahlaksız."

"Açıkçası, rüyalar hiçbir anlam ifade etmez. Rüyaların doğasında bu vardır."

"Bir rüya uzmanı olarak bunu söyleyemem."

Kapı çalınıyor ve birkaç dakika içinde Aisling kapıyı açıyor. Talan'ı görünce çenesi düşüyor ve ağzından bir özür kaçırıp kapıyı tekrar çarparak kapatıyor.

BÖLÜM 28

I Odamda pencere kenarında oturup çayımı yudumluyorum. Dışarıda, batmakta olan güneş bulutları menekşe ve şeftali rengine boyuyor. Uyanık kalmaya çalışarak kendime bir fincan daha dolduruyorum. Uyku

Bu yerde uyumak hiçbir zaman kolay olmadı ama dün gece en az ferahlatıcı uykuyu uyudum; defalarca uyandığımda kendimi en büyük düşmanımın etrafında kıvrılmış buldum.

Bu sabah, Prens odamdan ayrıldıktan sonra, Nivene'den gelen raporu bıraktığım gizli yere geri döndüm. Şifreli rapor gitmişti ve onun yerine kısa, şifreli bir mesaj buldum. Beni rahatlatan şey, Avalon Kulesi'nin bu istihbarat üzerine hemen harekete geçmiş olmasıydı. Mesajda *ejderha saldırısına hazırlanmak için İskoçya'ya gittiği* yazıyordu. *Gizlenin. Gizliliğinizi koruyun.*

Neden yanlarında bir Nöbetçiye ihtiyaç duyduklarını anlıyorum ama Nivene olmadan her zamankinden daha yalnızım.

Meriadec'i nasıl bulacağımdan tam olarak emin değilim ve Raphael hakkında bir şey duyma şansım yok. Mavi Ejderha Projesi hakkında birileriyle konuşmak için yanıp tutuşuyorum. Talan'ın gizli planları her neyse, araştırılması gerektiğine dair bir his var içimde, hem de *hemen*. Bu projeyi gizli tutması için akla yatkın tek bir sebep var.

Auberon sadece

savaşı kazanmak için. Talan insanları ve yarı Feyleri sonsuza dek yok etmek istiyor.

Mavi Ejderha Projesi'nin bir kitle imha silahıyla bir ilgisi olabilir mi? İskoçya'daki savaşta kullanmayı planladığı bir silah mı?

Nivene ve bağlantıları burada olmadan, yeri kendim kontrol etmeliyim.

Kapı çalınıyor ve ben çay fincanımı yere bırakıyorum. "Ben Aisling!" diye seslendi kapıdan.

"İçeri gel!"

Ellerini sıkarak içeri giriyor, alnı endişeyle kırışmış. "Yola çıktı. Ama bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Jasper genellikle sadece özel durumlarda kullanılır. Kraliyet düğünü ya da nişanı gibi. Ya da kraliyet doğum günü gibi. Geçen yıl Majestelerinin doğum günü ziyafeti için harika kıyafetler tasarladı. Soylular çok güzeldir, bu yüzden onları giydirmek kolaydır. Tabii ki gece, bazı demi-Fey'lerin katledilip Paimpont Nehri'ne atılması nedeniyle kopan çığlıklarla gölgelendi. Kargaşayı buradan bile duyabilirdiniz. İşte bu yüzden o nehir suyunu içmiyorum, tabii büyükannemin özel tentürüyle arındırmadığınız sürece. Yaptığınız şey sarımsakla balı karıştırmak..."

Bir demi-Fey katliamından öylesine bahsettiğinde midem bulanıyor ve saçmalamasının geri kalanını duymazdan geliyorum. Aisling sinirlendiğinde her zamankinden *çok fazla* konuşuyor.

Ben de kendimi çok huzursuz hissediyorum. Planım geri tepebilir eğer

Jasper'la olan bu görüşmeyi sır olarak saklayamam. Sorun şu ki, Jasper bana sessiz kalacağına güvenebileceğim biri gibi gelmiyor.

Kapının çalınması Aisling'in monologunu böldü ve aceleyle kapıyı açtı. Sandalyemde rahatlayarak, soğukkanlı bir ifade takınıyorum. Prens hiçbir sinsi planı olmayan metresi Nia için sarayda muhteşem bir gün daha...

Jasper ellerini birbirine sürterek içeri girer. "Merhaba, merhaba leydim."

İstedığım gibi, yardımcıları olmadan geldiğini görmek beni rahatlatmıştı.

Aisling kapıyı arkasından kapatır.

"Merhaba, Jasper. İçeri gel."

Kollarını kavuşturup taş bir sütuna yaslanıyor. "Şimdiye kadar hayatta kaldınız leydim, bu çok etkileyici. Arkadaşlarımdan bazıları grup halinde havuza girdi. Bazı arkadaşlarım aptaldır. Onlarla neden vakit harcadığımı bilmiyorum. Prens Talan'ın ne yaptığını bilmeyen birini metresi olarak seçeceğini mi düşünüyorlar gerçekten? Adam bir dahi. Ben de onlara dedim ki, hafta sonuna kadar katledilmenize imkan yok."

Başımı salladım. "Doğru söylüyorsun."

Başını sallarken gözleri yarı kapalı. "Kesinlikle." Beni işaret ediyor, yüzükleri ışıpta parlıyor. "Bana adını tekrar hatırlat."

"Hayatta kalmam için bana para yatırdınız ama adımı bile hatırlamıyorsunuz?"

Parmaklarını şıklatır. "Tabii ki. Nia. Soğan gibi katmanlı. O gece elbisenle iyi iş çıkarmıştım, değil mi? Saraya girişin için. Oldukça iyi."

"Çok güzel bir elbiseydi." Başımı onaylarcasına eğdim. "Ve şimdi yine yardımına ihtiyacım var."

Ellerini birbirine kenetliyor ve sahte bir sempatiyle suratını asıyor. "Maalesef leydim, şu anda *çok* yoğunum. Kraliyet gardırobunun baş kreatif direktörüüm ve rezervasyon listemin başında her zaman en önemli kraliyet mensupları yer alır. Bilirsiniz, kral, vikontlar, kontlar, bu tür şeyler. Üzgünüm leydim."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ben prensin metresiyim."

Başını salladı. "Bu doğru. Belli ki kraliyet ailesi değil. Bir gün onun karısı olursan, bana ödeme yapmana gerek kalmayacak."

seni listemde üst sıralara çıkarmak için gereken büyük avans."

Kendime bir fincan çay daha koyuyorum. "Ama biliyorsun ki büyük bir avansım yok. Ben soğan kızıyım. O zaman neden gelmeye zahmet ettin?"

Bunu düşünerek elini çenesinde gezdiriyor. "Şey, itiraf etmeliyim ki, gizlilik talebi merakımı uyandırdı. Bir de sarayda hakkınızda ilginç söylentiler var."

Dehşetin buz gibi parmakları omurgamda iz bırakıyor. "Ne tür söylentiler?"

Gergin bir şekilde kıkırdıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Val Sans Retour'dan Kontes Arwenna de Bosclair'i biliyor musun? Kulağa çılgınca geliyor ama insanlar onun sizi zehirlemeye çalıştığını ve sonunda kendi zehrini içtiğini söylüyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istedim."

"Ve sen bu saçmalığa inanıyor musun?"

"Daha çılgınca şeyler de oldu leydim. İnkâr mı ediyorsunuz?" Omuz silkiyorum. "Eğer olduysa bile benim haberim yoktu."

"Evet, soğan kız. Haftalardır saray entrikalarından kurtuldun, belki de saraydaki en kurnaz soylu hanımlardan birini alt ettin ve şimdi benimle gizlice buluşmak istiyorsun. Sanırım ne planladığını bilmeliyim."

"Prens Talan için bir kur dansı yapmak istiyorum," diyorum.

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Ama kur dansı çok eski, modası geçmiş bir ritüel. Yüzyıllardır kimse yapmadı. Açıkçası... şey, burada, sarayda, leydim, son derece demode görünüyorlar."

Özlemle iç çektim. "Ama çiftliğimde hep onlar hakkında okurdum ve bir tane yapmayı hayal ederdim. Özel bir dans, sadece iki sevgili arasında. Modasının geçtiğini biliyorum ama bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var. Onca insan arasından siz bunu yeniden moda haline getirebilirsiniz. Bir çeşit canlanma. Bu eski ritüele modern ve şık bir hava katabilirsin. Bunun iyi gittiğini düşünsene. Herkesin dilinde olacak.

Corbinelle. Bir gösteri. Sadece Corbinelle değil, tüm Brocéliande'ın konuşması. Kur dansları geri döndü ve ilki yaratıcı deha Jasper Laval'dan başkası tarafından yaratılmadı."

"Devam et," diyor yavaşça.

Bağımlı oldu. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bence eski kur danslarındaki sorun gizem eksikliğiydi. Onlar sadece karmaşık kıyafetlerle yapılan özel danslardı, değil mi? Şimdi, şunu hayal edin. Gece vakti. Dolunay. Prens Talan benimle buluşmak için kale duvarlarının dışındaki göle gidiyor. Orada kimseyi görmüyor. Ama sonra, bu da ne? Soğuk sudan bir şey yükseliyor. Bu benim, siren gibi giyinmiş. Onun için *suyun içinde* dans ediyorum..."

"Evet," diye mırıldandı Jasper, parmaklarını şiddetle şıklatarak. "Evet! Arka planda siren müziği eşliğinde. Sis ince, yarı saydam bir battaniye gibi suyun üzerine çöküyor. Su damlacıkları teninden aşağı süzülür. Prens bu sanat karşısında büyülenir."

"Kışın mı?" Aisling ağzından kaçırıyor.

Jasper ona göz kırpmıyor. "Affedersiniz, siz kimsiniz?" "Ben Aisling."

Başını salladı. "Doğru. Kapa çenenin, Aisling."

Boğazımı temizliyorum. "Gündüzleri hava daha sıcak oluyor ve gölden sis yükseliyor. Ama gece yarısı gölde yüzersem donarım."

"Bir başyapıt için, senin donmanın bedelini ödemeye hazırım."

"Dişlerim takırdarsa," diyorum, "ambiyansı bozabilir."

Dramatik bir şekilde iç çeker, sonra alnını ovuşturur. "İyiyim. İyi! İyi! Seni sıcak tutacak bir kıyafet yaratacağız. Ve tabii ki prens gelene kadar suyun altında kalmanın bir yolunu bulman gerekecek. Lanetli bir denizkızı gibi birkaç saniyede bir nefes almak için sallanmana izin veremeyiz."

"Evet, düşünüyordum da, belki kafam için bir tür kask-"

"*Kask* mı?" Dehşete düşmüş görünüyor. "Nedir bu? Kur dansı mı yoksa çocuk tiyatrosu mu? Hayır. Başka bir çözüm bulacağım. Ve ışık... evet..."

"Işık mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ormanda ay ışığı çok iyi geçmeyecektir. Prensini sizi görebilmesi için bir ışık kaynağına ihtiyacınız olacak. Evet, birkaç fikrim var. Asistanlarıma hemen üzerinde çalışmalarını söyleyeceğim."

"Dur bakalım. Bu sadece gizli tutulursa işe yarar," diyorum. "Eğer yardımcılarını bu işe dahil edersen, onlar da birilerine söyler ve çok geçmeden saraydaki herkes öğrenir. Bu da etkiyi tamamen mahveder. Elbette, işimiz bittiğinde *herkese* söylemeliler."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Asistanlarımdan ağzı her zaman sıkı değildir."

Yüzünü buruşturuyor ve ben asıl meseleyi anlıyorum. Şu anda bunu herkese anlatmak için can atıyor. Yine de haklı olduğunu biliyor. Sadece bunu bir sürpriz olarak saklamak gerçek etkiyi yaratacaktır, herkesin bunun rüküş olup olmayacağını düşünmesine zaman kalmadan.

"Ama asistanlar olmadan bunu nasıl yapacağım? Bunu doğru yapmak için çok fazla küçük görev olacak."

Tanrı korusun, ufak tefek işleri kendisi yapıyor. "Aisling sana yardım edebilir," diyorum. "O çok yeteneklidir. Değil mi, Aisling?"

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle. Senin için."

Kaşlarını çatıyor, alnı kırışıyor. "Bu mu? Tamam. Pekâlâ. Gerçekten yapabiliyor mu... biliyor musun? Hadi deneyelim."

"Ve fiyata gelince..." Dikkatlice söylüyorum.

Elinin tersiyle itti. "Bunun için endişelenmeyin. Prens yaptıklarını görünce tereddüt etmeyecek. Hayatının en unutulmaz gecesi olacak ve ben de bunun bir parçası olacağım."

"Her şeyi ne kadar çabuk hazırlayabilirsin?" Ben soruyorum.

"Birkaç gün, belki üç."

"Ne kadar hızlı, o kadar iyi. Bu konuda çok heyecanlıyım, anlıyor musun? Şimdi, kur dansımı çalışmaya başlamalıyım."

BÖLÜM 29

TAlan, Brocéliande'ın kuzeyinde diplomatik bir görev için birkaç günlüğüne saraydan ayrıldı. Yokluğunun ikinci günü ve ben fırsatımı değerlendiriyorum. Kayıyorum

Mavi Ejderha Projesi'yle ilgili ne planladığını öğrenmek için şafaktan önce dışarı çıktı.

Omzuma asılı deri bir çanta ve belime bağlı bir hançerle sıcak bir şekilde giyindim. En önemlisi, Jasper'dan aldığım yeni takım elbisem çantamın içinde.

Yavaşça koridorun kapısını açıyorum ve her iki yöne de bakıyorum. Beklediğim gibi, bu saatte kimse ayakta değil ve ben de koridora doğru süzülüyorum.

Omzumun üzerinden kontrol ederek hızla ilerliyorum. Son birkaç gündür beni takip eden iki kişiden kurtulmaya çalışıyorum. Talan'ın beni izlemeleri için adamlarını görevlendirdiğinden oldukça eminim. Muhtemelen *Arwenna*'nın da beni takip eden birileri vardır. Herhangi bir sayıda soylunun geliş gidişlerini izlediğinden şüpheleniyorum. Ben popüler bir kıyım.

Bu da demek oluyor ki bu gece nereye gidersem gideyim takip edilmediğimden emin olmalıyım. Sabahın dördünde, beni takip eden insanlar vardiya arasında gibi görünüyor ve etrafta tek bir kişi bile görmüyorum.

Planım basit. Karanlıkta gizlice dışarı çıkacak, ahırdan bir at alacak ve telepati güçlerimi habercilerin kapısındaki askerler üzerinde kullanacağım. Gün boyunca at süreceğim ve Melian Ormanı'nın derinliklerindeki Mavi Ejderha Projesi'ne akşam karanlığında varacağım.

Ama makul bir kılıfa ihtiyacım vardı, bu yüzden masama bir not bıraktım: *Aisling, bir geceliğine gidiyorum. Babamı görmek için eve gidiyorum.*

Omzumun üzerinden tekrar bakıyorum. Hala kimse yok. Acele ediyorum.

dolambaçlı bir merdivenden aşağı iniyor, bir yandan da hareket ve sesleri dinliyorum. Bir spiralden diğerine inerken parmaklarım soğuk taşların üzerinde geziniyor.

Uzun bir gün olacak ve neredeyse gitmeden önce mutfaktan kahve almak için keşif riskini göze almayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Bu berbat edilemeyecek kadar önemli.

Melian Ormanı'na vardığımda, nehrin gizli ormana doğru keskin bir şekilde kıvrıldığı yerde, muhtemelen açlıktan ölüyor ve üşüyor olacağım. Dün akşam yemeğinden ne kaldıysa onunla günü geçiriyor olacağım. Ama bir casusun hayatı asla rahat olmamalı, değil mi?

Merdivenlerin dibinde, bir kapıdan geçip soğuk geceye giriyorum. Avluyu geçip ahırlara doğru ilerlerken soğuk hava tenimi yakıyor.

Başımı eğerek pelerinimi etrafıma sıkıca sarıyorum. Zamanlamayı öyle ayarladım ki hem hava hâlâ karanlık hem de kapıdaki muhafızlar değişiyor. Umarım, kale duvarlarının yanındaki gölgelerde gizlendiğime dikkat etmezler.

Ama köşeyi dönüp ahırlara doğru yöneldiğimde midem sıkışıyor. Bir asker devriye geziyor ve bana doğru yürüyor. Dönüp kaçamayacağım kadar yakınımda, bu yüzden tek seçeneğim her şey yolundaymış gibi davranmak ve bunu yutmasını ummak.

"Leydim." Kraliyet Ordusu'nun koyu mavisini giymiş. Uzun, soluk sarı saçları geniş omuzlarının üzerinden sarkıyor.

Omuzları ve metalik yeşil gözleri bana doğru daralıyor.

Ona sevimli bir gülümseme veriyorum. Burada yanlış bir şey yok. "Hızlı bir yolculuğa çıkıyorum. Hemen döneceğim."

"Bu saatte mi? Bu çok tehlikeli leydim."

Küçümseyen bir el salladım. "Oh, bu kadar aptal olma! Burada tutsak değilim, biliyorsun. Ve prens bunu zaten biliyordu. Bu gece babamı ziyaret etmek için eve gidiyorum."

Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve koluna dokunuyorum. Bunu yaparken acı kafatasımı delip geçiyor ama yine de telepati güçlerimi çağırıp onun etrafında açılmalarına izin veriyorum.

Kanlı habercilerin kapısında nöbet tutuyor olmalıydım. Bu gece sadece ben varım. Ama bu saatte hiçbir şey olmuyor ve bütün günü bal likörü içmeden geçirdim. Ellerim titriyor. Stufi içmeyi bırakmaya çalışıyordum, ama şimdi tek düşünebildiğim dilimin üzerindeki tatlı tang ve sinirlerimi yatıştırmak için ona nasıl ihtiyacım olduğu... Sadece bir içkiye ihtiyacım var, sonra geri döneceğim. Kral Auberon'u hayal kırıklığına uğratmayacağım. Casuslar hakkında bir şeyler söyledi, değil mi? Şu anda her şeyi berbat mı ediyorum?

I nefes ver ile rahatlama. Bukapı o Açık.

"Pekala, Ben yaparım. olmak
gidiyor."

"Ama tek başınıza mı seyahat ediyorsunuz leydim? Genç bir bayanın bu saatte korumasız yolculuk etmesi pek güvenli görünmüyor. Ya da herhangi bir saatte. Prens en sevdiği metresinin korumasız seyahat etmesine izin vereceğini sanmıyorum. Tam olarak nereye gidiyorsunuz? Baban nerede yaşıyor?"

Kalbim güm güm atıyor. "Lauron."

Zihnini kontrol etmeye çalıştıkça başımdan acı çığlıkları yükseliyor ve midem bulanıyor. Düşüncelerini kontrol edemiyorum. Talan yeteneklerimi gerçekten mahvetti.

Asker başını sallar. "Hayır, iyi bir fikir değil. En azından chatelaine'e bir sorayım. Eminim sizinle birlikte

seyahat edecek bir maiyet organize edebiliriz."

Midem bulanıyor. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, kendimi suçlama, başka bir yalan uydurma şansım o kadar artar.

içinden çıkamıyorum. Ve sihrim beni başarısızlığa uğrattıyor.

Ona gülümsüyorum. "Ne kadar da endişelisin! Bir içkiye ihtiyacın var. Bir şişe bal likörünü hak ediyorsun. Chatelaine'e gidersen, şansını kaçıracaksın." Ondan uzaklaşıyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum, "Her şey yoluna girecek. Merak etme."

Başka bir söz beklemeden ahırlara doğru yürüyorum. Ama zihnimin derinliklerinde, bunun daha sonra halletmem gereken bir sorun olduğunu biliyorum.

Ve karanlık bir yanımda, belimdeki hançerin keskin kesinliğiyle sorunu halledip halletmediğimi merak ediyor.

* * *

Bir ağacın arkasına saklanıp çam kokusunu içime çekiyorum. Gece çöktü ve Melian Ormanı'nın derinliklerinde dişlerim takırdıyor. Sadece on adım ötemde bir nehir gürül gürül akıyor.

Perillos Kalesi'nden on saat önce ayrıldım ama askerle yaptığım konuşma hâlâ aklımı kurcalıyor. Sabahın erken saatlerindeki yolculuğum beklediğimden daha dağınık geçti ve geri döndüğünde yolculuğumla ilgili haberleri Talan'a ileteceğine dair rahatsız edici bir his var içimde.

Ama şimdi bunu aklımdan çıkarmam gerekiyor. Tam olarak doğru yere geldim. Önümde, ormanın sınırının dışında, haritada Mavi Ejderha Projesi olarak etiketlenmiş kale duruyor. Etrafında sisler dolaşan yüksek bir taş yapı. Nehir, altındaki kemerli bir tünelden akıyor ve haritalara kısa bir bakış attığımda, nehir kalenin merkezinde tekrar açılıyor gibi görünüyordu.

Soğuk rüzgâr karanlık gövdelerin arasından eserek yanaklarımı yakıyor. Zayıf yakut-gümüş ay ışığı ağaçları delip geçiyor, kardan mücevherler gibi parlıyor.

Arkamda, bir dalın hafifçe kırılması kalbimi hoplatıyor ve ağaçların arasında duran bir geyiği görmek için dönüyorum, nefesi yüzünün etrafında buğulanıyor. Soluk beyaz, neredeyse hayalet gibi. Kıpırdamadan duruyorum ve geyik bana bakıyor, burun delikleri açılıyor. Arkasından karları savurarak tekrar kış ormanına doğru kaçıyor.

Titriyorum ve kaleyi gölgelerden izlemek için geri dönüyorum.

Midem gurulduyor. Yanıma yeterince yiyecek almamışım ve şimdi Fey'in yaptığı tereyağlı somon ve kır çiçeği salatası yemeklerini düşünüp duruyorum.

Kalçalarım ağrıyor ve soğuk rüzgâr yanaklarımı ısıırıyor. Karnım yine gurulduyor ve umarım askerlerin keskin Fey kulaklarıyla duyabileceği kadar yüksek değildir.

Yakında bir hamle yapmalıyım.

Bir ağacın arkasından kaleyi çevreleyen taş duvarları inceliyorum. Koyu renkli, dikenli sarmaşıklar en az altmış metre yüksekliğindeki çivili korkuluklara tırmanıyor. Ayrıca ana girişi de görebiliyorum, nehrin üzerinde uzanan bir köprü. Diğer tarafta sıkı korunan taş bir kapı ve kapının önünde duran sert görünümlü bir sıra asker var. Auberon'un askerlerinin çoğunun giydiği mavi üniformaları değil, gümüş göğüslükleri ve miğferleri olan siyah giysiler giyiyorlar. Hepsinin bellerinde kılıçları, yayları ve ok sadakları var. Gördükleri herkesi sorgusuz sualsiz vurma emri aldıklarından şüpheleniyorum.

Ön kapıdan geçmek bir seçenek değil, ancak duvarlara tırmanmak ya da portcullis'ten geçmek gibi bir niyetim hiç olmadı.

Bu köprünün altında, kalenin dibinde, kemerli bir taş geçit yer altından geçiyor. Haritada gördüğüm gibi, nehir kalenin altındaki o taş tünele akıyor. Bu benim giriş yolum.

Eğlenceli bir yolculuk olacağından değil. Su çalkalanıyor ve yüzeyinden sivri kayalar çıkıyor. Arada kaldığımda

Orman ve kalede fark edilmek istemiyorsam yüzeyin altında kalmalıyım.

Çantamı omuzlarımdan indirip açıyorum ve Jasper'ın benim için dıktığı kıyafeti çıkarıyorum. Elbise gibi görünmesi için tasarlanmış, ayak bileklerime kadar uzanan pırıltılı gümüş mavisini bir elbise. Renk, yüzerken fark edilmememe yardımcı olacak ama karanlık da beni gizlemeye yardımcı olacak.

Bir ağacın arkasına saklanarak kıyafetlerimi çıkarıyorum, kış havası tenimi ısıtırken dişlerim çılgınca gıcırıyor. Kıyafetin içine girdiğimde hemen ısınmaya başlıyorum.

Sonra çantama uzanıyorum ve Jasper'ın benim için aldığı tentürü çıkarıyorum. Mantarı açıyorum ve yüzümü buruşturarak uzun bir yudum alıyorum. Tadı acı otlarla karıştırılmış balık yağı gibi. Ama sonra garip bir şey hissediyorum, boynumda hızla yanma hissine dönüşen bir karıncalanma. Boynuma hafifçe dokunuyorum ve tıpkı Jasper'ın söylediği gibi onları hissediyorum. Solungaçlar.

Sonunda bana verdiği gümüş küreyi geri aldım. Bunu düşünmüş olmasına sevindim. Gece kadar karanlık nehir suyunun çalkantısını görünce, bir ışık kaynağım olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Çantayı bir ağacın gövdesinin arkasına saklayıp nehrin karşısına geçiyorum. Adımımı atıyorum ve kaslarım kaskatı kesiliyor.

Lanet olsun. Hava soğuk. Kıyafet üzerimdeyken bile buz gibi. Kıyafet, insanların giydiği dalgıç kıyafetleri gibi vücuduma sıkıca yapışıyor. Beni yalıtıyor ve sıcak tutmak için ısıyı hapsediyor, ancak nehir hala buz sıcaklığının biraz üzerinde, bu yüzden soğuk geçiyor. Kıyafet buz gibi suda ancak bu kadarını yapabiliyor. Çıplak ellerim acıyor.

Yüzeyi bir daha görüp göremeyeceğimi merak ederek son bir kez etrafıma bakıyorum, sonra dalıp kendimi buz gibi suya bırakıyorum. Bacaklarımı tekmeleyerek elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum ama nehir de işimin bir kısmını yapıyor. Beni kaleye doğru sürüklüyor ve ben nefesimi tutuyorum. Ciğerlerim yanarken birkaç dakikalığına paniğe kapılıyorum. Ama sonra kendimi nefes vermeye zorluyorum ve solungaçlarım çalışmaya

başlıyor.

Korkunç bir boğulma hissi. Suyun altında nefes alabiliyorum. Ve bu çok *garip*.

Yüzeyin altı bulanık ve karanlık. Bu olmadan kaybolurdum. Elimi gümüşü kürenin üzerinde gezdiriyorum, belli belirsiz parlamaya başlıyor ve etrafımı aydınlatıyor. Nehrin dibi birkaç metre altımda. Askerlerin kürenin ışığını görmemesi için olabildiğince dibe yakın yüzüyorum.

Akıntı beni çalkantısının içine çekiyor. Nehrin daha sakın olduğu kıvrımından başlamıştım, ama daha derine daldıkça dönen akıntıya kapılıyorum ve çok geçmeden yukarı ile aşağıyı ayırt edemez hale geliyorum. Nehrin amansız gücü beni çıkıntılı bir kayaya çarptı. Nefesim kesiliyor, ağzımdan baloncuklar çıkıyor. Tekrar yukarı doğru yüzmeye çalışıyorum ama dip akıntısı beni aşağıda tutuyor, bedenimi kayaların üzerinde yuvarlıyor. Elimden geldiğince başımı kapatıyorum. Elim bir kayaya çarpıyor ve donmuş parmaklarım gümüş küremi ararken onu kaybediyorum.

Sikeyim.

Şaşkınlıkla ışığı aradım. İşte orada! Benden birkaç metre ötede suyun içinde yavaşça batıyor. Akıntıya karşı tüm gücümle yüzerek küreye doğru umutsuzca bir hamle yapıyorum ve zar zor da olsa onu yakalıyorum.

Tekrar sürükleniyorum - bu karanlıkta yukarı ya da aşağı yok. Yüzeyi göremiyorum, sadece kayalara bakıyorum. Kalenin altına mı girdim acaba? Sonra, sonunda, bir şey bana çarpıyor ve neredeyse küreyi tekrar kaybediyorum.

Hayır, bana çarpmadı. Ben çarptım. Metal parmaklıklar yolumu kapattı, nehirden gelen davetsiz misafirleri engellemek için bir ızgara. Benim gibi.

Sorun şu ki, akıntının amansız gücüne karşı geri yüzemem. Bir çıkış yolu bulamazsam, tentürün etkisi geçene kadar burada kapana kısılacığım. Ya boğulacağım ya da donarak öleceğim.

Küreyi kaldırıp parmaklıklara tuttuğumda kalbim göğsüme çarpıyor. Aşağıdaki kayalardan çıkıntı yapan ve üstümdeki tünel kemerlerine uzanan dört tane var.

Yine de eşit şekilde yayılmamışlar. Parmaklıkların ikisi arasında biraz daha büyük bir boşluk var. Büyük bir davetsiz misafir o boşluktan asla geçemez ama ben normal bir Fey'den daha küçüğüm.

Parmaklıklar arasında manevra yapıyorum ve önce başımı içeri sokuyorum. Ama sonra omuzlarım parmaklıkların arasında sıkışıyor ve soğuk su üzerime hücum ediyor. Saniyeler geçtikçe paniklemeye başlıyorum. Yapabilseydim çığlık atardım. Çırpınıyor ve kurtulmaya çalışıyorum, zihnim dehşetten bomboş.

Çılgınca tekmeleyerek, ayağım duvarlardan birinin kayalık çıkıntısında bir tutamak buluyor ve kendimi itmek için kaldıraç kullanıyorum. Omuzlarım parmaklıklardan geçiyor ve biraz kıvranma ve bükülme ile kalçalarım da geçiyor. Yoruldum ve akıntının beni diğer taraftaki tünel boyunca çekmesine izin verdim.

Aklımın bir köşesinde bir düşünce dolaşıyor: Ya haritayı yanlış okuduysam? Ya nehir aslında bir avluya a ç ı l m ı y o r s a ? Haritaya sadece kısa bir bakış atmıştım...

Ama tam umudumu kaybetmek üzereyken akıntı zayıflamaya başlıyor ve altımda bir ışık görüyorum. Üzerimdeki suyun üzerinde dans eden ay ışığına baktığımı fark etmem birkaç saniye sürüyor. Baş aşağı duruyorum.

Dönüyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum, yüzeye doğru yüzüyorum, neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktım. Kayalık bir çıkıntıya tutunup kendimi havaya çekiyorum. Yakınlarda, devasa bir ahşap çark suyu çalkalıyor ve iki ayın ışığı yukarıdan aşağı dökülüyor.

Kalenin içindeyim, nefes nefese kalmışım. Bitkin bir halde kendimi dirseklerimin üzerine koyarak nehrin kenarındaki çıkıntıya tırmanıyorum. Kendimi soğuktan kurtarmak istiyorum ama yine de etrafı kolaçan etmem, muhafızları kontrol etmem gerekiyor.

Oturup tüneli inceliyorum. Su çarkının yanındaki bir merdiven yukarı çıkıyor. Ötedeki karanlıkta birkaç meşale parlıyor.

Su arkı, nehrin üzerinde bir tünelin olduğu yer. Görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde hareket yok, avluda devriye gezen muhafızlar da yok.

Dürüst olmak gerekirse, içeride daha fazla güvenlik beklerdim. Sanırım Talan burayı olabildiğince gizli tutmak için personeli asgari düzeyde tutabilir.

Ayaklarım ve ellerim soğuktan uyuşmuş durumda ama Jasper'ın hakkını yemeyelim, vücudum neredeyse sıcacık. Kendime sarılıyorum ve dönen su çarkının yanındaki merdivenleri tırmanıyorum. En tepeye ulaştığımda geniş bir avluya bakıp askerleri tarıyorum. Tek bir tane bile yok. Hareket yok, devriye yok. Sadece taş kuleler, bir su tulumbası ve sarmaşıklarla kaplı duvarlar. Dar bir kemer, ikinci bir avlu gibi görünen bir yere açılıyor. Meşale ışığı taş ve sis üzerinde dans ediyor. Burası neresi?

Kulelerden biri diğerlerinden çok daha büyük ve sıcak ışık tirizli pencereleri aydınlatıyor. Glgelerde kalarak kuleye doğru ilerliyorum, avluda veya etrafımdaki duvarlarda herhangi bir hareket olup olmadığını tarıyorum ama ürkütücü bir sessizlik var. Duvarların içinde neden hiç muhafız yok?

Ana kuleye ulaşıyorum ve pencerelere bakıyorum - üzerlerinde parmaklık yok.

Duvara gömülü aħşap kapı kocaman ve ağır görünüyor, çivilerle süslenmiş. Kolu çekiyorum ve kapı inleyerek açılıyor, karanlık bir merdiven boşluğu ortaya çıkıyor. İçeri adımımı atarken kalbim çarpıyor. Dolambaçlı bir merdiven seti yukarı kıvrılıyor. Sesleri, ayak seslerini dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Tırmanmaya başıyorum, bacaklarım çılgınca yzmekten ağrıyor. Bir kat sonra bir kapıya ulaşıyorum.

Kulağımı tahtaya dayayıp dinliyorum.

Sessizlik. Yavaşça kapıyı itip açıyorum. Ay ışığının aydınlattığı odada, sıra sıra dizilmiş kitap raflarını, bir gobleni ve üzerinde yanmayan şamdanlar bulunan devasa bir masayı inceliyorum. Döşemeli bir

sandalye boş bir ocağın yanında duruyor. Haince görünen bir şey değil, daha çok dev bir Fey ofisi gibi.

Tekrar koridora çıkıyorum, merdivenleri tırmanıyorum.

Bir sonraki kata ulaştığımda, ahşap kapının içine yerleştirilmiş küçük bir pencere buluyorum. İçeriye bakıyorum. Bir fener, her birinde küçük Fey çocuklarının uyuduğu sekiz küçük yataktan oluşan bir odaya ılık bir ışık saçıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Beklediğim bu *değildi*.

Rüya Avcısı çocuklardan ne istiyor? Hayal bile edemiyorum.

Nefesim sığılaşırken midem çalkalanıyor. Yandaki pencereye doğru yürüyorum ve içeriye bakıyorum. Bu odada da aynı dekor ve yataklarında uyuyan dört çocuk daha. Bu çocuklar öncekilerden biraz daha küçük görünüyor ve-

Nefesim ciğerlerimde durdu.

Bir önceki ranzadaki çocuklar Fey'in uzun parmaklarına ve sivri kulaklarına sahipken, *bu* çocuklar daha insani görünüyor - bazı kulakları benimkiler gibi kıvrık, ben büyülenmediğimde. İçlerinden biri minik elleriyle doldurulmuş bir ördek tutuyor, belli ki bir insan oyuncağı.

İnsan çocuklar ve yarı-Fey çocuklar, bir kalede kapana kısılmışlar.

Ne oluyor, Talan?

Mavi Ejderha Projesi'nde ne yaptığı hakkında hâlâ bir fikrim yok. Onları bir tür deney için mi kullanıyor? Karanlık bir amaç için küçük rüyalarını mı topluyor?

Onları burada öylece bırakamam. Bana zaten tüm insanlığı katletmek istediğini itiraf etti, bu yüzden hapsettiği çocukların iyi bir yerde olmadığını söyleyebiliriz. Onları nereye *götüreceğim*? Onları Perillos'a geri getiremem ama Meriadec, Raphael ya da başka birine haber verene kadar saklayabilirim.

Bu kale içeriden korumasız. Belli ki dış savunmanın yeterli olduğunu düşünüyorlar.

Yani ana kapıdaki muhafızları etkisiz hale getirirsem, buradaki tüm çocukları serbest bırakabilir ve onları güvenli bir yere götürebilirim. Muhafızlar yerleşkenin dışından gelen davetsiz misafirleri arıyorlar ama arkalarından birinin gelmesini beklemeyeceklerdir.

Önce çocukları uyandırmalıyım. Muhafızlardan birinin alarm vermesi ihtimaline karşı, takviye birlikler gelmeden önce hızlı hareket etmeliyiz.

Odanın kapısını yavaşça iterek açıyorum ve kıvırcık sarı saçlı küçük bir kızın huzur içinde uyuduğu ilk yatağa geçiyorum. Yavaşça koluna dokunuyorum. İç çekiyor, göz kapakları çırpınarak açılıyor. Gözleri endişe içinde odaklanıp açılıyor ve battaniyesine sarılıyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum. "Korkma. Ben bir dostum. Hepinizi dışarı çıkarmaya geldim."

Dehşet içinde geri çekiliyor ve yatakta benden uzaklaşıyor. Sonra gözleri kayıyor ve omzumun üzerinden bir şeye baktığını fark ediyorum. Dönmeme fırsat kalmadan soğuk metal bir bıçak boğazıma değiyor ve biri kolumu arkamdan sertçe büküyor.

"Gerçekten mi?" diyor sert bir kadın sesi. "Hepsini dışarı mı çıkaracaksın?
Buradan *kimsenin* çıkacağını sanmıyorum."

BÖLÜM 30

I donup kalıyorum, kalbim çarpıyor. Boynuma tutulan bıçak sertçe bastırıyor, derimi deliyor. Herhangi bir hareket son hareketim olabilir.

"Rosalind, uyu artık," diyor arkamdaki kadın nazikçe. "Ziyaretçimizle dışarıda konuşacağım."

"Yardım çağırmalı mıyım?" diye sorar kız.

"Gerek yok, tatlım. Her şey kontrolüm altında. Kimse seni bir yere götürmüyor." Parmaklar kolumu sıkıyor ve tırnaklar etime batıyor. "Hareket et. Yavaşça."

Beni döndürüyor ve dışarı çıkarmaya başlıyor. Bıçak boğazımdayken, kapıya doğru küçük, ölçülü adımlar atıyorum ve o da açmak için etrafımdan uzanıyor.

Dışarı çıkar çıkmaz beni duvara çarptı, bıçağı hemen boğazıma dayandı. Şu anda, ellerim ve ayaklarım hala soğuktan uyuşmuşken, onunla mücadele etme şansım yok.

"Tamam o zaman." Dişlerini gösterirken bir tutam siyah saçı yüzünün önüne düşüyor ve tam bir Fey'in köpek dişlerine sahip olmadığını fark ediyorum. "Bana kim olduğunu anlatmaya başla."

Zırh ya da onu bir asker gibi gösterecek başka bir şey giymiyor. Aslında, o ne giyiyor

ipek bir geceliğe benziyor. Gümüş gözleri Fey'in metalik parlaklığına sahiptir, ancak kulakları yuvarlaktır.

Onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Sen demi-Fey'sin," diyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Sezgilerin kuvvetli, değil mi? Sanırım demi-Fey'lerden pek hoşlanmıyorsun. Mongreller, Brocéliande'ın çöpleri ve tüm bunlar?"

Sertçe yutkunuyorum, beni gizleyen güçlü ve titiz cazibeden pişmanlık duyuyorum. Yarı Fey olduğumu söylesem bana inanmazdı ve hâlâ kimliğimi ifşa edip etmemem gerektiğinden emin değilim. "Demek istediğim, sen Fey ordusundan değilsin. Yarı Feyleri kabul etmiyorlar."

"Açıkçası ben Fey askeri değilim," diye tıslıyor. "Ben buraya aitim."

"Bu... bu kraliyet ailesine ait bir kale. Ya da onların haydut bir koluna. Mavi Ejderha Projesi. Haritada etiketlendiğini gördüm. Bu bir silah mı? Mavi Ejder bir çeşit silah mı?"

"Bu bir *ne*?" diye soruyor kuşkuyla. Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Evet, evet, bu bir silah. Korkunç bir şey. Çocuklar onu kullandıklarında çığlık atıyorlar. Peki, sen kimsin?"

Yavaş yavaş neden tanıdık geldiğini anlamaya başlıyorum. Koyu renk saçları, maviye çalan parlak gümüş rengi gözleri. Düz, siyah kaşları.

"Ysolde adında birini tanıyor musun?" diye sordum.

Kıpırdamadan duruyor, boştaki eliyle yakamı kavırıyor. Bıçak boğazımdan biraz gevşiyor. "Bu ismi nereden buldun?"

Bu o.

Derin bir nefes çekiyorum. "Kardeşini tanıyorum.

Raphael." Gözleri fal taşı gibi açıldı, çenesi düştü. "Nerede o?"

Elbette ailelerinin yeniden bir araya gelmesine yardımcı olmak isterdim ama şu anda yapmam gereken bir iş var. "Sana bildiklerimi anlatacağım.

Bana bildiklerini anlat. Mavi Ejderha Projesi nedir?"

Gözlerini kısıyor. Ağır ağır nefes alıyor, beni şimdi öldürmeli mi yoksa yaşamama izin mi vermeli diye tartışıyor. Ama onu kardeşine geri götürecektik tek ipi koparmayacak. "Tamam o zaman. Sana göstereyim. Merdivenlerden aşağı yürüyeceğiz. Bıçağımı boğazından çıkarıyorum ama ani bir hareket yaparsan boğazını öyle hızlı keserim ki çığlık atmaya bile vaktin olmaz."

Ona başımı salladım.

Merdivenlerden inerken kolumu mengene gibi kavrayarak bıçağı yavaşça boynumdan indiriyor. Bıçağın sırtımı dürttüğünü hissedebiliyorum.

Aşağı inerken kendimi taş duvara sabitliyorum. Avluya açılan kapıyı ittiğimde gecenin soğuk havası yüzüme çarpıyor ve aylara bakıyorum.

Ysolde'nin parmakları içime daha sert giriyor. Hırlıyor, "Kaçmaya çalışmayı aklından bile geçirme. Mavi Ejderha'yı görmek istiyorsan yürümeye devam et. Kemerli geçitten geç."

İçeri girerken gördüğüm ikinci avluya doğru gidiyoruz. Ve taş girişten geçerken, nefesim kesiliyor. Karanlıkta üzerimizde bir ejderha beliriyor.

Ama hareket etmiyor. Üzerimizde kule gibi yükseliyor, hareketsiz. Beni yaklaştırdıkça, detaylar ortaya çıkmaya başlıyor. Göz kırpmayan cam gibi gözleri gibi. Ya da ayaklarının üzerine saçılmış bir avuç dal gibi. Yanardöner bir maviye boyanmış ve yüzeyi metal gibi pürüzsüz. Kanatlarından biri kıpırdamadan korkuluğa doğru süzülüyor.

Yan tarafına bir merdiven uzanıyor ve kuyruğunun yanından aşağıya bir kaydırak iniyor. Tam bir oyun alanı.

"Sana Mavi Ejderha Projesi'ni veriyorum," diyor Ysolde ve bıçağı tekrar boğazıma doğrultuyor. "Korkunç, değil mi? Çocuklar basamaklara tırmanabilir, ağzından sarkabilir ve şu kum çukuruna atlayabilir. Gördünüz mü? Ve karnının içinde yürüyüp pencerelerden dışarı bakabiliyorlar. Tam bir rezalet."

"Burası neden burada?" Sonunda sordum.

"Kaçak çocuklar için güvenli bir sığınak. Sürgün edilmiş yarı Feyler, yerlerinden edilmiş insanlar. İnsan topraklarındaki savaş, onlara bakacak kimsesi olmayan pek çok yetim bıraktı. Burada güvendeler. Ama şimdi senin kim olduğunu bilmek istiyorum. Raphael'i nereden tanıyorsun?"

"Birisi Brocéliande'a insan çocukları mı getirdi?"

"İnsanlar, demi-Fey. Belki de bunların Çocuklar yaşamayı hak ediyor, ancak ebeveynleri kim olursa olsun çocukları geride bırakmıyoruz."

Hâlâ yapıya bakıyorum. "Ama buraya *nasıl* geldiler? Hikâyenin geri kalanını anlat, ben de sana Raphael hakkında bildiklerimi anlatayım."

"Fey Fransa'sında tıpkı bunun gibi bir kale vardı - orası insanların dünyasında bir yer. Ama yaklaşık altı ay önce saldırıya uğradı. *İnsanlar* tarafından. Bu yüzden personel yetim çocukları tahliye edip buraya taşıdı. Sanırım büyü ile oldukça hızlı bir şekilde inşa edildi."

"Altı ay önce," diye tekrarlıyorum.

Zaman çizelgesi bir kaza olamaz. Altı ay önce, bir görevden Fey gizli üslerinin haritasıyla döndüm. Château des Rêves'e girdiğimizde, Talan'dan bir harita çaldık. Raphael onu kız kardeşini bulmak için kullanmayı umuyordu. Talan'ın ne kadar kızgın olduğunu, bizi tekrar tekrar bir kâbusun içine hapsedip neredeyse boğduğunu hatırlıyorum. O haritayı geri almak için yanıp tutuşuyordu.

Ama Avalon Tower'a devrettik.

Kısa bir süre sonra Avalon Kulesi, Kuzey Fransa'daki Fey askeri pozisyonunu zayıflatmak umuduyla bu üslerden bazılarına saldırılar başlattı.

Zor yutkunuyorum. Belki de o üslerden biri yetimhaneydi.

"Bunların hepsi korkunç bir hataydı," diye mırıldanıyorum. "Gerçekten mi?" diye cevap veriyor kuru bir sesle.

"Buraya nasıl geldin, Ysolde?"

"Fransa'daki kaleye getirilen ilk kaçaklardan biriydim. Orada büyüdüm. Çocuklarımız arttıkça ve savaş devam ettikçe kalıp çocuklara yardım etmeyi seçtim. Onları güvende tutmak için her şeyi yapardım."

"Tüm bunların parasını kim dedi?"

"Hiç bilmedik. Güçlü bir hayırsever, kimliğini açıklamak istemeyen bir soylu. Muhtemelen gizlice yarı insan olan biri. Gerçekten umurumda değil, yeter ki fonlar gelmeye devam etsin."

Talan bunu biliyordu. Sadece bilmekle kalmadı, konsey toplantısı sırasında onu korumak için çaresiz görünüyordu. Ama bu onun hayırsever olduğu anlamına gelmez, sadece varlığından haberdardı.

Birinin ihanetini tam zamanında kanıtlayabilmek için çocukları hayatta tutuyor olma ihtimali de var. Ya da çocukları kendi gizli ajan ordusuna dönüştürmeyi planlıyor.

Tüm seçenekleri değerlendirmeliyim.

Ama şu anda bildiğim en önemli şey, eğer onu kendi tarafında olduğuma ikna edemezsem Ysolde'nin beni öldüreceği.

BÖLÜM 3 1

"**I** Kardeşini çok iyi tanıyorum," dedim sonunda. "Onu en son ne zaman gördün?"

"O burada, Brocéliande'da. Auberon tarafından hapsedilmişti ama ben onu zindandan kurtardım. Burada hâlâ başka demi-Feyler olduğunu duymuş. Seni arıyor."

"Peki doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

"Bana seni son gördüğü günü anlattı. Annenin insan olduğunu ve Auberon insanları günah keçisi ilan etmeye başladığında bunun bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmediğini söyledi. Bunun sadece bir palavra olduğunu düşünmüş. Ama sonra bir sabah, Raphael dokuz yaşındayken ve sen on altı yaşındayken, askerler herkesi öldürmeye hazır bir şekilde kapınıza dayandı. Ona kaçması için bağırdığını ve onun da kaçtığını söyledi. Senin onun arkasında olduğunu düşünmüş. Ormanda beklemiş ama sen hiç gelmemişsin. Bir aile onu yanına almış ve işgal edilmemiş Fransa'ya getirmiş."

Bıçağın ucunun omurgamdan ayrıldığını hissediyorum ve o da beni tutmayı bırakıyor. Ona bakmak için döndüğümde, gümüş gözlerinin yaşlarla buğulandığını görüyorum.

"Gerçekten yaşıyor mu?" diye fısıldıyor. "Onun izini kaybettiğim için ne kadar suçlu hissettiğimi bilemezsin. Bunca zamandır Fransa'da olduğundan haberim yoktu."

"O iyi. Fransa'da yaşıyordu, bir üzüm bağında üzüm topluyordu. Sonra..." Tereddüt ediyorum. Raphael'in bir casus olduğu konusunda ona güvenecek kadar iyi tanımıyorum onu. "Sonra İngiltere'ye taşındı. Ama dokuz yaşından beri bir şekilde seni bulmaya çalışıyor."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Her zaman onun öldüğünü düşündüm. Annemi öldürdüler. Biri beni güvenli sığınağa getirdi ve ben hep onun ortaya çıkmasını bekledim. Raphael şimdi nerede? Onu bana getirebilir misin?"

"Ağım üzerinden ona bir mesaj gönderebilirim ama Brocéliande'da aranan bir adam," diyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Senin adın ne?"

"Bilmesen daha iyi." Birinin ne zaman yakalanıp sorgulanacağını asla bilemezsiniz. "Raphael'i İngiltere'ye geri götürmek istiyorum ama sensiz gitmez. Ysolde, seni görmesi gerek. Kalıp çocuklara bakmaya gönüllü olduğunu söylemiştin. Bu gitmekte özgür olduğun anlamına mı geliyor?"

Yırtılmış görünüyor. "Evet, tabii ki. Ama buradaki çocukların bana ihtiyacı var. Onlarla ilgilenen dört kişiyiz."

"Raphael'in güvenli bir yere gitmesini istiyorsan bence Brocéliande'ı onunla bırakmalısın. Sensiz gitmeyecektir. En azından onunla konuşmalısın. Gölge Çalılık diye bir yer biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Mümkün olduğunda oraya git, mümkünse birkaç gün içinde. Ben bir buluşma ayarlayana kadar orada kal. Ne zaman olacağını bilmiyorum ama bunu gerçekleştireceğim. Raphael ile temasa geçmenin bir yolunu bulacağım."

Yüzü solgunlaştı ve geldiğimiz yöne doğru endişeyle baktı. "Tamam. Muhafızlar seni görmeden buradan çıkabilir misin? Raphael'i tanıdığına inanıyor olabilirim ama bana söylediklerin umurlarında bile olmaz."

"Geldiğim yol artık bir seçenek değil." Ürperdim. "Ne önerirsiniz?"

"İyi bir tırmanıcı mısın?"

"İyi, sanırım."

Etrafına bakınıyor. "Bana bir dakika ver."

Diğer avluda kayboluyor ve ben tek başıma, soğukta kendime sarılmış, dişlerim takırdayarak duruyorum. Birkaç dakika sonra elinde bir kangal iple geri geldi. "Beni takip edin." Mavi ejderhanın diğer tarafına geçiyor ve uzanmış kanadını işaret ediyor. "Çocuklardan biri o kanada tırmanmayı başardı ve oradan bir şekilde duvarın tepesine çıktı. Ödüm koptu. Merdivenden yukarı tırmanabilirsin, ama sonra sürünerek tepeye çıkabilirsin. Orada nasıl sahte teraziler olduğunu görüyor musun? Onları kaldıraç olarak kullan. Kanadın üzerine çıkabilmeli ve kaydırdan yanlış yöne gidiyormuş gibi korkuluğa tırmanabilmelisiniz. Tepeye ulaştığında, aşağı inmek için bu ipi kullanabilirsin."

Ejderhanın kanadına bakıyorum. Yapılabilir. "Bu işe yarar." İpi ondan alıyorum.

"Kısa bir süre sonra Gölge Çalılık'ta görüşürüz." Gülümsüyor ve ben o gülümsemede Raphael'i görüyorum, yanağı hafifçe çukurlaşıyor.

Merdivenden yukarı tırmanıyorum, bir saniyeliğine bile olsa bu şeyin gerçek olduğunu düşündüğüm için kendimi gülünç hissediyorum. En tepede teraziye kavıyor, kanatlara doğru ilerliyor ve kendimi yukarı kaldırıyorum. Korkuluğa ulaştığımda taşı kavrayıp tırmanıyorum, kendimi kale duvarına çekerken homurdanıyorum. İpimi mazgala bağlıyorum. Gitmeden önce dönüp Ysolde'ye bakıyorum.

Veda etmek için elini kaldırıyor. Raphael'in sonunda onu tekrar göreceğini düşündüğümde gözlerim doluyor. Homurdanarak kale duvarından aşağı iniyorum.

* * *

YORGUNLUK BENİ YİYOR ve gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum. Gece boyunca saatlerce sürdüm. Hala donuyorum, yumuşak battaniyelerin altına girmek, odayı ısıtan şöminenin sıcaklığını hissetmek için çaresizim.

Ahırlardan kaleye doğru geçiyorum. Güneş doğmadan önce zar zor yetiştim. Sıcaklığa yaklaşırken ay ışığı hâlâ avludaki karların üzerinde parıldıyor. Habercilerin kapısında sadece bir muhafız buldum ve neyse ki bana soracak fazla sorusu yoktu.

Perillos Kalesi'ne yaklaşırken, devriye gezen askerlerin ya da beni takip edebilecek herhangi birinin izlerini tarıyorum. Her zamanki gibi ana kapıda birkaç muhafız görüyorum. Odama çıkan kulenin etrafında hiç nöbetçi yok.

Gölgelerin arasından kayıyorum, bacaklarım her adımda ağrıyor.

Kapıyı açmadan önce omzumun üzerinden bakıyorum. Etrafta hala kimse yoktu. Rahat bir nefes aldım.

Ama kulenin kapısını çekip açtığımda göğsümde panik alevleniyor. Soluk saçlı muhafız merdiven boşluğunun dibinde kollarını kavuşturmuş duruyor. Üzerinden bal likörü kokusu yayılıyor ve yeşil gözleri gölgelerin arasından bana bakıyor.

Ona gülümsüyorum ama içten içe kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Gördün mü? Sorunsuz döneceğimi söylemiştim."

Yavaşça başını sallıyor. "Lauron'dan dönüş yolculuğun nasıldı? Maiyetimi toplamak için beni beklemedin."

"Dediğim gibi, endişelenmenize gerek yoktu."

Merdivenleri tırmanmaya başlıyorum ama pazumu tutuyor. "Faus-Amanz otoyolunda devriye gezen askerlere sorsam, yaklaşık yarım saat önce geçtiğinizi gördüklerini teyit ederler."

Midem bulanıyor ve şimdiden belimdeki hançeri kapmayı düşünüyorum. "Yani, o kadar da dikkat ettiklerini sanmıyorum."

"Orada hiç asker yok. Oradan geçseydiniz bilirdiniz."

Sert, metalik yeşil bakışlarıyla yüzleşmek için yavaşça dönüyorum.

"Peki neden yalan söylüyorsunuz leydim? Gerçekten nereye gittiniz? Kral bizi casuslara karşı sürekli uyarıyor ve siz sarayda yenisiniz. Yüksek Konsey'e davet ediliyorsun."

Nefes alıyorum, veriyorum.

Hızlı bir hareketle kolumu sertçe büküyorum. Sadece onu gafıl avlamayı u m u y o r d u m ama beni tutuşunu kırmayı başardım. Dirseğimi suratına çarpıyorum ve çıtırdıyor. Acı içinde haykırıyor ve sendeleyerek geri çekiliyor.

Zaman yavaşlar, biriken enerji Haftalardır içimde olan şey vücudumda alevlenmeye başladı.

Mordred burada olmanın uyuyan güçlerimi uyandıracağını söyledi. Gölün Hanımı'nın güçleri.

Muhafız çoktan kılıcını çekmiş, hırlıyordu. Hançerimi kavrayarak boğazına doğru hamle yapıyorum, eskisinden çok daha hızlıyım. Bileğiyle garip bir şekilde bana vurarak savuşturuyor. Hançeri elimden düşürüyor ve taşa çarpıyor, ama kılıcını küçük alanda idare etmekte zorlanıyor.

Karnına sert bir tekme atıyorum, nefesi kesiliyor. Seslenmeye çalışıyor ama sesi artık boğuk geliyor. Onu tekrar tekmeliyorum, ayağımı bileğine çarpıyorum, kılıcı düşürene kadar botumla duvar arasına bastırıyorum. Ama serbest eliyle bana yumruk atıyor ve bu bir insanın ya da bir yarı-Fey'in ya da alışık olduğum herhangi bir şeyin yumruğu değil. Tam kanlı bir Fey'in lanet bir öküzün gücüne sahip yumruğu. Acı kafatasımdan fırlıyor, beynimde titreşiyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. Sıcak kan ağzıma doluyor.

Telaşla hançerimi yerden alıyorum ama ben tekrar ayağa kalktığımda o kılıcını geri almış oluyor. Bana doğru hamle yaptı, ben de kılıcının önünden kaçmaya çalıştım. Yeterince hızlı değildim. Bıçağı etimi keserken yan tarafımdan acı fişkırıyor.

Bu acıyla birlikte içimde daha fazla güç patlıyor ve zaman ilerliyor. Muhafızın hareketleri aniden beceriksizce görünüyor,

Salyangoz gibi. İleri atılıyorum ve kılıcımı hızlı, acımasız bir kavisle boğazına geçirip açıyorum. Kılıcını tekrar yere düşürüyor, etrafına kan sıçrarken boynunu kavıyor. Yere yığılışını izliyorum.

Düşüncelerim azgın bir fırtına gibi.

Ayak sesleri, merdivenlerden iniyor. Belli ki birileri bağırışları, silah şakırtılarını duymuş.

Ama bu sefer, konuşmak için durmayacağım. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bir sonraki asker merdiven boşluğunu döndüğü anda hançerimi mükemmel bir kavisle fırlatıyorum. Avalon Kulesi'nin eğitim salonlarında yaptığım tüm alıştırmalar yeni keşfettiğim güçlerimle birleşiyor ve bıçağım doğrudan adamın boğazına doğru dönüyor. Kabzası boynundan fırladı. İnleyerek bıçağı çıkarmayı başarıyor ama gırtlığından bir gurultu yükseliyor. Kalbim çılgınca çarpıyor ve metalik kan kokusu koridoru dolduruyor.

Çok yavaş ölüyor. Elinden hançeri alıyorum ve kalbine saplayıp atardamarını kesiyorum. Düşüncelerim kükrüyor, vizyonum yüzüyor. Neye dönüşüyorum ben? Kokusunu alabildiğim tek şey kan ve dudaklarımdan damlıyor. Benim mi yoksa onların mı? Sanki içinde yıkanmışım gibi hissediyorum.

Birkaç dakika boyunca tutarlı düşünemiyorum. Hayatta kalma içgüdülerim tekrar harekete geçene kadar sadece ölüm kokusunu içime çekiyorum.

Yaptıklarımın kurtulmalıyım. Şu anda.

Kaybedecek bir dakikam daha yok.

Cesetleri teker teker karlı gecenin içine sürüklüyorum. Tanrılara şükür hala karanlık. Ama cesetler gittiğinde bile, merdiven boşluğunu ıslatan kanı ne yapacağım?

Cesetler dışarı çıktığında, soluk sarı saçlı adamın üzerindeki ceketi çekiyorum. Başka bir yolu olabilir miydi diye düşünürken içimde suçluluk duygusu dalgalanıyor ama bunun üzerinde duracak zamanım yok. Burada düşman bölgesindeyim. Bir

ve kesik başım bir mızrağın ucunda, uzuvlarım da kapıya çivilenmiş olacak.

Ceketi tekrar içeri taşıyorum ve merdivenlerdeki kanın bir kısmını emmesi için kullanıyorum. Sonra avuç avuç karı içeri taşıyıp kanla kaplı merdivenlerde erimelerini sağlıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ikinci ceketle kanın bir kısmını temizliyorum. Mükemmel değil ama taşlar karanlık. Havuzların çoğunu ıslattım.

Merdivenler daha az kan gölü gibi görüldüğünde, cesetlere geri dönüyorum, onları omuzlarından sürüklüyorum, her elimde bir tane. Bu imkânsız bir iş olmalı çünkü çok ağırlar ama daha önceki büyü enerjisinin bir kısmı beni itiyor. Onları karanlık avluya doğru çekiyorum.

Arkama baktığımda kıpkırmızı izler bıraktığımı fark ediyorum. Fazla kanamıyorlar, kalpleri durmuş. Ama hala orada. Ben de karda kanıyorum.

Devam etmekten başka yapacak pek bir şey yok.

İkisini de kavrayarak söğüt ağacının yanından geçiriyorum, sürüklerken eklemelerim bembeyaz oluyor. Ne kadar yavaş ilerlediğime dair içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor ve gökyüzüne bakıyorum. Güneş doğar doğmaz boku yedim. Sarayın pencerelerinden herkes beni avluda ceset taşıırken görebilecek.

Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü renklendirmeye başlıyor ve nefesim kesiliyor.

Kendimi daha hızlı hareket etmeye zorluyorum ama yan tarafımdaki ağrı canımı acıtıyor.

Sonunda ley portalına ulaşıyorum ve taşların büyüünün üzerimde parıldadığını hissediyorum. Onları çemberin kenarına doğru sürüklerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sadece Sentineller halka taşlarının ve yanlarında taşıdıkları her şeyin içinden geçebilir.

Ama bir ceset gerçekten bir insan mıdır? Yoksa artık bir şey mi? Bunu öğrenmek üzereyim.

Gökyüzüne bakıyorum ve şafak öncesi ışığın bulutları soluk sarıya boyadığını görüyorum. *Tanrılar bana yardım* etsin. Bunu şimdi yapmalıyım. Cesetleri pürüzlü taşlara doğru sürüklüyorum ve önümde siyah bir yırtık açılıyor. Onları avucumun içine alıp geçitten içeri düşüyorum.

Avalon'un soğuk, kayalık toprağına sertçe iniyorum. Etrafıma baktığımda sabahın ilk sütlü ışıklarıyla yıkanmış, dimdik duran yüzük taşlarını görüyorum. Cesetler benimle birlikte geçitten geçmeyi başardı.

Uzaktan, yumuşak, derin kahkahalar bahçede dalgalanıyor. Yaralı tarafımı tutarak başımı kaldırdığımda Mordred'in yaklaştığını görüyorum, karanlık pelerini arkasından akıyor. "Bana bir şey mi getirdin kızım? Bir hediye. Bir kedinin sahibine ölü bir fare getirmesi gibi. Ne kadar tatlı."

"Onlardan kurtulmak zorundaydım," diyorum hâlâ nefesimi tutarak. "Yaralanmışsın," diyor. "Bırak sana yardım edeyim."

"İyileştirme büyüünüz var mı?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Korkarım ki bilmiyorum." "İğne ve iplik mi?"

"Onları bulmam biraz zaman alabilir."

Karşıdaki yıkık kaleye bakıyorum. "Boş ver. Cesetlerden kurtulmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Dudaklarında karanlık bir gülümseme kıvrılıyor. "Lothian Kulesi'ndeki tüm o insanları öldürdüğüm için beni kınayan gözlerindeki bakışı hatırlıyorum. Ama gerçekten kızım, bana çekmişsin. Seni bu kadar acımasız bulduğuma çok sevindim."

Boğazım düğümleniyor. "Sadece cesetlerden kurtul." Ve böylece düşmanlarımin kalesine geri döndüm.

BÖLÜM 32

Iyanımı tutarak merdivenlerden sendeleyerek çıktım. Pelerininim altından elimi belimdeki yarığa bastırarak kanamayı durdurmaya çalışıyorum. Etrafta yürümek akışı durdurmaya yardım ediyor. Pelerininim kumaşı kanı büyük ölçüde emiyor olsa da, yüzümdeki acıyı ya da bu kadar çok kan kaybının yarattığı paniği ne kadar iyi maskeleyebileceğimden emin değilim.

Nihayet koridora ulaştığımda, sabah ışığı pencerelerden içeri doluyor. Koridorda tökezleyerek yürüyen kimsenin beni yarı ölü bir halde odama doğru sürüklenirken bulmasını istemiyorum.

Kapıma yaklaştığımda, Aisling'in kapıma bir tepsi kahvaltı getirdiğini görüyorum. Çenem geriliyor. Bu acıyı maskelemek, her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalacağım. Ve biliyor musunuz? Büyürken bunu nasıl yapacağımı çok iyi öğrendim: gülümsemek ve dünya yanıyor olsa bile her şey yolundaymış gibi davranmak. Polis geldiğinde gülümseyin ve annemin sadece ateşi olduğunu, yakında iyileşeceğini söyleyin.

Ben yaklaşırken Aisling dönüp beni görüyor ve ısıltıltı gülümsüyor. "Tanrılara şükür döndün. Senin için çok endişelendim. Askerlerden sana eşlik etmelerini istedin mi? İstemiş gibi görünmüyorsun. Bu gerçekten iyi bir fikir değil, Nia,

Kendi başınıza seyahat etmek. Kızımın kırsalda tek başına dolaşmasına asla izin vermezdim. Gerçekten döneceğini umuyordum. Sana meyve ve peynir getirdim. Burada mı istersin, balkonda mı?"

Midem bulanıyor, başım dönüyor ama ona gülümsüyorum ve "Her şey yolunda. Sadece biraz eve gidip babamı görmek istedim. O çok iyi."

Yaklaştığımda kahvaltı tepsisini tutarak bana kaşlarını çatıyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Hay sikeyim. "Sadece ateşim var. Yakında daha iyi olacağım."

"Oh, elbette. Ateşin için sana şifalı bir demlik getireyim."

Ağzım kurudu ve görüşüm kararmaya başladı. "Elbisemi yırttım."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Merak etme. Senin için tamir edeceğim."

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, bugün yapacak hiçbir şeyim yok, hem de hiç. Onarmayı gerçekten seviyorum. Özellikle de kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda. Lütfen bana bir iğne ve iplik bulabilir misin? Ateşim varken bana yapacak bir şey verin."

"Bu gerçekten benim işim, leydim."

Başımı salladım. "Yakın zamanda işsiz kalmayacaksın, söz veriyorum. Sadece bugün vakit geçirmek için küçük bir dikiş setine ihtiyacım var." Neredeyse yalvarırcasına.

"Tamam o zaman." Dirseğiyle odamın kapısını açıyor ve kahvaltı tepsisini masamın üzerine koyuyor. Pelerinimi etrafımda tutarak yatağa uzanıyorum. Nedense dişlerim takırdıyor.

"Gerçekten zor durumdasın, değil mi? Zavallı şey." Dedi. "Günü dinlenerek geçirmeni istiyorum. Sana biraz çay getireyim."

"Ve iğne ve iplik."

* * *

İğneyi derimde gezdirirken titriyor ve terliyorum. Dişlerim sıkılı, tüm dünyam bu tek yaraya, iğnenin girip çıkmasına daralmış durumda. Banyoda yere oturuyorum çünkü kanı temizlemek daha kolay olacak. İğneyi tekrar etime batırırken vücudum aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyor.

Sonuna geldiğimde homurdanıyorum ve ipliği geçiriyorum.

Düğümü atıyorum ve bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülüyor.

İşim bittiğinde, başımı küvetin kenarındaki titreyen kollarıma yaslayıp nefes alıyorum.

* * *

DOLU ritmik bir şekilde pencereye vuruyor ve şimşek dışarıdaki gökyüzünü çatlatıyor. Aisling'in bana getirdiği çay, bıçak yaramın keskin acısını dindirmeye yardımcı oluyor, ancak hala yanımda donuk bir zonklama olarak hissediyorum. Üzerimdeki gecelik yorgun bedenime yumuşak bir his veriyor. Jasper bu kumaşa peçe-ipek diyordu ve bana peçeyi hatırlatıyor; yanardöner, bulanık, hava kadar yumuşak.

Bütün gün buradaydım. Dışarıda fırtına varken, neredeyse rahat. Evet, düşmanın kalesinin kalbindeyim, hakkımdaki gerçeği öğrenirlerse yavaş yavaş işkence edilerek öldürüleceğim bir yerdeyim. Ve evet, bugün erken saatlerde iki kişiyi öldürmek ve kendi yaramı dikmek zorunda kaldım.

Yine de birkaç saat dinlendim. Dinlenirken, Talan'ın -her şeye rağmen- gerçekten bir müttefik olup olamayacağını merak etmeye başladım. Acımasız, gaddar, cani kişiliği sadece bir paravan mıydı? Yoksa delicesine yalnız olduğum ve onun güzel bir yüzü olduğu için mi kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum? Kendimi onun iyi bir adam olduğuna ikna etmek ve bunu yaparken dünyayı mahvetmek ne kadar kolay olurdu.

Raphael'in duyguların düşüncelerinizi gölgelemesine izin vermemekle ilgili görüşünü anlamaya başlıyorum. Veri ve

analyze ihtiyacım var.

Bana rehberlik et, muhteşem bir adamın cazibesi değil. Şimdilik tüm seçenekler açık.

Kucağımdaki Fey aşk şiirleri kitabına bakıyorum ve sayfaları çeviriyorum. Neredeyse vahşi bir niteliği var, şiddetli fırtınalar, tanrıların ölümleri, şehirleri cehenneme çeviren yıldırımlar hakkında pek çok pasaj var. Yine de dili son derece güzel.

Kapım çalındı. "Kim o?"

Derin bir ses ahşabı deliyor. "Bu senin prensin. Başka kim olabilir ki?"

Sertçe yutkundum. Daha uzun kalacağını sanıyordum.

Şimdiden kapıyı açıyor. İçgüdüsel olarak battaniyeleri etrafıma daha sıkı sarıyorum.

Talan elinde gümüş bir kadehle içeri giriyor. Yüzükleri parmaklarında parıldıyor ve hafif şarap ve misk kokusu onunla birlikte odaya yayılıyor. Koyu renk gözleri bana kayarken yarı kapalı görünüyor ve bakışları geceliğimin üst kısmına doğru kayıyor.

"Genellikle kapıyı çaldıktan sonra birinin *içeri gelmesini* beklersin," diye itiraz ediyorum.

Saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşüyor ve hafiften sarhoş olduğu belli oluyor. "Biliyor musun, neredeyse isyankâr tavrını özleyecektim, en sevdiğim metresim. Etrafımdaki herkes çok saygılı."

"Sizi rahatsız edenlerin boğazını kesmek gibi bir alışkanlığınız olabilir mi?"

Ayakkabılarını çıkarıyor. "Ama işte karşımda nefes alıp veriyorsun, kalbin hâlâ atıyor, yanakların pespembe, beni aşağılamaktan büyük zevk alıyorsun." Şarap kadehinden bir yudum alıyor, sonra kaşlarını çatarak kitabıma bakıyor. "Aşk şiiri mi okuyorsun? Biraz yalnızsın, değil mi?"

Burada, kendim için inşa ettiğim yalanlar sarayında kesinlikle, göğsümü sızlatacak kadar yalnızdım. "Sadece sıkıldım."

"Eğer seni mutlu edecekse sana bir kova toprak ve biraz soğan getirebiliriz." Kitabı kucağımdan aldı. "İyi mi?"

"Yazım ilginç... çok sayıda hastalıklı metafor var.
Aşk, ölüm kadar acımasız, darağacında bana işkence ediyor."

Dolgun dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve parmak uçlarını kelimelerin üzerinde gezdiriyor. "Güzel. Güzel şeylerimin içinde biraz karanlık olmasını severim."

"Bu seni mükemmel bir şekilde tanımlıyor."

"Bu bana ikinci kez güzel demen oluyor." İçini çekti. "Yine de bir sorunumuz var."

"Ne sorunu?"

"Lumos yolculuğumda benimle birlikteydi ve hâlâ senin hakkında sorular soruyor. Bunun sahte olduğuna ikna olmuş durumda."

Gözlerimi kocaman açıyorum. "Bu fikri nereden bulmuş olabilir?"

Yatağıma oturdu ve şarap kadehini masaya bıraktı. "Bana seninle ilgili bir sürü soru sordu. Ve o saplantılı, işbirlikçi piçi tanıyorsam, her şeyi iki kez kontrol edecektir. Bu yüzden bana kendinden bahset ki yanlış anlamayayım. Seni gerçekten tanımam gerek, Nia. Kafanın içine giremediğim için benim için tam bir gizemsin ve korkarım kendini açıklamak için kelimeler kullanmak zorunda kalacaksın. Açıkçası bu alışık olduğum bir şey değil."

"Nereli olduğumu zaten biliyorsun. Ailemle tanıştın. Anlatacak başka ne var?"

Başını destekli yastıklara yaslıyor. "Lumos, her nedense, benim çılgınca kendime takıntılı olduğumu ve sende bana kendimi hatırlatan bir şey g ö r m e d i ğ i m sürece bir domuz çiftçisinden hoşlanmamın mümkün olmadığını düşünüyor. Tuhaf, değil mi?"

Dışarıda gök gürlüyor ve Talan'ın karanlık bakışları benimkileri arıyor. O da bana benziyor mu? Asıl soru bu.

Bütün o insan çocukları gizlice kurtarıyor olabilir mi?

-Gizli hayırseverin *O* olduğunu mu?

Avalon Kulesi'nin ona suikast düzenlemeye çalıştığını düşünürsek, bunu gerçekten öğrenmem gerekiyor.

"Olmadığım biri gibi davranmak için çok zaman harcadım," diyorum. "Sadece burada değil. Evde de öyle. Her şey yolundaymış gibi, kontrol bendeymiş gibi, her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Hissettiklerimi gizleme konusunda çok yetenekliyim."

"Çünkü kontrol babanda değil, o yüzden sen öyleymiş gibi davranıyorsun."

Annem, sanırım, *ama evet*. Başımı sallıyorum.

Gözlerinde yoğunluk kıvılcımları var ve bakır halkalar ateş ışığında parlak görünüyor. Cildi de sıcak görünüyor. Yıldızlı. "Belki de ortak bir noktamız vardır. Bana daha fazlasını anlat."

Gerçek hayatımı düşünüyorum - Nia Melisende'nin hayatını, Vaillancourt'u değil. Annemin beni okuldan almayı unuttuğu zamanlar olurdu ve ben de endişelenip onu yargılamasınlar diye öğretmenlere hızlıca bir yalan uydurmak zorunda kalırdım. *Ne derdim biliyor musunuz? Unuttum*, derdim gülümseyerek. *Bugün dans dersine yürüyerek gitmem gerekiyordu*. Sonra da Los Angeles sıcağında iki millik yolu yürüyerek eve dönecektim.

Bir keresinde annem merdivenlerden düşüp çenesini kırmıştı ve ben de ambulansı aramıştım. İlk müdahale ekibi bana içki içip içmediğini sordu, ben de suçu kırık merdivene attım. İşle ilgili acil bir durumu olduğu için okul etkinliklerine katılamadığını iddia ettiğim yüzlerce kez oldu, bu yüzden onun için bir kariyer uydurdum - halkla ilişkilerde çalışıyordu ve bir ünlüyü eğlendirmesi gerekiyordu. Eve döndüğümde yemek yaptım ve çamaşırları yıkadım.

Tüm gün boyunca, kimsenin endişelenmesine gerek yokmuş gibi görünmesini sağlamak için bir sel, mutlak bir yalan şelalesi oldu.

Belli ki casus olmak için yetiştirilmişim.

"Ailemiz ziyarete geldiğinde ve insanlar babamı sorduğunda, onun için bahaneler uydururdum. Hasta olduğunu ya da çalıştığını söylerdim. Her şeyle ben ilgilenirdim. Kimsenin seninle ilgilenmeyeceğini ve kendi başının çaresine bakman gerektiğini öğrendim. Ve bu bana hiçbir zaman bir şey yapamayacağımı hissettirdi çünkü her zaman yapılacak bir iş ya da bakılacak biri vardı, bu yüzden hayal kurmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden hayat beni geçip gidecekmiş gibi hissettim. Diğer insanların sahip olduğu hayaller ve hedefler benim için değilmiş gibi hissediyordum. Yapmam gereken çok şey vardı ve bu beni hapsediyordu. Sanki dünyayı arkasına sıkıştığım bir aynadan izliyor gibiydim."

Gözleri kısıldı. "Sanırım sana tüm bunları düşündüren kişinin canını yakmak istiyorum."

Kalbim çırpınıyor. Onun Meriadec'in peşine düşmesini istemiyorum ve o tam da bunu yapabilecek birine benziyor. Gerçek anneme zarar vermesini de istemem. Benimle gerçekten ilgilendiği zamanlarda onunla vakit geçirmek muhteşemdi. Beni Venice Beach'e götürdüğü zamanları hatırlıyorum, bana huni kek alırdı ve müzisyenlerin çalmasını izlemek için dururduk. Bir keresinde bana dev bir yusufçuk böceği şeklinde bir uçurtma almıştı, üzerinde parlak kurdeleler vardı. Sonra yakındaki sanat galerilerinde dolaşır ve gelecekteki hayali malikanelerimizi süsleyecek parçalar seçerdik.

"Babam da eğlenceli olabilir," dedim hemen. "Sanatçı bir yanı var. Her zaman bizim sahip olduğumuzdan daha fazlasını ister. Kafasının içinde yaşıyor ve büyüklük hayalleri kuruyor ama bir türlü oraya ulaşamıyor. İstemediği bir hayatın içinde sıkışıp kalmış. Kaçabileceği her yolu denedi ve bunun en kolay yolu da sarhoş olmaktı. Benim için daha iyisini istiyordu ama bunu nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordu ve bu sadece onun mükemmelliğin ne olduğuna dair kendi dar vizyonuydu. Belki de ben ona göz kulak olurken kendi hayallerim kayboldu. Ama işler değişti, değil mi? Ve şimdi ben buradayım. Ve bu

Kendi başının çaresine bakabilmek dünyadaki en kötü şey. Kendi kendine yetebilmek bir tür hediyedir."

Tekrar Talan'a baktığımda, tamamen hareketsizleşmişti. "Bence sende Lumos'un fark edebileceğinden çok daha fazlası var."

"Ortak bir noktamız olduğunu söylemiştin. Sen de bir şey saklıyorsun. Peki, nedir o?"

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşur. "Babamın hükümdarlığı her zaman felakete yol açmıştır. Krallığımızın dokusunu, tersine dokunan bir dokuma tezgahı gibi, her şey karmakarışık ve harap olana kadar çözecek. Dünyayı, umudun asma üzerinde solduğu çürümüş bir nekropole dönüştürür. Kaderimizi değiştirmek için çaresiz bir şekilde hayatlarımızın geçip gidişini izlediğimiz bir yere."

Sertçe yutkunuyorum. Sarhoşken, yüksek sesle konuştuğu kelimeler daha çok düşüncelerine benziyor. Tuhaf. Şiirsel. Bu gerçek Talan. "Ama tam olarak neyi değiştireceksin?"

Bakışları kesiliyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Dediğim gibi, hedeflerimize daha verimli bir şekilde ulaşacağım."

Sanki nasıl tepki vereceğimi görmek ister gibi bana tekrar bakıyor. Sonra kaşlarını çattı. Başparmağını çenemin üzerinde, dudaklarımın hemen altında gezdiriyor. "Nasıl yaralandın?"

Kalbim hızlandı. Daha yirmi dakika önce aynaya bakmıştım ve çok daha iyi görüldüğünü düşünmüştüm. Ama tabii ki tanrısal Fey duyularına sahip değildim. "Bir şey yok."

"Ama bu nasıl oldu?"

Başka bir hikâye bulmaya çalışırken zihnim dönüyor ama tüm yalanların altında ezildiğimi hissediyorum, her biri göğsümde ağırlaşan bir kaya gibi. Kaburgalarımı kırıyor. Gerçek bir şey için, herhangi biriyle bağlantı kurmak için çaresizim. Ve ona her şey hakkında gerçeği söylemek için içimde çılgınca bir dürtü var.

Ona, Tana'ya, Nivene'ye, Mordred'e, Raphael'e ve tanıdığım herkese yalan söylüyorum ve şu anda beni öldürse bile gerçeği haykırmak istiyorum.

Of Tabii ki, I Biliyorum o yapar Hayır
duyu at Hepsi, Yani Dürtümü acı bir şekilde
yutuyorum.

Çok uzun zamandır sessizce ona baktığımı fark ediyorum.
"Nia," diyor usulca. "Eğer sırlarını saklamak istiyorsan,
s a k l a y a b i l i r s i n ."

"Neden?"

"Çünkü sana güveniyorum."

Göz kırpıyorum. Garip bir şekilde gözlerim buğulanıyor.
"Neden bana güveniyorsun?"

"Bilmiyorum. Nedense seni tanıyormuşum gibi
hissediyorum." Sertçe yutkundum. Kimse beni
tanımıyor, değil mi?

Şarap kadehinin kalanını boşalttıktan sonra ayağa kalkıp
banyoya y ö n e l i y o r . "Ben banyo yapacağım."

"Kendini evindeymiş gibi hisset."

Yarım bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Perillos benim
evim, hanımım."

BÖLÜM 33

T Alan duştan çıktığında üzerinde sadece hayal gücüne pek yer bırakmayan küçük, siyah bir iç çamaşırı vardı. Kendimi üzüm salkımına benzeyen

Kaslarının üzerinde iz bırakan dövmeler, büyük pazusunun etrafında kıvrılıyor. Kısa bir an için dilimi o dövmelerin üzerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum ve sonra hızla bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırıyorum.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez daha yumuşak görünüyor, her zamanki alaycı ifadesi yerini tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeye bıraktı.

O yatağına geçerken ağzımı kapatmayı unutmuyorum. Aramızdaki hava yüklü gibi. Onun baştan çıkarıcı büyüüne kapılmama kesinlikle izin veremem. Belki bana güveniyor - belki de bu bir yalandı. Ama gerçeğı öğrenene ve bunu doğrulayacak gerçek bilgiye sahip olana kadar onun benim tarafımda olduğunu varsayamam. Eğer yanlış yaparsam, her şey biter.

Yanımdaki yatağına kaydığında, dokunuşu beni yakacakmış gibi ondan uzaklaşıyorum. Bunu yaparken, yan tarafımda zonklayan ağrıyla istemsizce irkiliyorum.

Talan elbette fark eder.

Karanlık bakışları aşağıya iniyor ve kaşlarını çatarak belime, tam bıçaklandığım yere bakıyor. "Ne oldu?"

"Sırlarımı saklayabileceğimi söylemiştin."

Bakışları beni delip geçiyor. Gözlerindeki bakır halkalar alev gibi parlıyor. "Fikrimi değiştirdim, çünkü biri sana saldırdıysa, bu saklayamayacağın bir sır. Bu düzenbaz seni bıçakla mı yoksa kılıçla mı bıçakladı? Neye benziyordu?"

Sertçe yutkunuyorum. Bunu gizlemek gittikçe zorlaşıyor. "Bir suikastçı, belki. Olayı büyütmeni ve cinayet işlemeye başlamanı istemedim."

"Bir suikastçı mı?" Sesi buz gibi, gözleri öfkeyle kararmış.

"Buraya ilk geldiğimden beri insanların beni yollarından çekmek istediğini biliyorsunuz. Beni bir tehdit olarak görüyorlar."

"Arwenna'nın ailesinden miydi? Babam tarafından mı gönderildi?"

Başka bir soylunun paralı askeri mi?"

"Görüşmede o kadar ileri gidemedik."

Çenesinde bir kas esniyor. "Bir bakayım. İyileştirebilirim." *Lanet olsun.* İplikle yaptığım parçalanmış işi görecektir. Sertçe nefes alıyorum. "Biraz ürkütücü görünebilir."

"Bir bakayım." Derin sesi bir kralın emrinin otoritesiyle yankılanıyor ve gözleri kısılıyor.

"İyi. Ama hiç hoş değil." Sertçe yutkunarak geceliğimin eteklerini yukarı kaldırıyorum ve olması gerekeni zar zor örten soluk pembe iç çamaşırlarımı ortaya çıkarıyorum. Ben bunu yaparken Talan'ın gözleri bana kayıyor, çenesi bükülüyor. Serin kale havasında, onun önünde kendimi açıkta hissediyorum ama Feyler kendilerinin farkında değildir.

Derin bir nefes alarak, giysi kaburgalarımın hemen altına gelene kadar etek ucunu daha da yukarı çekiyorum. Bunu yaptığım da, odanın üzerinde bir ürperti dalgalanıyor ve meşaleler neredeyse püskürerek sönüyor. Dışarıda şimşekler gökyüzünü çatlatıyor.

"Ve seni iplikle mi diktiler?" Sesi kanımı donduruyor. "Bu yüzden mi avluda kan olduğuna dair raporlar vardı?"

"Diktim. Kanamayı durdurmaya çalışıyordum."

Bana baktığında, bu kavramı daha önce hiç duymadığını görebiliyorum.

"Bu bir çiftlik meselesi," diyorum hemen. "Sizin sahip olduğunuz saray şifacılarına erişimimiz yoktu. Olması gerektiği kadar hızlı iyileşmediğini biliyorum, bu yüzden bir toksin olup olmadığını merak ettim."

"Suikastçının neye benzediğini bilmem gerekiyor." "Asker gibi giyinmişti."

"O zaman hepsini öldürteyim mi? Dün gece çalışan tüm askerleri? Biri itiraf edene kadar iç organları çıkarılsın mı?"

Oh, Tanrım. Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Onunla her iki şekilde de olabilir. Boğazımı temizliyorum. "Buna gerek yok, Talan. İki kişilerdi ve kaçtılar ama ben onları ağır yaraladım. Sanırım ormanda kan kaybından öldüler."

"Bunun arkasında kim varsa bulacağım. Arwenna, belki. Sizi öldürmeye çalıştığına dair söylentiler var."

Talan tekrar yarama bakıyor ve odanın sıcaklığı daha da düşüyor. Dışarıdaki ufukta gök gürlüyor ve dolu pencereye çarpıyor.

"Şu iğrençliği düzeltmeme izin ver." Kaşlarını çatarak döndü ve odayı taradı. Yataktan kalktı ve bir çekmeceyi açtı. Dikkatim için tanrılara şükürler olsun: inhalerim, maymuncuklarım ve yedek bıçaklarım banyodaki gevşek bir tuğlanın arkasında, kazara bulunamayacakları bir yerde saklı. Kendime dikiş dikmek için kullandığım küçük dikiş setini çıkardı, bir iğne ve küçük bir gümüş makas çıkardı ve yatağa yanıma yerleşti.

Dikkati belimdeki kaba görünümlü dikişe yöneliyor. Yavaşça, dikkatlice, düğümlemiş ipliği çıkarmak için iğneyi kullanıyor. Sonra küçük makası kullanarak düğümü kesiyor. O çalışırken altındaki acı biraz zonkluyor. Derisinden benimkine ısı yayılırken, ipliği çekip çıkarıyor. Son dikişi yumuşak bir şekilde çıkarana kadar derime süründüğünü hissediyorum. Şimdi hafifçe iyileşmiş görünüyor ve

Kötü, pürüzlü kırmızı bir yara izi, ama artık açık bir yara değil. Acı hala yüzeyin altında çiçek açıyor.

Bana baktı. "Sana yardım edebilirim." Kalçalarımın tutup beni biraz aşağı kaydırды.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve sıcak nefesini tenimde hissediyorum. Şimdiden tüylerim diken diken oluyor. Sıcak, güçlü avuç içleri kalçalarımı yerinde sabitliyor. Dudakları kesime geliyor, önce hafifçe. Deniyor. Sonra dilini uzatarak kırmızı yaranın etrafını yalıyor. Bunu yaparken, dilinin tenimle buluştuğu yerden sıcak karıncalanmalar yayılıyor. Kalbim hızlanmaya başlıyor ve ağzının sıcaklığı üzerimde geziniyor.

Beni sıkıca yerinde tutarak tenimi öpüyor. İyileştirici büyüğü içimde dalgalanırken, düşüncelerinin belli belirsiz parıltılarını duyuyorum - arzuyla ıslanmış parıltılar.

Bakışlarıyla beni kavuruyor... Arzu fırtınası içimizden geçerken bedenlerimizi birbirine bağlayacağım... Onu tatmak istiyorum. Adımı haykırışını duymak istiyorum, tutkumuz gökyüzünde süzölen bir kuyruklu yıldız gibi...

Dili tenimi okşuyor ve ihtiyaç içime işliyor.

Ben. Göbeğimde ağrıyan bir sıcaklık zonklıyor ve kalçalarım sıkılıyor.

Geceliğim hâlâ belime yapışmış durumda ve şu anda ne kadar çıplak olduğumun farkındayım. Etek ucunu yumruğuyla kavrayıp yukarı kaldırıyor, parmak eklemleri bembeyaz. Sırtım dikleşiyor, kalçalarım hafifçe bükölüyor.

Onu bir öpücökle damgalayacağım.

Nefesim sığlaşıyor ve tenim artık iyileşmiş görünüyor, ama dili kalçalarımın oyuklarına sürünüyor. Zevk içimde sallanıyor ve sıvı ısı aşağıya doğru akıyor. Doğru düzgün düşünemiyorum. Geceliğimin altında göğüslerim z i r v e y e çıkıyor. Nefes alıp verdikçe, narin ipek enfes bir işkence gibi geliyor. Onu daha çok arzuluyorum.

Bir inilti çıkardım-

Tanrım, bunun olmasına izin veremem. Onu gözetliyor olmalıydım, beni baştan çıkarmasına izin vermemeliydım.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor. "Sanırım artık bitti," diye fısıldıyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, bakır halkalı gözleri korku gibi yanıyor. "Ama benimle işinin bittiğini sanmıyorum," diye fısıldıyor. "Bitirdin mi?" Bana bakıyor, gözlerimi araştırıyor, sanki ruhumun derinliklerini görüyor, sırlarımı keşfediyor, beni t e k e r teker parçalara ayırıyor. Bedenimin onun için ne kadar acı çektiğini ortaya çıkarıyor.

Zor nefes alıyorum ve nabzım hızla atıyor. "İlişkimizin sahte olması gerekiyordu. Anlaşma böyleydi."

Yüzünü yüzüme yaklaştırmak pazuları esniyor ve topraksı, misk kokusu beni sarıyor. Ellerinden biri hâlâ geceliğimi kavlıyor ve dudakları geceliğimin üzerinde geziniyor. "Ama beni istiyorsun, değil mi? İstemediğini söylerken kendine yalan mı söylüyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum ve kendimi hayır demeye ikna edemiyorum. Sırlarımı okuyabildiğine eminim zaten. Kim olduğumu bilmiyor ama ne istediğini biliyor. Güçlü bedeninden sıcaklık yayılıyor ve büyüsünün tenimi yaladığını, beni okşadığını hissediyorum.

Bakışları beni ateşliyor ve şehvetli bir ihtiyaç içimi kaplıyor. Ne yaptığımın farkına bile varmadan, kalçalarımı beline doluyorum.

Zihnimi bunu durdurmam için çılgınlık atıyor, ama vücudu çelik gibi ve boyun eğmez bir şekilde üzerime bastırırken kelimeleri bulamıyorum.

Dolgun, şehvetli dudakları ayrılıyor. Mükemmel yüzünden, gözlerindeki sıcaklıktan başka bir yere bakamıyorum. İçlerindeki o sarhoş edici karanlıktan.

Net düşünmeye çalışıyorum ama tek duyabildiğim ritmik bir şekilde atan kendi kalp atışlarım.

"Durmamı istiyorsan söyle," diyor.

Güzelliği beni büyülüyor ama kelimeleri bir araya getiremiyorum. Ona durmasını söylemeliyim. Çoktan iyileştiğimi. Ama tek yaptığım dudaklarımı yalayarak davet etmek.

Başını eğiyor ve nefesini boynumda hissediyorum. Köpek dişleri boğazımdaki zonklayan nabzın üzerinde geziniyor, tüy kadar hafif ve sıcak karıncalanmalar vücudumda yarıyor. Boynumu eğerek daha fazlasını davet ediyorum. Boğazımı öpüyor, dili tenimde geziniyor ve içim kasılıyor. Beni tadıyor, benimle alay ediyor.

Kalçalarım ona doğru kayarken, saçlarını kavıyorum. Dilinin yavaş, durgun darbeleri boynumda zonklayan nabzın üzerinde kayıyor. Vücudu bana karşı çelik gibi ve sıcak, teni şaşırtıcı derecede yumuşak.

Alevler geceyi tüketiyor... Şehvet potasında kayıyor...

Meşaleler etrafımızda daha parlak yanıyor gibi görünüyor, ısıtıyor odayı. Sessiz, çaresiz bir inilti daha çıkardım.

Bana baktığında, gözleri aç bir yoğunlukla yanıyor. Kanım eriyor. Onun yürek parçalayan güzelliği beni esir alıyor.

Bana belli belirsiz, bilmiş bir gülümseme veriyor. "Yani, hayır, o zaman? Sanırım durmamı istemiyorsun?"

"Talan."

"Evet? Neden bana ne istediğini söylemiyorsun? Ben zaten biliyorum, Nia. Ama senden duymak istiyorum."

Geceliğimi sıyrarak parmaklarını saçlarımda arasına sokuyor ve başımı biraz geriye çekiyor. Köpek dişlerini bir kez daha boğazıma getirdiğinde savunmasız, kısıtılmış durumdayım. Dili dönüyor ve tek düşünebildiğim, ağzının meme uçlarımdan birinin üzerine kapanmasının nasıl bir his olduğuydu. Göğüslerim onun için ağrıyor ve tüm vücudum ihtiyaçla titriyor.

Dudaklarını dudaklarımda üzerinde gezdirirken, kaslarım eriyor. Onun merhametine kalmışım.

Ellerim saçlarında, onu daha yakına çekiyorum, ona doğru eğiliyorum. Ağzıma sahip çıkıyor, dudakları akkor sıcaklığındaki bir öpücükle benimkine doğru hareket ediyor. Dili benimkine doğru kayarken, parmakları saçlarımda sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor ve öpücük derinleşiyor, daha talepkâr ve vahşi bir hal alıyor. Beni tadıyor, diliyle beni okşuyor ve kalçalarım etrafımda sıkılıyor

Onu. Sessizce, ağzına doğru inliyorum ve öpücüğü daha da açlaşıyor. Saçlarımın arkasından hafifçe çekiştiriyor. Beni tam olarak istediği yerde tutuyor. Alt dudağıma bir ısırık atıyor ve nefesini tutarak geri çekiliyor.

Kirpiklerini kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Bana ne istediğini söyle, Nia."

Vücudu sıcak, kasları sert ve tenime karşı boyun eğmiyor ve her santimetresinin tadını çıkarmak istiyorum. Parmaklarımı, dilimi kaslı omuzlarında, göğsünde, karın kaslarında gezdirmek istiyorum...

Gözlerine baktığımda boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum. Yanıyorum ve ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum.

Ama nefesimi tutarken kendimi gerçekliğe odaklanmaya zorluyorum.

Bunu yapamam. Beni gerçekten becermesine izin vermek, sahip olduğum tüm tarafsızlık kırıntılarını yok edebilir.

Buraya bir casus olarak geldim. Kimin iyi kimin kötü olduğunu anlamak için buradayım. Gerçeği kurgudan ayırmak için. Ve hiçbir şey ona teslim olmak kadar muhakeme yeteneğimi gölgeleyemez. Bunu yaparsam, rasyonalite katmanlarının altında, istediğimi destekleyen kanıtlara tutunmak için çabalarım.

Tabii ki, ona bu sebebi veremem.

"Bunu istemiyorum. Sahip olduğun şöhreti biliyorum ve yatak direğindeki bir başka çentik olmak istemiyorum. Eğer vücudumu birine vereceksem, bu aşk için olacak. Rol yaptığım için değil."

Gözlerinde bir şey parlıyor ve bir an için incindiğini düşünüyorum. Ama sonra bana hafif bir gülümseme veriyor ve geri çekiliyor. Ellerini başının arkasında kavuşturup arkasına yaslanıyor. "Görünüşte deney yapmaktan nefret eden birine göre, bana yeni deneyimler sunma konusunda oldukça beceriklisin."

Kalbim hâlâ kontrolden çıkmış gibi atıyor ve onun da bunu duyabildiğini biliyorum. "Seks için geri çevrilmek mi?"

"İşte bu." Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Biz

birbirimize benziyoruz, biliyorsun, sen ve ben.

kendimizi. Bir rol oynamayı öğrendik. Bizler sahnede kasıla kasıla yürüyen kostümlü oyuncularız. Ama bir gün Nia, o maskenin altında yatan gerçeği tam olarak öğreneceğim."

Dönüp mumları söndürüyorum.

Hâlâ onun ağzının benimkini sahiplenmesini, dilinin beni tatmasını düşünüyorum.

Kalçalarım sıkıştı, tenim hâlâ sıcak. Bu gece uyuyamayacağımı şimdiden biliyorum.

* * *

YUVARLANIYORUM, uyurken onu izliyorum. Sessizce horluyor, kaslı göğsü inip kalkıyor.

Zihnim o öpücükle damgalandı ve dilinin belimde, kalçalarımda, kayarak beni tatma hissini düşünmeden edemiyorum. Kendime olan hakimiyetim neredeyse yok oluyordu.

Şimdi, o uyurken, ne düşündüğüne dair bir fikir edinmeliyim. Kendinden geçtiğinde, zihnini araştırdığımı hissedemeyecek.

Yuvarlanıyorum ve kolumu dikkatlice beline doluyorum. Biraz kıpırdıyor, sonra kolunu benimkinin üzerine katlıyor. Harika kokuyor.

Yavaşça güçlerimi çekiştiriyorum. Acı zihnimi dağlıyor, ama onu görmezden gelerek Talan'ın düşüncelerine sondalı bir dokunuş gönderiyorum. Derinlere inme riskini göze alamam. Uykusunda bile, daha önce yaptığı gibi beni hissedebilir. Ve bu sefer, boynumun doğrama tahtasında olmasıyla bitecek. Bu yüzden derine inmiyorum, okşuyorum, güçlerim onun ruhuna tıpkı dudaklarımın onunkine değdiği gibi değişiyor. Bu bir baştan çıkarma, istila değil.

Ve zihninde beni hayal ederken buluyorum onu, bir elma bahçesinde kollarım omuzlarına dolanmış. Beni sertçe öpüyor ve eteğimi belime kadar çekiyor-

Bu rüya başka bir rüya tarafından kesintiye uğruyor, öfkeli ve tehlikeli bir rüya. Bir şüphe. Uyurken bile, içinde

dönüyor

Zihin.

...Yüksek Konsey'de insan sempaticanı bir casus mu?

Kalbim küt küt atıyor. Ne biliyor ki? Sanırım birinin saldırı hakkında bilgi verdiğini. Bir casus müttefiklere uyarıyı iletti. Bunun ben olabileceğime dair bir fikri var mı?

Kendimi tutamayarak, bu düşüncenin ardından daha derinlere iniyorum, araştırıyorum, inceliyorum-

Gözleri şak diye açıldı. Güçlerimi geri çekiyorum ve zihnimi bulandırması için koruyucu perdeyi çağırıyorum.

Kasları gerginleştirdi ve kara gözleri bana kaydılar.

"O da neydi?" diye soruyor sesinde bir gerginlikle. "Ne?"

Sanki yeni uyanmışım gibi gözlerimi kırptırarak soruyorum. Elimi kaydırıyorum

kolunu onunkinden ayırdı.

"Tanıdık bir şey hissettim," diye mırıldanıyor.

"Gitti." "Oh," diyorum uykulu bir şekilde.

"Kalp atışların hâlâ vahşi."

"Beni bir rüyadan uyandırdın," diye mırıldanıyorum.

"Aslında bir kâbustan. Evleniyorduk." Kendimi sakın olmaya zorluyorum ve kalbim yavaşlıyor.

Ay ışığında bana kaşlarını çatıyor, sonra yuvarlanıyor.

Yavaş yavaş nefes alış veriş yavaşlıyor ve uyurken bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. *Peri masalının hayata geçtiği yer...*

Nefesim kesiliyor ve içimden bir şok geçiyor. Birden kelimeler Fey dilinde konuşulmuyor. İngilizce konuşuyor. Ve bu benim çok iyi bildiğim bir deyim. *Masalınızın hayat bulduğu yer*, Los Angeles'ta çalıştığım kitapçının sloganıdır.

Aklım karıştı. Bunca zamandır onun düşüncelerini duyuyordum ama onun da benimkileri duyduğunu hiç düşünmemiştim.

Şafağa kadar uyanık yatıyorum.

BÖLÜM 34

I Dışarıda günlerdir fırtına var ve donmuş yağmur odamdaki kurşunlu cam pencerelere çarpıyor.

Talan bu hafta odama dönmedi. O ya da Nivene olmadan, çoğunlukla tek başımaydım ve yanımda sadece endişelerim vardı.

Talan'ı Yüksek Konsey'de bir casus olduğunu keşfetmesinden uzaklaştırmanın bir yolu olup olmadığını merak edip duruyorum. Belki -eğer buradan çıkabilirsem- başka bir soyluyu işaret eden kanıtlar yerleştirebilirim? İyi bir fikir olabilir ama riskleri de yok değil.

İdeal aday, saf olmayan bir kanı olduğu söylenen, büyük büyükannesi piç bir yarı-Fey olan Lord Draven olurdu. Ama onu ölüme mahkum etmiş olurum. Öldürmek için Auberon seven bir fanatiği seçmeyi tercih ederim. Onlardan yeterince var.

Gök gürültüsü pencere camlarını sarsıyor ve ben kendime biraz şarap doldurup kaldırım taşları boyunca ilerliyorum.

Kafamın içinde sorular dönüyor. Nivene iyi mi? İskoçya'daki savaşta neler oluyor? Peki ya ejderha saldırısı? İnsan güçleri onu durdurmayı başardı mı hiçbir fikrim yok.

Benim talimatlar var Ben hissetmek
Tuzağa düşmüş: *Yere yat.*

Korumanızı koruyun.

Hiçbir şey yapma.

Günler uzadıkça, daha fazla endişe düşüncelerimi zehirlemeye başlıyor.

Dönüyorum, tekrar odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. Kendimi karanlık prensin ortaya çıkacağını umarken buluyorum. En azından konuşacak biri olurdu.

Ama onu geri çevirerek doğru şeyi yaptım. Seks bir casus olarak amaçlarıma hizmet etmediği sürece, menüde olamaz.

Bir kâğıt hışırtısı duyuyorum ve kapımın altından bir not kayıyor. Zarfı elime alıyorum ve zarif bir yazıyla yazılmış adımı görüyorum. Kapıyı açıp koridora bakıyorum ve bir hizmetçinin aceleyle uzaklaştığını görüyorum.

Zarfı ters çeviriyorum. Arkasında Talan'ın balmumu mührü basılı, kuyruğunu yiyen bir ejderha.

İçinde siyah mürekkeple Talan'ın kıvrak el yazısıyla yazılmış kısa bir mektup var.

Suikastçılarınızı arıyordum. İki askerin kayıp olması dışında bir şey bulamadım, Arwenna da öyle. Seni öldürmek için komplo kurduğuna ve şimdi saklandığına inanıyorum. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?

Benden haber alana kadar odanda kal. Kapını korumaları için askerler gönderiyorum.

Notu buruşturup ateşe attım.

Kapımı tekrar açtığımda iki askerin bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Burada her zamankinden daha fazla tutsağım.

BÖLÜM 35

I huzursuzca odamda dolaşıyor. PencereLERimin dışındaki ay kocaman, gökyüzünde bir yakut ve elmas.

Avalon Kulesi'nden bir mesaj alalı neredeyse bir hafta oldu. Mavi Ejderha Projesi hakkındaki raporuma hâlâ *bir* yanıt alamadım ve Talan'ın *insan casus* şüpheleri hakkında hiçbir şey duymadım. Artık odamdan çıkarken askerleri geçmek zorundayım.

Birkaç kez gizlice çıkmayı başardım ama kolay olmadı. GölgeLi Çalılık'a ulaşamadım ya da Meriadoc veya Raphael'i bulamadım.

Gece mavisini pelerinimi alıp üzerime çekiyorum ve kapağını kaldırıyorum.

Kapımı açarak iki muhafıza gülümsedim. "Sadece yürüyüşe çıkıyorum."

"Leydim," diyor içlerinden biri, "sizi korumamız gerektiğini sanıyordum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bana sizin odayı korumanız gerektiği söylendi. Siz iki gece önce burada olan askerlersiniz, değil mi? Bunu zaten konuşmuştuk. Hatırladınız mı? Odayı korumanız gerekiyordu."

"Şey, tabii ki..." diye başlıyor kekeleyerek.

Kararları veren o gibi görünüyor. Ve daha fazla teşvike ihtiyacı var.

Cilveli bir şekilde gülümseyerek koluna dokunuyorum. Keskin bir acı kafatasımı yırtıyor, beynimi dövüyor, ama ben onu itiyorum, büyümün dallarını ona gönderiyorum. Savunması çok az. Genç, deneyimsiz ve oldukça tembel. *Beni dinle*, zihnine fısıldıyorum. *Prens ne istediğini biliyorum*.

Boğazımı temizliyorum. "Eminim sen de kabul edersin ki Prens..." Acıdan neredeyse kelimeleri çıkaramıyorum ve kelimelerin nasıl çalıştığını hatırlamakta zorlanıyorum. "Prens sizden odayı korumanızı istiyor, beni hapsetmenizi değil... gözde metresini. Burada tutsak olmadığım konusunda çok netti."

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor ve soğuk terler döküyorum ama rahatlıyorum, işe yarıyor.

"Evet," diyor başını sallayarak, "haklısın."

Arkadaşı ikna olmamış görünüyor ve ben kendimi destekliyorum. Onun da zihnini kontrol etmem gerekir mi? Acıya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Ama sonra omuz silkiyor ve diğer muhafıza bakıyor. "Tamam, sen nasıl istersen."

"Odayı koruyorlar," diye mırıldanıyor ilki.

Onlar bir şeylerin ters gittiğini anlamadan aceleyle uzaklaşıyorum.

Merdivenlere ulaştığımda başım zonkluyor ve mide bulantısı midemi bulandırıyor. Basamakları inerken taş duvara dokunuyorum, keşke -ilk kez değil- buranın asansörü olsaydı diyorum.

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum, gölgeli bir şekil. Bakmak için dönüyorum, ama gitmiş ve lekeler gözlerimin önünde dans ediyor.

En alt kata ulaştığımda kafatasımdaki zonklama hafiflemeye başlıyor. Dışarı çıkıp serin havaya adım atıyorum, beyaz yapraklı kardelenlerin sarktığı bahçeye doğru ilerliyorum

Buzlu toprak üzerinde kan kırmızısı cadı fındığı manzarayı süslüyor.

Budaklı bir meşeye ulaştığımda, bir gece önce yaptığım gibi taş bir banka oturuyorum ve hafif yosun kokulu çiçekli havayı içime çekiyorum.

Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra ayakkabımın ucuyla kırık bir kaldırım taşını kaldırıyorum. Burası teslim yerlerimizden biri. Kalbim sıkışıyor. Yine bir şey yok.

Bir terslik var, bundan eminim. İskoçya'da işler insan müttefikler için rayından çıktı.

Endişe ve hayal kırıklığı haftalardır içimde kıvrım kıvrım kıvrılıp duruyor. Kendimi burada kapana kısılmış hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve kaleye doğru adım atıyorum, yürürken ley portalına bakıyorum. Belki de dünyama geri dönmeliyim.

Kalbim her zamanki gibi hızla çarpmasına rağmen, hızımı sabit tutuyorum. Pencerelelerinden beni izleyen birileri varsa, sadece akşam gezintisine çıktığımı düşünmelerini istiyorum. Ley portalına en yakın güney kulesine ulaşıyorum ve etrafıma bakıyorum. Kış manzarasını tararken soğuk bir rüzgâr üzerime çarpıyor.

Avlunun karşısındaki söğüt ağacına bakarken nefesim daralıyor.

Sabırlı olmalıyım. Buradan ayrılmadan önce bir ya da iki gün daha bekleyeceğim.

Aceleyle odama dönmek için dönüyorum ama döndüğümde buz damarlarımı donduruyor.

Talan bana doğru yürüyor, siyah pelerini ay ışığının bordo parlaklığı altında arkasında kalıyor. Gözleri bana sabitlenmiş, etrafındaki hava karanlık, adımları kararlı. Casusun kim olduğunu anladı mı?

İçgüdüsel olarak bir adım geri atıp kendimi tutuyorum. Korkmuş gibi davranamam. Görünür korku ölüm fermanımın yazarı olacaktır.

Kalbim küt küt atsa da o yaklaşırken gülümsemeyi başarıyorum. Eğer sakın olamazsam, şüphelenecektir.

"Nia." Alçak, ipeksi sesinde bir keskinlik var. "İçeri girmen gerek."

"Bu acele niye?" Sakince sordum. "Çok güzel bir gece. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Gardiyanların zihnini kontrol edebileceğini anlamalıydım. Ama notta seni tehlikede olduğun konusunda uarmıştım. Ve şimdi daha da kötü. Muhbirlerim birinin kaleye demir soktuğunu bildirdi. Aslında büyük miktarda. İkimiz de içeri girmeliyiz. Çabucak."

Demir mi?

"Anlamıyorum. Neden biri buraya demir kaçırsın ki?"

"Birini öldürmek için," diyor Talan sertçe. "Bunun bir çeşit demir silah olduğunu varsayıyoruz. Hedefin kim olduğunu henüz bilmiyoruz ama geçen hafta birinin seni öldürmeye çalıştığını düşünürsek, listenin başında senin olabileceğini söyleyebilirim. Metresim olmanız sizi düşman yaptı."

Sertçe yutkunuyorum. Bu Arwenna'nın işi mi yoksa Avalon Kulesi'nden Talan ve babası için demirle gönderilen suikastçı mı?

"Hadi gidelim." Elimi sıkıca kavlıyor ve beni odama geri götürmek için dönüyor. Ben de peşinden gidiyorum, bakışlarım yükselen saraya takılıyor.

Ve işte o zaman onu görüyorum, kulede beyaz bir görüntü. Arwenna.

Elinde bir yaylı tüfekle ayakta duruyor. Zaman yavaşlıyor ve rüzgâr gümüş saçlarını savuruyor.

Bir ok fırlattığında nefesim kesiliyor ve yoldan çekilmeye çalışıyorum ama çok geç kaldığımı biliyorum.

Ölümcül darbeye hazırlanırken, Talan bana çarptı. Karın içine yuvarlanıyorum, dişlerim bir sarsıntıyla birbirine çarpıyor. Sırt üstü yuvarlanıp bir sonraki ok için pencereye bakıyorum ama Arwenna çoktan gitmiş.

Nefesim kesiliyor, düşüncelerim kristalleşiyor.

Döndüğümde Talan'ın sırt üstü yattığını ve ok sapını tuttuğunu görüyorum. Göğsünden, kalbinin hemen üstünden fırlamıştı.

İnanılmaz bir şekilde, ölümcül cıvatayı uçuşunun ortasında yakalamayı başarmış gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Gözleri çakmak çakmak, ve fark ediyorum ki sürgüyü tamamen durdurmayı başaramamış. Ucu göğsüne saplanmıştı. Ona doğru koştum. Göz ucuyla mavi ceketli askerlerin bize doğru koştüğünü fark ediyorum, bizi korumak için çok geç kalmışlar.

"Derin mi?" Ben soruyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor, "ama bu lanet olası bir demir."

Sürgüyü çekip çıkarıyor ve ucundan kan damlıyor.

Kıpkırmızı uca bakarken, altındaki metalik parlaklığı fark ediyorum.

Sürgüyü bırakır ve çenesini sıkar. Dudakları şimdiden mavinin soluk bir tonuna dönüşüyor.

I Çığlık at ve muhafızlar için Yardım edin, a yırtık pırtık Not Sesimde histeri var.

Bunca zamandır öldürmeyi planladığım adamın hayatını kurtarmaları için onlara bağırdığımı fark edince şok oldum.

BÖLÜM 36

W Talan'ın yatak odasına ulaştığımda kapıdaki nöbetçi geriliyor. Sonra başını sallayıp geçmeme izin verdi. Belli ki son askere ne olduğunu duymuş.

Prensin odasına girmemi engellemeye çalıştı.

Talan'ı yatağında yatarken buldum. Dudakları hâlâ mavi renkte ama uyanık, göğsünü tutuyor. Yanında bir asker duruyor.

Talan, "Bunun hemen şimdi yapılmasını istiyorum," diyor. Bana doğru bakıyor ve bir parmağını kaldırarak beklememi işaret ediyor.

"Efendim, bu tür jestler için uygun bir zaman olduğundan emin değilim," diyor muhafız tedirgin bir şekilde. "Elbette suikastçıyı aramak için tüm insan gücümüze ihtiyacımız var-"

"Emrettiğim gibi yapacaksınız," diyor Talan, sesi çelik kadar sert. "Dört adam her zaman onu koruyacak. Kimse yaklaşmayacak, anladın mı?"

"Pekâlâ, Majesteleri," diye kekeliyor muhafız. Aceleyle odadan çıkar.

"Bu da neydi şimdi?" Yatağına yaklaştım ve kenarına oturdum.

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Şifacı birkaç gün içinde iyi olacağını söyledi," diyorum.
"Vücudun kendini zehirden arındırır arındırmaz."

"Birkaç günüm yok," diye mırıldanıyor Talan. "Yapacak çok şey var."

"O zaman birkaç saat bekleyin. Müthiş Rüya Avcısı'nın bile demir bir okla vurulduktan sonra iyileşmeye ihtiyacı vardır."

"Dramatik olmaya gerek yok." Dudakları titriyor.
"Sadece demir bir uçtu."

Boğazımı temizliyorum. "Sen benim hayatımı kurtardın."

Bana bakıyor, sonra alaycı bir gülümseme veriyor. "Gizli silahımın ölmesine izin veremezdim, değil mi?"

İç çektim. "Sanırım değil."

"Senin için uçan oku gördüm ama saldırganı görmedim. Onlara bakabildin mi?"

"Arwenna'ydı," diye cevap verdim. "Bir pencereden." "Tabii ki."

"Odamdan çıktığımda birini gördüğümü sandım. Beni izleyen ve gitmemi bekleyen biri olmalı."

Yüzünü buruşturarak başını sallıyor.

Küçük bir cam şişe mavi yağ aldım. "Nedir bu?"

"Uyumama yardımcı olması gerekiyor. Acıyı hafifletiyor." O

yüzünü buruşturuyor, elini
göğsüne götürüyor.

"Şimdi biraz ister misin?"

Kaşlarını çatarak dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve şişeyi elimden alıyor. Derin bir yudum alıyor, sonra şişeyi bana veriyor ve yastığının üzerine düşüyor. İri eliyle delinmiş olan etini koruyor ve ben de onun uykuya dalmasını, göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Elmacık kemikleri her zamankinden daha keskin görünüyor, koyu renk saçları dağınık, siyah kirpikleri tenine vuruyor.

Ona karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum, ki bu delice.

Özellikle suikast planına yardım etmek için buradayım.

Ama onun hakkında başladığımdan daha fazla sorum var ve bir daha böyle bir fırsatım olmayacak.

İlaçlı bir uykuya daldı. Kolay kolay uyanmıyor ya da beni hiç hissetmiyor.

Uyuduğundan, nefes alışının yavaşladığından ve vücudunun gevşediğinden emin olana kadar bekliyorum ve omzuna dokunuyorum. Parmaklarım tenine değdiğinde hiç çaba harcamadan oluyor. Başkalarıyla karşılaşmalarımın aksine, acı yok ve düşünceleri bir akıntıda yüzen oyuncak yelkenliler gibi bana yaklaşıyor. Zahmetsizce.

Zihninde, başında duran bir kadın görüyorum, gözleri onunki kadar koyu, saçları beyaz bir elbisenin üzerinden akıyor. Arkasında ağlayan söğütten bir duvar halısı var.

Annesi.

Şimdi, şiddetli bir fırtına gökyüzünü bulutlandırıyor, şimşekler manzarayı tutuşturuyor. Gök gürültüsü ufukta gümbürdüyor.

Tahta bir iskeleye çıkarılır, saçları uzun, ince bir elbisenin üzerine dökülür. Kolları arkadan bağlanır. Ayaklarının dibinde çıra bulunan bir kazığa bağlanırken rüzgâr manzarayı yırtıyor, yağmur çekiçe vuruyor. Biri odunlara meşale tutuştururken bir inleme sesi havayı yırtıyor. Talan'ın korkusu beni kemiklerime kadar kesiyor.

Herkesin kendisi gibi hissetmesini istiyor.

Şimdi titriyorum, ama zihnindeki fırtına öfkeleniyor ve görüntüyü silip süpürüyor.

Tek başına, boş gotik koridorlarda dolaşıyor. Sanki yüzyıllardır bu salonlarda yalnızlık içindeymiş gibi.

Sonunda, bir cümleden çok bir imge olan başıboş bir düşünce yakalıyorum. Bir harita. Hemen tanıdım. Bu haritayı haftalarca Avalon'un diğer ajanlarıyla birlikte ben de inceledim.

Bu bir İskoçya haritası.

Uykuda kalması için dua ederek zihninin derinliklerine iniyorum. Bu benim tek şansım olabilir.

Savaş konseyi hakkındaki düşüncelerini gözden geçirirken kalbim sıkışıyor.

Auberon'u görüyorum. Çenesini sıkıyor, sonra elleriyle şiddetle hareket ediyor ve önündeki hava parıldıyor, gözyaşları açılıyor, İskoçya'nın yeşil tepeleri

ötesinde gerçekleşiyor. Kralın gücünün bu olduğunu fark ettim. Portalları açmanın büyülu becerisi.

Talan haritayı inceliyor. Planları yapan o, babası değil. Fey ordusu liderlerinin yanında duruyor, emirleri o veriyor. Dover'a sürpriz bir şekilde saldırma ve Feyleri güneyden akıtma planını yapan oydu. İçimize yuvarlanan ejderhalarla saldırıyı o düzenledi.

Hepimiz Auberon'un kararları veren, nereye ve nasıl saldıracağına karar veren kişi olduğunu düşündük. Ama Talan'ın düşüncelerine baktığımda, askeri bir deha görüyorum. Sahayı herkesten daha iyi anlıyor ve kontrol on da. Talan generallerin kulaklarına talimatlar fısıldıyor ve planladığı gibi hareket etmeleri için Yüksek Konsey'i kurnazca yönlendiriyor.

Şimdi, İskoçya için bir planı var. Bir hile. Müttefik direnişini yok etmek için iki yönlü bir saldırı. Bir tuzak.

Üç ejderhanın lojistik üsse saldırmasıyla başlıyor, tıpkı daha önce bildiğimiz gibi. Ancak ikinci kısım yemdir - ordusunun kanadını insan kuvvetlerine açar. İnsanlara görmezden gelemeyecekleri bir fırsat vermeyi planlıyor. Yemi yutacaklarını ve ellerindeki her şeyle saldıracaklarını biliyor, Fey ordusunu sonsuza dek sakatlamayı umuyor.

Ama bunu yaptıklarında, gizli bir güçle kapanı kapatacak ve insan ordusunu arkadan yönlendirecek. Fey onları kuşatacak ve hepsini katledecek. Tam bir katliam.

Planından daha da dehşet verici olan, p l a n ı n d a n duyduğu memnuniyet. Düşünceleri arasında yüzerken, planın mükemmelliğinden ne kadar memnun olduğunu görebiliyorum. Bu katliam mümkün olan en iyi sonuç ve iki gün içinde gerçekleşecek.

Titreyerek zihninden uzaklaşıyorum ve ona dehşetle bakıyorum.

Derin uykuda, çok huzurlu görünüyor - hepimizi yok etmeye niyetli güzel canavar. O adam ki

benim için bir ok.

Ama tabii ki benim gerçekte ne olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Zayıf bacaklarımın üzerinde aceleyle odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Çok geç olmadan Avalon Kulesi'ni uyarmalıyım.

Talan'ın iyi hazırlanmış tuzağına düşmelerini engellemeliyim.

BÖLÜM 37

I Gecenin geç bir saati, ama kalbim küt küt atarak merdivenlerden iniyorum. Dışarıda soğuğa doğru koşarken düşüncelerim öfkeleniyor.

Geçide doğru hızla yürümek için pelerinimi kaldırıyorum.

Bu gece Avalon Kulesi'ne bir mesaj iletmeliyim. Hazırlanmak, uygun bir stratejik yanıt bulmak ve bunu sahadaki birimlerle koordine etmek için iki günleri olacak. Talan iyileşirken, bu gece odamda ortaya çıkacağından endişe etmeden kolayca ortadan kaybolabilirim. Küçük tekneyi Camelot'a doğru kürek çekeceğim ve sonra-

Tökezleyip olduğum yerde duruyorum, şaşkınlıkla söğüt ağacının ötesindeki sivri halka taşlara bakıyorum.

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Bu gece, geçidin etrafı muhafızlarla çevrili.

Onlara göre geçit görünmez, tespit edilemez. Bildikleri kadarıyla, taşların arasındaki karlı toprağa yeni dikilmiş genç bir fidan olan yeni bir eklentiyle birlikte birkaç güdük, pürüzlü kayanın etrafında duruyorlar.

Ne. Ne. Sikeyim.

Kalp atışlarımı kontrol altına alıyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle sakince muhafızlara doğru yürüyorum. Yaklaştıkça, ben

Onlardan birini tanıyorum. Daha önce Talan'ın odasında gördüğüm asker.

Korku ensemde geziniyor.

Birkaç metre uzaklaştığımda saygıyla, "İyi akşamlar leydim," diyor. "Prens nasıl?"

"Oldukça iyi gidiyor," diyorum. "Kısa sürede ayağa kalkacaktır. Kraliçe Morgan'ın torununu devirmek için biraz demirden fazlası gerekecek."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Durumu kontrol altına almaya çalışarak doğruluyorum. "Görüyorum ki talimatlara uyuyorsun." Ağaca başımı salladım.

Fidana bakıyor, sonra bana dönüyor. Belli ki kafası karışmış. "Oh. Um, evet. Bunu bilip bilmediğinden emin değildim. Bunu bir sürpriz olarak düşünmüş olabileceğini tahmin ettim."

Küçük, umursamaz bir kahkaha attım. "Talan ve ben birbirimizden sır saklamayız. Tabii ki biliyorum. Yine de bunu biraz tuhaf buluyorum."

Muhafız rahatsız bir şekilde ayaklarını sürür. "Prensin alışılmadık bir aklı var. Bana aşkınızın anısına bir ağaç dikmemi ilk söylediğinde, kış sonuna kadar beklemesini önerdim. Yılın bu zamanında bir şeylerin büyümesi zordur. Ama sembolizmi hoşuna gitti."

Tabii ki öyle. "Anlıyorum," diyorum, kalbim sıkışıyor. "Bu soğukta kök salması zor olacak. Çiftlikte bu saatlerde hiçbir şey ekmezdik."

"Oldukça ısrarcıydı. Belki de yılın ilerleyen zamanlarında, karlar eridikten sonra ekim yapabileceğimizi söylerseniz..." Kelimeleri asılı bırakıyor.

"Prensi bilirsin," diyorum. "Bir kere kafasına koydu mu..."

"Tabii ki." Bana gülümsüyor.

"Ve görüyorum ki tam da sana söylediği yere dikmişsin."

Geriliyor, tekrar bakıyor. "Evet. Birkaç kez kontrol ettim. Yanlış yapmamam gerektiği konusunda çok netti. Tam olarak belirttiği pozisyon bu."

İç çekiyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Kraliyet. Önce bana sorması gerekirdi. Ne de olsa bahçecilik konusunda prensten daha çok şey biliyorum. Buranın zemini inanılmaz derecede kayalık ve günün büyük bölümünde o dev söğüdün gölgesi altında kalıyor. Ağacın burada gelişmesi imkansız. Fidanı daha güneşli bir yere taşımak daha iyi olur. Belki kalenin doğu tarafına."

Muhafız gergin bir gülümsemeyle, "Prens *çok* ısrar etti," diyor. "Yer burası."

"Muhtemelen hezeyan yüzünden." İç çekiyorum. "Demir zehirlenmesi. Bence prens, aşkımızın anısına dikilen ağacı gerçekten büyüyebileceği bir yere taşırsan çok minnettar olacaktır. Eğer ölürse, prensin çok öfkeleneneceğini tahmin ediyorum. Sizin tarafınızdan dikilmiş kötü bir kehanet gibi görünecektir."

Muhafız yutkunur. "Kusura bakmayın ama leydim, prens bana fidanı kontrol ettiğinde olduğu yerde değilse hepimizin oracıkta idam edileceğini söyledi. Özellikle de ciğerlerimin sırtımdan sökülmesinden bahsetti. Bu yüzden, sanırım onu burada tutacağım."

Öfkeli davranıyorum. "Ve sanırım sana onu koruman için talimat verdi?"

Adam başını sallar. "Dört muhafız, tamamen silahlı, her zaman. Prens Talan aşkınızın sarayda eleştirildiğini biliyor. Ağacın tahrip edilmesini istemiyor."

Ona dokunmayı, zihnimi onunkine zorlamayı, gitmesi için onu kışkırtmayı düşünüyorum. Ama Talan dört muhafızı da tehdit ettiyse, her birinin zihnini kontrol etmem gerekirdi. İmkânsız.

"Elbette. Ne kadar düşünceli. Pekala beyler, umarım güzel bir akşam geçirirsiniz."

Bana veda ettiler ve ben kalbim çarparak geri döndüm.

Avluda ilerlerken, düşüncelerim çalkalanırken kapıya dönüp bakıyorum.

Şimdi burada kapana kısıldım.

Bu tabii ki Talan'ın yapacağı bir şey. Herkesin kaprisli prence gözlerini devirmesine neden olacak rastgele, kaotik, çirkin bir talep. Ve bu onun gerçek niyetini gizliyor - herhangi birinin ley portalına yaklaşmasını engellemek.

Açıkçası, tam bu noktaya dikilen ve dört adam tarafından sürekli korunan bir ağaç tesadüf değildir. Bunun bizim "aşkımızla" en ufak bir ilgisi de yok.

Düşüncelerime panik karışıyor. Geçidi biliyor ve muhtemelen insan ajanlar tarafından kullanıldığından şüpheleniyor. Tek parlak nokta, bu ajanları benimle ilişkilendirmiyor olması, yoksa çoktan zindanda olurum, kemiklerim bir askıda kırılırdı. Ama neden muhafızlara bir ağacı koruduklarını söyleme maskaralığını yapsınlar ki?

Çünkü başka kimse bu ley portalını bilmiyor. Sebebi bu olmalı. Özellikle, Auberon bunu bilmiyor ve Talan bu bilgiyi kontrol etmek ve kendi gündemi için kullanmak istiyor.

Neden şimdi?

Arwenna'nın hayatıma kastetmesi yüzünden olmalı. Demirin geçitten kaçırıldığını varsayıyor. Prensın hemen yanında demir uçlu bir ok kullanması aptallık. Belli ki kadının artık aklı başında değil. Yakalanırsa, ailesinin onu sonuçlarından kurtarmak için yeterli servete ve siyasi sermayeye sahip olup olmayacağını merak ediyorum.

Ama ütüyü nereden bulmuş? Brocéliande'da hiç demir yok. Ütüye sahip olabilecek tek kişi muhtemelen benimle çalışıyor.

Ama bu daha sonra çözülecek bir sorun. Şu anda çok daha acil bir sorunum var. Talan'ın tuzağı hakkında Avalon Kulesi'ne mesaj göndermek için iki günüm var.

Ve onlara ulaşmanın akla yatkın bir yolu yok.

* * *

TAVERN'in ışıkları toprak yola sıcak bir şekilde vuruyor ve Gölgesi Çalılık'tan içeri adımımı attığımda bayat bira kokusu yüzüme çarpıyor.

Etrafıma bakarken kalbim küt küt atıyor. Gecenin bu saatinde, orada burada birkaç sarhoş var. Bir grup adam, içlerinden birinin yaptığı bir şakaya kahkahalarla gülüyor ve şakayı yapan kişi halinden gayet memnun görünüyor. Birden onları kıskandım. Keşke ben de öyle olsaydım, arkadaşlarımla basit bir gece geçirseydim ve yarın akşamdan kalma olmak dışında hiçbir endişem olmasaydı.

Barmene doğru ilerliyorum. "Hey," diyorum. "Beni hatırladın mı?"

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bardağını siliyor. "Size ne getireyim?"

"Meriadec'i görmem gerek. Bu acil bir durum."

"Üzgünüm, bu isimde birini tanımıyorum. Merielle adında bir yeğenim var ama kız arkadaşı onu terk edince tam bir dangalağa dönüştü."

Barı kavıyorum. "Oh, hadi ama. Daha birkaç hafta önce buradaydım."

"Ve şimdi yine buradasınız. Bu anlaşılabilir. Corbinelle'deki en iyi bal likörü."

Belli belirsiz, bana Nivene'in kullandığı pas cümlesini hatırlatıyor. "Pekâlâ. Tamam... Bana şu bal liköründen bir bardak ver."

Silip durduğu bardağı tezgâhın üzerine koyuyor ve hain görünümlü bir sıvıdan bir ölçü döküyor. Bir yudum aldım. Korkunç.

Ona bakıyorum. "Bu güzelmış. Neredeyse reşit olma dansımda içtiğim bal likörü kadar iyi..." Zihnim bulanıklaşıyor. "Bilirsin işte. O yerde. Ergenliğe giriş dansımı yaptığım yerde."

"Uh-huh." Yeni bir bardak alır ve istikrarlı bir şekilde silmeye başlar.

"Hadi ama! Bu bal likörü *güzelmış*. Bu bir deyim, değil mi? Gerçekte tadı sidik gibi. Bunu sık sık duyamazsın. Ya da gerçekten, hiç."

Bardağı silmeyi bırakıyor ve bakışlarını bana dikeyor. "Bu bal likörü annemin tarifi."

"Oh."

"Kıtlıkta öldü."

"Kaybınız için üzgünüm. Ama gerçekten Meriadec'i görmem gerekiyor."

Başını sallıyor. "Yeğenim ilgileniyor mu diye bakabilirim. Onun tipi o l a b i l i r s i n ."

"Sorun yok, Brados."

Meriadec'in ayaklarını sürüyerek geldiğini görmek için dönüyorum ve o da yanımdaki tabureye oturuyor. "O iyi."

"Geçiş cümlesini bilmiyordu," diyor Brados dikkatle, "ve sevgili annemin bal likörüne hakaret etti."

"Şey." Meriadec omuz silkiyor. "Farklı zevkleri hesaba katamam. Bana bir bardak doldur."

Brados öyle yapıyor ve bizi yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

"Neler oluyor, Nia?" Meriadec soruyor. "Sevgili prensinin casuslarından biri bizi burada birlikte görürse, senin ve sarhoş babanın evinizden bu kadar uzakta ne yaptığınızı merak edebilir."

Ona bakıyorum. "En azından birkaç günlüğüne çiftliğe dönmene ihtiyacım olacak. Talan beni orada arayabilir. Ona uğradığımı ama saklandığımı söylemen gerekecek. Hâlâ Brocéliande'da olduğumu düşünmesini sağla, tamam mı?"

"Ne planlıyorsun?"

Meriadec ile ne kadarını paylaşmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Her şey sırayla. Ley geçidinden demir mi kaçırdın?"

Kupasından düşünceli bir yudum alıyor. "Nivene yaptı ve saklamam için bana verdi."

"Ama o demirin bir kısmını sattın, değil mi?" Tısladım.

Omuz silkiyor. "Bunun için iyi bir teklif aldım. Bir soylu başka bir soyluyu öldürmek için istedi. Bana ne ki? Yıllarımı burada aç kalarak geçirdim. Bir soylunun öldüğü her gün bizim için iyi bir gündür. Ve devrimin paraya ihtiyacı var."

"Asil olan *bendim*!" Hırladım.

Bana kaşlarını çatıyor, etkilenmemiş görünüyor. "İyi görünüyorsun. Ve muhtemelen, bu sadece senin gizliliğine yardımcı olur, değil mi?"

"Bunun prensin ley portalının etrafına muhafızlar yerleştirmesine neden olması dışında," diyorum. "Demirin oradan geldiğini biliyor. Şimdi burada kapana kısıldım."

"Oh, kahretsın."

"Evet. Çok fazla, 'Oh, kahretsın.'"

"Prensın ley portalını bildiğini bile bilmiyordum." Gözleri üzerimde keskinleşti. "Bu tür şeyleri bulmak *senin* işin."

"Evet, şey, o ketum bir insan. Muhtemelen kimsenin onu kullandığını bilmiyordu. Ama kaçak demiri öğrenince gerçeği anladı." Duraksıyorum, derin düşüncelere dalıyorum, sonra tezgâha vuruyorum. "Saxa!"

"Ne?"

"Bu nereden I vardı benim reşit olma Dans. Hey, Brados, benim reşit olma dansım Saxa'daydı!"

Brados gözlerini bardaktan kaldırıp bana bakıyor, belli ki etkilenmemiş.

"Her neyse, Avalon Kulesi'ne geri dönmem gerekiyor," diyorum. "Umutsuzca aktarmam gereken bazı bilgiler var."

"Anlattıklarınıza bakılırsa, bu bir sorun."

"En kötü ihtimalle, geçide ulaşmak için savaşırım. Ama bu kimliğimi açığa çıkarır, bu yüzden geri gelmem."

"Bu bir seçenek değil," diyor ısrarla. "Planlar yürürlükte. Kimliğini ifşa edip bizi ortada bırakamazsın."

"Başka bir olasılık daha var," diyorum yavaşça. Elimi cebime atıp Talan'ın odasından çaldığım portal anahtarını yokluyorum. "Ama sanırım yardıma ihtiyacım olacak. Raphael'i buraya ne kadar çabuk getirebilirsin?"

Meriadec, "Şehrin dışında saklanıyor," diyor. "Onu bir saat içinde buraya getirebilirim."

"Güzel. Hadi yapalım şunu." Biramı yudumluyorum.
"Hey, Brados, geçenlerde buraya genç bir kadın geldi mi?
Gümüş gözlü mü? Gerçekten güzel mi?"

Brados başını sallar. "Ysolde. Bir süredir burada.
Odalarımızdan birinde kalıyorum."

"Güzel. Onu da buraya getirmeliyiz. Raphael onunla
tanışmak isteyecektir."

BÖLÜM 38

S Tavernanın arka odasında otururken, çalınan portal anahtarını çıkarıp karamsar bir şekilde parmağımın etrafında döndürmeye başlıyorum. Kendimi saniyeleri sayarken buluyorum,

Zamanın tükenmekte olduğunu bilerek. Buradan kapıya, oradan da Avalon Kulesi'nin emrindeki birine ulaşmak için iki günden az zamanım var. Ve acele etmek yerine, bu rutubetli odada oturup eski sevgilimi bekliyorum.

Kapı açılıyor ve Ysolde içeri giriyor. Gümüş gözlerini bana çevirmeden önce odayı dikkatle tarıyor.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Buraya gelirken sorun yaşadın mı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil" diyor. Burada, kendini evinde hissettiği yerden çok uzakta, açıkça daha gergin ve ses tonu keskin. Benim gibi göz kamaştırıcı değil ve açıkça bir yarı Fey gibi görünüyor.

"Kardeşin birazdan burada olacak." Odanın ortasındaki ahşap masa ve sandalyeleri işaret ediyorum. "Lütfen oturun."

"Sakıncası yoksa ayakta kalacağım," diyor duvara yaslanarak. Rahat, ama kapıya nasıl baktığını fark ediyorum, vücudu tetikte. Bana güvenmiyor. O

bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyor. Tabii ki düşünüyor. Bana tamamen güvenmesini bekleyemezdim.

"Sen nasıl istersen." Omuz silkip tekrar oturuyorum.

Kapı açılır ve Raphael içeri girer, gri bir pelerin giymiştir, siyah saçları yağmurdan ıslanmıştır. Zindanda yaptıkları kaba iş yüzünden saçları biraz uzamış.

Onu gördüğümde boğazım düğümleniyor ve göğsümde hüznün şarkıları çalıyor. İşte benim yerime Avalon Kulesi'ni seçen adam.

Ama tabii ki bana bakmıyor. Küçüklüğünden beri özlediği ve görmeyi arzuladığı kız kardeşine bakıyor.

Ysolde donmuş bir halde ona bakar, sonra ileri atılır ve hıçkırıklarla sarsılan bedeniyle ona umutsuzca sarılır.

Sabırla bekliyorum. Zaman kısa, ama onca yıldan sonra onlara en azından birkaç dakika vermeliyim. Birlikte büyüdüğünüz, yıllarca özlediğiniz bir kardeşinize kavuşmak nasıl bir duygu olurdu? Bir an için bir erkek ya da kız kardeşe sahip olduğumu hayal ediyorum.

Raphael Ysolde'ye sarılırken gözleri kapalıdır. Ysolde hıçkırmayı bırakmış ve başını Raphael'in göğsüne yaslamış, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Sonunda birbirlerinden ayrılırlar.

"Bunca yıldır sana ne oldu?" Ysolde ona sorar.

"Sana her şeyi anlatacağım," diyor Raphael, sesi hafifçe çatlayarak. "Sonra, yalnız kaldığımızda. Nia'nın muhtemelen fazla zamanı yoktur." Bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş.

Ysolde yanımdaki sandalyeye oturdu. "Demek adı Nia? Bana burada aranan bir adam olduğunu söyledi. Yani, sıradan bir demi-Fey'den daha fazlası."

Raphael de oturuyor ve bir eliyle çenesini ovuyor. "Nia beni zindanlarından kaçırdı. Kral beni arıyor. Eğer Nia olmasaydı, hâlâ orada olurdum. Ya da ölmüş olurdum." Özür diler gibi kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Sertçe nefes alıyorum. "Bunu bilmiyorum ama haklısın. Fazla zamanım yok."

Ysolde'den odadan çıkmasını istemeyi düşünüyorum. Onu kimliğimi saklayacağına güvenecek kadar tanımıyorum. Yine de Raphael'in yardımına ihtiyacım var, hem de hemen. Yapmak üzere olduğumuz şey için onunkine de ihtiyacım olabilir. "Yakın zamanda Fey ordusunun İskoçya'daki insan ordusuna felç edici bir saldırı planladığını öğrendim."

Raphael kaşlarını çatıyor. "Onları uyardın mı?" "Kimi uyardım?" Ysolde sorar.

"Avalon Kulesi," diyor Raphael. "Nia ve ben Avalon'un ajanlarıyız. Bundan bahsetmedi mi?"

Gözleri şok içinde açılır. "İnsanlarla mı çalışıyorsun? Camelot'un Pendragonları mı?"

"Evet, elbette," diyor Raphael. "Auberon hem demi-Fey' *leri* hem *de* insanları yok ediyor. O bizim düşmanımız."

"Auberon hakkında bana ders vermene ihtiyacım yok, küçük kardeşim," diyor Ysolde sertçe. "Krala karşı çıkmak başka bir şey, Pendragonlar gibi insanlarla çalışmak bambaşka bir şey."

"Bizim tarafımızdalar-"

"Bu uzun bir tartışma ve daha sonra devam edebilirsiniz," diye araya giriyorum. "Şu anda politik bir tartışma için vaktimiz yok. Ysolde, hoşuna gitsin ya da gitmesin, Raphael ve ben Fey ordusunun insan müttefikleri yok etmesini engellemek zorundayız. Eğer yapmazsak, insanlık kaybolur. Savaşın yetimleri olan insan çocuklarıyla ilgilendin. Auberon istediğini elde ederse kaç çocuğun öleceğini bir düşünün."

Ysolde alnını ovuşturur. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Gizli çalışıyorum."

"O Prens Talan'ın metresi," diyor Raphael karanlık bir sesle.

İç çekiyorum. "Bütün sırlarımızı bir günde dökmek mi istiyorsun?"

Bir şeyi sonraya bırakın."

"Bu gizli görev en başından beri berbat bir fikirdi," diyor Raphael sert bir şekilde. "Nivene'e bunu reddetmesini söyledim. Nia Avalon'a geri dönmeli. Burası inanılmaz derecede tehlikeli."

"Peki. Kimse sana sormadı," diyorum, sabrım tükeniyor. "Bulduğumuz yer burası. İskoçya'da insan müttefikler için hazırlanmış bir tuzak var. Onları uyarmak için zamanında oraya varabilirsem, bunu önleyebilir, hatta belki de lehimize çevirebiliriz. Ama artık ley portalını kullanamam. Prens onun casuslar tarafından kullanıldığını öğrendi ve onu koruyan askerleri var."

Raphael kaşlarını çatarak bana işaret ediyor. "O zaman kimliğin açığa çıktı."

"Üflenmedi." En azından, umarım değildir. "Ama şimdilik portalı kullanamam. Geriye sadece bu kalıyor." Portal anahtarını masanın üzerine koyuyorum.

"Nedir bu?" Raphael sorar.

"En fazla dört kişinin geçebileceği bir portal anahtarı. Talan'da haftalar önce savaşa katılma ihtimaline karşı vardı ama kullanmadı. Bizi şu anda savaşın olduğu yere götüreceğini sanmıyorum ama İskoçya'ya götürecektir." Raphael'e içine kazınmış rünleri göstererek çeviriyorum. "Fey tarafındaki portal Penro'da açık olacak. Orasının neresi olduğunu biliyor musun Ysolde?"

"Evet. Buradan yaklaşık iki günlük mesafede."

Kalbim sıkışıyor ve başımı sallıyorum. "En fazla bir gün içinde oraya varmamız gerekiyor."

"Bu imkânsız," diyor Ysolde.

"Bu mümkün. Bütün gece at sürmemiz gerekecek," diyor Raphael, "ve bir ya da iki kez at değiştireceğiz. Meriadec bize yardım edebilir."

"Bardaki adam mı?" Ysolde sorar.

"Bir arkadaş." Raphael elimden portal anahtarını alıyor ve inceliyor. "Ya bizi bir Fey kampının ortasına düşürürse?"

"Kaynağım bunu güvenle kullanabileceğimizi söyledi. Eğer bizi güvenli bir yere götürecek olsaydı bana bundan bahsetmezdi."

kesin ölüm."

Raphael'in gümüş gözleri beni delip geçiyor. "Kaynağınız tam olarak kim? Ona güvenebilir miyiz?"

Oh, tabi. Lothian Kulesi Kasabı çok güvenilirdir. Camelot'un her yerinde masum kadınları öldürürken fotoğraflarını gördün. Tüm ailesini öldürmeyi planlıyorsun. Ve bu arada, o benim babam. "Kesinlikle. Ona sonuna kadar güvenebiliriz."

Gümüş gözlerinde kederli bir ifade parlıyor. "Bunu iyice düşünmem gerek. En iyi hareket tarzını planlamam gerekiyor ve-"

"Zamanımız kalmadı. Bunu çoktan düşündüm. En iyi hareket tarzını planladım. Seni hapishaneden kurtardım. Kız kardeşini kurtardım ve seni eve götürmenin bir yolunu buldum ve Fey savaş planlarını öğrendim. Avalon Steel bir şey ifade ediyor mu, etmiyor mu? Belki de Raphael, ne yaptığımı biliyordur."

Çenesinde bir kas esneyene kadar kıpırdamadan bana bakıyor. "Peki. Planın nedir?"

Parmak uçlarımı masaya vuruyorum. "Prens, bir suikastçının beni öldürmeye çalışıp ıskalamasının ardından aldığı yaradan dolayı iyileşiyor. Hizmetçime bir not bıraktım ve hayatımdan endişe ettiğim için saklandığımı söyledim. Sanırım bu bana birkaç gün kazandırır. Siz ikiniz bu krallığı benden çok daha iyi biliyorsunuz ve bu yüzden size ihtiyacım var. En fazla bir gün içinde Penro'ya ulaşmalıyız, tercihen daha da kısa. Portaldan geçip Avalon Kulesi komutasıyla temasa geçmenin bir yolunu bulacağız. Fey tuzağı hakkında onlara karşı kullanabilecek kadar bilgim var ama bunu yapmak için mümkün olduğunca çabuk oraya gitmeliyiz."

"Tüm bunlar benim için çok hızlı geliyor," diyor Ysolde. "Ben hâlâ mülteci kalesine geri dönmeyi düşünüyordum."

"Özür dilerim," diyorum ona, sesim yumuşayarak. "Nasıl hissettiğini biliyorum ama bizim işimizde her zaman hızlı düşünmek ve hareket etmek zorundayız. Sen bu manzarayı senden daha iyi biliyorsun."

Raphael ya da ben. Şimdilik, bize güvenmenizi istemek zorundayım. O çocuklara yardım etmek mi istiyorsun? Bu harika. Uzun vadede Auberon ve Talan'ı durdurmak onlar için de en iyisi olacaktır."

Ve bir kez daha kendimi umutsuzca haklı olduğumu umarken buluyorum.

Raphael bir elini kırpılmış siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Silaha ihtiyacımız olacak."

BÖLÜM 39

DAuberon'un siyah giysili habercileri olarak, soğuk gecede atlarımız kar püskürterek ilerliyoruz. Bir yay ve sadak takıyorum, ama tamamen Silahlı olarak, buzlu arazide karanlıkta dörtmala koşmak, korkuyu yönetmek için hiç bitmeyen bir egzersizdir.

Brocéliande'ın gümüş renkli ayı ince bir hilal şeklinde ve neredeyse hiç ışık saçmıyor. Kızıl ay yarı dolunay halinde ve manzarayı uhrevi, kan rengi bir parıltıyla gölgeliyor. Kızıl, ağaçlardan sarkan buz sarkıtlarından parıldıyor. Bu ışıktaki patikadaki oyukları, siyah buzları, çalıları ve kayaları ayırt etmek imkânsız. Birkaç dakikada bir, atım - gergin kahverengi bir aygır - tökezliyor ve kalbim tekliyor. Ama uyarıyı müttefiklere zamanında ulaştırma şansımız varsa bu amansız tempoyu sürdürmek zorundayız.

Bu toprakları en iyi Ysolde bilir ve liderliği o alır.

Soğuk havada nefesim kesiliyor ve ciğerlerim ıslık çalarak sıkışıyor. Solunum cihazımı çıkarıp iki nefes çekiyorum, sonra biraz gevşemeye başlıyorlar.

Manzara boyunca yarışırken zihnim dönüyor. Umarım her şey yerli yerindedir.

Birkaç saat daha kuzeydoğuya gitmeliyiz, orada Meriadec'in bir bağlantısıyla buluşacağız. İşte orada

taze atlar. Ardından, İskoçya'ya açılan kapıdan geçebileceğimiz Penro'ya doğru yola çıkacağız.

Meriadec sahte çiftliğe geri dönüyor olmalı. Prens uyanıp beni aramaya başlarsa, ilk bakacağı yer orası olacaktır.

Uzaklarda bir yerde bir çığlık havayı yırtıyor, belki de düşmüş bir avın ölüm çığlığı. Her neyse, atımı panik içinde yana doğru savuruyor. Kalbim hızla çarpıyor ve onu yumuşak fısıltılarla yatıştırmak için eğiliyorum. Ysolde'nin arkasından onu tekrar yola getirmeyi başarıyorum.

Henüz kendi ölüm çığlıklarımı atmıyorum ama kendimi neredeyse o yaratık kadar avlanmış hissediyorum. Her an, hainlerin peşine düşen bir Fey lejyonunun toprak gümbürtüsünü duyabiliriz.

Kılık değiştirmemiz yakın incelemeye dayanmaz ve Raphael ile Ysolde benim gibi göz alıcı değiller.

Solumda bir şey şaklıyor ve refleks olarak yayıma uzanıyorum, ama orada hiçbir şey yok, sadece gecenin sesleri var. Sürerken atıma daha da yaklaşıyorum. "Endişelenecek bir şey yok," diye fısıldıyorum ona, kendimi rahatlatmaya çalışarak. "Peşimizde kimse yok. Sen iyi bir atslın."

Homurdanıyor, kulakları seğiriyor. Geride kaldım ve diğer ikisine yetişmesi için onu teşvik ediyorum.

* * *

Şafak söküyor, lavanta rengi gökyüzünde mercan çiçekleri açıyor. Gül, buz sarkıtlarında parıldıyor ve karın üzerinde kızarıyor.

Yorgunluk içimi yakıyor ve atlarımız dar bir patikada yavaşlayarak dörtlüye gidiyor.

Bir şekilde ön tarafa geçtim ve kardeşlerime dönüp baktım. Onlar da en az benim kadar yorgun görünüyor, atlarının üzerine yığılmışlar. Arkamı döndüğümde ileride, sabah ışığında kehribar rengine bürünmüş, çalkantılı, buz gibi bir nehir görüyorum. Atımı durdurmak için çekiyorum.

Raphael yanımda durdu. "Siktir."

"Ne?" Ysolde arkamızda mırıldanıyor.

"Bu bölgeyi sandığın kadar iyi bildiğini sanmıyorum, kardeşim," diyor Raphael. "Bizi bir nehre götürdün."

Suyun atların geçemeyeceği kadar derin olduğu açık ve eğer deneseydik muhtemelen hepimiz donarak ölürdük.

"Geçecek bir nokta bulmamız gerekecek." Sertçe yutkundum. "Belki nehrin yukarısına doğru birkaç kilometre gidersek..."

"Buna ihtiyacımız yok," diyor Ysolde, atını ileri doğru iterek. "Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum ve olmak istediğim yer de orası. Ve en azından yarım günlük bir sürüş için nehri yukarı ya da aşağı geçmek için daha iyi bir yer yok."

"O zaman nasıl geçeceğiz?" diye sordum. "Gizli bir salınız falan mı var?"

"Hayır. Bana bir dakika ver." Nefes alır ve gözlerini kapatır.

Raphael ile bakışıyoruz. Kaşlarını çatıyor ve yüz ifadesi beni rahatlatmıyor. Şu anda neler oluyor? Atının üzerinde uyuyakalmış gibi görünüyor.

Ve sonra, büyük bir şokla, önümüzdeki suyun sığlaştığını ve her iki yöne doğru akıp gittiğini görüyorum. İnanılmaz bir şekilde, bir at kadar geniş bir boşluk belirliyor ve o boşlukta su boşalıyor gibi görünüyor.

Çenem düştü. "Vay anasını."

"Sende su büyüğü var," diyor Raphael, şaşkınlığı benimkini yansıtarak.

"Evet," diyor Ysolde. "Geç gelişti. Yirmili yaşlarıma başına kadar bilmiyordum."

"Bir Fey Musa gibisin," diyorum hayretle.

Ysolde kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Mo- zets nedir?"

"Bu çok eski bir hikâyeye," diyor Raphael ona. "İnsanlar bir adamın bir zamanlar denizi ikiye ayırdığını söylüyor. Ve sanırım bir kurbağa yağmuru da çağırmış."

"Bir insan neden kurbağa yağdırmak ister ki?" Ysolde sorar. "Şey, on taneden biriydi... biliyor musun? Aslında bu bir

Uzun hikâyeye," diyorum. "Bir gün sana her şeyi anlatacağım."

Bize kaşlarını çatıyor. "Kurbağaları kontrol edemem, etmek de istemem. Ve bütün bir denizi parçalayamam. Mozets kulağa çok güçlü geliyor."

"Sanırım öyle olmalı," diyorum. "Ama bu da cidden inanılmaz."

Atını önümüzden çekiyor. "Suyu bir noktaya kadar itebilirim. Hemen peşimden gelin. Eğer çok uzaklaşırsanız, atlarınız akıntıya kapılır ve ikiniz de buzul sularında boğulursunuz. O yüzden bunu yapmayın."

Bu güven verici yorumla birlikte atını yarılmış suya doğru yönlendirir. Raphael hemen arkasından geliyor.

Atım, hayır, bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda kesin bir görüşe sahip. *Hayır, hayır, hayır.*

"Hadi, at," diye fısıldıyorum ona. "Geçirdiğimiz geceden sonra sen bunu kesinlikle başarırısın." Sakinleştirici bir şekilde boynunu ovuyorum ve Raphael'in atının arkasından gelene kadar ona güvence fısıldıyorum.

Yaşadığım en garip deneyimlerden biri. Soğuk nehir suları etrafımı sarıyor. Ben ilerledikçe nehir arkamdan kapanıyor, çalkalanıyor ve sırtımı su damlacıklarıyla buz gibi yapıyor. Sonunda, atımın ve benim rahatlamamızla, diğer tarafa ulaşıyoruz. Kükreyen nehrin tamamen eski haline döndüğünü görmek için geri dönüyorum.

"Bu inanılmazdı," diyorum, "ve umarım bir daha asla tekrarlamam."

Raphael kız kardeşine yeni keşfettiği bir huşu ile bakmaktadır. Bitkin bir halde gözlerini ovuşturuyor.

"Haydi," diyorum. "Meriadece'in bağlantısı şimdiye kadar çok uzaklaşmış olmamalı. Oradan taze atlar alacağız."

Gökyüzüne bakıyorum ve güneşin ufku üzerinde yükseldiğini gördüğümde midem sıkışıyor.

* * *

Yolumuz karlı, cılız ağaçlarla kaplı ve buzla sırlanmış. Atlarımızı temas kurduğumuz kişiyle değiştirirken düşüncelerimde sayıklamalar dolaşıyor. Bu hayvanlar meyhanedekilerden daha zayıf ve yaşlı görünüyor. Benimki sürekli geride kalıyor ve arada bir dinlenmek için duruyor.

Bizim eğitimimize sahip olmayan Ysolde, Raphael ve benden daha kötü durumda görünüyor. Bir noktada, bitkin bir şekilde hıçkırıklara boğuluyor.

Güneş kayrak grisi gökyüzünde yükselirken, Raphael Ysole'un önüne geçer. Atının dizginlerini tutarak ona yol gösteriyor ve Ysolde eyerine yığılıp kalıyor, derin bir uykuya dalıyor. Atından düşecek diye endişelenip duruyorum ama o bir şekilde atından inmiyor.

Yol genişlediğinde atımı Raphael'in yanına getiriyorum ve inliyorum. "Kıçım kocaman bir çürük."

"Bu oldukça iyi bir görüntü." Bir kaşını kaldırıyor. "Ama bunu atlatacağını biliyorum çünkü seni karnından bıçaklanmış ve boğulduğun bir kâbusun içinde hapsolmuş halde gördüm. Peçenin kendisi tarafından saldırıya uğradığını gördüm. Yani, çürük bir kışla iyi olacaksın, peri prensesi."

Ona ters ters bakıyorum ve sessizce yolumuza devam ediyoruz. Bu lakabı kullanması birçok anıyı canlandırıyor - köprüden atladıktan sonra gölde öpüşmemiz, bir odada Caradoc'u izleyerek geçirdiğimiz geceler ve Raphael'in bana verdiği lavantalı kek. Ama bunlar bana bir ömür uzakta gibi geliyor ve bu anılar ne kadar acı tatlı olsa da, şu anda sadece bundan ibaretler.

Raphael boğazını temizler. "Bu görevden sonra Brocéliande'a dönmemelisin."

"Yapmak zorundayım. Perillos'ta olduğum sürece savaşın gidişatını değiştirmeye yardımcı olabilirim. Orada olmasaydım, prense yakın olmasaydım, bu bilgilerin hiçbirine sahip olamazdık."

"Bu çok tehlikeli, yılların deneyimine sahip bir ajan için bile. Avalon Steel ya da değil, bu işte hâlâ yenisin. Onların zindanlarına atılmadan önce, belki ben de buna uyardım." Bu sözlerde acılı, yırtık pırtık bir yan var.

boğazımı sıkan sesi. "Ama sonra..." Sözüünü kesiyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Acımasız olduğunu biliyorum."

"Hayatını bu şekilde riske atmamalılar. Benim katlandığım şeyleri senden istememeliler. Bu hayal edebileceğinden de kötü, Nia. Ve Talan zaten bir casus olduğundan şüpheleniyor. Sen olduğunu anlaması ne kadar sürer? O adam bir canavar. Morgan Hanesi'nden ve hepimizi yok edecek. Aynen kehanette söylendiği gibi."

Kalbim küt küt atıyor. Bu noktadan emin, değil mi? "Kehanetlere gerçekten inanıyor musun?"

"Evet."

Boğazımı temizliyorum. "Onun bir canavar olduğunu biliyorum ve belki de onu durdurabilecek tek kişi benim. Başka kim durduracak?"

Çenesi gerilir. "Mecbur kalırsam, Sör Kay'le seni görevden alması için konuşurum. Sonun onların zindanları olamaz."

Ona ters ters bakıyorum, hayal kırıklığım alevleniyor. "Ve daha kaç kişinin Fey ordusu tarafından yakalanmasına, işkencecileri tarafından vahşice öldürülmesine izin vereceğiz? Vaktim geldiğinde öleceğim. Bırak da hayatımı istediğim gibi yaşayayım. Ve şimdilik, geçidi aramaya odaklanalım."

"Bana söylemediğin şeyler olduğunu biliyorum, Nia."

Çenem gerildi. *O çok değer verdiğin kehanetle ilgili küçük bir ayrıntı.*

"Odaklanmama izin verin. Geçidi hissedebilmeliyim. Sentinel güçlerim." Gözlerimi kapatıyorum ve konsantre oluyorum. "Onu hissedebiliyorum... beni çekiştiriyor. Burada bir şey var."

Etrafıma bakıyorum, büyüm içimde uğulduyor. Kesinlikle burada, ama ley portalı gibi hissettirmiyor. Bu daha yapay bir his, bir şekilde, güçlü bir büyü ile var olmaya zorlanmış bir portal.

"İşte!" Güneş ışığında altınla yıkanmış mantarlardan oluşan bir peri halkasını gösteriyorum. Çemberin ortasında dünyalar arasında soluk bir yırtık var ve onun gücünü hissedebiliyorum

derimin üzerinde titreşiyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Auberon'un burada durduğunu, bu geçidi yırtıp açtığını hayal ediyorum.

"Emin misin?" diyor Raphael. "Tek gördüğüm mantarlar." "Bu bir Sentinel olayı," diyorum. "Ama onların nasıl ve karda bile büyüyen bir yüzük? Orada bir Fey geçidi aramak her zaman iyidir."

Attan iniyorum, bacaklarım yorgunluktan ağrıyor. Raphael beni takip ediyor ve Ysolde yarı uyanık bir halde atından düşüyor. Mantar çemberine girip birbirimize sokularak duruyoruz, Ysolde başını Raphael'in koluna yaslıyor.

Titreyerek Talan'ın anahtarını çıkardım ve elimde evirip çevirdim. Bir çeşit büyümlü cümleye mi ihtiyacı var?

Ama kendime bu soruyu sorarken bile anahtar elimde çatırdıyor.

Güç üzerimde vızıldıyor ve portal çiçek açarak bizi bütünüyle yutuyor. Karlı manzara titreyerek uzaklaşıyor.

BÖLÜM 40

W Kulaklarımda ind çığlıkları ve yanağıma soğuk yağmur sıçrıyor. Elimdeki portal anahtarı aniden alev alev yanıyor ve onu ayaklarımın dibindeki çimlere bırakıyorum. Bu tıslıyor, metalden buhar yükseliyor.

Ysolde'nin dizlerinin üzerine çökmüş, ıslak çimlere kustuğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Nasıl hissettiğini biliyorum. Bu Avalon'un ley portalından bile daha kafa karıştırıcı.

Yağmur bulutları tepemde çalkalanıyor ve Raphael pelerinini sıkıca üzerine çekiyor, omzumun üzerinden bir şeye bakıyor.

Döndüğümde ağaçlarla kaplı bir tepenin dibinde duran yıpranmış taştan bir kale görüyorum. Gün batımında kıızıla boyanan eski duvarları tepemizde yükseliyor. Bu kale Brocéliande'a ait olabilirdi, ama yukarı baktığımda ay çoktan çıkmıştı. Dolunay, *tek* bir ay.

"Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?" diye sorar Raphael.

Ysolde ayağa kalkar, yüzü solgundur. "Ona sorabiliriz."

Şatodan, ayağında terlik ve üzerinde tüvit ceket olan bir adam çıkıyor. Elinde büyük bir av tüfeği var ve tüfeği doğrudan bize doğrultuyor. "Bir adım bile yaklaşmayın," diye bağılıyor İskoç aksanıyla. "Bu tüfek demir mermilerle dolu ve siz Jack Robinson demeden önce

üçünüzü de vurabilirim."

Ellerimi kaldırdım. "Hareket etmiyoruz! Olduğumuz yerde kalıyoruz."

"İngilizcem pek iyi değil," diye fısıldıyor Ysolde. "Nedir bu Jack Robinson?"

"Bu sadece eski bir insan değişti." Aptalca, tekrar İngilizce duyunca gözlerim yaşardı. "İskoçya'da bir yerdeyiz. Haklıymışım. Portal anahtarı Talan'ı İskoçya'ya götürmek için tasarlanmıştı."

"Biz Fey değiliz, demi-Fey'iz!" Raphael adama İngilizce sesleniyor. "Size zarar vermek istemiyoruz."

"Öyle mi? Komik olmak gibi olmasın ama sivri kulaklar gördüğümde kendime güvenim tam olarak yerine gelmiyor."

"Ben gizli görevdeyim," diye seslendim. "Los Angeles'ta büyüdüm. Aslında Fey değilim." Yapabileceğim en insani şeyleri düşünmeye çalışıyorum. "Çocukken plastik oyuncaklarla McDonald's Happy Meals yedim. Dunkin' Donuts kahvesini vanilya aromalı shot'larla içtim. Çocukken en sevdiğim yemek mısırlı sosisliydi."

Raphael'in dehşetle bana baktığını görmek için dönüyorum.

Adam tüfeği bana doğrultmuş vaziyette duruyor. "Tanrım, genç kız, şimdi seni vurup acına son vermek istiyorum," diyor silahı yavaşça indirerek. "Amerikalılar, şimdi burada, hem de Feyler. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Alınma ama bana tam bir Fey gibi göründün. Sivri Fey kulakların var, melez değilsin."

"Bu cazibe," diyorum. "Bizler müttefik ordularla çalışan ajanlarız. Benim adım Nia."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Ben Cameron. Buraya kadar gelmişken ne yapıyorsun? Bildiğim kadarıyla savaş daha çok güneyde."

"Burası portalın bizi bıraktığı yer. Telefonunuz var mı? Amirlerimizle irtibata geçmemiz gerekiyor."

"Telefonlar bitmiş durumda. Birkaç hafta önce tüm İskoçya'da çalışmayı tamamen durdurdu" diyor.

"Telgraf mı?" Umutsuzca sordum. "İletişim kurmanın *bir* yolu var mı?"

Başını sallıyor. "Ortaçağ'a geri döndük. Posta güvercinleri ve ulaklar, elimizdeki tek şey bu. Aptal kuzenim duman işaretleriyle mesaj iletebileceğimizi sandı ve neredeyse evini yakıyordu."

"Tam olarak neredeyiz?" Ben soruyorum.

"Menzies Kalesi'ndeyiz. Fey askerlerinden kaçan bir grup savaş mültecisi burada kalıyor. Ben karşılama komitesiyim."

"Menzies Kalesi." Kaşlarımı çattım.

"Nerede orası?" "Aberfeldy yakınlarında."

Avalon Kulesi şövalyeleriyle İskoçya haritasını inceleyerek, Fey ordusuna karşı en iyi savunma hatlarını bulmaya çalışarak geçirdiğim haftaları hatırlıyorum. Raphael'e dönüyorum. "Aberfeldy'yi biliyorum. Çok kuzeydeyiz. Ordumuzun büyük kısmı buradan yaklaşık yüz elli kilometre güneyde, Glasgow yakınlarında. Aslında bundan daha fazla, çünkü doğrudan yol yok. Ulaşım ihtiyacımız olacak."

Talan'ın zihnindeki kısa görüntülere bakılırsa, bu saldırı için kullanmayı planladığı portal "Green Hollow" denen bir yerin yaklaşık on mil kuzeyinde. Orasının Glasgow olduğuna neredeyse eminim. Auberon orada bir geçit açacak.

Raphael Cameron'a bakar. "Bize Glasgow'a gitmenin en hızlı yolunu söyleyebilir misin?"

"Oraya arabayla gidemezsiniz. Yollar berbat durumda. Arabayla beş kilometreden fazla gidemezsiniz."

"Atlar mı?" Umutsuzca sordum.

Cameron düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım kasabada at bulabilirsin," diyor. Yanağını kaşıyarak bize doğru yaklaşıyor.

Ysolde, "Atlarla bir günde yüz elli kilometre g i d e m e y i z ," diye belirtiyor. "Özellikle de bizim eyaletimizde." "Ya kuzeydeki bir askeri karakola varırsak?" diyor Raphael. "Cameron diyor ki insanlar vardır kullanarak eve dönüş Güvercinler.

Bunlara ya da benzer bir mesaj iletme yöntemine sahip olabilirler."

"Perth'in kuzeyinde bir tane var," diyorum yavaşça. "Orası daha yakın.

Belki oraya zamanında varabiliriz."

Cameron başını sallar. "Perth'e giden yollar Fey devriyeleriyle dolu. At sırtında geçmenize imkân yok. Kısa sürede yakalanırsınız."

"Denemek zorundayız," diyor Raphael. "Ysolde, sen burada kalabilirsin. Nia, sen de. Ben bir at kapıp deneyeceğim-"

Ysolde, "Asla olmaz," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bir düşüneyim. Cameron, yakınlarda bir nehir var, değil mi?"

"Evet, doğru. Tay Nehri."

"Doğru!" Gözlerim yeniden açılıyor, heyecanım artıyor. "Ve nehir Perth'in içinden akıyor, değil mi?"

"Evet," diyor Cameron. "Doğuya gidiyor, sonra güneye Perth'e." "Perth'e giden bir tekneye binebiliriz," diyorum.

"Size bir tekne ayarlayabiliriz," diyor Cameron. "Ama burası vahşi bir nehir, özellikle de son haftalarda. Sanırım Fey büyüü onu daha da sertleştiriyor. Onların varlığının doğa üzerinde belli bir vahşi etkisi var."

"Sorun değil," diyorum sırtarak. "Ysolde vahşi bir nehirle başa çıkabilir. Değil mi, Ysolde?"

"Doğru," diyor Ysolde adama kırık bir İngilizceyle. "Ben insanların Mo-zets dediği türden biriyim."

"Eh?" Cameron gözlerini kısar.

"Beyaz su raftingi konusunda uzmandır," diyorum çabucak, o özel tavşan deliğine girmekten kaçınmayı umarak. "Bize bir bot bulabilir misin? Mümkün olduğunca çabuk hareket etmeliyiz."

* * *

THE TEKNE BELONGS içina yerel Balıkçı, kim bize sattığı için kalbi kırık görünüyor. "Eskiden içinde balık

tutardım.

"Ama iki yıl önce öldü ve o Fey canavarları her yerdeyken onu kullanma riskini göze alamam."

"Baban için üzgünüm," diyorum ve Talan'ın bana verdiği iki elmas yüzüğü ona uzatıyorum. "Anlıyorum."

"Ailemin yemeğe ihtiyacı var ve yiyeceklerimiz tükeniyor. Dükkânlar boş, pazarlar boş. Geçen hafta bir Fey devriyesi kasabamıza girdi. Arkadaşımı ve karısını sebepsiz yere öldürdüler." Elindeki yüzüklere bakıyor. "Belki bununla İrlanda'ya giden haydut teknelerinden birine binebiliriz. Şimdilik evimizi geride bırakırız."

"Yakında dönebilirsin," diyorum. "Eğer bu savaşı kazanırsak."

Bunun üzerine tüylü bir kaşını kaldırıyor. "Neler olduğunu biliyor musun, genç kız? İnsanlar katlediliyor. Burası birkaç gün içinde Feyler tarafından istila edilecek. Tek umudum sıranın İrlanda'ya gelmemesi."

Dönüyor, omuzları çökmüş bir halde uzaklaşırken başını sallıyor.

Ysolde iki bankı ve kürekleri olan ahşap teknenin arkasına oturuyor. Kayığımızı suya itiyoruz ve ben arkadaki banka oturuyorum.

Başlangıçta nehir sert görünmüyor, ama birkaç dakika içinde su etrafımızda çalkalanıyor, akıntı bizi daha hızlı ve daha hızlı sürüklüyor. Hareket ettikçe, ipeksi büyü tenimi yıkıyor. Ysolde'ye bakıyorum ve gözlerinin neredeyse kapalı olduğunu ve vücudunun konsantrasyonla gergin olduğunu görüyorum. Akıntıyı iterek bize hız veriyor ve su bizi mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha hızlı çekiyor. Karla kaplı ağaçlar ve inişli çıkışlı tepeler gözümün önünden geçiyor ve hızlandıkça yüzüme su damlacıkları sıçırıyor. Su çalkalanıyor, neredeyse küreklerden birini ellerimden koparıyordu. Onları tekneye çekiyorum ve Raphael de aynısını yapıyor.

Ysolde'nin yardımımıza ihtiyacı yok. Nehrin kontrolünü ele geçirdiğinde, sallanan teknenin nemli tabanına kıvrılıyorum ve uyku diyarına sürükleniyorum.

* * *

"NIA!"

Nerede olduğumu ve ne halt ettiğimi anlamaya çalışırken gözlerim hızla açılıyor, panik beni sarıyor. Dünya etrafımda şiddetle sallanıyor ve soğuktan titriyorum, kış nehri suyuyla ıslanmışım.

Doğru ya.

Gözlerimi kırıştırarak doğruldum, tekne sallanıyordu.

Etrafımızdaki su bembeyaz, sivri kayalara çarparak köpürüyor. Önüme bakıyorum ve endişe verici bir hızla şeytani görünümlü bir kayaya doğru savruluyoruz. Sola dönüp dev kayayı bir santim farkla ıskaladığımızda bir çığlık atıyorum.

Raphael çılgınca kürek çekiyor. Ysolde'ye bakıyorum.

Gözleri yuvalarında yuvarlanıyor, dudakları çıt çıkarmadan kıpırdıyor, içinden statik bir büyü gücü aurası yayılıyor.

"Seni d e f a l a r c a aradım!" Raphael bağılıyor suyun çalkantısı üzerinde. "Küreklerinizi alın."

Bankın üzerine geri sürünerek küreklerimi teknenin altından alıyorum, uykunun örümcek ağları hala zihnimi bulandırıyor.

"Bizi gelen kayalardan uzaklaştırın!" Raphael bağılıyor. "Daha fazlası için tetikte olun."

İleride, sivri kayalar devasa kırık dişler gibi sudan yükseliyor. Küreğimi suya batırıp bizi sağa çeviriyorum. Akıntı yön değiştirip küreğimle aynı hizaya geliyor ve bize yardım ediyor. Tekne kaçıyor ama yeterince hızlı değil. İki kayadan da kaçamayacağız.

"Aralarındaki büyük boşluğa nişan al!" Ben de bağıriyorum.

Deli bir kadın gibi kürek çekiyorum. Ysolde'nin büyüü nehri yanlarımızda uzun, düz dalgalara, bizi yönlendirmeye yardımcı olan büyülü bir huniye dönüştürürken, su etrafımızda hızla yükseliyor. Birlikte çalışarak kayığı boşluğa doğru itmeyi başarıyoruz ama sığmayacağımızı hemen fark ediyorum.

"Siktir!" Korkunç bir kazıma sesi kulaklarımı doldururken bağıyorum.

Tekne titriyor, sonra kayaların arasından fırlıyor, sağ tarafı kayaya çarptığı yerde parçalanıyor. Çılgınca teknenin dibinde delik olup olmadığını kontrol ediyorum ama iyi görünüyor. En azından delik bizi batırmayacak kadar yüksek.

"İyiyiz, iyiyiz, iyiyiz," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Yukarı baktığımda daha fazla kaya görüyorum ve nehir etrafımızda kıvrılıyor. Nehrin üzerindeki hava sihirle parlıyor.

"Bu Ysolde'nin büyüğü mü?" Ben soruyorum.

"Toprak Fey ordusuna tepki veriyor," diye bağıyor Raphael. "Kadim büyü şimdi kıpırdanıyor, yüzyıllardır uykuda olan büyü."

Nehir vahşileşiyor.

* * *

KALBİM HALA BOĞAZIMDA, nefesim efordan kesik kesik. Neredeyse bir saattir kayalarla boğuşuyoruz, etrafımızda ise akıntı kükrüyor. Dümene yardım etmeye çalışırken kürekleri sıkıca kavriyorum. Akıntı tarafından hırpalanırken, kontrolü elimizde tutmak için mücadele ediyoruz.

Oklar etrafımızdaki suyu deliyor ve kalbim küt küt atıyor.

At sırtındaki Fey binicilerini görmek için kafamı kaldırıyorum. Bize yaklaşıyorlar, kıyı boyunca dörtlüye gidiyorlar, atları nehir kenarında çamur sıçratıyor.

"Okçular!" Çılgılık atıyorum.

Bize daha fazla ok atıyorlar.

Bu okçular çok *hızlı*.

Biz.

Bir ok teknemize çarptı, ucu derine gömüldü. kışta.

Eğildiğimde, başımın hemen üstünden bir ok daha ıslık çalıyor. Arkamdan üç tane daha uçuyor, bir tanesi ağaca çarpıyor.

"Ysolde'yi hedef alıyorlar!" Raphael bağıırır.

Kanım kükrüyor. Ysolde'un bizi vahşi nehirde yönlendirmek için büyü kullandığını fark etmiş olmalılar. Eğer o ölürse, hepimiz ölürüz. Trans halinde suyun büyülu enerjisini yönetirken, Ysolde benim gibi korunmak için eğilemez.

Bir ok daha Ysolde'yi kıl payı ıskalar. Raphael ayağa fırlıyor, tekne tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

"Ne yapıyorsun sen? Bizi devireceksin!" Bağıırıyorum.

Dişlerini sıkarak bankı kavırıyor ve çekiyor. Mide bulandırıcı bir tahta çatırtısıyla seki elinden kurtulur. Tahtayla birlikte sürünerek Ysolde'ye yaklaşır ve onu oklardan korumak için önünde tutar.

İki tanesi daha Ysolde ve Raphael'e doğru uçuyor. Biri kalkana çarpıyor, diğeri omzuna batıyor. Kan kolundan aşağı akıyor. Üçüncü bir ok bana doğru uçuyor ve başımın üzerinden ıslık çalarak geçiyor.

Okçulara dik dik bakıyorum. Artık ölmek için çok uzağa gittik. Yayımı elime alıp sadaktan bir ok alıyorum, sonra nişan alıp ateş ediyorum. Akıntıda sallanırken, bir oku düzgün bir şekilde fırlatmak imkansız olmalı. Ok hedefini bulduğunda şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Atlılardan biri atından düştü, böğrüne bir ok saplanmıştı. Bineği rotasından saparak diğeri atlardan birinin önüne düştü.

Burada, sihirle uğuldayan sularla çevrili bir yerde, güç içimde titreşiyor. Ama bu sadece bana ait değil. Gölün Leydisi'nin kadim, uykudaki gücü yüzeye çıktı.

Bir ok bana doğru fırlıyor. Ona bakıyorum. Zaman yavaşlıyor ve ok havada sürünüyor gibi görünüyor. Kenara kayıyorum ve yanımdan zararsızca ıslık çalarak geçiyor. Karanlık bir gülümsemeyle bir ok daha fırlatıyorum ve hedefi vuruyor.

Üç asker öldü. Dört tane kaldı.

"Nia! Önüne bak!" Raphael bağıırıyor.

Arkamı döndüm ve bir küfür savurdum. Tam önümüzde devasa bir akıntı kükrüyor. Pruvayı bırakıyorum, küreğimi kapıyorum ve nereye gideceğimden bile emin olmasam da kürek çekmeye başlıyorum. Tekne akıntıya kapılıp dalıyor, çalkantılı su tekneyi dolduruyor. Bir kayaya çarparken, tekne yana doğru dönüyor ve köpüren akıntıya kapılıyor, kurtulamıyor. Kürekle bizi uzaklaştırmaya çalışıyorum ve kürek elimden kopuyor. Nehir onu aç bir canavar gibi yutuyor.

Teknenin yan tarafına iki ok daha saplandı. Dört asker atlarını durdurdu ve dikkatlice nişan alıyorlar. Artık hareket etmiyoruz ve bu sefer ıskalamayacaklar.

Yayımı kaptım, yıldırım hızıyla hareket ettim. Bir ok daha atıyorum ve içlerinden biri boynuna saplanan okla atından düşüyor. Çılgılık atmaya fırsat bulamadan öldü. Diğer üçü oklarını serbest bıraktı. İki Ysolde ve Raphael'e doğru uçuyor, ikisi de Raphael'in kalkanına isabet ediyor. Üçüncü ok bana doğru uçuyor. Yine zaman yavaşlıyor ve ok hızla geçerken başımı eğiyorum.

İyi hedeflenmiş bir ok daha doğrudan Ysolde'a doğru uçar. Raphael derme çatma kalkanını tam zamanında hareket ettiriyor ve ok tahtaya çarpıyor.

Tekne hızla suyla doluyor ve biz hâlâ bir kayaya çarparak kapana kısılmış durumdayız. Bu noktada, batmadan önce sadece saniyelerimiz var.

Teknenin zeminine tırmanıp bir kürek kaptım. Öfkeyle kükreyerek küreği suya batırıyorum. Bizi tuzağa düşüren türbülansın boyun eğmez gücünü hissediyor ve tüm gücümle ona karşı itiyorum. Kürek ellerimde bükülüyor, gıcırıyor ve kırılmamasını dileyerek ona hırlıyorum. Ve sonra, küreğimin ve Ysolde'un büyüünün ortak bir itişiyile kurtuluyoruz, nehirden aşağı savruluyoruz, arkamızda oklar uçuşuyor.

Sürücüler geride kalıp bize yetişemezken arkama bakıyorum.

Ama nehir şimdi aç ve ödeme talep ediyor. Su öfkeleniyor ve nehrin kenarında

tekne devrilir ve yükselir, sonra aşağıya, aşağıya, soğuk yüzeyin altına dalar.

Buz gibi nehir beni yutarken nefesimi tutuyorum. Aşağı mı yukarı mı bilmiyorum. Suyun altında başım sert bir şeye çarpıyor ve dünya akıp gidiyor.

BÖLÜM 41

"Oh, Tanrı aşkına." İskoç aksanıyla söylenen bu sözler zihnimde uçuşuyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hayattayım, dişlerim çılgınca takırdıyor. Bu bile başlı başına bir mucize. Dondurucu suya battım ama nefes alıyorum.

Biri beni tekneye geri çekmiş olmalı çünkü teknenin soğuk ve ıslak dibinde yatıyorum. Her nasılsa, tekne çoğunlukla sağlam kalmış.

Doğrulduğumda Raphael ve Ysolde'nin de hâlâ teknede olduğunu görüyorum. Nefes almaya çalışıyorlar, sıırıslıklam olmuşlar ve titriyorlar. Raphael'in kolu kanla kıpkırmızı, okları çıkarmış olmasına rağmen. Ysolde ölümcül derecede solgun, teninde neredeyse mavi bir ton var. Tekne yolculuğumuzun son ayağından sağ çıkmamızın tek sebebinin o olduğundan şüpheleniyorum.

Raphael bana bakıyor. "Dönmüşsün. Seni nehirden sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldım, Nia. Su seni tutmak istedi, onu suçlayabilir misin?" Küçük bir gülümseme. "Artık güvendeyiz."

Askeri tulum giymiş iri yarı bir adam tarafından bankaya çekiliyoruz. Benzer kıyafetler giymiş bir grup adam yakınlarda duruyor, farklı dillerde çelişkili talimatlar bağıırıyor, bazılarının aksanları açıkça Fransızca, bazılarınıninki ise İngilizce.

Derme çatma Esperanto dilinde birbirlerine patronluk taslayan bir grup adam mı? Bu müttefik ordusu olmalı. Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. Başardık.

Kıyıya çekildiğimizde bir adam bana şövalyece bir el uzatıyor, minnettarlıkla kabul ediyorum. Dikkatlice tekmeden dışarı çıkıyorum ve ayaklarımın üzerinde durabilmek için tüm gücümü harcıyorum.

Sivri kulaklarına ihtiyatla bakıyorlar. "Bunlar tam Fey kulakları, değil mi?"

"Ben kılık değiştirmiş bir Demi-Fey'im," diyorum yorgunca, "onlar da öyle. Los Angeles'ta büyüdüm. Bastır Lakers. Bak, fazla zamanımız yok. MI-13'tenim. Komuta kimdeyse onunla konuşmam gerek. Acil istihbaratım var."

"Üssümüzde bizimle birlikte bir MI-13 ajanı var," diyor ince bıyıklı bir adam. "Size kefil olur mu?"

"Muhtemelen," diye mırıldanıyorum, iki adamın yarı baygın bir Ysolde'nin kalkmasına yardım ettiği tekneye bakıyorum. "Onun adı ne?"

"Hatırlamıyorum," diyor. "Sarışın ve çok korkutucu."

"Adamlardan biri onun kışını tutmaya çalıştı ve kız onun bileğini iki yerden kırdı," diyor bir diğeri.

"O zaman evet, bana kefil olacak," diyorum sesim çatlayarak. "Viviane beni çok iyi tanır."

* * *

Askeri bir karyolada oturmuş, birinin beni üssün komutanına götürmesini bekliyorum. Raphael ve Ysolde'yi revire götürdüler, bir asker de beni beklemem için buraya getirdi. Bana taze, kuru giysiler, sıcak yün battaniyeler ve sıcak çay verdiler.

Etrafta dolaşmadığımdan emin olmak için çadırımın dışında bir nöbetçi var.

Şu anda komutanla konuşmam gerektiğini söyledim kimse beni dinlemiyor.

Ben çayımı yudumlarken Viviane çadıra giriyor ve bana ters ters bakıyor,

Sarı saçları sertçe geriye doğru toplanmış. Kollarını kavuşturuyor. "Burada ne halt ediyorsun? Raphael'e ne oldu? Yanındaki kadın kim?"

Cevap vermeme izin vermeden bana sorular yöneltiyor. Cevaplarımla ilgilendiğinden emin değilim.

"Neden görevinizi bıraktınız?" diye devam ediyor. "Sen açık direktifleri vardı! Sen orada olmazsan, Auberon'a saldırıp onu ve lanet oğlunu öldüremeyiz. Nivene ile bu konuyu konuştun mu? İskoçya'ya nasıl gittin?"

Parmaklarım yumruk haline geliyor. "Viviane..."

"Buraya lanet bir balıkçı teknesiyle geldin. Tay Nehri'nde bir balıkçı teknesiyle nasıl hayatta kalabildin?"

"Viviane."

"Raphael'in ne düşündüğünü bilmiyorum. Ya da *senin* ne düşündüğünü. *Şu anda* kimsenin ne düşündüğünü bilmiyorum-"

"*Viviane!*" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Yüzünü buruşturuyor, ağzını kapatıyor, sonra kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Sana her şeyi anlatacağım, tamam mı? Sana tam ve kapsamlı bir brifing vereceğim. İstersen senin için yazarım bile. Ama *şu anda* üssün komutanı için son derece acil bir istihbaratım var."

"Ne tür bir istihbarat?" diye sorar bir erkek sesi.

Viviane'ın arkasından çadıra yeni birinin adım attığını görüyorum: tahminime göre kırk ya da elli yaşlarında, kafası kirli sakal traşlı bir adam. Keskin yeşil gözler. Güçlü çıkık bir çene. Askeri nişanlar konusunda pek bilgili değilim ama iyi süslenmiş görünüyor. Yanında büyük bir silah, kemerinde bir savaş bıçağı asılı.

"Komutan Pearson," diyor Viviane, ona hitap etmek için dönerken sesi sabitleşiyor. "Bu Nia Melisande. Dame Nia. MI-13'ten. Bir Avalon Çelik şövalyesi. Tam kanlı bir Fey gibi görünmek için süslenmiş ama değil."

"Anlıyorum." Gözleri derinlere dalarak inceliyor. "Ve anladığımı kadarıyla benim için bazı bilgilere sahipsiniz?"

Sonunda. "Feyler insan ordusu için bir tuzak planlıyor. Bu gece gerçekleşecek. Prens Talan halkınızı tuzağa düşürüp katletmeyi planlıyor."

Başını iki yana sallar. "Yanılıyorsunuz, Dame Nia. Fey ordusu dağılmış durumda. Gözcülerimiz kısa süre önce terk edilmiş bir üsse saldırmak üzere harekete geçtiklerini ve kanatlarını açığa çıkardıklarını keşfetti. Ortak insan ordusu bu akşam geniş çaplı bir saldırı başlatıyor. Bunu asla beklemeyecekler."

Hayal kırıklığı kaynıyor. "Tuzak bu! Bunu beklemekle kalmıyorlar, bu gece tam da bu şekilde saldırmanızı planlıyorlar. Geri çekilmeyi, kuvvetlerimizi daha derine çekmeyi planlıyorlar. Sonra ikinci, daha küçük, elit eğitilmiş bir kuvvet, bir ejderhanın desteğiyle kuzeyden saldırarak. Ordumuz ortada kalacak ve her taraftan biçilecek. Tam bir katliam olacak."

Bana kaşlarını çattı. "Gözcülerimiz böyle seçkin bir eğitilmiş kuvvet tespit etmedi. Küçük bir kuvvet olsa bile, en azından birkaç yüz Fey askeri olması gerekir-"

"İki bin."

"Onları görürdük."

"Hayır, burada değiller. Haftalardır Brocéliande'da toplanıyorlar. Bir portaldan geliyorlar."

Çadıra sessizlik hakim olur ve komutan elini çenesine götürür.

"Bundan ne kadar eminsin?" Viviane soruyor, mavi gözleri beni delip geçiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Oldukça eminim. İstihbaratım iki gün öncesine ait. Portal anahtarlarından birini aldım ama

ihtiyacım var. Auberon portalları açabilir. Sihrinin sınırlarının ne olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim bunu yapabildiği ve bu gece yapmayı planladığı. Herkesi uyarmalısın."

Viviane ve Pearson birbirlerine bakarlar.

"Bu imkansız," diyor Pearson. "Onları uyarmak için bir yolumuz *yok*. Fey büyüğü iletişimimizi tamamen bozdu. Haberciler ve posta güvercinleriyle çalışıyoruz ve bir güvercinin oraya ulaşması yaklaşık üç saat sürer. Saldırımız iki saatten kısa bir süre içinde harekete geçecek."

"Güvercini şimdi gönderin," diyorum. "Geri dönmek için yeterli zamanları olabilir."

Pearson başını sallar. "Yapmayacaklar. Ve savaşı kaybediyoruz, Bayan Nia. İstihbaratınız doğru olsa bile, başka seçeneğimiz yok."

"O haklı, Nia," diyor Viviane usulca. "Bunu şimdi tersine çeviremeyiz."

Onlara bağışlamak istiyorum ama gözlerindeki umutsuzluğu görüyorum.

Sonra zihnimde küçük bir fikir çekirdeği filizlenmeye başlıyor.

"Glasgow'a küçük bir kuvvet göndermeniz ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

Pearson bunu şöyle değerlendiriyor. "Burası ile Glasgow arasındaki yollar aşağı yukarı sağlam ve hala çalışan iki eski kamyonumuz var. İki saatte gidebileceğimizi tahmin ediyorum. Belki iki buçuk saat."

Viviane, "Ama oraya gönderebileceğimiz yirmi ya da otuz kişiden fazlası yok," diyor.

"Bu kadar yeter." Titreyerek ayağa kalktım. "Beni de onlarla gönder." "Ne için?" Viviane soruyor. "Bir şeyi değiştiremezsin.

sadece otuz kişiyle savaşın sonucu, Nia."

"Geçidi kapatmayı başarırısam, seçkin Fey gücünün geçitten geçmesini engelleyebilirim. Geçit sadece kısa bir

Glasgow'un kuzeyinde." Talan'ın planlarını bozmanın tek yolu bu olabilir.

"Portalı kapatabilir misin?" Pearson soruyor.

Sentinel güçlerim henüz bir portal üzerinde çalışmadı. Ama Brocéliande'da haftalardır güçlerim artıyor. Teoride işe yarayabilir.

"Söz veremem. Ama bu mümkün. Ve açıkçası, hiçbirimizin daha iyi bir fikri yok, değil mi?"

BÖLÜM 42

I Birkaç asker ve Viviane ile birlikte kamyonun açık hava kargo bölümündeki bir bankta oturuyoruz. Arkamızdan başka bir kamyon geliyor ve hafif bir kar yağışı başlıyor, yanaklarımı yakıyor.

Viviane iç çekiyor. Yorgun görünüyor. "Bu iş bittiğinde Nia, Brocéliande'a dönmek için bir şans istiyorum. Kızıl ayı özlüyorum. Ve annemin eskiden yaptığı korriberry tartlarını."

"Ne zaman gittin?"

"Kıtlık başladıktan hemen sonraydı. Annem benim gibi bir yarı-Fey için işlerin kötüye gideceğini biliyordu, bu yüzden İngiltere'ye taşındık. Ama Brocéliande'ı özlüyorum. Orası benim evim. Melian Ormanı'nda küçük bir kulübemiz vardı ve benim uzmanlık alanım yemek yapmak için mantar toplamaktı. Hepsini tanıyabilirdim. Londra'da yaşarken her gece rüyamda orada, kırmızı ay ışığının aydınlattığı zengin ormanda olduğumu görürdüm."

Ona gülümsedim. "Seni geri getirmenin bir yolunu bulacağız."

Kaşlarını çatarak manzarayı inceliyor. "Tahmininiz doğruysa şimdi geçide yaklaşmış olmalıyız."

"Odaklanmama izin ver." Derin bir nefes alıyorum, geçit büyüsunün hissine uyum sağlamaya çalışıyorum. Gürültü ve titreşimler

motor odaklanmayı kolaylaştırmıyor, ama askerler sessiz kalıyor.

Etrafımdaki engebeli, vahşi manzaraya bakıyorum; karla kaplı tepeler, buz tutmuş funda ve kış güneşi altında parıldayan otlar. Bu noktadan, kısmen sisle örtülü olsa da Glasgow'a kadar her yeri görebiliyoruz. Çam, yosun ve nemli toprak kokusunu içime çekerek düşüncelerimden arınmaya çalışıyorum.

Ama güçlerimin içimde eridiğini hissediyorum. Uyku olmadan, bırakın kapatmayı, geçidi bulmak için bile gereken gücü toplayamıyorum.

Dakikalar ilerledikçe Viviane'in sinirlerinin yıprandığını hissedebiliyorum. Sonunda, "Buralarda bir yerde olduğuna *emin* misin?" dedi.

"Oldukça eminim," diyorum.

Ki bu da gerçeğe yeterince yakın. Sanırım yüzde elli ihtimalle buralarda bir yerde.

Ama bu böyle devam ettikçe, kendimden daha fazla şüphe etmeye başlıyorum. Ya her şeyi yanlış anladıysam? Ya planın sadece bir kısmını gördüysem - ya da ya son iki gün içinde plan değiştiyse?

Sonra kaburgalarımın arasında bir şey sızlıyor.

"Bekle!" Göğsüme dokunarak fısıldıyorum. Sonra, daha yüksek sesle. "Bekle! Kamyonu durdur!"

Viviane yumruğunu kabinle aramızdaki küçük, lekeli cama vuruyor. "Kamyonu durdur!"

Pearson şoförle birlikte önde oturuyor. Onun şoföre bir şey söylediğini görüyorum ve kamyon yavaşlayıp duruyor. Etrafımdaki insanların bakışlarını görmemek için gözlerimi kapatıyorum. Böylece beni izlediklerini hissetmiyorum. Kamyon sessizleşince konsantre olabiliyorum.

Evet. Onu hissedebiliyorum, o tanıdık, titreşen çekişi - tıpkı dün geçtiğimiz portal gibi. Kaburgalarıma dolanıyor, beni yaklaştırmaya çağırıyor. Parmağımla işaret ediyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Geçit bu tarafta."

"Ne kadar uzakta?" Viviane soruyor.

"Bilmiyorum. Yaklaşık iki yüz metre. Belki üç yüz."

Başını sallar. "Bu yeterince iyi. Emin olmak için üçgenleme yapalım."

Başımı sallıyorum. Farklı bir konumdan yönü gösterebilirim, geçidin *tam* yerini belirleyebileceğiz.

Viviane önce pusulayı, sonra haritasını kontrol ediyor. Taksiyle aramızdaki camı açıyor ve Pearson ile şoföre bizi yolun birkaç yüz metre aşağısına götürmelerini söylüyor. Kamyon çalışır çalışmaz portal hissini kaybediyorum. Arabayı sürerken endişeyle bekliyorum, hayal görmediğime dua ediyorum.

Kamyon tekrar duruyor, motor sessizleşiyor. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve rahatlıyorum, tekrar hissediyorum, kaburgalarımın arasından kayıyor, beni daha yakına çekiyor. "Bu taraftan."

Gözlerimi açıyorum ve portalın enerjisinin geldiğini hissettiğim yönü işaret ediyorum.

Viviane pusulasını tekrar kontrol ediyor. Sonra manzaraya bakıp haritadaki konumumuzu doğruluyor. İki vektörü üçgenleştirirken dudaklarını büzüyor, sonra haritada bir noktayı daire içine alıyor. "Burası."

Kaşlarımı çatıyorum. Konum bana hiçbir şey söylemiyor. Burası gerçekten de Talan'ın karanlık, çarpık zihninde gördüğüm yer mi?

Viviane haritayı Pearson'ın yüzüne doğru itti ve benim belirlediğim yeri işaret etti.

Onlar oraya en iyi nasıl ulaşabileceklerini tartışırken kafatasım panik gibi bir şeyle sarsılıyor ve parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Yaklaşan istilanın baskısı üzerime çöküyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Yoldan sapıyoruz, neredeyse bir çam ağacına çarpıyorduk. Kamyon karlı bir tarlada titreyerek ilerliyor ve ikinci kamyon da onu takip ediyor.

Birkaç dakika sonra kamyon durdu. Motor devirleniyor, tekerlekler gıcırıyor. Çamurlu kara saplandık.

"Yeterince yakın," diyor Viviane. "Hadi gidelim."

Kamyondan inerken onu takip ediyorum ve diğer askerler de bize katılıyor. İkinci kamyon yanaşıyor ve daha fazla asker yamaca atılıyor. Sanırım yaklaşık otuz kişiyiz, çoğunun elinde ordunun Fey'lere karşı kullandığı silahlar var - demir mermi atan eski moda tüfekler. Benim gibi Viviane de bir arbaletle silahlanmış, ama o da kılıcını beline asmış.

Sihir vücudumda karıncalanıyor. "Bu taraftan."

Geçidin gücü beni kendine çekiyor, daha da yaklaştırıyor.

Şimdi doğru yolda olduğumuza eminim.

Puslu bir vadiye doğru yürüyoruz, sonra başka bir tepeye çıkıyoruz. Ağzımızdan bulutlar gibi nefesler fışkırırken bir sonraki tepeye tırmanıyoruz, uzun, karlı otlarda kaymamaya ya da yamaçtan fırlayan sarp kayalara takılmamaya çalışıyoruz. Nefesim kesildi, hırıltılı nefes alıyorum. Ciğerlerimi açmak ve öksürüğü kesmek için inhalerimden birkaç nefes çekiyorum.

"Tepenin... hemen... ötesinde... olmalı."

Viviane ve Pearson aniden yere düşüyor, uzun otların arasında saklanıyorlar. Pearson aceleyle geri kalanımıza da aynısını yapmamızı işaret ediyor. Ben düzleşip Viviane'a yaklaşıyorum.

"Haklıydın, Nia," diyor Viviane acımasızca, tepenin üstünden bakarak. "Geçit kesinlikle burada."

Kayalık tepenin zirvesinden aşağıya bakıyorum, midem bulanıyor.

Bir geçit açıldı - manzarada bir yırtık. Ve Fey askerlerinden oluşan bir lejyon, silahları pırıl pırıl parlayarak içeri girmeye başladı bile.

BÖLÜM 43

T Tepe, içinden küçük bir dere akan geniş bir vadiye bakıyor. Talan bu yeri askerleri gizlemek için seçmiş olmalı.

İskoçya'ya açılan kapıdan.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Şimdiden onlarçası, en az yüzlercesi var. Altımızdaki çimenli vadiye akın ediyorlar, gruplar halinde kümeleniyorlar. Çoğu ağır zırhlı, devasa kılıçlar taşıyorlar. Yanlarında at da getirmişler. Teçhizatlarını inceliyorlar, savaşa hazırlanıyorlar. Birkaç adam zırhlarının üzerinde komuta işaretleri taşıyor ve emir yağıdırıyorlar. Ben bakarken, havadan beş Fey daha beliriyor.

Geçitteki yolculuk bizim için olduğu kadar onlar için de zorlu görünüyor. Elleri ve dizleri üzerine sertçe iniyorlar ve içlerinden biri indiği yere kusuyor.

"Şimdi saldırmalıyız," diye fısıldıyor Viviane.

"Delirdin mi sen?" Pearson tıslıyor. "Sayıca bizden sekize bir üstünler."

"Ve yakında bire on iki, sonra bire on beş, sonra bire elli olacak," diyor Viviane. "Ve bu ejderha ortaya çıkmadan önce. Şu anda birçoğu pek sağlıklı görünmüyor. Ne kadar beklersek şansımız o kadar azalır."

"Geçitten geçiş kafa karıştırıcı," diye açıklıyorum. "Alışmak zaman alıyor."

"Portalı hemen kapatın!" Pearson diyor ki. "Daha fazlası ortaya çıkmadan."

"Bu biraz zamanımı alacak," diyorum. "Ve bunu yaptığımda muhtemelen sihrimi fark edecekler."

"O zaman size koruma ateşi sağlayacağız," diyor Viviane acımasızca. "Grubumuzun çoğu seninle kalacak. Diğerlerini Feyler geçitten geçerken onlara saldırımları için göndereceğiz. Ortaya çıktıkları anda en zayıf hallerinde olacaklar."

Yeni gelen beş Fey bir çavuş tarafından uzaklaştırılır.

Birkaç saniye sonra beş kişi daha ortaya çıkıyor, portal onlar geldikçe uğulduyor. Avalon dolmenlerindeki ley portalından çok daha büyük. Bu *muazzam*, uzayın dokusunda *büyük* bir yırtık; sanki dünyadan şiddetle koparılmış gibi kenarları yırtık pırtık bir kara delik. Yüzlerce askerin geçmesine izin verecek kadar büyük. Bir ejderhanın geçmesine izin verecek kadar büyük.

Yüzümden kan çekiliyor.

Pearson adamlarına emir vermeye başlıyor, onları tepenin üzerinde gizlenmiş, tüfekleri hazır bir şekilde konumlandırıyor. Uzun otların arasında on beş insan asker beni korumak için etrafımda yerlerini aldı. Diğerleri hızla daha yüksek bir noktaya, sarp tepenin kuzeye doğru yükseldiği yere doğru ilerliyorlar. Oradan, geldiklerinde Fey'e ateş etmek için en iyi açıya sahip olacaklar.

Feyler her seferinde bir grup olmak üzere geçitten geçerken, Talan'ın planı şekillenir.

Hayal kırıklığı içinde çenemi sıkıyor, bizi buraya daha önce getirmediğim için kendime lanet ediyorum.

"Tamam," diyor Viviane. "Başla, Nia. Sen kapatmaya çalışırken biz de sana siper sağlayacağız ve olabildiğince çok kişiyi indireceğiz."

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı karlı toprağa sokuyorum. Toprağın içinden, güçlü bir büyü'nün vızıltısını hissediyorum ve

yapısını anlamak.

Odaklandığımda, bir patlama yayını havada gürlüyor. Geçidin yakınında, birkaç Fey askeri yere düşüyor, bazıları çığlık atıyor. İkisi hareketsiz yatıyor, kafalarından kanlar akıyor. Şimdi, tekmelenmiş bir karınca yuvası gibi, altımızdaki askerler korunmak için koşuşturuyor, kılıçlarını ve yaylarını hazırlıyorlar. Komutanlar talimatlar yağdırıyor ve içlerinden biri anında vuruluyor. Pearson adamlarına önce subayları hedef almalarını söylemiş olmalı.

Zihnimdeki kaosu engellemeye ve geçide odaklanmaya çalışıyorum. Güçlerimi etrafına sararak onu itiyorum, kendi kızıl büyümü boşluklara yerleştiriyorum ama geçidin büyüsi girişimlerime tepki vermiyor.

Aşağıda, Feyler yeniden toparlanmaya çalışıyorlar. Komutanlardan biri, bir sıra kalkanla korunan bir grup askeri düzene sokmayı başarıyor. Kalkanların arkasında, Fey okçuları yükseğe nişan alıyor ve oklarını serbest bırakıyorlar. Bir ok hedefini bulduğunda bir çığlık duyuyorum.

Açılan geçitten on yeni asker beliriyor. Fey ordusu şimdi daha hızlı hareket ediyor. Birisi hücum emri vermiş olmalı. Geçit yüzünden sersemlemiş gibi görünseler de silahlarını çekmişler ve içeri girdiklerinde savaşımaya hazırlar. Demir mermilerden oluşan bir yaylım ateşi üçünü yere seriyor ama diğerleri hızla yakındaki kayaların siperine kaçıyor.

Enerji rezervlerimi çekiştirerek nefes veriyorum. Kırmızı dalları yönlendirerek gücümü büyük bir top haline *getiriyorum* ve portala doğru *fırlatıyorum*.

Portal onu yutuyor, bir kara delik kırmızıyı yutuyor. Sihrimin şeritleri.

Ve şimdi, Fey'in dikkatini çekti. Feyler büyüye insanlardan daha yatkındır. Büyümün tepeden aşağı aktığını hissedince, birçoğu başını bana doğru çeviriyor. Biri bir emir veriyor.

Ve kan donduran bir savaş çığlığıyla dzinelercesi bulunduğum yere doğru koşuyor. Nefesim kesiliyor, bedenim ilkel bir korkuyla titriyor.

Feyler gelen mermilere karşı metal kalkanlarını kaldırıp hücum ediyor. Tepeye doğru hücum ederken okçular onları koruyor. Birçoğu ateşimize hedef oluyor ama oklar etrafımıza düşüyor, bazıları kendi adamlarımıza isabet ediyor.

Acı dolu çığlıklar vadide yankılanıyor ve kanım kükrüyor. Parmaklarımı sıkarak bir başka büyülü sel salıyorum. Kırmızı çizgiler havada süzülüyor, geçide doğru yükseliyor.

Bu sefer farklı bir şey hissediyorum, Fey askerleri geçitten geçerken geçitte bir anlık bir çatlak görüyorum.

Feyler geçitten geçtikçe geçit büyüsünün zayıfladığını fark ettim.

Ben bu keşfi değerlendiremeden,  Fey savaşçısı, dişlerini göstererek yüzlerini buruşturmuş halde, metrelerce öteden üzerime geliyor. Bir kurşun içlerinden birini yere seriyor ve o da iki büklüm olup tepeden aşağıya doğru yuvarlanıyor ama diğer ikisi gelmeye devam ediyor ve on adım bile uzaklaşmıyorlar. Onlara bakıyorum, taş kesilmişler. Bir oka uzanıyorum, artık çok geç olduğunu bilerek-

Bir kılıç savrulur, bir askerin kafası uçar ve vücudunun geri kalanı yamaca yığılır. Viviane kılıcından kan damlayan askerin başında durur. Diğerine döner ve kılıcının kabzasıyla burnunu kırar, ardından göğsüne acımasızca tekme atar. Adam yamaçtan aşağı yuvarlanır.

"Nia, kapat şu lanet şeyi!" diye bağırıyor.

Etrafımdaki çığlıkları ve mermi seslerini duymazdan gelerek dikkatimi tekrar portala çeviriyorum ve portala bir büyü dalgası göndererek dikkatlice inceliyorum.

Titriyor ve iki dünya görüyorum.

Sanki Brocliande ve İskoçya aniden aynı yer ve zamanda var olmuş gibi. Hâlâ bir İskoç vadisini, içinden akan dereyi, çok daha büyük bir güç olan Fey ile savaşan askerlerimizi görebiliyorum. Ama aynı zamanda karlı İskoçya'yı da görebiliyorum.

Brocéliande'ın yayılan manzarası ve karla kaplı yüksek dağlarla çevrili beyaz çadırlardan oluşan bir askeri kamp. Fey askerleri büyük gruplar halinde, lejyonlar halinde duruyor. Büyük bir ordu hücumu geçmek için bekliyor.

Kalbim küt küt atıyor.

İlerleyen ordunun iki bin kişi olduğunu bilmek bir şeydir. Onları *görmek* farklı bir şey. Sıra sıra zırhlı süvariler, okçular, büyücüler ve şövalyeler. Ve onların arkasında, gece mavisi bir ejderha başını kaldırıyor ve kükremek için ağzını açıyor. Ses içimi gümbürdetiyor, kaçma isteği uyandırıyor. Dehşet ensemde dans ediyor.

Şimdi, atlı süvariler geçitten hücum *ediyor* ve onların bir gerçeklikten diğerine geçerek buradaki savaş alanında cisimleştiklerini görebiliyorum.

Çift dünya görüşüm kayboluyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, başım dönüyor. Fey atları ürküyor ve farklı yönlerde koşuyorlar. Bir tanesi çöküyor ve binicisini eziyor. Ama diğer biniciler atlarının kontrolünü ele geçiriyor ve onları tepeye doğru döndürmeyi başarıyorlar.

Bizim için doğru şarj ediyorlar.

Bir yaylım ateşi onları vurur. Bazıları yere düşer. Bazıları düşmez.

Korkum sayesinde kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Açıldığında, iki dünyanın birbirine geçtiğini gördüm. *İşte o* zaman saldırmalıyım. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Zihnim iki gerçekliği iç içe görmeye uygun değil. Midem bulanıyor ve başım dönüyor. Büyülerimin çoğu daha önceki denemelerimde tükenmişti. Yapabildiğim kadarını topluyorum, kırmızı fişekleri bir araya getiriyorum ve gücümü portala gönderiyorum. Şimdi, savaş sesleri kulaklarıma kısık geliyor. Birkaç santim ötemde bir ok yere çarpıyor ama dikkatimi kaybetmiyorum.

Geçit tekrar değişir.

Dünyalar birleşir.

Daha fazla Fey hücum etmek için toplanıyor, bir grup okçu ve ağır zırhlı savaşçılardan oluşan başka bir grup. A

Diğerlerinden daha uzun boylu bir adam onlara emirler yağdırıyor ve kara pelerini etrafında dalgalanıyor. Bana doğru dönüyor.

Fey prensinin şok edici güzellikteki yüzünü gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Adamlara kükreyerek emir verirken siyah saçları rüzgârda uçuşuyor ve onları harekete geçmeye zorluyor. Korku iliklerime kadar işliyor. Geçitten geçecek. Beni burada bulacak-Brocéliande'ın en kötü haini. Prensine ihanet eden metresi.

Parmaklarımı soğuk toprağın derinliklerine sokuyorum ve duyularımı geçide odaklıyorum. Artık onu dünyaya ören karmaşık enerjiyi hissedebiliyorum. Bu usta işi bir sihir; bir sanat formu, tıpkı bir goblen gibi. Ve yine de zayıflıklarını görebiliyorum. Yeterince zamanım olursa onuilmekilmek çözebilirim. Zayıf bir halkaya odaklanıyorum ve gücümü ona yönlendiriyorum. Portalın büyüğü gücümün saldırısı altında titreşiyor, inceliyor, parçalanmak üzere-

Okçular geçitten içeri hücum ediyor ve onlar geçerken geçitten bir ham enerji parıltısı geçiyor. Güç kemiklerimi sarsıyor ve acı içinde homurdanıyorum, konsantrasyonum bozuldu.

Geçit tekrar titreşir. Brocéliande kaybolur ve Talan artık görünmez olur.

Önümüzdeki vadide okçuların hepsi diz çökmüş, savaşçılar önlerinde durmuş, kalkanlarıyla onları koruyor. Bir ok yağmuru havada uçuyor, öncekinden daha isabetli. Talan şimdi kuvvetlerimizi ortadan kaldırmak için en iyi okçularını öne sürdü. Bizden gelen tehdidi olabildiğince çabuk sona erdirmek istiyor.

Pearson bağırlıyor ama bir ok boğazını parçalayınca emri yarıda kesiliyor. Etrafımda ölümün yaklaştığını hissediyorum. Barut ve kan kokusu havayı dolduruyor.

Süvariler dört nala tepeye tırmanırken toprak gürlüyor, toynaklar gümbürdüyor. Korku kafatasımı kemiriyor.

Viviane'ın yüzünden akan kan gözlerine damlıyor. "Zamanımız tükeniyor. Ya şimdi ya da asla. Yapabilir misin?"

Bu mu?"

Bu sefer eminim. "Yapabilirim."

"Sana inanıyorum, Nia. O şerefsizleri durdur. Hepimizi kurtar." Gelen atlıları yüzleşmek için döner.

"Camelot için!"

kükrer ve onlara doğru koşar.

Hiç bu kadar hızlı hareket eden bir savaşçı görmemiştim. İlkinin üzerine atlıyor ve kılıcının kolunu koparıyor. Dönerek bir diğerine bıçak fırlatmaya başladı bile. Bir kılıç darbesini engelliyor, metal bıçaklar birbirine sürtünüyor ve bir atlıyı atından çekmeyi başarıyor. Üzerine daha fazla adam geliyor ve bir ok böğrüne saplanıyor ama o durmuyor. İtişler ve kesişlerden oluşan bir kasırgaya dönüşüyor.

Bir keresinde bana, rakibini sahip olduğun her şeyi kullanarak yenebileceğini söylemişti. Ve bu onun sahip olduğu her şey.

Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyor.

Kalan birkaç askerimiz de ona katılıp gelen Fey'lere ateş açıyor.

Birer birer düşüyorlar, kanları karla karışıyor. Dünya daha soğuk, daha karanlık oluyor. Havadaki kanın tadını alabiliyorum. Gözlerimdeki yaşları kırıştırıyorum ve bir kez daha geçide odaklanıyorum.

Titriyor ve yer değiştiriyor, Brocéliande boşlukta yeniden beliriyor.

Dehşet pençelerini kalbime batırıyor.

Ejderha geçitten sadece elli adım uzakta. Canavar ateş püskürtmek için ağzını açıyor.

Talan onun sırtına biniyor, koyu renkli pelerini arkasında havada dalgalanıyor.

Sadece bir kalp atışı için bana doğru bakıyor, karanlık gözleri bana kilitlenmiş. Beni göremediğini biliyorum ama içimi bir korku ürpertisi kaplıyor. *O biliyor.*

Kanatlarını çırpıp ejderha havaya yükselir.

Geçide odaklanıp, çılgınca zayıf halkayı arıyorum. *İşte orada!* Tüm korkumu, çaresizliğimi ve

O ince noktaya acı çekiyorum ve kıpkırmızı büyüümü ona çarpıyorum. Güçle titreşiyor ve çatlamaya başlıyor.

Ejderha geçide doğru koşuyor, kanatlarını açmış, açıklığa doğru uçuyor. Talan onu sıkıca kavırıyor, ağzı bir savaş çığlığıyla açık.

Ejderha kükrer ve ateş püskürtür.

Büyüm yayılıyor, kırık camdan bir örümcek ağı gibi geçidin üzerinde kırmızıyı çatlatıyor. Ve ejderha boşluğa doğru uçarken, çatlaklar genişliyor, paramparça oluyor. Geçit kayboluyor ve ejderhanın kükremesi sessizleşiyor.

Feyler geçidin öldüğünü hisseder ve etraflarındaki dünya değişirken tökezleyerek yönlerini şaşırırlar. Birkaç insan hâlâ onlara nişan alıyor. Kurşunlar uçuşuyor, Fey savaşçılarına isabet ediyor ve onları teker teker yere seriyor. Sertçe yutkunarak yayımı hazırlıyorum ve bir ok yerleştiriyorum. İlk okum bir Fey okçusunu yere seriyor, sonraki okum ise hücum eden bir şövalyeyi öldürüyor.

Sayıcı az olduğumuzu bilmiyorlar. Tek bildikleri düşman bir dünyada mahsur kaldıkları, güçlerinden koptukları ve demir kurşunlarla vuruldukları. Biri geri çekilme emri veriyor ve onlar da dönüp kaçıyorlar.

Titreyen bacaklarımla ayakta durmayı başarıyorum. Altımdaki yamaçlarda cesetler toprağı kanla boyuyor. Ölüler yaralıların arasında yatıyor ve inilti havayı dolduruyor. Nefesimi toplarken, kuvvetlerimizden geriye kalanları görmek için dönüyorum. Boğazım düğümleniyor. Sadece dört adam hâlâ ayakta.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve Viviane'ın yanına sendeleyerek gidiyorum, üzüntü beni birbirimden ayırıyor.

Vücudu darmadağın, sayısız yeri kesilmiş. Soluk mavi gözleri boş boş gökyüzüne bakıyor. Yüzünde kan izleri var ve ben ağzını, gözlerini kapatıyorum.

Hıçkırıklara boğuldum.

Onunla tanıştığımda nefret etmişim. O da benden nefret ediyordu.

Sonra bir şekilde en çok güvendiğim ve hayranlık duyduğum insanlardan biri haline geldi.

Ve şimdi, Camelot'a sahip olduğu her şeyi verdikten

sonra, temelli gitti.

BÖLÜM 44

Insan müttefiklerinin ana kampındaki büyük bir çadırda durmuş, Birleşik Krallık'ın ayrıntılı bir haritasına bakıyorum. Taze bir harita, temiz, kâğıdı pırıl pırıl. Küçük yuvarlak

işaretler ordu mevzilerini gösteriyor. Çok zararsız görünüyorlar ama her bir X işareti binlerce kişinin öldürüldüğü ve on binlerce kişinin yaralandığı yerleri gösteriyor.

Haritadaki kanın kokusunu alamazsın. Çıglıkları duyamazsınız. Ölülerin gökyüzüne bakan boş gözlerini, çenelerinin açık olduğunu göremezsiniz. Haritadaki hiçbir şey size ezilmiş uzuvları, kırılmış kemikleri, akşam yemeğindeki boş sandalyeyi, bir bahçeye saçılmış külleri göstermiyor. Buraya gelirken yolda gördüğüm, yol kenarında ağlayan, tüm vücudu titreyen adam için hiçbir sembol yok. Bir daha asla canlı göremeyecekleri oğullarının ve kızlarının eski fotoğraflarını karıştıran anneler için bir işaret yok.

Sör Kay boğazını temizliyor ve ben gözyaşlarımı kırıştırarak başımı kaldırıyorum. Raphael ve Nivene yanımda duruyordu.

Viviane'in yokluğunu göğsümde bir delik gibi hissediyorum.

"Müdahaleniz sayesinde," diyor Sör Kay, "Fey pususu başarısız oldu. Göndermeye çalıştıkları takviye kuvvetler olmadan, ordularını felç ettik." Fey'i temsil eden yeşil

parçalardan oluşan bir kümeyi işaret ediyor.

Britanya'nın işgalinden önce bile Sör Kay oldukça yaşlanmıştı, ancak savaş ona zarar verdi. Solgun ve çelimsiz ve belirgin bir topallıkla yürüyor. Önceden zırhını hep giyerdi ama şimdi basit kıyafetler giyiyor. Muhtemelen zırhın ağırlığını taşıyamıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeyse hiç uyumadığını açıkça gösteriyor.

"Lojistik üsse üç ejderha saldırdı," diyor Nivene, haritanın başka bir bölümünü işaret ederek. "Nia'nın istihbaratı sayesinde muazzam bir Anti-Ejderha Silahları bataryası ile hazırlanmıştık. Bunlarla bile üssümüzü yıkmakta neredeyse başarılı oluyorlardı. Ama bir ejderhayı yaraladık, diğerini öldürdük."

Kolu sargılı. Sorduğumda yüzeysel bir yanık diye geçiştirdi. Ama kolunu her oynattığında nasıl acı çektiğini görebiliyorum.

"Bu istilada ilk kez bir ejderha öldürmeyi başardık," diye belirtiyor Sör Kay. "Auberon onları demire karşı dirençli hale getirdiğinden beri."

"Yine de," diyor Nivene, "Feyler tüm ejderhalarıyla bize saldırmaya karar verirse, onları durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Raphael, "Umarım bir ejderhanın kaybı ve bir diğerinin sakat kalması onları tereddütte bırakır," diyor. "Ve umarım yeteneklerimizin ne kadar sınırlı olduğunu bilmezler."

Raphael solgun ve perili görünüyor. Savaştan sonra, iyileştirme güçlerine çok ihtiyaç duyuldu ve onu tamamen tüketti. Ve hala yaralı, çünkü iyileştiremediği tek kişi kendisi.

"Şimdilik, bu başarısız saldırıları bize değerli zaman kazandırdı," diyor Sir Kay. "Edinburgh ve Glasgow'un yanı sıra çevre kasabaları da tahliye ediyoruz. Ve daha fazla müttefik topluyoruz. Danimarka ve İtalya takviye gönderiyor."

"Ama bu yeterli olmayacak," diyor Nivene acımasızca.

"Hayır." Sör Kay iç geçirir. "Bunu tartışmak için buradayız."

Bir asker aceleyle çadıra girer ve Sör Kay'e bir mektup verir, ardından hızla dışarı çıkar. Mektubu açar ve dikkatle okur, kaşları çatılır.

"Ne oldu?" Nivene sorar.

"Seneschal'ımızdan bir güncelleme," diye yanıtlıyor Sör Kay kısaca. Gözlerini mesajdan kaldırdığında yüzü öncekinden daha da gridir.

"Avalon Kulesi iyi mi?" Ben soruyorum.

"Sorun yok. Orada işler gergin ama kontrol altında. Şimdilik."

Nivene ve ben karşılıklı bakışıyoruz. İkimiz de her şeyin ne kadar "kontrol altında" olduğunu biliyoruz.

"Ama bu," diye devam ediyor Sör Kay, eliyle mektubu kaldırarak, "hızlı hareket etmemiz gerektiğini bir kez daha hatırlatıyor. Savaş yakında sona ermezse, Avalon Kulesi kendini kendi iç savaşının içinde bulacak. Kendini parçalara ayıracak. Ve biz olmadan, insan müttefiklerin hiç şansı yok."

"Peki, plan nedir?" Raphael soruyor.

"Brocéliande'a geri dönüyorum," diyorum. "Prens Talan'a yaklaşın. Prensi ve kralı ortadan kaldırmak için bir suikastçı ekibiyle işbirliği yapın. İkisinin birden kaybı tam bir kaos yaratacaktır."

"Ne?" Raphael tersler. "Bana onun seni savaş alanında hissetmiş olabileceğini düşündüğünü söylemiştin. Kalede bir casus olduğunu bildiğini söyledin. Brocéliande'a geri adım atar atmaz seni idam edecek."

"Sanırım büyümü hissetti. *Ben* olduğumu bildiğini sanmıyorum. Benim zararsız bir çiftçi kızı olduğumu sanıyor. Hissettiği şey daha önce karşılaştığı Avalon Kulesi ajanıydı. Bizi birbirimize bağlamadı."

Raphael'in yumrukları sıkılır. "Peki biriyle diğerini bir araya getirmesi ne kadar sürer? Sör Kay, bunun devam etmesine izin veremeyiz. Nia bu tür bir gizli görev için uygun şekilde eğitilmedi. Zamanımız yok."

Sör Kay yumuşak bir sesle, "Bunun tam tersini zaten gösterdiğini iddia edebilirim," diyor. "Dame Nia beklentilerimizi karşıladı ve hatta onları aştı. Avalon Steel rütbesini gerçekten hak ediyor. Ama evet, bu riskli. Nia, bunu başarabileceğinden emin misin?"

"Başka bir alternatif var mı?" Nivene sabırsızlıkla sorar.

Kaşları birbirine çatılır ve Sör Kay elindeki mektuba bakar. Sonra katlar ve cebine koyar. "Hayır. Şu anda düşünmek istediğim bir şey yok."

"Bunu yapabilirim." Raphael'e bakıyorum. "Haklısın. Talan ikisini bir araya getirecek ama sadece ben geri dönmezsem. Eğer orada olursam, onu başka türlü ikna edebilirim. Onunla aramda bir bağ var. Bu bağı derinleştirip bana güvenmesini sağlayacağım."

"Bu adam bir katil. Kimseye güvenmiyor," diyor Raphael.

Onu görmezden geliyorum. "Suikast planını hazırla. Nivene ve ben daha önce kullandığımız portaldan geri dönebiliriz."

"Bu çılgınlık." Raphael'in sesi saf buzdan ve gümüş gözleri beni delip geçiyor.

Başımı sallıyorum. "Deli değil. Çaresiz. Başka seçeneğimiz yok."

* * *

BROCÉLIANDE'A DÖNÜŞ, Nivene ve ben günlerdir soğukta at sürüyoruz, yolculuğumuz fırtınalar yüzünden yavaşladı. Corbinelle'e yaklaştığımızda, şimşekler gökyüzünü yakıyor ve uzakta yükselen Perillos'u aydınlatıyor.

Corbinelle'in surları önümüzde uzanıyor, gargoyllarla oyulmuş. Duvarlarda meşaleler sıralanıyor, buradan küçük turuncu lekeler.

Gök gürültüsü karanlık manzaranın üzerinde gümbürdüyor. Corbinelle'de kış boyunca şimşekli fırtınalar olması ne garip.

En azından dün bizi vuran ve üzerimize devasa buz parçaları yağdıran dolu fırtınasını çoktan geride bıraktık. Ya da saatlerce süren ve yolculuğumuzu tam bir gün geriye atan kör edici kar fırtınasını.

Bu noktada Talan'ın hava durumunu kontrol ettiğine dair o kadar çok söylenti duydum ki, doğru olup olmadığını merak ediyorum. Bunu o mu yapıyor? Prens muhtemelen çok kızgındır. Planı başarısız oldu. Doğa onun adına öfkeleniyor mu?

Corbinelle'e açılan şehir kapılarına yaklaştıkça, düşüncelerimi okşadığını hissediyorum. Karanlık, ipeksi bir mırıltı. Rüya Avcısı beni arıyor ve ben onun şehrine geri döndüm. Metresini bulmak için çok sıkı odaklanıyor. Zihnimdeki perdeyi daha kalın ve daha güçlü hale getirmek için konsantre olmalıyım. Düşüncelerime girmek için her zamankinden daha çok çalışıyor.

Beni öldürmek istediği için mi arıyor? Raphael haklı mıydı ve ben doğrudan kendi ölümüne mi gidiyorum?

Nivene atını açık şehir kapılarının önünde durduruyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Seni burada bırakacağım," diyor. "Meriadece'i bulmaya gidiyorum."

"Hâlâ çiftlikte olabilir."

"Onu bulacağım. Sonra en kısa zamanda Perillos'ta buluşuruz, tamam mı?"

Dönüyorum, şehrin içinden geçiyorum, kalabalık ahşap iskeletli evlerin ve sıcak ışıklarla parlayan tavernaların yanından geçiyorum, kahkahaların gürültülü sesleri camları deliyor. Atımın toynakları kaldırım taşlarının üzerinde takırdıyor. Sıcak ışıkları ve çıkıntılı cumbalı pencereleriyle bu küçük evler şu anda çok rahat görünüyor, ama ben bulutları delen korkunç kaleye doğru gidiyorum.

Perillos'a doğru hafif eğimli tepeye çıkan dolambaçlı yoldan ilerliyor ve ana kapıya yöneliyorum.

Kapıya ulaştığımda askerlere başımla selam veriyorum.

İçlerinden biri bana doğru bağırdı. "Leydim, prens sizi arıyordu."

Ona gülümsedim. "Ben döndüm."

Prensin tam olarak nasıl bir ruh hali içinde olduğunu merak etmeme neden olan bakışlar atıyorlar, ama ben sahte bir kayıtsızlıkla yoluma devam ediyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Atımı ahıra getirdiğimde, bunun korkunç bir hata olduğunu hissetmeye başlıyorum. Soğukluk tenimi sarıyor.

Eminim Talan şimdiye kadar gerçeği anlamıştır.

Kalenin içinde yürürken, silahlı muhafızların bana saldırmasını, beni zincirlemesini ve zindana sürüklemesini bekliyorum.

Ama kimse bilmiyor. Talan sadece zamanını mı kolluyor?

Merdivenlerden odama çıkıyorum, korku boğazıma tırmanıyor.

Artık geri dönüş yok, değil mi? Askerler beni gördü.

Kapıyı açtım ve nefes nefese sendeleyerek odama girdim.

Talan belinde bir havluyla banyodan çıkıyor. Su bronzlaşmış, kaslı vücudundan aşağı kayıyor.

Daha birkaç gün önce onu bir ejderhanın sırtına binmiş, bir şehri ateşe vermeye hazır halde gördüğüme inanmak çok zor.

"Nerelerdeydin?" Kadifemsi ses tonunun altında bir bıçak sırtı kayıyor.

"Saklanıyorum," diyorum neşeli olduğunu umduğum bir ses tonuyla. "Arkamda bir not bıraktım. Arwenna ölmemi istiyordu ve sen de etkisiz durumdaydın. Hayatıma yönelik başka bir girişimden beni koruyacak kimse yoktu."

"Bana yakın olsaydın seni koruyabilirdim, ölümün kapısında bile." Sesini vahşet kaplıyor. Yaklaşıyor ve gözlerindeki bakır halkaların arasından karanlık süzülüyor. Yüz ifadesinde daha önce görmediğim bir şey var, yorumlayamadığım bir şey. "Nereye gittiğini bana neden söylemedin? Seni her yerde aradım. Baban çiftliği ziyaret ettiğini ama tekrar ayrıldığını söyledi. O bile nereye gittiğini bilmiyordu."

Yutkunuyorum. "Artık buradayım."

"Sadece birkaç saatimiz kaldı, biliyorsun. Casuslarım geri döndüğünüzü haber alır almaz

Corbinelle, Jasper'ı çağırdım. " Bana bakıyor ve yasemin sabununun taze kokusu ondan yayılıyor.

"Neye birkaç saat kaldı?"

"Eğer burada olsaydın, Nia, sana bilgi verebilirdim. Arwenna'nın sahte duruşmasını kaçırdın. Bir suikast girişiminden çoktan suçsuz bulundu."

Çenem düştü. "Veliaht prensi demir uçlu bir okla vurdu. Neden onu masum bulsunlar ki?"

Omuz silkiyor. "Kanıtımız yoktu ve Auberon'un onun parasına ihtiyacı vardı. Tek tanışımız sendin ve sen gitmiştin. Onun ailesi şu anda benimkinden daha zengin. Babam yarın onunla evlenmemi talep ediyor. Onun getireceği hatırı sayılır çeyiz parasına aç çünkü askerlerine ödeyecek parası uzun zaman önce tükendi. Umutsuzca finansmana ihtiyacı var. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Tahta bu kadar yaklaşmasına izin veremeyiz. Ve sen de bunun olmasını istememelisin. O kadar güçlenirse, bir çocuğun pervanenin kanatlarını koparması gibi seni parçalara ayırır. İşte bu yüzden harekete geçmelisiniz güzel hanımım. Jasper sizi hazırlamak için her an burada olabilir."

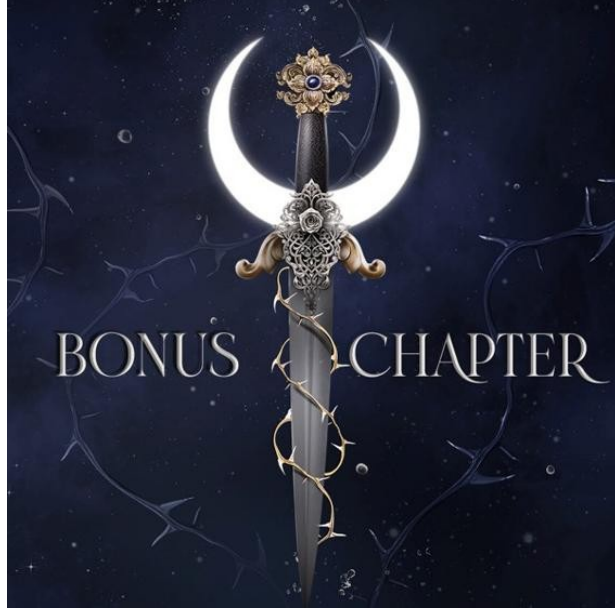
Göz kırpıyorum. "Ne için?"

"Gelinliğini o tasarlayacak. Zaten evliysem Arwenna'yla evlenemem." Yüzüme bakıyor ama ne aradığından emin değilim. "Korkarım evlenmemize sadece birkaç saat kaldı. Nia, tek yol bu."

* * *

Düşler Vadisi'ni okuduğunuz için çok TEŞEKKÜR EDERİZ!

Eğer henüz okumadıysanız, [Talan'ın bakış açısından](#) bir [bonus bölüm](#) var.

Gölün Hanımı, Nia'nın başrolde olduğu üçüncü ve son kitap olacak (ancak bu dünya için bir son olması gerekmiyor).

LADY OF THE LAKE

ALEX RIVERS
C.N. CRAWFORD

Alex Rivers ve C.N. Crawford'un birlikte yazdıkları bir başka seriden alıntılar için lütfen okumaya devam edin.

KARANLIK FAE FBI'DAN ALINTI

C *Karanlık Fae FBI'dan dokuzuncu ve onuncu bölümler*
Bu oldu alacakaranlık ne zaman Ivar dışarı
. vetaksi Guildhall yakınlarında, a
yükselen Ortaçağ taş Salon. Gölgeler ve
Hall'un Spires gerilmişüzerinde ve boştaş
cılız parmaklar gibi kare.

Rehber kitaptan öğrendiğime göre, Guildhall şehrin antik Roma merkeziydi ve ortaçağ loncalarının iş görüşmeleri için toplandıkları yerd. Burası aynı zamanda kralların, Kule'de işkence gördükten sonra ve yakındaki Smithfield'da yakılarak öldürülmeden hemen önce, yarı ölü sapkınları yargılamak için getirdikleri yerd. Eğer hayaletler gerçek olsaydı, burası perili anılarla dolu olurdu.

Telefonum çaldı ve çantamdan çıkardım. Gabriel'in adı ekranda parlıyordu ve cevap verdim. "Merhaba."

"Gemma Roberts öldü. Mile End Hastanesi'nde kendini astı."

Karnım guruldadı. "Bu nasıl oldu?" "Sanırım bir kemer kullandı."

Öfke alevlendi. "Nasıl oldu da kemer taktı?" İçimi çektim. "Boş ver. Haber verdiğin için teşekkürler."

Kalbim acıyarak telefonu kapattım.

Kahretsin. Birisi işini berbat etmişti ve şimdi elimizde bir ölü kadın daha vardı ve hiçbir sağlam ipucu yoktu.

Gökyüzünün mor-gri tonu içimi melankoliyle doldurdu. -Yıllar önce annemin "kasvet" olarak adlandırdığı günün bu saatinde. Şu anda, onun uğursuz rengi benim karanlık ruh halime uyuyordu. Aklımda Gemma ve Catherine'in katille karşılaşmadan çok önceki halleri canlanıyordu. Kanepede yan yana oturmuşlar, kutu şarap ve pizza eşliğinde gülümsüyorlardı.

Elbette katil Gemma'ya akıl hastalığı bulaştırmamıştı ama onu kendi *hizmetkârı* olduğuna ikna ettiyse, ölümünden de onu sorumlu tutmamak zordu. Şimdi o piçi yakalamak için her zamankinden daha kararlı hissediyordum.

Ve belki de bu Roan ile başladı.

Ana meydanın dışındaki dar bir yaya sokağından Leroy'un Şarap Barı'na doğru ilerlerken aklımı yitirip yitirmedigimi yarı yarıya düşünüyordum.

Bu özel görev belki de aptalca bir işti. Bir hafta önce böyle bir ipucunu takip etmeyi asla düşünmezdim. Ama şimdi, anlamadığım pek çok şeyle karşı karşıya kaldıktan sonra, bazı cevaplar almak için çaresizdim. Roan gibi güvenilmez ve potansiyel olarak tehlikeli bir kaynakla konuşacak kadar çaresizdim. Belki bana bu davanın bilinmeyenlerine ışık tutacak bir şeyler söylerdi. Ya da belki "insan değil" derken neyi kastettiğini açıklığa kavuştururdu. Bu ırkçı bir hakaret miydi? Yoksa Roan aslında insanlık dışı bir katili mi ima ediyordu? Bir... canavar mı?

Her iki durumda da daha fazlasını bilmem gerekiyordu ve Roan'ın cevapları olabilirdi.

Leroy'un Şarap Barı'nın önünde durdum, eski görünümlü kahverengi bir vitrindi ve altın harflerle lonca binalarına yerleştirilmişti. Kısa boylu olmama rağmen içeri girerken neredeyse kafamı kapı çerçevesine çarpacaktım. Burası, herkesin kötü beslenmeden dolayı bir metre boyunda olduğu zamanlarda inşa edilmiş olmalıydı.

Eğri büğrü bir merdivenden aşağı süzüldüm, siyah topuklu ayakkabılarımdan birinin eski ahşabı delip geçmek üzere olduğundan emindim. Kıyafetim -topuklu ayakkabılar, küçük siyah elbise- Roan'ı hazırlıksız yakalamak için tasarlanmış bir taktikti. Berry ruj, yanaklarımda pudra parıltısı, biraz göğüs dekoltesi ve bacak. Klasik bal tuzağı senaryosu.

Merdivenler, eski bir taş zemin üzerinde dans eden mum ışığıyla sıcak bir şekilde aydınlatılmış taş bir odaya açılıyordu. Dairesel ana odadan, tıpkı ana oda kadar kalabalık olan tüneller çıkıyordu.

Girişten itibaren mekânı inceledim. Müşteriler yaşlılıktan yıpranmış yuvarlak ahşap masaların etrafında toplanmıştı. İnsanlar ekmek ve peynir yiyor, kırmızı şarap içiyorlardı. Taş duvarlarda fenerlerin altında bir tür hanedan kalkanı asılıydı. Kulaklarımda uğuldayan düzinelerce sohbetin mırıltısıyla burada kendimi anında rahat hissettim.

Ancak kalabalık bana tuhaf geldi. Üçlü ya da dörtlü gruplar halinde birkaç yaşlı erkek ve kadın vardı. Bir masada hayatımda gördüğüm en iri adamlardan üçü oturuyordu, her birinin kolları benim vücudum kadar kalındı. Nereye baksam bana sıra dışı gelen bir şey görüyordum: Elizabeth dönemi kontesleri gibi giyinmiş, kan kırmızısı mücevherleri ve dantel firfırıyla bir kadın. Kısa boylu ve kıllı bir adam, altında gömlek olmayan açık bir yelek giymişti. Hiçbiri on ikiden büyük olmayan bir masa dolusu *çocuk*. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan incecik kumaştan elbiseler giymiş, kusursuz tenli, kıvrak, çarpıcı kadınlar. Duvara yaslanmış eski bir klavsenin üzerine uzanmış Jacobean firfırlı bir kedi.

Kendi kıyafetlerime baktım, birden kendimi Kısa siyah elbisemle yetersiz giyinmiştim. Kedinin bile daha şık bir kıyafeti vardı.

Her halükarda, Roan ortalıkta görünmüyordu.

Odaya doğru bir adım daha attım ve mum ışığı azaldı. Bir an için, loş ışıktaki farklı bir kalabalık gördüğüme emin oldum. Devasa adamların derileri

grileşmiş ve çatlamıştı. Kontesin gözleri, mücevherlerini yansıtan kırmızı renkte parlıyordu. Çocukların sırtlarından yarı saydam kanatlar fışkırdı.

Gözlerimi kırtım ve görüntü kayboldu, oda normale döndü. Ya da daha önce olduğu kadar normaldi. *Tamam, Cassandra. Kesinlikle kaybediyorsun.*

Sarsılmış bir halde, asılı duran kalkanlara biraz daha yakından baktım.

duvarlar. Dans eden mum ışığının altında anka kuşları, otlar, kuzgunlar ve yas tutan güvercinlerin resimleri vardı. Kalkanlardan biri tahrif edilmişti, sonuncusu ise kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. Mavi bir su çizgisinin altında bir insan kafatası vardı. Tıpkı Gemma'nın dövmesi gibi.

Cesaretimi toplayarak tünellerden birine yaklaştım ve sırtım duvara dönük, odayı tamamen görebilecek şekilde oturabileceğim açık bir masa aradım. Ama her yer doluydu. Tekrar bara baktım. Bir barmen, yıllanmış şarap fiçilerinin önündeki eski bir meşe masaya yaslanmıştı.

Kaşlarımı çattım. Burada tek bir kaçış yolu vardı, o da eski, çürük merdiven boşluğuydu. Herhangi bir nedenle hızlı bir kaçış yapmam gerekirse yakalanmak için ideal bir yer değildi. Bir an için ayrılmayı, Roan'ı dışarıda, açıkta beklemeyi düşündüm.

Siktir et. Riske girerdim. Küçük çantamı tutarak bara doğru ilerledim. Barmenler her zaman bir şeyler bilirdi, değil mi?

Ürkütücü bir şekilde, yürürken gözümün ucuyla açıklanamayan görüntüler görmeye devam ettim. Hiçbir yerden gelmiyormuş gibi görünen renk, ses ve koku titreşimleri - üvez ağaçlarının kokusu, öten bir saksaganın kısacık sesi, aniden hayvansı görünen yüzler... Cadılar Bayramı'nda dolaşmak gibiydi, tek farkı onlara bakmak için döndüğümde kılıkların eriyip gitmesiydi. Kontes baktığımı fark etti ve bana öfkeli bir bakış fırlattı. Bara vardığımda bir tabure çektim ve barda işi olmayan bir gencin yanına oturdum. Sarı buklelerden oluşan bir hale onun melek gibi yüzünü çevreliyordu ve daha yakından baktığımda şunu fark ettim

Siyah paltosunun altındaki tişörtü yırtık pırtıktı. Üzerinde *Kimseye Güvenme* yazıyordu ve üçgen içinde bir göz resmi vardı.

Harika. Bir komplo teorisyeni. FBI ajanlarını *severlerdi*.

Üzerinde bir esrar dumanı bulutu asılı duruyordu ve gözleri kıpkırmızıydı, yarı kapalıydı. "Hadi, dostum." Genç adam parmak uçlarıyla bara vurdu. "Açlıktan ölüyorum, Leroy!"

"Hayır." Barmen, abartılı gümüş kaşlarının altından sakince onu inceledi ve bir havluyla bardağını sildi.

Ön taraftaki tabela birkaç yüz yıllık görünüyordu. Nasıl oluyordu da hâlâ Leroy adında biri burada çalışıyordu? Bu bir iş şartı mıydı?

Leroy soluk mavi gözlerini bana çevirdi. "Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

Şarap fiçilerini taradım. Claret, malmsey, vernage... Şarap hakkında çok şey bilmiyordum ama bu isimler tuhaf bir şekilde eski moda görünüyordu.

"Bir bardak bordo şarap lütfen."

Leroy arkasındaki musluklara döndü ve bir kadehi altın rengi bir şarapla doldurdu - daha önce hiç görmediğim bir şarap rengiydi.

"Bordonun kırmızı olması gerekmiyor mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu bordo değil." Bitirdiğinde, barın diğer tarafına kaydırıldı. "Dört pound elli."

Çantamdan bir beşlik çıkarıp barın üzerine bıraktım.

Yanımdaki genç elini cebine attı ve bir avuç bozuk para ile biraz tüy çıkardı. "Burada para var, Leroy."

Leroy elindeki bozuk para yığınınına baktı ve tiksintiyle homurdandı. Bize sırtını döndü.

Gence tekrar baktım. Kürek kemikleri ince, tozlu paltosunun altında çıkıntı yapıyordu ve kot pantolonunda kir lekeleri vardı. Keşin teki olabilirdi ama kalbime bir acıma duygusu saplandı.

"Leroy?" Dedim.

Arkasını döndü, kaşlarını kaldırdı.

"Arkadaşım için bir yemek sipariş etmek istiyorum." Kaşlarını çattı. "Sen mi ödüyorsun?"

"Evet." Gözlerimi kısmıştım. Genç adamın açlığıyla ilgilenmemesi öfkeyle dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"Bugün senin şanslı günün Alvin," dedi Leroy. "Sana ne getireyim?"

Alvin bana baktı ve neredeyse taburemden düşecektim. Bir an için gözleri turuncu-sarı, alev renginde göründü, sonra normal kahverengisine döndü. Genişçe gülümsedi, ağzı parlak beyaz dişlerle doluydu. Durumu ne olursa olsun, bu çocuk günde üç kez dişlerini fırçalıyordu.

"Teşekkürler, dostum. Brie, camembert ve compté'den oluşan bir peynir tabağı alacağım. Ve bana gravyer getirme, bilmeyeceğimi sanma. Ben her zaman bilirim, Leroy. Her zaman bilirim. Compté'nin fındıksı bir tadı var, değil mi?"

Leroy içini çekti. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır," diye devam etti. "Ekmek ve turşu. Ve patates pürelili kuzu eti ve Yorkshire pudingi. Şerefe, kardeşim."

Leroy sırtı baktı. Bir an için delicesine büyük sipariş karşısında ağızım açık kaldı. Ama ne olacaktı ki? Açlıktan ölüyordu, ayrıca bir çocuk için etkileyici bir peynir zevki vardı.

Leroy 'Ben sana söylemişim' dercesine memnun bir kaşını kaldırdı. "Yirmi üç pound yirmi."

Leroy'a başımla selam verdim, sonra yirmi beş poundu Barda. Genç Alvin bu gece aç kalmayacaktı. Kim bilir? Belki de artanları daha sonra yemeyi planlıyordu. Leroy omuz silkti, siparişi bir kâğıda yazdı ve şarap fiçilerinin altındaki küçük kapağa vurdu. Bir el dışarı fırladı ve siparişi ondan aldı.

"Şerefe." Alvin bana tekrar gülümsedi. Gözleri turuncu değil kahverengiydi. Titreyen mum ışığı kafasını karıştırmıştı.

Yine ben.

"Sorun değil." Leroy'a döndüm. "Roan Taranis adında birini tanıyor musun? Onunla burada buluşabileceğimi söyledi ama ne zaman olacağını söylemedi."

"Oh, o, evet. Kadınlar bu adama bayılır. Senin gibi fit olanlar bile, Taranis'i bir an görebilmek için etrafta dolanır."

Kıllandım. "Sadece iş için."

Leroy'un dudağı kıvrıldı ve kıyafetime bir göz attı.

"Gülüyorsun, aşkım."

Yanaklarım kızardı ve birden keşke kot pantolon ve tişört giyseydim diye düşündüm. "Devamlı müşterin mi?"

"Sanırım yakında burada olacak. Eminim sizi yakında burada hissedecektir."

Beni anladın mı?

Ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan barmenin buz mavisi bakışları tüylerimi diken diken etti.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Sadece biraz bilgi," dedim.

"Bir bakayım." Bardan başıboş bir menü aldı. Bir an baktı ve sonra bana döndü. "Üzgünüm, bilgi servisi yapmıyoruz. Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye tersledim. Bordo şarabından bir yudum aldım. Hafif bir şaraptı, nefis baharatlıydı ve tadı Leroy'un tavrını telafi ediyordu.

Alvin bana döndü. "Roan'dan ne istiyorsun?"

"Onu tanıyor musun?" Ben sordum.

"Belki."

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Alvin omuz silkti. "Sana bir borcum var ve bu gece ayrılmadan önce bunu ödeyeceğim. Ama intihara meyilli değilim, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Endişelenmeli miyim? Tehlikeli biri mi?"

Alvin bunu düşündü, kaşları çatıldı. "Hayır. Ve evet. Bu dünyada çoğu insanın bilmediği şeyler var. Karanlık sırlar ve bunun gibi şeyler."

Tişörtüne baktım. şekil değiştiren kertenkele insanlarla ilgili bir tartişmadan otuz saniye uzaktaydık, bu da yemek teklifini tamamen iptal etmeme neden olacaktı. "Ne, İlluminati gibi mi?"

Bana yan gözle baktı. "Ne?"

"Tişörtün. Bu bir İlluminati sembolü. Bir komplo teorisi."

"Oh, bu mu? Bunu bir hayır kurumundan aldım. Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Bak, sana daha yeni büyük bir yemek aldım-" "Aldın! Çok minnettarım. şaka yapmıyorum."

"İhtiyacım olan tek şey buluşacağım adam hakkında biraz bilgi. Ona nereden aldığımı söylemeyeceğim-"

"Sana zaten bilgi verdim." Başını eğdi ve belli belirsiz gülümsedi.

"Bana işe yarar bir şey söylemedin."

"Kesinlikle! Sizin gibi akıllı bir kadın bundan pek çok şey çıkarabilir, sanırım."

Bunu düşündüm. Hem Leroy hem de Alvin Roan'ı tanıyordu ama ikisi de onun hakkında bir şey söylemiyordu. Alvin haklıydı. Bundan pek çok şey çıkarabilirdim. Roan, beni takip eden bir adamdan çok daha derin bir şey olarak şekilleniyordu.

Altın şarabımı yudumlarken vücudum gergindi. Ne zaman eski merdivenlerde ayak sesleri duyulsa girişe bakıyordum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Ama bordo şarabımın dibine yaklaştığımda bile Roan hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Leroy peynir tabağını Alvin'in önüne koydu, ardından biberiye ile süslenmiş kuzu kızartması ve patatesleri getirdi. Alvin kuzu etini iştahla mideye indiriyor, ara sıra durup elleriyle bir parça peynir koparıyordu. Yemeğini endişe verici bir hızla mideye indiriyordu ve ben hafifçe midemin bulandığını hissederek gözlerimi ayırdım. Etrafımda dönerek dikkatimi merdiven boşluğuna odakladım.

Neyse ki bu bir randevu değildi, yoksa buraya erken gelip takıntılı bir şekilde girişe bakan büyük bir ezik gibi görünecektim.

Birkaç dakika sonra Alvin kollarını havaya kaldırarak, "Bu *çok iyiydi*," dedi.

Ona baktım, tabakların boş olduğunu görünce şaşırdım. "I

Umarım hastalanmazsın."

"Hayır, ben hastalanmam." Omuz silkti.

Taş alanın etrafına asılmış hanedan amblemlerine bakarak odayı inceledim. Tahrif edilmiş olanı işaret ettim. "Bu semboller nedir? Buna ne oldu?"

Bir ona baktı, bir bana. "Şimdi. Borcum hakkında konuşalım."

Küçümseyen bir el salladım. "Borç falan yok."

"Bana bir yemek ısmarladın," dedi. "Bir borç var."

Tekrar bara döndüm. "Bunun için endişelenme." Bana niyetli bir bakış fırlattı. "Asla iyilik borcum olmaz, Beni anladın mı?"

"Ne istiyorsun?" Tedirgin bir şekilde sordum.

"Asıl soru, ne istiyorsun?" Ceketini açtı. Ceketinin kıvrımlarından kumaşa dikilmiş sayısız eşya sarkıyordu. Tuhaf bir koleksiyonu: şişeler, bilezikler, bir tarak, küçük bir el aynası, birkaç porselen hayvan heykeli.

"Bilezik mi?" diye sordu. "Satıcıları uzak tutmak için bir tılsım mı? Belki de benzer bir iksir?"

"İksir *gibi* mi?"

"Evet, dostum. Aşk iksirinden çok daha iyi. Aşk iksirleri gerçekleşmeyi bekleyen bir felakettir. Aşk iksirleri yumuşak ve rahatlatıcıdır. Kesinlikle tavsiye edilir. Belki bunu beklediğin adam üzerinde kullanabilirsin."

Gülümsedim. "Hayır, teşekkürler."

"Belki küçük bir kedi heykeli? Kedilerle konuşmanızı sağlar." "Kedileri anlamamı sağlayabilir mi?"

"Hayır, ben öyle demedim." Başını salladı. "Sadece kedilerle konuşmanı sağlıyor."

"Will onlar anlamak ne Ben ne diyorsun?" I sırtarak sordu.

Sanki bu hiç aklına gelmemiş gibi omuz silkti. "Olabilir."

"Teşekkürler Alvin, ama hayır. Ben böyle iyiyim."

"Lütfen bir şey alın." Kan çanağına dönmüş gözleri büyüdü. "Dediğim gibi, borçlarımı her zaman öderim."

"Tamam, peki! Bana ver..." Açık cekete baktım, en ucuz görünen eşyayı arıyordum. "Şu küçük şişe."

"Görünmezlik iksiri mi?"

"Evet, tabii. Kulağa harika geliyor."

"Mükemmel!" Gülümsedi ve bana verdi. "Doğru seçimi yaptın."

"Yani bu beni görünmez mi yapacak?" Elimdeki küçük cam şişeye bakarak sordum. Bu çocuk buraya geldiğimden beri tanıştığım en eğlenceli insandı, yine de zihinsel durumu için biraz endişeliydim. Ona şimdiden uyuşturucuya bağlı psikoz teşhisi koymuştum.

"O..." Gözlerini kırptırmadan önce bir an için dalmış gibiydi. "İçtikten sonra insanların seni görmemesi gibi. Kısa bir süre için."

"Tamam." Şişeyi çantama soktum. "Al bakalım. Borç ödendi."

Işık titredi ve bir an için gözleri ateşli bir turuncuyla yandı. *İnsan değil*, diye fısıldadı zihnim.

Sonra, o garip parıltı kayboldu. geldi. Önümde oturuyordu, daha önce gördüğüm aynı uzun boylu genç.

Siktir, siktir, siktir. Kendimi kaybediyorum.

"Yemek için şerefe, Cassandra." Ağlamaklı bir sesle el salladı. "Yarın gece görüşürüz!"

Ben hâlâ son cümlesini sindirmeye çalışırken o tabureden kaydı. "Hey, ne-hey!" Onu yakalamak için döndüm.

Merdivenlerden çıkmadan önce, ama gitmişti. Leroy'a baktım. "Adımı nereden biliyordu?"

Leroy omuz silkti ve bana bir bardak daha bordo şarap verdi.

Kaşlarımı çatarak bordomdan bir yudum aldım. Bardağın büyük kısmı hâlâ duruyordu ama şüpheli kaynağımın beni ektiğini anlamaya başlamıştım.

"Geldin." Derin bir ses ensemdeki tüyleri diken diken etti ve içimi bir beklenti ürpertisi kapladı.

Yüzümü ona dönmek için taburemi çevirdim ama bunu biraz fazla hevesle yaptım, itme gücümü hafife aldım. Tam bir aptal gibi tam bir daire çizerek başladığım yere geri döndüm. Kızarak ikinci kez daha yavaş döndüm.

-Ama Roan çoktan yanıma oturmuştu. Nasıl bu kadar çabuk hareket etmişti?

Kaslı vücudunu saran kehribar rengi bir tişört giymişti ve ona dokunmak için uzanmamak için kendimi zor tuttum.

Yeşil gözleri vücudumda aşağı doğru kaydı, her kıvrımı içine aldı ve bakışlarıyla beni sahiplendi. Bir anlığına, büyülenmiş gibi belime uzandı, sonra elini çekti.

Yumruğunu sıktı, parmak eklemleri beyazlaştı. Gözlerini kaldırdı, bakışlarımla buluşmadan önce dudaklarımda oyalandı. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Belli ki bal tuzağı tekniğim işe yaramıştı. Yine de, eğer onu hazırlıksız yakalamaya niyetliysem, nasıl oldu da nasıl konuşacağını hatırlayamayan ben oldum? Bilgi almak için onu zorluyordum.

Birdenbire kendine gelir gibi oldu ve sırtıttı. "Atlıkarıncana bir kez daha binmek ister misin? Seni durdurumama izin verme."

Kaşlarımı çattım, bir karşılık bulamadım.

Bakışları şarabıma kaydı ve barın üzerinden alıp gözleri kapalı bir şekilde içine çekti. Bir yudum aldı, dilinin üzerinde yuvarlanmasına izin verdi ve hafifçe inledi. Öyle görünüyordu ki

O kadar eğleniyordu ki, neredeyse özel bir anı gözetliyormuşum gibi hissediyordum.

"Tabii, buyurun," dedim. "Birbirimizi şarabı paylaşacak kadar iyi tanıdığımızı fark etmemiştim ama iri yarı bir adamla içkim arasında durmak bana düşmez."

Bardağı yere bıraktı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Konuşmaya devam mı edeceksin kadın, yoksa katilini öğrenmek mi istiyorsun?"

"İçeriden bilgi sahibi olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bildiğimi biliyorsun."

"Kanıtla," dedim.

Başını eğdi ve sinsice gülümsedi. "Cesedin üzerindeki işaretleri anlamaya çalışıyordun. Yazıya benzeyen garip çizgiler. Dili tanıımıyorsun ama yine de sana garip bir şekilde tanıdık geliyor."

Kanım buz kesti. "Bunu nereden biliyorsunuz? Bu bilgi kamuoyuna açıklanmadı."

"Bilmek istiyorsan, beni takip edeceksin."

* * *

DIŞARIDA, gökyüzü koyu bir mor renge, bir çürük renge bürünmüştü. Roan dar sokakta hızlı adımlarla ilerliyordu. Güçlü sırtını ve meşe rengindeki zengin kadife pantolonunu çok iyi görebiliyordum. Ama ona yetişmek için koşmam gerekiyordu ve topuklu ayakkabılarla koşmak benim uzmanlık alanım değildi. FBI eğitiminde bunu hiç çalışmamıştık.

"Yavaşla!" Dedim. "Ben acayip büyük değilim. Senin kadar hızlı yürüyemem."

"O zaman koş. Kırılganlığa ayıracak vaktim yok." "Gitmen gereken daha iyi bir yer mi var?"

"Aklıma bir düzine yer geliyor." Sesi yumuşak ve alçaktı. "Tembelliğiniz bize şimdiden değerli zaman kaybettirdi."

"Dur bakalım! Bana işaretleri nereden bildiğini söyle." Kolundan tuttum.

Parmaklarım onun güçlü koluna dokunduğunda, bana doğru döndü. Bir an için gözleri yeşilden koyu altın rengine, öğleden sonra güneşinin rengine dönüştü. Meşe ve misk kokuyordu ve vücudunda hayatın nabzının attığına dair garip bir his vardı içimde. Ama onda tehlikeli bir şeyler de vardı. Bu adam şiddetli ve kendinden geçmiş bir çılgınlığa, saf hayvani bir terk edilmişliğe ilham verebilirdi - vahşi bir tanrı. Tüm bunları sadece koluna dokunarak nasıl elde ediyordum?

Çıplak tenine dokunmak beni heyecanlandırdı ve kolunu daha sıkı kavradım. Teni, arzuladığım bir rahatlama vaat ediyordu...

Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Dikkatimi dağıtmayı bırak." Sesi zehirle doluydu. "Oyununu biliyorum ve seni bir daha uyarmayacağım." Gözlerinden gölgeler geçti. "Sana göstereceğim, söylemeyeceğim. Bu işler böyle yürür."

Bunun için kendimden nefret ederek bir adım geri attım. Sesimi sabitlemeye çalıştım. "O zaman daha yavaş yürü."

"Tamam." Döndü, fark edilir derecede yavaş yürüyordu ve ben de onun yanında yürüdüm. Ona dokunmadan bile, garip bir enerjinin ondan yayıldığını hissedebiliyordum. Kendini güçlü hissediyordu.

Dar bir yolun sonunda geniş bir caddeye saptık. Kavşakta trafik tıkanmıştı; çoğunlukla kırmızı otobüsler ve siyah taksiler. Etrafımızı, bazıları sütunlu, kasvetli taş binalar çevreliyordu. Bir sokak tabelasına bakınca yolun adının Cheapside olduğunu öğrendim. Muhtemelen burası yüzlerce yıl önce kalitesiz bir mahalleydi.

Bir kavşakta sessizce yürüdük ve Roan'a dokunduğumda hissettiğim o garip sarsıntıyı düşünmemeye çalıştım. Aklımı kaçırıyor olmalıydım, değil mi? İnsanlar sadece birinin koluna dokunduklarında *şiddetli* bir *coşku* ve *hayvani* bir *terk* edilmişlik gibi şeyler hissetmezler.

Yürürken parmaklarım yumruk haline geldi. Onunla yalnız gitmemeliydim. Ama Gemma öldüğüne göre, elimdeki tek ipucu oydu. Hem zaten etrafta bir sürü insan vardı. Onu boş bir depoya ya da aptalca bir şeye kadar takip edecek değildim.

Nazik olun ve karşılaştığınız herkesi öldürmeye hazır olun. Ya da bu durumda, karşılaştığınız herkesten kaçmaya hazır olun.

Görkemli klasik binaların arasında yer alan Walbrook adlı dar bir yola geçtik.

Durakladım ve kollarımı kavuşturdum. "Sanırım bu noktada bana nereye gittiğimizi söyleyebilirsiniz. Ve neden ihtiyacım olan bilgiyi bana Leroy'un evinde veremediğini."

Bana doğru döndü, gözleri kısılmıştı. "Kendine yalan söylemeye o kadar kararlısın ki kadın, ancak gerçek bir deneyim balonunu paramparça edebilir. Bunu kendin görmelisin."

Midem bulandı. Son birkaç gün içinde yeterince tuhaf şey görmüştüm. "Adil bir uyarı, eğer beni öldürebileceğin bir yere götürmeyi umuyorsan..." Makul bir tehdit aradım. Aklıma hiçbir gelmedi. "Gitmeyeceğim." *Ona gününü gösterdin Cassandra. Muhtemelen korkudan soluyordur.*

"Seni öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdun. Eminim bunu hissedebiliyorsundur."

Haklı bir noktaydı. "Katilin insan olmadığını söylediniz," dedim. "O bir hayvan mı?"

Sanki ben bir deliymişim gibi kaşlarını kaldırdı. "A..." Bunu söylerken kendimi gülünç hissettim. "Bir canavar mı?"

"Peki bununla ne demek istiyorsunuz? Bütün seri katilleriniz öyle ya da böyle canavar değil mi?" Yürümeye devam etti, ben de onu takip ettim.

Yürürken garip bir his vücudumu baştan aşağı sarmıştı; başımı döndürecek kadar güçlü bir coşku. Kalbim güm güm atıyordu. Yukarıda, yıldızlar parlıyordu.

kararan gökyüzü ve nemli bir rüzgârda süzülen hanımeli kokusu. Hiç düşünmeden Roan'a uzandım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Gözlerimi kapattım ve biz yürürken bir nehrin belli belirsiz akışını dinledim. Sanki kafatasımın içinden, melodik bir ilahi zihnimde çınladı - ve sonra, çığlıkların sesi. Acı ve dehşet dolu insan çığlıkları. Ama bu ses beni korkutmak yerine sarhoş etti.

Roan elini elimden çekti ve bu ani hareket beni hayallerimden uzaklaştırdı.

Tüm vücudu gerginleşmişti. "Bana dokunmana gerek yok."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakındım. Artık yolun sonundaydık ve sloganlar ve çığlıklar zihnimden silinmişti. Önümdeki manzara alacakaranlık gri tonuna geri döndü, hanımeli kokusu kayboldu.

"Bu da neydi böyle?" Nefes aldım. "Aklımı kaçırıyorum."

"Aklını kaybetmiyorsun. Londra Şehri senin kanında var. Gölgeler diyarı senin kemiklerinde ve şimdi eve döndüğüne göre, kadim şehir senin büyüünü ateşledi. Zaten bildiğin bir şeyi kabul etmeye başlıyorsun. Bu dünyayla bağlantılı başka bir dünya var, rüyaların ve kâbusların ayna diyarı ve bir zamanlar tanrı olarak tapılan insanlar."

Bacaklarım titriyordu ve dünya ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi hissediyordum. "Ne oldu? *Tam olarak* neden bahsediyoruz?" Açıkça aklımı kaybediyordum ama çok gerçekçi hissetmiştim. Ve o coşkuyu tekrar hissetmek istiyordum. Ayrıca, bu adamın katil hakkında benden çok daha fazla şey bildiğine dair bir his vardı içimde. "Sana daha fazlasını göstereceğim," dedi. "Ama söz vermeni istiyorum

karşılığında benim için bir şey yapacağını söyle."

"Ne?"

"Beni ölü kadınların organlarını sakladıkları polis kasasına götürün."

Bunu tercüme etmem biraz zaman aldı. "Seni morga götürmemi ister misin?"

"Morg," diye tekrarladı, sanki yeni bir kelime öğreniyormuş gibi. "Evet.

Morga girebilirsiniz. Beni içeri almanız gerekecek." "Unut gitsin." Daha önce kaç kez

Bunu yaparsam başım belaya girer. "Neden morga girmek istiyorsun ki? Açıkçası biraz şüpheli bir durum." Midem bulandı. Seri katiller genellikle kurbanlarının cesetlerini görerek suçlarını yeniden yaşamak isterlerdi.

Bakışlarında buz gibi bir öfke vardı. "Eğer bana yardım etmeyeceksen, burada işimiz bitti demektir. Senin için başka bir işim olana kadar beni bir daha görmeyeceksin ve o zaman da çekip gitme seçeneğin olmayabilir."

Gitmek için döndü, ayak sesleri taşlarda yankılanıyordu ve onunla birlikte en güçlü ipucum da kayboluyordu. Onu bir daha görmeyeceğimi söylediğinde, bunu kastettiğinden emindim. İstemediği sürece bulunacak bir adam değildi.

"Bekle!" Seslendim. Tamam, onu morga götürmemin hiçbir yolu yoktu. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Seni morga götüreceğim."

Bana döndüğünde, belki de blöf yaptığına dair içimde belli belirsiz bir his vardı. Belki de buradaki tek manipülatör ben değildim. "Aklının başına gelmesine sevindim."

"Peki bana söylemek istediğin şey neydi?"

"Sana göstereyim." Beni geçip gitti. Ben de ona ayak uydurmaya çalışarak arkasından yaklaştım. "Eğer kalın sanrı kalkanlarınızı aşmak istiyorsam gerçekten görmeniz gerekecek."

"Peki neymiş o?"

"Ayna alemine bir bakış."

I yuttum Sert. "The Dünya . rüyalar ve kabuslar."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Mecazi anlamda konuşmuyorum, farkındaysan. Orası gerçek bir yer."

"Doğru." Hiçbir şey fark etmemiştim. Aslında ne hakkında konuştuğumuz ya da aynanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

gerçektir. Gizli bir bilginin tadına bakmak üzere olduğum hissi ile bir deliye şaka yaptığım kesinliği arasında gidip geliyordum.

Başka bir geniş caddeye saptık. Yol boyunca sıralanan görkemli binaların kemerli kapı çerçevelerinde sakallı bir tanrıya ait oymalar vardı. Muhtemelen Poseidon ya da bir nehir tanrısı. Pagan dünyası bu şehirde canlı ve iyi görünüyordu.

"Burası şehrin en eski bölümü," dedi. "Bir zamanlar insanların tanrılara kurbanlar sunduğu yer. Ayaklarımızın altında, gömülü bir nehirde insan kafatasları ve altın parçaları yatıyor."

Nehrin sesini ve kulaklarımda çınlayan erkek çığlıklarını düşünerek ürperdim. Bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmemiştim. Eğer bu bir halüsinasyonsa, Roan ne yaşadığımı nereden bilebilirdi? Sadece bir tesadüf müydü?

Küçük bir su birikintisinin yanından geçerken yansıması titredi ve bir an için üvez ağaçlarıyla kaplı bir sokak ve sarmaşıklarla sarılmış beyaz mermer ve altından zarif binalar görebildim. Korku kalbimi pençelerken hızla başka tarafa baktım. Gördüğüm imgeler giderek sıklaşıyordu.

Babama mı dönüşüyordum?

Horace, yapma! Çığlıklar hafızamda yankılandı ve ürperdim.

Roan durmuş, bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Ben sadece... bir şey gördüğümü sandım."

"Çok daha fazlasını görmek üzeresin. Seni götürmek istediğim yer burası." Binanın yan tarafındaki zemini işaret etti.

Duvara gömülü bir pencere, kıvrık demir çivilerle kapatılmıştı. İçeride sarı bir elektrik ışığı sıradan görünömlü bir kayayı aydınlatıyordu.

"Bir kayayı görmeye geldik." Bunun öldürölen kadınlarla ne ilgisi olduğunu ancak hayal edebilirdim.

"Bu Londra Taşı." Sesi kısıktı, neredeyse saygılıydı. "Binlerce yıldır Londra'nın merkezinde bulunan antik kaya."

Boğazımı temizledim. O kadar da büyük görünmüyordu, saygı duymaya değmezdi. "Konuya girecek miyiz?"

"Yaklaşman gerekecek. Önünde diz çök."

Gözlerimi ona diktim. Ben bir kayanın önünde diz çökerken o beynimi mi dağıtacaktı? Bir silahın dış hatlarını bulmak için vücudunu aradım ama hiçbir şey göremedim. "Eğer bir kayaya bakmak için diz çökeceksem, benden uzak d u r m a l ı s ı n ."

"Bununla ilgili bir sorunum yok," diye hırlayarak uzaklaştı. "Sana ihtiyacım olandan daha fazla yakın olmak istemiyorum."

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve soğuk kaldırım derimi ısırıldı. Yere diz çöküp kayaya bakarken kendimi aptal gibi hissediyordum. "Ne arıyorum ben?"

"Bak."

Ve sonra, dünya parıldadı.

Bana oyun oynayan gözlerim değildi. Tüm vücudumdu. Şimdi bir kaya yerine, *insanlarla* dolu pırıl pırıl bir salona bakıyordum - hayır, tam olarak insanlar değil. Güzel ve zarifteler, hareketleri kedi gibi ve yumuşaktı. Ama tamamen insan gibi görünmüyorlardı: boynuzları ya da pençeleri olan devasa adamlar, mum ışığını yansıtan parıldayan kanatları olan güçlü kadınlar, çoğu renkli auralarla parıldıyordu. Altın kadehler eşliğinde fısıldaşıp gülüşüyorlardı.

Yukarı baktığımda, tonozların üzerimizde kaburgalar gibi yükseldiğini görebiliyordum, ancak aralarında bizi çevreleyen bir tavan yoktu ve parlayan yıldızlar gece gökyüzünü aydınlatıyordu. Havada üvez ve hanımeli kokulu ılık bir esinti süzülüyor, yakınlarda bir yerde bir dere gürül gürül akıyordu. Salkımlar duvarlara tırmanıyor, çıplak ayaklarımın altında yumuşak otlar ve kır çiçekleri büyüyordu...

Ama aynı zamanda sokaktaydım, yere diz çökmüş, Londra Taşı'nın titreşen enerjisinin tadını çıkarıyordum. İki dünya örtüşüyordu.

Birden güçsüz düştüm, destek için metal parçaya tutundum ve gözümü kırıştırarak görüntüyü uzaklaştırdım. Yavaşça, dengesiz bacaklarımın üzerinde yükseldim ve Roan'a baktım.

"Ne... neydi o?" Nefesim titreyerek sordum. "Bana neler oluyor?"

Bir adım daha yaklaştı ve kimsenin duymaması için sesini alçalttı. "Cesedin üzerinde gördüğün yazılar, onlar fae işaretleri. Ve az önce sana Trinovantum'un bir görüntüsünü gösterdim. Fae diyarı."

Gözlerimi kıptım. "Şimdi ne var?"

"Trinovantum. Fae diyarı. Dediğim gibi. Aradığınız katil insan değil. Az önce gördüğünüz insanlar gibi o da bir fae."

Bana ilaç verdiğini söylemek istedim. Bunun bir çeşit duman ve aynalar olduğunu ya da belki de gerçekten hızlı bir şekilde antipsikotik ilaçlara ihtiyacım olduğunu. Ama yine de...

Ve yine de *doğru* hissettirdi. Her zaman bildiğim bir yere, eve dönmek gibi hissettirmişti.

Düşüncelerim vahşileşmişti, kafese kapatılması gereken vahşi canavarlardı. Onları zihinsel kasama kilitlemek için elimden gelen her şeyi yaptım ama dizlerimin bağı çözüldü. "Neler olduğunu anlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Roan'ın çenesinde bir kas çalıştı. "Zaman yok. Katil tekrar saldıracak. Eğer onu durdurmak istiyorsan, verdiğin sözü yerine getirmelisin."

"Ne sözü?" Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak kendime sarıldım. "Morg mu?"

"Oraya gitmem gerek. Yarın."

* * *

Hayatınız etrafınızda parçalanırken tutarlı bir olaylar dizisini bir araya getirmek zordur.

Tavana bakarak uzandım, otel yatağına gömüldüm ve kendimi normalleştirmeye çalışmak için eski bir J Dilla albümü dinledim. Sadece ben, Dilla ve çöreklerden ilham alan hip-hop vardı. Normal Amerikan hayatımdan normal şeyler...

Yine de müzikteki yankılanan, geriye doğru giden sesler Roan'ın bahsettiği *ayna âlemini* akla getirdi.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, iki durumla karşı karşıya gibiydim seçeneklerim vardı. Birincisi, tıpkı babam gibi aklımı kaybediyor olmamdı. Sonumun onun gibi olabileceği fikri beni ölümüne korkutuyordu.

İkinci seçenek ise gerçeklik hakkında bildiğimi sandığım her şeyin saçmalıktan ibaret olmasıydı. Büyü ve fae'lerden oluşan alternatif dünyalar ve kayaların içinden görebileceğiniz boynuzları olan insanlar vardı. Mantık ve gerçekler dünyası görünüşe göre güvenilir değildi.

Zihinsel olarak gecenin olaylarını gözden geçirdim. London Stone'daki imgelemden sonra her şey bulanıklaşmıştı. Roan'dan aceleyle uzaklaştığımı, pes edip bir taksi çağırana kadar yürüyerek otele dönüş yolunu bulmaya çalıştığımı hatırlıyordum.

Kısa eve dönüş yolunda Londra'nın sokakları bir şekilde karanlık ve tehditkâr bir hal almıştı, gri binalar tepemizde belirliyordu. Ara sıra bir pencerede boynuzlu adamların ve kanatlı kadınların yansımasını fark ediyordum. Orada olmayan insanlar.

Otele döndüğümde asansöre bindim ve sersemlemiş bir halde odamın yolunu buldum. Yatağa düştüm, donmuş gibi titriyordum. Son iki günün parçaları, şimdi yeni bir ışığa bürünmüş olarak zihnimde dolaşıyordu.

O gece bana saldıran iki adam insanlık dışı derecede güçlü ve hızlıydı. Katilin DNA'sı ve parmak izleri, kaburgalarımı yumruklama şekli...

Roan'dan bahsetmiyorum bile. Fae olan biri varsa, o da tam ona göre idi.

Ama neden aynalarda ve pencerelerde yansımalar görmeye devam ediyordum? Bu bakışları nasıl elde ediyordum?

Ve sonra barda Alvin vardı, garip turuncu gözleriyle, "*Yemek için şeref, Cassandra*" diyordu. *Yarın gece görüşürüz!*

Fae miydi ve daha fazla cevap isteyeceğimi biliyor muydu?
ertesi gece ondan?

Zamanla titremem azaldı. Yataktan kalktım, uzuvlarım yorgunluktan titriyordu. Kendimi duşa sürüklemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Topuklularımı tekmeledim, küçük siyah elbisemi çıkardım ve siyah dantelli iç çamaşırlarımı çıkardım. Kaslarım ağrıyor, adeta bana isyan ediyordu.

Suyu açtım, ısınmasını beklerken soğuk tenimde tüylerim diken diken oldu. Buhar odayı doldurmaya başladığında içeri girdim ve güçlü akıntının tenime çarpmasına izin verdim. Bu duygu bana güven veriyordu. Bu gerçektir. Yavaş yavaş sakinleştiğimi hissettim.

Aklımı kaybettiğimi düşünmüyordum ama psikozlu insanlar hep böyle *düşünür*. Başka hiçbir psikoz belirtisi göstermiyordum; büyüklük hezeyanları, düzensiz düşünceler ya da konuşma yoktu. Yaşadığım her şeyin cildimdeki sıcak su kadar gerçek olduğunu varsayarak çalışmak zorundaydım.

Saçlarımı vanilya kokulu otel şampuanıyla köpürttüm ve köpüklü suyun vücudumdan aşağı süzülüp giderin etrafında toplanmasını izledim. Yani... sihir gerçektir. Bu gerçekten bir şeyi değiştirdi mi? Gerçeklik etrafımda yer değiştirmişti ama *ben* hâlâ bendim: Özel Ajan Cassandra Liddell. Hâlâ İngiliz polisinin bir seri katili yakalamasına yardım etmem gerekiyordu. Roan bir kaynaktı ve onu elimden geldiğince sağacaktım. Yarın onu morga götürecektim ama sadece ondan ek bilgi alıp alamayacağımı görmek için. Onda daha fazlası olduğunu biliyordum.

Katil hakkında söylediğinden daha fazla bilgiye sahipti. Bana kalırsa anahtar Roan'dı.

Yeniden gerçek bir ajan gibi düşünmek kendimi daha güçlü, daha güvende hissetmemi sağladı. Suyu kapattım ve duştan çıktım, ardından havluyla saçlarımı kuruladım. Buhar aynayı tamamen kaplamıştı ve kendimi zar zor görebiliyordum. Elimle buharı fırçaladım. Ve bunu yaptığımda bir şey hissettim - sanki zihnim aynayla bağlantı kuruyormuş gibi. Aynanın varlığı zihnimde serin bir su gibi birikiyor gibiydi ve aynı zamanda bir çekim gücü gibi beni kendine doğru çekiyordu.

Aynanın neresine dokunsam, yansıma parıldıyor, eğiliyor ve yavaşça soluyordu. Dokunmadan bıraktığım yerlerde, buğulanmış camdan kendi yansımamı hâlâ görebiliyordum.

Roan'ı ve bana gösterdiği o ışıltılı sihir dünyasını düşündüm. Ben onu düşünürken yansıma değişti ve temizlenen alanlar farklı bir odayı ortaya çıkardı. Andaz Otel'de benzer bir iç mekâna sahip başka bir oda gibi görünüyordu.

Roan siyah bir iç çamaşırından başka bir şey giymemiş halde odada yavaşça volta atıyordu. Vücudunun görüntüsü nefesimi kesmişti: altın rengi teni, yontulmuş göğsü, mükemmel karın kasları ve kaslarla kalın bir şekilde bağlanmış kolları. Ona bakarken vücuduma yayılan ısıyı şimdiden hissedebiliyordum. Başka birinin odasına bakmanın, onun her hareketini takip etmenin verdiği röntgenci bir heyecan vardı. Bunun neden ya da nasıl olduğunu anlamaya çalışmadım. Boş ver onu. Büyü gerçekti ve ben şu anda onu iç çamaşırlarıyla seksi bir adamı izlemek için kullanıyordum. Bu benim için yeterince iyiydi.

Yine de onu görmekle ilgili bir şey beni derinden rahatsız etti. Doğaüstü, yırtıcı bir zarafetle yürüyordu, sanki onu insan gibi davranmayı unutturken yakalamıştım.

Arkasını döndü, yüzü bana dönüktü ve ben onun güçlü sırtına bakmaktan başka bir şey yapamadım. Kürek kemiklerinin hemen altında birkaç koyu renkli sembol tenini işaretliyordu. I

Birini anında teşhis ettim ve ağzım kurudu. Ortadan kesişen üç çapraz çizgi, son kurbanın kulağının arkasına kazınmış aynı işaret. Kalbim kaburgalarım doğru sertçe çarpmaya başladı.

Hiçbir uyarı olmadan Roan dönüp bana baktı. Gözleri büyüdü, çenesi sıkıştı ve kafasından o tuhaf, altın boynuzlar çıktı. Tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilirken, gözleri bana kilitlendi ve çıplak vücudumda gezinmeye başladı.

İşte o zaman anladım: Her ne oluyorsa, Roan da beni görebiliyordu.

Kollarım göğüslerimi örtmek için havalandı ve bir sonraki anda yatak odasının zemininde ıslak ayak izleri bırakarak kapıdan dışarı koşuyordum.

ACKNOWLEDGMENTS

C.N. Crawford'un meclisine, Facebook'taki harika okuyucu grubuma ve yıllar boyunca bizi desteklemeye yardımcı olan tüm okuyucularımıza teşekkürler. Hikâyelerimizi sizlerle paylaştığımız için çok ayrıcalıklıyız ve hayallerimizi gerçekleştirdiniz!

Romantizm bölümlerini okuyup geri bildirimde bulunduğu için Linsey Hall'a teşekkürler. Ayrıca, Evelyn, Cara ve Marissa'ya beta okumaları ve yararlı geri bildirimleri için teşekkürler.

Üç harika editör metnin düzeltilmesine, yazının akıcı ve anlaşılır olmasına yardımcı oldu: Lauren Simpson, Lexi George ve Jena O'Connor.

Nerd Fam'den Rachel pazarlama kampanyalarımı düzenleyerek ve bize danışmanlık yaparak sesimizi duyurmamıza yardımcı oldu.

Muhteşem kapak tasarımcılarımız, e-kitap, ciltsiz kitap ve toz kapaklar üzerinde çarpıcı bir çalışma yapan Merrybookround ve çıplak ciltli kitap üzerinde güzel bir çalışma yapan Coverdungeonrabbit'tir.

K.F. Breene, Laura Thalassa, Shannon Mayer, Linsey Hall, Eliza Raine ve Leia Stone'a duygusal destekleri için teşekkür ederiz.

ALSO BY C.N. CRAWFORD

C.N. Crawford kitaplarının tam listesine [buradan ulaşabilirsiniz.](https://www.cncrawford.com/books)

<https://www.cncrawford.com/books>

[C.N. Crawford'un cadılar meclisinde](#) daha fazlasını öğrenin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.